
KINGS OF THE ICE
#1
MEET YOUR MATCH
KANDI STEINER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

ii !'

KANDI STEINER

Telif Hakkı (C) 2023 Kandi Steiner
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Kandi Steiner, LLC tarafından yayınlandı
Editör: Elaine York/Allusion Publishing Kapak
Fotoğrafı: Ren Saliba
Kapak Tasarımı: Kandi Steiner
Biçimlendirme Elaine York/Allusion Yayıncılık

TABLE OF CONTENTS

İthaf Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm
ÜçüncüDördüncüB
eşinci
AltıncıOnaltıYedin
ci Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Onuncu
Onbirinci Oniki
OnüçüncüOndördü
ncüOnbeşinci
Bölüm Bölüm
YirmiOnyedinci
Bölüm Onsekizinci
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir Yirmi
İki Yirmi Yirmi Bölüm
Üç Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Yedi Bölüm Dört
Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi DokuzBeş Altı
Sekiz

Otuzuncu Bölüm
Otuzbirinci Bölüm
Bölüm Otuzüçüncü
OtuzikinciOtuzdördün
cü Bölüm Bölüm
Bölüm Otuzyedinci
Bölüm Otuzbeşinci
Otuzaltıncı
Otuzsekizinci Sonsöz
Fair Catch Ön Gösterim
Kandi Steiner'dan daha
fazlası Teşekkür Yazar
Hakkında

Yağmura rağmen koşanlara, düşme
korkusu olmadan zıplayanlara,
Dünya yapmanın aptalca olduğunu söylerken kalplerini açan ve
aşka inanacak kadar çılgın olan insanlar.

Bu senin için.

CHAPTER 1

Th e Şimdiye Kadar Yaratılmış En İğrenç

Vazo Maven

"Burası zengin pislikler gibi kokuyor."

Bu noktayı vurgulamak için burnumu kırıştırdım ve en iyi arkadaşım parmaklarının arasında zarifçe tuttuğu şampanya kadehinden yudumlamadan önce yumuşak bir kahkaha attı. Sıcak kahverengi bileğindeki pırlantalar avizenin altında parlıyordu ama mücevherleri ne kadar etkileyici olursa olsun, kıvrımlarını saran ve yere kadar romantik bir şekilde inen uzun, siyah, yıldız ışığını andıran elbisesinin yanında sönük kalıyordu.

"Ve bunu hayatında bir ya da iki kez burnunu zengin bir pisliğe gömdüğün için mi biliyorsun?"

"Birinin kokusunu almak için o kadar uzağa gitmeye bile gerek yok. Sadece aynı odada olmak bile yeterli."

Şu anda içinde bulunduğumuz oda, zarif avizeleri, bozulmamış mermer zeminleri ve İtalyan şapeli gibi boyanmış görkemli, tonozlu tavanıyla balo salonu türündeydi. Ybor'daki en tarihi binalardan biriydi; eski bir sosyal kulüp bu geceki etkinlik için lüks bir partiye dönüştürülmüştü.

Daha önce büyük merdivenden çıkarken, altın sarısı ve kan kırmızısı tonları beni büyülemişti. Pahalı ahşap süslemelerle karışmaları beni zamanda geriye götürdü, sanki 18^{inci} yüzyılda bir kraliyet davetine katılıyormuşuz gibi.

Tampa'nın zengin ve ünlüleri, smokinleri ve şu anda sahip olduğum her şeyin toplamından daha pahalı olan elbiseleriyle lüks mekânı doldurmuştu. Uyum sağlayacak şekilde giyinebilmemin tek nedeni, eyaletteki en yüksek maaşlı diş hekimi olmadan önce bile tasarım kıyafetler konusunda yetenekli olan Livia'ydı.

Bunun en büyük nedeni, *diş hekimliğinin* sadece çürükleri doldurmak ve rutin temizliklerden ibaret olmamasıydı - gerçi bunları da bolca yaptığını iddia ediyordu - daha ziyade profesyonel hokey oyuncularının maruz kaldığı kesinlikle acımasız ağız travmalarıyla ilgileniyordu.

Beni "hippi kıyafetlerim" dediği şeylerden kurtarma fırsatı bulduğu için çok mutluydu. Free People elbiselerimin dökümlü kumaşını, Livia'nın bu gece beni içine soktuğu balık etli elbiseye tercih ederdim. Yine de, muhteşem sarı tonu benim favorimdi. Zengin, kremsi kahverengi tenimi güzel bir şekilde tamamlıyordu ve tüm dikkatin elbisede kalması için saçlarımı şık bir at kuyruğu şeklinde arkaya taramıştım.

Livia bir kolunu ortasının üzerine katladı, diğerinin dirseğini bileğinde dengeledi ve şampanya kadehini tekrar dudaklarına götürdü. "Bu koku tam olarak nedir?"

"Kirli para, tasarım deri ve Bond No. 9," dedim kolayca. "Sadece milyon dolarlık apartman dairelerinin lobilerinde bulabileceğiniz o özel kokudan da bir parça."

"Dairemin lobisi kokuyor mu?"

"Tampa'daki en keskin olanı."

Mercan boyalı dudakları, bunu bir iltifat olarak algıladığını gösteren sakarin bir gülümsemeye dönüştü.

"İyi ki sadece etkinliği ve bu zengin pisliklerin bu gece hayır için ne kadar topladıklarını bildirmek için buradasın," dedi. "Pis kokudan etkilenmeni istemem."

Şakayla bana dirsek attı ve ben de gülümseyerek telefonumu çantamdan çıkarıp sinema video moduna geçirdim ve önünde durduğumuz kokteyl masasının üzerinde parıldayan özenle hazırlanmış orta süsü yakından çektim.

Klibi çektikten sonra telefonumu bir kenara koydum ve ellerimi boynumda asılı duran fotoğraf makinesine doladım. Masanın fotoğrafını çekmeden önce birkaç ayar yaptım, sonra Livia göz kırpıp son şampanyasını yudumlarken onun fotoğrafını çektim.

Bu etkinlik dışında insanlar bizi birlikte gördüklerinde birbirimize uymuyorduk. Livia Long Island, New York'ta doğmuş ve büyümüştü - ve ailesinin Hamptons'da bunu kanıtlayacak bir tatil evi vardı. Bense tam tersi, Tampa Körfezi'nin iç kesimlerindeki bir banliyöde mütevazı bir şekilde yetişmiştim. Ayrıca benden dört yaş büyüktü, ben lisansımı zar zor tamamladığımda o doktora derecesiyle mezun olmuştu.

Yine de tanıştığımız andan itibaren aramızda bir anlayış vardı. Bu sadece seni sen olduğun için gören ve senden başka biri ya da başka bir şey olmanı beklemeyen birinde bulabileceğin türdendi. Bu nadir ve özel bir şeydi ve asla hafife almadığım bir şeydi - özellikle de *karşı* cinsle böyle bir bağ kurmak o noktada beyhude görünüyordu.

Livia Young hayatımın en travmatik ilişkisinden çıkan en iyi şeydi.

Livia sanki başımın nereye gittiğini hissetmiş gibi hafifçe omzuma dokundu. "İyi misin?"

Cevap verirken karnımdaki sancıya aldırmadım. "Güzel. Bu titiz sporculardan biriyle fotoğraf çektirmek ister misin?" Fotoğraf makinemi kaldırarak alay ettim.

Livia sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana gülümsedi ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle başını salladı.

Bu tür olaylar söz konusu olduğunda bu kadar yargılayıcı olmak istemezdim, ancak yetiştirilme tarzım bunu yapmamı zorlaştırdı. Yetişkinlik dönemimdeki flört hayatımda yaşadığım olayları da eklerseniz, yanıldığımın henüz kanıtlanmadığını söyleyebilirsiniz.

Annem ve babam baştan aşağı konformistti. AmeriCorps'ta görev yaparken tanışmışlar ve hayatlarını yaşadıkları toplumlarda çalışmaya adamışlardı. Sahip olduğumuz her şey için minnettar olmam gerektiğini sürekli hatırlatan az şeyle büyüdüm. Ve gerçekten de öyleydim. Benimle ilgilenen, çok özverili ve nazik olan, evimizi sevgiyle dolduran ebeveynlere sahip olduğum için minnettarlık içimden akan bir nehir gibi aktı.

Üniversitede gümüş kaşıkla beslenen bir sporcuya aşık olana kadar bizden daha varlıklı olanlara kızmaya başlamamıştım.

Gözlerimi kırpıştırdım ve bu gece onun ya da geçmişteki herhangi bir şeyin üzerinde durmamaya karar verdim. Bu akşam benim için yeni bir dönemin başlangıcı anlamına geliyordu ve bu dönemden en iyi şekilde yararlanacaktım.

Bu, Tampa Bae Babes'in en yeni üyesi olarak katıldığım ilk etkinlikti.

Oldukça sevimsiz ismine rağmen, TBB'ler sosyal kanalları ve Körfez'de en çok dinlenen podcast'leriyle şehir genelinde iyi biliniyordu. Nerede alışveriş yapılacağı, yemek yenileceği ve kalınacağı gibi konulardan şehirdeki en etkili oyuncularla röportaj yapmaya kadar her şeyi ele aldılar - oynadıkları oyun ister politika, tıp, bilim, tarih, emlak veya popüler kültür olsun.

Şehirde kendi çevrimiçi markamı oluşturmak için yorulmadan çalıştıktan sonra, artık ekibin en yeni üyesiydim ve uzmanlık alanım Tampa Bay sporları üzerine yoğunlaşıyordu - tek bir beyzbol maçı izlemektense sözlüğü baştan sona on kez okumayı tercih ettiğim düşünüldüğünde bu çok komikti.

Bu benim nihai hedefim değildi. Benim için bu her zaman Tampa Bay'de ve toplumlarımızda gerçekten önemli olan şeyleri - her gün sessizce ve özveriyle ve tanınmadan geri veren insanları - haber yapmak olacaktı.

Ama şimdilik, bu benim giriş yolumdu ve bunu kabul ettiğim için mutluydum.

Livia boş flütünü sallayarak, "Yeniden doldurmam gerek," dedi. "Ve muhtemelen VIP masalarında da görünmeliyim. Genel müdürümüz beni ödüllü bir domuz gibi göstermeye bayılıyor."

"Çok güzel bir domuz olmuşsun," diye mırıldandım, parmaklarımı ipeksi düz saçlarının bir tutamında sevgi dolu bir ifadeyle gezdirdim.

Gözlerini devirerek elimi geri itti. "Hemen döneceğim." "Sessiz müzayede eşyalarının fotoğraflarını çekeceğim," dedim. "Tanış
Orada mısın?"

Livia başını salladı ve sonra Musa'nın denizi yarması gibi insan kalabalığını yarmaya başladı, geçerken her kafa onu izlemek için dönüyordu.

Açık artırmaya sunulan ürünlerin bulunduğu masalara doğru ilerlerken, geceye dair hazırlayacağım video ve fotoğraf içeriğini zihnimde planladım. Daha sonra geri dönüp hiçbirini yeniden yapamayacağımı bildiğimden, birden fazla video açısı ve geçiş seçeneği çektiğimden emin oldum. Ailem sık sık işime gülüyordu - kötü oldukları için değil, gerçekten anlamadıkları için. Pek kimse anlamadı.

Birine işinizin sosyal medya olduğunu söylediğinizde ilk tepki neredeyse *her zaman* katıla katıla gülmek oluyor.

Ama hayatımın bundan sonra nereye gideceği konusunda kafam ne kadar karışık olsa da, yaptığım işi seviyordum. Özellikle de internette benimle aynı şeyleri önemseyen ve toplumlarındaki isimsiz kahramanlar olan ezber bozan kişilerle tanışmak isteyen bir kitle oluşturmuş olmayı seviyordum. Tampa Bae Babes ile daha yükseklere taşımak istediğim bu misyon için sadık bir takipçi kitlesi oluşturmuştum.

Ama önce sporcu kız olarak görevimi yapmam gerekiyordu.

Masalara ulaştığımda telefonumu sabit tuttum ve yavaşça teklif sırasına doğru yürüdüm. Gibson Galası, Körfez'deki spor takımlarının ev sahipliğinde, hokeyimizin nadir bir araya gelişi olarak düzenlenmişti,

beyzbol ve futbol takımları destekledikleri birçok hayır kurumu yararına para topladılar. Bu nedenle, imzalı toplar, diskler ve formalardan süit biletlerine ve oyuncu deneyimlerine kadar her şey sporla ilgiliydi.

Keşke bunu etkileyici bulsaydım, her bir eşyanın önündeki defterlere çoktan karalanmış olan uçuk tekliflere bakıp hayranlık uyandırıcı bulsaydım. Bunun yerine, sadece bu etkinliğe katılarak kendini çok cömert hisseden, geri vermenin, ihtiyacı olanlarla yüz yüze gelmenin ve onlara yardım etmek için el uzatmanın nasıl bir duygu olduğunu asla bilmeyen odadaki her insana gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

Etrafını saran spor hatıralarından sıyrılan oldukça çirkin ve büyük bir vazoya geldiğimde duraksadım, kaşlarımı çatarak gözlerimin onu değerlendirmesine izin verdim. Garip bir şekli vardı, ağzı Dali tablolarındaki bir saat gibi eğri büğrüydü ve gövdesi mükemmel bir şekilde oyulmak yerine eritilmiş gibi şekilsizdi. Bir çocuğun ilk kez denediği bir çömlek parçasına benziyordu, her şey renkten ve düzgün bir yüzeyden yoksundu. Değerli bir şeymiş gibi görünen gri, ağlamaklı bir kil yığınından ibaretti.

"Sanat hayranı mı?"

"Bunun olması gereken şey bu mu?" Bana bu soruyu soran alçak ve yumuşak sesin arkasındaki kişiye bakmadan önce sordum. Esprimin yanına bir de gülümseme yerleştirmek için omzumun üzerinden geriye baktığımda, Vince Tanev'i görünce gülümsemem boşa gitti.

Sezon öncesi manşetlere çıktığından beri şehri kasıp kavuran çaylak oyuncumuzu tanımak için hokeyle en ufak bir ilgim olması bile gerekmiyordu. Normal sezonun başlarında attığı goller ve yaptığı asistlerle herkesin dikkatini çekmiş, buz dışındaki aktiviteleriyle de bu ilgiyi korumuştu - yani parti yapması, her iki kolunda üç kızla evine girmesi ve popüler mağazalara ve restoranlara rastgele girip sıradan bir insanmış gibi taraftarlarla takılmasıyla tanınması.

Ki *öyleydi*, diye hatırlattım kendime, gülümsememin daha da uzaklaşmasına izin verirken

yüz.

Onu sadece tüm bunlardan dolayı değil, sık sık

Bir toplum kahramanı olarak yerel haberlerde öne çıkarıldı. Ama anlayabildiğim kadarıyla, olayların hepsi bir halkla ilişkiler aldatmacasıydı ve o da

playboyluğa geri dönmeden önce fotoğrafını çektirecek kadar umurundaymış gibi davranmaktan mutluydu.

Vince Cool.

Tampa ona Snoopy'nin alter egosu *Joe Cool*'dan esinlenerek sevgi dolu bir lakap takmıştı ve ülkenin geri kalanı da bu lakabın üzerine atlamakta gecikmemişti. Ateşli, genç, kendini beğenmiş ve en kötüsü de saçma sapan konuşmalarını zahmetsizce destekleyen bir oyuncuydu.

Çünkü her maçta daha da iyi olmaya devam ediyordu. Her zaman dağınık saçlarının bu gece evcilleştirildiğini, yakışıklı yüzünün hatlarını ve kenarlarını vurgulayan şık bir dalgayla şekillendirildiğini fark etmek için onu uzun süre incelemem gerekmedi. Elmacık kemikleri bir şairin hayatının eserini ona adaması için yeterliydi. Kalın kirpikleri ve her zaman zengin bir oğlan çocuğu gibi somurtan dudaklarıyla birleştiğinde, Vince'i nefis bulmamak imkânsızdı. Erkek türüne ilgi duyanlar özellikle sağ kaşındaki küçük yara izine bayılırdı; bu yara izi o güzel yüze yeterince Seni yatağa bağlayıp bağlamayacağını merak ettirecek kadar.

Metanetli ve sertti, tek bir kelime bile etmeden güç saçan bir adamdı.

Ona baktıkça dudaklarının kenarları hafifçe bükülüyordu, özellikle de gözlerim gömleğinin üst iki düğmesinin dikkatsizce açık bırakılmasıyla ortaya çıkan beyaz boğazına kaydığında. Hiçbir boynun bu kadar sıcak olmaya hakkı yoktu.

Sonunda bakışlarıyla karşılaştım, ela gözleri birbirimize baktıkça daha da parlıyordu. Dudakları biraz daha yukarı doğru kıvrılırken, gözlerinin yeşil mi yoksa altın rengi mi olduğunu anlayamıyordum, iki renk hâkimiyet için savaşıyordu.

Vazoya geri döndüğümde gülümsemem düzleşti ve Vince yanıma sokuldu, ellerini pantolonunun ceplerine kaydırırken duruşu kendinden emin ve rahattı.

Topuklu ayakkabılarımla bile benden en az bir karış uzundu, bu yüzden çenemi yüksek tutarak biraz daha dik durdum.

"Oldukça iğrenç," dedi.

Bu beni biraz rahatlattı, çünkü en azından bir konuda hemfikirdik. "Ama yine de zengin bir hıyar bu arsaya fahiş bir teklif verecek ve eve dönerken sırtını sıvazlayacak."

"Neden çirkin bir vazoya teklif vermek onları hıyar yapar?"

"Çünkü hayırsever olmanın miras paralarını saçma sapan bir *sanat* eserine yatırmak anlamına geldiğini düşünüyorlar." Bu kısmı gülerek tükürdüm. "Ve

Şimdi birdenbire geceleri daha rahat uyuyorlar ve kendilerini Tanrı'nın insanlığa bir armağanı gibi hissediyorlar."

Vince başını biraz eğdi. "Sanırım bu, paralarını sakso ve fahişelere harcamaktan daha iyidir, değil mi?"

"Eminim onlar da bundan bolca alıyordur."

"Pek çok hayır kurumu bu gibi etkinliklerden gelecek mali desteğe muhtaçtır."

"Elbette," diye tersledim istemeden, dişlerim biraz gıcırdadı. Livia bana ancak en iyi bir arkadaşın verebileceği sert sevgiyi birçok kez göstermiş ve beni iyi tanımayan insanlara bir sürtük gibi görünme eğiliminde olduğumu söylemişti - özellikle de dünyanın durumu konusuna girdiğimizde.

Ama sinir bozucu gerçek de buydu, değil mi? Gülümsemeyen, kahkaha atmayan ve dostane bir şekilde hoş davranmayan her kadın bir sürtüktü.

Bu hakareti gururla taşıdım.

"Ve buradaki pek çok insan bir yılda kazandıklarının *belki* de yüzde birini bağışlayacak ve tüm arkadaşlarına toplumla ne kadar *ilgili* oldukları konusunda övünecekler."

O sırada Vince bana doğru eğildi ve ben de çenem hâlâ yukarıda, bakışlarını karşıladım.

"Yani hayatını ve mali kaynaklarını aktivizme adamayan herkes boktan bir insan, öyle mi? Sen mükemmel bir küçük melek olmalısın - modern zamanların Rahibe Theresa'sı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "En azından halkla ilişkiler gösterileri için toplumsal etkinliklere katılmıyorum," diye karşılık verdim. Bu, dikkatleri hâlâ boynumda asılı duran kameraya çekti ve Vince kaşlarını kaldırdı.

"Doğru. Sen sadece *gösteriyi* örtbas et ve her şeyin üstündeymiş gibi davran."

"Ah, ayaklarına kapanmamı ve diğer sevgi dolu paparazziler gibi ne kadar harika olduğuna dair yaltaklanmamı mı bekliyordun?" Alt dudağımı dışarı çıkararak sordum. "Bu çok şirin. Devam et." Telefonumu kaldırdım ve kayıt yapıyormuş gibi davrandım. "Bana yaptığın tüm hayır işlerinden bahset, ben de bunları takım için iyi göründüğü için değil, istediğin için yapıyormuşsun gibi davranayım."

Gözleri beni izlerken ela taşına dönmüştü, ağzının köşesi gülümsemek ister gibi kıvrılıyordu. Ama çenesi gergindi, kaşları sert bir çizgi halindeydi, sanki kendi buzunda kayan bir rakip gibiydim.

"Sanırım beni tamamen çözmüşsün."

"Bekle, bu mükemmel bir kare," diye devam ettim, telefonumu bir kenara bırakıp onun yerine fotoğraf makinemi aldım. "Tampa'nın Çaylağı ve Şimdiye Kadar Yaratılmış En İğrenç Vazo."

Bunun üzerine dudakları biraz kıpırdadı, sadece birazcık, elleri hala ceplerinde rahatça dururken müzayede masasının önünde dururken fotoğrafını çektiğimde kendimi son derece tatmin olmuş hissetmeme yetecek kadar.

Kamerayı bir kez daha boynuma asmak için bıraktığımda, ikimiz de diğerini izleyerek bir çekişme içindeydik. Ben de onunkine uygun bir gülümseme takınmıştım. En azından gözleri benimkilerle teması kesip vücudumu yavaşça tarayana kadar. Utanmış gibi bile yapmadı, sadece yakamın derin V'sini takdirle inceledi, elbisenin üst uyluğumun bir parçasını ortaya çıkaran yüksek yırtmacını fark ettiğinde kaşları daha da yaylandı.

Bakışları altında boynum öfkeyle yandı, ama öfkem kadar sıcak değildi ve arkamdan bir kol benimkine dolandığında ona saldırmaya hazırdım.

"Üzgünüm," dedi Livia. "GM'mizin eğlendirdiği kalabalığa korkunç hikâyeler anlatmaktan elim kolum bağlandı. Bakıyorum da Tanny Boy'la tanışmışsın."

Vince dikkatini en iyi arkadaşıma çevirdi, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Bütün gece bana attığı sinsi sırıtışlardan o kadar farklıydı ki neredeyse nefesim kesilecekti.

"Selam Livvy," diye selamladı ve eğilerek her iki yanağını da öptü. Livia'nın kolunun hâlâ benimkine dolanmış olduğunu düşünürsek, bu bana biraz fazla yaklaştırdı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Bu senin için iyi bir şey," diye düşündü. "Şu kaplamalara dikkat et ve çenene bir disk daha yemekten kaçın, böylece birlikte geçirdiğimiz zamanı bunun gibi daha eğlenceli ortamlarda sürdürebiliriz."

Dişlerini tekrar gösterdi ve kendimi hangilerinin gerçek olduğunu merak ederken buldum.

"Ah, ama koltuğunuzu özledim," dedi ve gözleri tıpkı bana baktığı gibi onu da değerlendirdi. "Biliyorsun, dişimizi kırdırmak için sabırsızlanıyoruz, çünkü bunun senin ofisine gelmek anlamına geldiğini biliyoruz."

Alay etmek istiyordum ama Livia açık flörtlere alışkın görünüyordu. Sadece gözlerini devirdi ve gülümseyerek el salladı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi hafif bir ses ve sonra hepimiz yanakları gül gibi pembe olan genç bir kıza döndük. Üzerinde sade siyah bir kokteyl elbisesi ve etkinlikte gönüllü olarak çalıştığını gösteren altın bir isim etiketi vardı. "Ama siz Bay Tanev misiniz?"

"Tam da o," dedi.

Kız utangaç bir gülümsemeyle Vince'in durduğu yerin arkasındaki vazoyu işaret etti. "Mükemmel, geldiğiniz için teşekkürler. İşinizi böldüğüm için çok üzgünüm.

Gece."

"Hiç de rahatsız edici değil. Hatta şu ana kadarki en önemli şeydi," dedi ve kızın onu masaya götürdüğü yere gitmeden önce gözleri benimkilere takıldı.

"Sanat eserinizin yanına koyduğumuz fotoğrafı imzalarsanız, onu çerçeveleyip teklif paketinin bir parçası olarak ekleyeceğiz."

Çaylak kıza bir Sharpie uzatırken söylediklerine anlam vermeye çalışarak kaşlarımı çattım.

"Benim için bir zevktir," dedi ve bir gol sonrası terli terli sevinirken çekilmiş fotoğrafının üzerine imzasını attıktan sonra kalemi masaya bıraktı ve Livia ile benim durduğumuz yere doğru döndü. "Gerçi böyle çirkin bir şey için fazla para alacağınızı sanmıyorum."

Bu sözleri söylerken gözleri üzerimdeydi ve tüm gücümle yutkunmamaya ya da bakışları karşısında geri adım atmamaya çalıştım.

"Oh, eminim yanılıyorsunuzdur," dedi gönüllü. "Profesyonel bir sporcunun aynı zamanda sanatsal bir eğilimi olması pek sık rastlanan bir durum değildir. Bu, bir koleksiyoncunun sergilemekten gurur duyacağı türden bir çalışma."

"Bunu sen mi yaptın?" Livia sordu, gözleri büyümüş ve etkilenmişti. "Çok güzel." Başını salladı, parçayı daha da değerlendirdi. "Biraz da yeteneğini bize sakla, ne dersin?"

Gözlerimi devirdim, bu da Vince'in zaferle sırıtmasına neden oldu.

Gönüllü masaların arkasında her ne yapıyorsa ona geri döndü ve Vince gözlerini benden kaçırmama yetecek kadar uzun süre gözlerini üzerimde sabit tuttu.

Sonunda yaptığımda, Livia'ya başını sallamadan önce bileklerindeki kol düğmelerini düzeltti. "İşe dönsem iyi olacak," dedi. "Akşamınızın tadını çıkarın hanımlar."

Kalabalığın arasında ilerlemeye başlamadan önce bana bir daha bakmadı bile ve Livia için denizler ayrılırken, Vince için tam tersi geçerliydi. Mıknatıs gibiydi, tek kelime etmeden yanından geçtiği herkese sesleniyordu. Birkaç adım atmadan bir grup etrafını sarıyor, fotoğraf çekmek için telefonlarını çıkarıyordu. Onlardan kurtulur kurtulmaz da bir ya da iki ya da üç kız kolunu çekiştiriyor ve dikkatini çekmek için yarışıyordu.

"Yaşadığı hayatı hayal bile edemiyorum," dedi Livia meraklı bir gülümsemeyle. "Hayal edebiliyorum," diye karşılık verdim. "Özenle düzenlenmiş türden."

"Tamam, huysuz. Bir aziz olduğu kanıtlanana kadar herkes kötü değildir," dedi gülerek. Sonra beni sahneye doğru çekti. "Hadi gel. Konuşmalar başlamadan önce masamızı bulalım."

O aptal adamın beni ne kadar telaşlandırdığını üzerimden atmak için birkaç nefes alıp vererek yolu göstermesine izin verdim.

Yaralanmaya ek olarak, vazo gecenin sonunda on bin dolara gitti.

CHAPTER 2

Gerçek Bir İş Parçası

Vince

Galadan sonraki sabah sopalarımı bantlarken damarlarımda sakin bir enerji dolaşıyordu ama bunun altında keskin bir şey vardı.

Normal sezonda evimizde oynadığımız sadece ikinci maçtı ve nerede kazanırsak kazanalım bir galibiyet harika hissettirse de, ahırımızda kazanmanın özel bir yanı vardı. Doğu Konferansı'nda rakip olarak ciddiye alınmak istiyorsak, bu gece Toronto Titans'a karşı bir dubleye ihtiyacımız vardı. Konferansta lider durumdaydılar ve geçen sezon Stanley Kupası'nı kazanmışlardı.

Tampa'nın oyuna geri döndüğünü kanıtlamak için bir zaman varsa, o da bu geceydi.

Çok endişeli değildim. Koç dün geceki galada bunu hissetti ve beni fazla havaya girmemem konusunda uyardı. Ama bu ukalalık değildi.

En azından *tam* olarak değil.

Her şeyi olduğu gibi gördüm.

Hatlarımız tecrübelilerle doluydu. Savunmamız odaklanmıştı. Kalecimiz ligin en iyisiydi. Verimli bir şekilde koşuyorduk ve o kadar uzun süre kaset çalışmıştık ki gözlerim şaşı olmuştu.

Ayrıca, ben vardım.

İsteseler buna ukalalık diyebilirlerdi ama ben Tampa için eksik parçaydım - takımın özlediği azme sahip, birinci hatta güçlü bir sağ kanat oyuncusu. İlkbaharda Michigan'dan mezun olduktan sonra çaylak kampına buldozerle girdim ve o zamandan beri durmadım. Üniversiteden sonra doğrudan NHL'ye gelmek boşa harcayacağım bir fırsat değildi ve buradaki yerimi korumak için bazı tüyleri diken diken etmek zorunda kalsam da umurumda değildi.

Takım arkadaşlarım bana bok atmayı, sadece bir çaylak olduğumu ve sezon ilerledikçe aşağılanacağımı hatırlatmayı severdi.

Ama bu henüz gerçekleşmemişti.

Bu gece galibiyeti hissettim. Bu bizim zaferimizdi. Evimizdeki buz daha iyi hissettirdi, üst üste üç maç kazandık ve taraftarlarımızın desteğini almak her zaman enerjimizi bir üst seviyeye çıkardı.

Gerçi Tampa taraftarları neredeyse on yıldır yarım yamalak geçirdikleri sezonların ardından huzursuzdu ve ben de onları suçlamıyordum. Ospreys bu süre zarfında sadece iki kez playofflara kalabilmiş ve her ikisinde de ilk turda elenmişti.

Ama yine de bu benden önceydi.

Sopalarımı bantlamayı tam bitirmiştim ki, kulaklıklarım Jaxson Brittain'in eliyle kafamdan fırlatıldı; Brittain hızla birlikte çalışmayı en sevdiğim defans oyuncularından biri olmaya başlamıştı. Benden sadece birkaç yaş büyüktü, köşelerde mücadele etmesi ve buz üzerinde hızlı olmasıyla tanınan bir Kanadalıydı. Gösteriye geldiğimde kolayca bir dostluk kurmuştuk.

"Hadi kayalım, Güvercin."

Bu lakap karşısında sırıttım, tecrübelilerin bana takmayı sevdiği bir başka *çaylak* lakabıydı bu. Sonra ayağa kalktım ve soyunma odasından çıkıp buza doğru onu takip ettim.

Takım arkadaşları birbiri ardına bize katılırken, müzik gümbür gümbür çalarken ve her yönden cıvıltılar yükselirken enerji yüksek ve gürültülüydü. Sabah pateni sadece sinirleri atmanın, ısınmanın ve akşamki maça hazırlanmanın bir yoluydu. Buzun üzerinde ilk süzülüşüm, sopamı pakın üzerine ilk vuruşum, boş kaleye ilk şutum bana hep alışmak gibi gelirdi. Kaslarım bir yarış arabası motoru gibi canlanır, önümdeki mücadele için ateşlenirken, zihnim sadece maç gününün getirebileceği odaklanmış bir sise bürünürdü.

Bir süre patenle kayarak boş kaleye şut attıktan sonra, kalecimiz esneme hareketlerini bitirdi ve kalenin önündeki yerini aldı.

Will Perry -ya da bizim deyimimizle *Daddy P*- tam bir silahtı ve Tampa'nın benim takımım olacağını öğrendiğimde kutlama yapmamın tek sebebiydi. Hatlarımızın çalışmaya ihtiyacı vardı ve savunmamız daha güçlü olabilirdi ama Daddy P istikrarlı ve güçlüydü, ligin en iyisi değilse bile en iyilerinden *biriydi*. Kızına babalık yaptığı kadar sert bir kaleciydi. Şok edici bir şekilde, karısı çocuk daha bir yaşına bile gelmeden beklenmedik bir şekilde vefat etmişti.

Böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım ama Will Perry'yi kırılmaz bir taş duvara dönüştürdüğünü söyleyebilirim - ki bu da tam olarak bir kalecide ihtiyacımız olan .

Maskesini yerine oturturken gözlerinde bir meydan okuma vardı, sanki elinizden *gelenin en iyisini yapın* der *gibiydi, pislikler.*

Hepimiz aynı şeyi yapmadan önce ancak pozisyonunu alabildi.

Pak üstüne pak kaleye doğru uçar, arada on saniyeden az bir süre olmazdı ama genellikle bundan fazla da olmazdı. Ona ilk kimin sayı yapabileceğini ya da herhangi *birimizin* bunu yapıp yapamayacağını görmek için bir yarıştı.

Bu küçük oyunu son dört sabah pateninde üst üste kazanmıştım ve bugün unvanımı bırakmaya hiç niyetim yoktu.

İlk iki denemeyi kaçırdım ama takımın geri kalanı da daha iyisini yapamadı. Ve üçüncü atışımda, disk yüksek ve hızlı bir şekilde kalenin sağ üst köşesine uçtu.

"Merhaba!" Bir çığlık attım, eldivenli ellerim sopamla birlikte havaya uçtu ve bir düzine inleyen takım arkadaşımın eşliğinde galibiyeti kutladım. "En iyi peynir, bebeğim!"

Will maskesini çıkarırken, "Şanslı atış, Güvercin," diye homurdandı.

"Aww, güzel bayan kilitlerin görüşünü mü engelledi, P Baba?"

Terini silkelemeden önce bir elini uzun saçlarında gezdirdi. "Akışı mı kıskanıyorsun?"

"Bu akış peyniri engellemene yardımcı olmadı. Belki de antrenmandan sonra anneni aramalısın, sana kupon yapmayı öğretsin, böylece nasıl tasarruf edeceğini öğrenirsin."

Pistte kahkahalar gümbürdedi ve Will bile sırıttı.

"Birinin seni alçaltması lazım Tanny Boy," dedi Jaxson, kayarak yanıma kadar gelip durdu ve inciklerimin üzerine buz gönderdi.

"Peki bu kişinin sen mi olması gerekiyor Brittzy*?"*

*"*Lütfen," dedi Carter Fabri, etrafımızda bir daire çizdikten sonra buzda tembelce bir disk kürekledi. "Brittzy o bükük bilekleriyle kimseyi alt edemez."

"Boş ver Fabio. Benim sol taşağım senden daha iyi sallanıyor," diye karşılık verdi Jaxson ve sonra Carter'ı buzda kovalamaya başladı, ona kolayca yetişti ve pakı kolaylıkla çaldı.

Carter da çaylaktı ama sezon bitmeden AHL'ye geri gönderilmesinden endişe ediyordum. İyiydi, ama *harika* değildi ve onunla parti yapmayı ne kadar sevsem de, o bizim pivotumuz değildi.

Kupayı eve getirmesi gerekiyordu. Yine de en azından takım bizim çaylak partimizi düzenleyene kadar burada kalmasını umuyordum, çünkü bu orospu çocuğu çok şapşaldı ve her zaman epik bir gece geçirmemizi sağlardı.

Sabah pateni sona erdiğinde, oyuncular evlerine gitmek üzere teker teker buzdan çıktıklarında kendimi odaklanmış ve hazır hissediyordum. Saat beşe kadar rapor vermemiz gerekmiyordu. Bir maça hazırlanmak hepimiz için biraz farklıydı ama neredeyse her zaman bir şekerleme içerirdi ve ben soyunma odasına doğru kayarken benimkini dört gözle bekliyordum.

Diş hekimimiz Livia Young'ın tünelin ağzında Koç'la konuştuğunu fark ettiğimde neredeyse panolara varmıştım.

Onu görünce dün geceki arkadaşlarından biri aklıma geldi ve göğsümde kızgınlık ile merak arasında bir şey kıvılcımlandı.

Kızın adını bile bilmiyordum ama bir şeyden emindim: Yargılayıcı, züppe bir prensesti. Dün gece burnunu o kadar havaya kaldırmıştı ki, tavanda çürütmediğine şaşırmıştım.

Yine de dikkat çekici küçük bir veletti ve benimle dalga geçme şekliyle ilgili bir şey, onu dizime yatırıp tatlı kıçına bir özür şaplak atma isteği uyandırdı.

Belki de haklıydı. Belki de yaltaklanmaya, temas ettiğim her kadının bayılıp yerde bir su birikintisine dönüşmesine alışkın olduğum içindi. Ya da belki de sarı elbiseli bir afetin meydan okurcasına çenesini bana doğru kaldırması göğsümde bir meydan okuma kıvılcımı yaratmıştı.

Ve meydan okumayı *severdim*.

Sebep ne olursa olsun, etkileşimimizi unutmamıştım. Ve bana hıyar diyen altın gözlü kız hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

"Sırf o kadının altındaki masada olabilmek için her maçta dişime bir disk gelmesi için dua etmem beni mazoşist mi yapıyor?"

Gözleri Livia'da, kayarak yanımdan geçerken Carter'ın yorumuna kıkırdadım ve tahtalara atlamadan önce kaşlarını bana doğru salladı.

Onun ve Koç McCabe'in yanından geçerken, "İyi görünüyorsunuz, Dr. Young," dedi. "Dün geceki elbisenize bayıldım."

Koç takım arkadaşıma düz bir bakış atarken, Livia sadece gözlerini devirdi ve gülümsedi. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydı. Her gün böyle yorumlar almadan takımın dişçisi olmaktan ve *onun* gibi görünmekten kurtulamazdınız.

"Keşke pakın üzerine dişçimiz kadar sert vurabilsen, on dokuz," dedi Koç, omzunu çırparak ve soyunma odasına doğru yürürken.

Tahtaların üzerinden atladığım sırada Livia bana döndü, ben de yanına sokulup cama yaslandım. "Bir azizin sabrına sahipsin."

"Bana asılmayı *bıraktıkları* gün üzüleceğim," dedi göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Dün gece eğlendin mi?"

Bu sözlerle birlikte arkadaşının görüntüsü tekrar gözümün önüne geldi; altın rengi gözleri ve çillerle kaplı kahverengi teni. Kafasının arkasında sımsıkı toplanmış at kuyruğunu gördüğümde hiç utanmadım ve onu yumruğuma sarıp vahşi bir boğa gibi kontrol altına almanın nasıl bir his olacağını merak ettim.

Muhtemelen aylarca o kıvrımları saran sarı elbise aklımdan çıkmayacak ve ondan sonra da birkaç ay daha onun çabuk karar vermesinden rahatsız olacaktım.

"Sanırım yardımcınızdan daha fazla."

"Maven?" Livia yumuşak bir kahkaha atarak sordu. "Ah, havlaması ısırmasından daha kötü."

"Sanırım dün gece ikisinin de kurbanı oldum," diye düşündüm. "O gerçek bir iş parçası."

Livia kendini savunmak için, "Bu onun tipik sahnesi değil,"

dedi. "Hadi canım."

Bunun üzerine Livia başını eğdi, gözlerini kısarak beni inceledi. "Bu sabah hâlâ onu düşünüyor olman ilginç."

"Çaylak kampından beri on dakika içinde bu kadar çok hakarete maruz kalmamıştım, o yüzden bir etki bıraktı diyelim."

Livia doğrulmadan önce bir süre yanağını dilledi. "Gitmem gerekiyor. Bu geceden önce hastalarla dolu bir öğleden sonram var." Durakladı. "Bu arada tam adı Maven King. Onu araştırmalısın."

"Tüm boş zamanımla," diye şaka yaptım.

Tünelde kaybolmadan önce sırıttı ve parmaklarını bana doğru salladı, ben de içeri girmeden önce bir süre arkamda durdum.

- - -

O gecenin ilerleyen saatlerinde, oyuncu otoparkına park ettiğim Maserati'me bindiğimde, evimizde oynadığımız ikinci maçtan da galibiyetle ayrılmıştık ve düşünemeyecek kadar heyecanlıydım

uyku hakkında, kendime yardım edemedim.

Instagram'a girdim ve *Maven King* yazdım.

CHAPTER 3

Hayatınızın Fırsatı Maven

Perşembe günü ofise girdiğimde gözlerim telefonumun ekranındaydı ve bir düzine Instagram bildirimi şaşkın yüzüme bakıyordu.

Uyandığımda Vince Tanev'in beni takip ettiğini gördüm. Ayrıca altı fotoğrafımı beğenmişti.

Adımı nasıl öğrendiğini, beni takip edecek cesareti nereden bulduğunu *ve* profilime göz attığını saklamaya bile çalışmamasını aklım almıyordu.

Beğendiği fotoğraflardan biri en sonuncusuydu, ben ve Livia galada elbiselerimizin içinde, şampanya kadehlerini dudaklarımıza götürmüştük.

Ama aynı zamanda geçen ay yayınladığım hamakta çekilmiş bir fotoğrafımı, ilkbaharda sahil temizliği yaparken ailemle çekilmiş bir fotoğrafımı ve geçen sonbaharda meditasyon inzivamda çekilmiş bir fotoğrafımı da beğenmişti.

Orospu çocuğu beni *takip etmişti* ve en ufak bir utanç bile duymamıştı. Sanki bilmemi istiyor gibiydi.

Ofisime girdiğimde hâlâ yarı şaşkınlık, yarı kızgınlıkla onun küstahlığına göz kırpıyordum. Topuklu ayakkabılarım mermer zeminde tıkırdadı ve sandalyeme çökmeden önce çantamı kapımın arkasındaki kancaya astım.

Profiline tıkladığımda ağzım biraz kurudu.

Vince Tanev

41

Vince Cool veya Tanny Boy olarak da bilinen

dostunuz Tampa Bay Ospreys buz kralı

Buz kralı göndermesine homurdanarak başparmağımla en son fotoğrafına dokundum. Takım için çalışan biri tarafından çekildiğini tahmin ettiğim profesyonel bir fotoğraftı ve hafta başında deplasmanda oynadıkları maçta attığı bir golü kutladığını gösteriyordu.

Tıklayıp çıktıktan sonra, buzun üzerinde çekilmiş ve sadece takım elbiseleriyle maça geldiği ya da takım arkadaşlarıyla galibiyetten sonra sık sık gittikleri barlarda takıldıkları fotoğraflara göz gezdirdim.

Genç bir hokey takımıyla poz verdiği bir fotoğrafı görünce durakladım ve daha büyük görmek için tıkladım. Ardından, genç oyuncularla birlikte paten kaydığı ve sopa ve diskleri imzaladığı görüntülerden oluşan atlıkarıncada gezindim.

"Gerçekten samimi," diye mırıldandım nefesimin altında.

Profilinin tam da onun hakkında varsaydığım şeyleri doğrulaması neredeyse hayal kırıklığı yaratıyordu. Gerçek dünyadan bihaber, kendini beğenmiş bir playboy sporcusuydu.

Tıpkı eski sevgilim gibi.

James Baldridge ayaklarımı öyle hızlı yerden kesmişti ki başım dönmüştü. Üniversite birinci sınıftaydık, ikimiz de bir partide sarhoşken tesadüfen birbirimize rastladık. Aramızdaki bağ aniydi, seks ateşliydi ve birbirimize doyamıyorduk.

Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, birbirimize daha çok aşık olmaya başladık. Ruh ikiziydik - en azından öyle hissediyorduk.

Ama birbirimize tamamen zıttık - o yazlarını Hamptons'da Livia'larla geçiren varlıklı bir aileden, ben ise yazlarımızı bahçemizle ilgilenerek geçiren hippi bir aileden geliyordum. Kampüste iyi tanınıyordu, üniversite takımının en iyi golfçüsüydü ve ülkenin en iyilerinden biriydi. PGA Tour'da oynamaya devam edecekti ve kimse bundan şüphe duymuyordu - ne o zaman ne de hayatı boyunca.

Bu arada ben amaçsızdım, nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim olmadan bir iletişim bölümü okuyordum. O profesyonel golfte bir gelecek arzularken, ben plajda bir günü boşa harcamaktan veya yerel bir hayvan barınağında gönüllü olmaktan memnundum.

Ama James'in en çok sevdiğim yanı da buydu. Tam olarak olduğum kişi olduğum için kendimi güvende hissetmemi sağladı, beni ben olduğum için sevdiğini hissettirdi. Lisede takıldığım tüm eziklerden çok farklıydı ve

Üniversitenin ilk birkaç yılında. James oyun oynamazdı. James bana sağlıklı bir ilişkinin ne olduğunu gösterdi. James son oyundu.

Ne kadar uyuşmadığımızı fark etmemiştim - ta ki kardeşinin düğününde onun koluna girene kadar.

Yetersiz giyinmiştim, etkileyici değildim ve hoş karşılanmaktan o kadar uzaktım ki acı vericiydi. Hâlâ gözlerimi kapatabiliyor ve mekânın her köşesinden gelen o yargılayıcı bakışları, beni nasıl değerlendirdiklerini ve beni nasıl eksik bulduklarını hissedebiliyordum.

Bu deneyimi atlatmamı sağlayan tek şey, James'in durumum ne olursa olsun beni sevdiğini bilmekti. Artık kendi düğünümüzü yapmaktan bahsediyorduk. Aramız sağlamdı. Farklı olmamızın, ailelerimizin farklı olmasının önemli olmadığına yemin ettiğinde bana söylediği her şeye inandım.

Beni ben olduğum için seviyordu ve her türlü fırtınayı atlatacak kadar güçlüydük.

Ancak kardeşinin düğününden hemen sonraki hafta sonu benden ayrıldı - ve ailesi nedenini anladığımdan emin oldu.

İki yıl geçmişti ve hâlâ o kalp kırıklığını, ilişkimize dair her anıyı nasıl sıkı sıkıya tuttuğumu ve sonunda hepsini bir kutuya tıkmadan önce bir hafta boyunca hıçkıra hıçkıra ağladığımı hatırladıkça göğsüm sıkışıyordu.

Yine de o kutu hâlâ bendeydi.

Ondan tamamen vazgeçebileceğimden emin .

Bir pislik ve ailesinin eylemleriyle tüm bir sınıfı veya sistemi yargılamanın adil olmadığının belli belirsiz farkındaydım, ancak henüz kimse bana yanıldığımı kanıtlamadığı için inançlarımda kararlıydım.

Vince Tanev de James Baldridge gibiydi - *bundan* emindim.

Profilinin en üstüne kadar tekrar kaydırdım ve beni akışıma geri götürecek küçük oka dokundum.

Ancak tırnağım telefon kılıfımın kenarına çarptı ve başparmağım onun yerine profil resminin üzerine düştü - dolayısıyla son hikayesini açtı.

"Kahretsin," diye küfrettim, daha ne olduğunu bile göremeden tıklayarak çıktım. Panik, hemen ardından gelen utançla birlikte içimden hızla geçti.

Sonra da kendi kendime kahkahalarla güldüm.

Vince Cool, hikâyelerini kimin görüntülediğine hiç bakmadı.

Ama ya yaptıysa*?*

"Günaydın, güzelim."

Bu sözlerle birlikte kapım çalındığında biraz sıçradım, telefonumun ekranını kilitleyip masama fırlattım. Reya gelmedi.

Camilla topuklarının üzerindeyken ofise girerken fark etmiş gibi görünüyordu.

Reya ve Camilla, Tampa Bae Babes'in kurucularıydı. Her ikisi de Kübalı-Amerikalı olan ve bölgede doğup büyüyen bu iki arkadaş, Körfez çevresinde sevdikleri yerler hakkında paylaşımlarda bulunmaktan bir şey yapmamışlardı. Reya'nın uzun kahverengi saçları, geniş kahverengi gözleri, atletik, minyon bir vücudu ve size tüm sırlarınızı itiraf ettirebilecek türden sakin ve davetkâr bir gülümsemesi vardı. Camilla ise bir manken gibi uzun ve inceydi, kısa saçları çenesinde toplanmıştı, keskin yüz hatları ve şapşal sırıtışıyla parlayan gri gözleri vardı. Reya'nın sakin ve dingin olduğu yerde Camilla gürültülü ve esrarengizdi, ikisi birlikte mükemmel bir fırtına yaratıyordu.

Bir süre sonra hem yerel halk hem de turistler için bir numaralı kaynak haline geldiler.

Sadece bir Instagram'a sahipken, onlar denemeden viral olan TikToks, Tampa merkezli diğer tüm yayınlardan daha fazla görüntülenen bir YouTube kanalı ve geçen yılın sonunda yarım milyon dinleyiciye ulaşan podcast de dahil olmak üzere akla gelebilecek her sosyal kanalda gayrimenkul sahibi oldular.

Babes'i herkes tanırdı. Sadece güzel değil, aynı zamanda komik ve zekiydiler de. Şehre çıktıklarında ünlüler gibiydiler ve onların bir ziyareti yerel bir işletmeyi bir gecede fırlatabilirdi.

Ancak eksik oldukları bir alan toplum sağlığı idi ve bu da beni kendileri için çalışmaya ikna etmelerinin en büyük nedenlerinden biriydi. Elbette spor alanında da eksiklikleri vardı ve iş stratejilerine göre bu daha üst sıralarda yer alıyordu.

"Senin için hayatının fırsatını yakaladık," dedi Camilla, Reya'nın bu *fırsatın* ne olduğunu söylemesini beklerken ellerini patlayacakmış gibi çırparak.

"Gibson Galası ile ilgili haberiniz haftanın en yüksek performans gösteren içeriği oldu. *Her üç takımın* sahipleri de bize ulaşarak orada olmamızı ne kadar takdir ettiklerini söylediler," dedi Reya. "Çok sayıda sponsorluk teklifi aldılar ve çok mutlu oldular."

"Bu harika," diye düşündüm.

"*Ve*," diye ekledi Camilla bir parmağıyla havayı işaret ederek. "Ospreys'in genel müdürü hayırseverlik çabalarına gösterdiğimiz ilgiye bayıldı, özellikle de Vince Tanev'in o nefis fotoğrafına ve on bin dolar toplayan el yapımı vazosuna."

Hayatımda gözlerimi devirmemek için hiç bu kadar mücadele etmemiştim.

"O *kadar* çok sevdi ki," diye devam etti Reya. "Sezon başladığına göre heyecanı arttırmak için herhangi bir fikrimiz olup olmadığını sordu. Kasım başında arka arkaya dört iç saha maçımız var ve tribünleri doldurmak istiyor."

"Bir fikir ortaya attık," dedi Camilla ve benim kafam ikisinin arasında gidip geldi.

"Hiçbir *şekilde* bunu yapmayacağını düşünüyordum," diye ekledi Reya. "Ama *yaptı!*"

Camilla ve Reya heyecanla zıpladılar ve ben de küçük bir kahkaha atmadan önce göz kırptım. Öne doğru eğildim ve dirseklerimi masama dayadım. "Hadi, çıkar ağzındaki baklayı."

"Tampa Bae Babes'e özel, daha önce hiç yapılmamış bir şeyimiz var." Camilla sanki bir resim çiziyormuş gibi ellerini aramızdaki boşluğa yaydı. "Tampa'nın Çaylağı Vince Cool ile Bir Ay."

Patronumun ağzından bu sözler dökülürken yüz hatlarımı düzgün tutmayı, gözümü fazla kırpmamayı ve bir sonraki gülümsememde boğazımın nasıl düğümlendiğini duymamasını umuyordum.

"Tamam..." Dikkatlice söyledim.

Reya, "Her yere erişim var," dedi. "Yirmi dört-yedi kapsama alanı. Önemli platformlarımızda özel profiller oluşturacağız. Günlük Reels ve TikToks, YouTube'da özel röportajlar ve yaşamdan günler, podcast özel yayınları, hikayeler, tweet güncellemeleri düşünün."

Camilla araya girdi. "Ve tüm bunların ana yüzü *sen* olacaksın." "Ben mi?" diye ciyakladım.

Heyecanla başını salladı. "Galada sana bayıldılar. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde. Yani, çok güzelsin, zekisin ve yarattığın içerik birinci sınıftı."

"Reya sözlerine şöyle devam etti: "Bize daha önce hiçbir yerel haber kuruluşunun sahip olmadığı kadar yakından bakmayı kabul ettiler. "İç saha ve deplasman maçlarında, soyunma odasında, antrenmanlarda, evinde, barlarda, hepsinde olacaksınız." Ellerini heyecanla salladı. "Tampa Bay'de yaşayan herkesin ağzını köpürteceğiz."

Camilla gülümseyerek, "Muhtemelen ülkenin yarısı da, çünkü bu adam *iyi," diye* ekledi.

"Bunun bizim için doğru hamle olduğundan emin miyiz?" Paniğe kapılmış bir ortak gibi değil de stratejik bir soru soran akıllı bir ortak gibi görünmeyi umarak sordum

Aslında içimde bir karmaşa vardı.

"*Rüya* gibi bir hamle," diye cevap verdi Camilla rahatlıkla. "Amacımız buydu, spor arenasında güçlü bir yer edinmek. Burada, Tampa'da aklını kaçıracak kudurmuş bir kadın taraftar kitlesi var."

Reya, "Aynı zamanda daha fazla erkek izleyici kitlesi de getirecek," diye ekledi. "Ki buna ihtiyacımız var. Umutsuzca."

Onlarla tartışmak söz konusu olduğunda dayanacak bir ayağım olmadığını biliyordum. Onlar haklıydı. Kağıt üzerinde, bu hayatımın fırsatıydı.

Ama Vince Tanev bir playboy ve hıyarın tekiydi ve ben bu görevi kolumun fareler tarafından çiğnenmesini istediğim kadar çok istiyordum.

"Ospreys'in her maçta toplum kahramanları olarak öne çıkardığı kişilere daha fazla odaklanmaya ne dersiniz?" Acınası bir şekilde denedim. "Her maçta Körfez'den geri vermek için gerçek işler yapan birini seçiyorlar. Bunu bir çek almanın ve maçta iki dakikalık bir spot ışığının ötesine taşıyalım. Platformumuzu onların toplumsal çabalarını yükseltmek için gerçekten kullansak nasıl olur?"

Güzel patronlarım önce bana, sonra birbirlerine göz kırptılar ve Reya bana tatlı, sempatik bir gülümseme sundu.

"Bakın, sizi duyuyoruz. Amacınızın bu olduğunu biliyoruz ve bu bizim de amacımız,
"

"Ama bu çok *büyük bir* şey," diye araya girdi Camilla. "Duyulmamış bir şey gibi."

"Ve dürüst olmak gerekirse, bu mükemmel bir oldu," diye ekledi Reya.

"Vince Tanev
hayırseverliği ve toplum içinde zaman geçirmesiyle tanınıyor. Bunu sergileyebilir ve Ospreys'in ne kadar ilgili olduğuna ışık tutabilirsiniz."

Bunun üzerine çıkarmak istediğim iniltiyi bastırdım. Tüm oyuncuların halkla ilişkiler amacıyla bu saçmalığı yaptığını söylesem bile fikirleri değişmeyecekti.

Hoşuma gitse de gitmese de bu benim görevimdi.

TBB ekibine alındığımda hayallerim gerçek olmuştu. Kurucular dışında ön cephede görev alan tek kişi bendim. Elbette asistanlarımız ve yöneticilerimiz, araştırmacılarımız ve medya alıcılarımız, hesap yöneticilerimiz ve kreatif direktörlerimiz vardı ama ben bir *Bebektim*.

Hayal ettiğimden daha fazla para kazanıyordum - sevdiğim bir şeyi yapıyordum - her zaman umduğum değişimi teşvik eden kendi segmentime sahip olma fırsatım vardı.

Bu işi sevdim.

Ve eğer bu küçük bölüm beni gerçekten olmak istediğim yere ulaştıracak yolculuğun bir parçasıysa, öyle olsun.

"Tamam," dedim nefes verirken.

Kızlar sevinçle ciyakladılar ve sonra sandalyemden çekilip ikisi tarafından kucaklandım. Güldüm ve ben de onlara sarıldım.

"Bu çok *eğlenceli* olacak," diye haykırdı Camilla.

"Evet," diye katıldım. "En eğlencelisi."

Reya kaşlarını sallayarak, "Ospreys'in bunun için ne kadar ödediğini söyleyene kadar bekle," dedi. "Bu görev sırasında tatlı bir hayat yaşayacaksın. *Her şeyin* faturasını onlar ödüyor. Lüks otellerden, onunkiyle aynı binada bir daireden, her öğün Michelin yıldızlı restoranlarda yiyebileceğin kadar yüksek bir harcırahtan bahsediyorum..."

Yoluna devam etti ama sesi kulaklarımda bulanıklaştı. Gözlerim telefonuma kaydı, o sabah kaydırdığım tuhaf bildirimleri düşündüm.

Vince Tanev'in bu habere nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Ama tanıdığım en ukala orospu çocuğuyla bir ay boyunca yakın ve kişisel olarak nasıl hayatta kalacağımı merak ettiğim kadar değil.

Ve en ateşlisi de.

CHAPTER 4

Büyük D Vince ile Dikkat Dağıtma

"Sen ciddisin."

Bu bir sorudan ziyade hafif bir güvensizlik ifadesiydi. Koç McCabe'e kaşlarımı çatarak baktım, o da birisinin kendisine gol atmayı başarmasından en az Daddy P kadar memnun görünüyordu, sonra dikkatimi tekrar genel menajerimize çevirdim.

Richard Bancroft, soluk beyaz teni, kızıl saçları ve pembe yanaklarıyla belden aşağısı yumuşak, neşeli bir adamdı. Her zaman tek kızının evleneceğini yeni öğrenmiş gibi bir gülümseme takınırdı ve aynı zamanda bu sırıtışla en aptalca fikirleri ortaya atmasıyla da bilinirdi.

Hem personel hem de oyuncular tarafından Dick olarak tanınırdı, bu lakap üniversitede kendisine taktığı lakaptı. Elbette, o hafta takımı neye sürüklediğine bağlı olarak, oyuncular bu lakabı onun amaçladığından daha duygusuz bir şekilde kullanmış olabilirler.

"Bu harika!" dedi ve bu sözüyle beni mi yoksa hâlâ kaşlarını çatmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olan koçumu mu ikna etmeye çalıştığından emin değildim.

Dick'in yumuşak ve neşeli olduğu yerde, Koç Shane McCabe zayıf, uzun ve sertti. Otuz sekiz yaşında ligin en genç ikinci koçuydu ve adama bir bakışta omzunda bir çip ve kanıtlaması gereken bir nokta olduğunu anlıyordunuz. Bir oyuncunun birlikte çalışmayı hayal ettiği türden bir koçtu; sert ve laf dinlemeyen ama aynı zamanda çok da sert olmayan bir koç.

"Bunun yaratacağı heyecanı bir *düşün*," diye devam etti Dick. "2004'ten beri bu takımın en sıcak haberi sensin evlat. Ve eğer bunu avantajımıza kullanıp şu koltukları doldurmazsak," diye ekledi pistin yönünü işaret ederek. "O zaman aptallık etmiş oluruz."

"Bu dikkat dağıtıcı bir şey," dedi Koç köşesinden.

Dick, "Bu bir *altın madeni*," diye karşı çıktı ve Koç'a dikkatle bakarken yüzünde beliren nadir ciddiyet ifadesi bana bunun tartışmaya açık olmadığını söyledi.

Tampa Bae Babes, Ospreys'teki ilk sezonumda benim yerimde bir ay boyunca yürüyecek özel bir program yapacaktı.

Ve galadaki o alıngan küçük burnu havada kişi de parçadan sorumlu olacaktı.

Maven King.

Onu düşününce biraz sırıttım, aynı merak ve öfke karışımı göğsümde alevlendi. Onu araştırdığımda şaşırdığımı söylemek çok hafif kalırdı.

Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum ama bu, elli bin takipçisi olan ve ailesinin bahçesinde çıplak ayakla dolaşmayı seven bohem bir çiçek çocuk değildi. Onu kulak memelerinde pırlantalar parlayan bir elbisenin içinde süslü püslü gördükten sonra doğal ortamında - toprak tonlarında dökümlü kumaşlar, fondötensiz bir cilt ve doğal, kıvırcık saçlar - görmek şok etkisi yaratmıştı.

Onun ailesiyle olan görüntüleri, benim kendi ailemle olan görüntülerimle tam bir tezat oluşturuyordu. Annem de babam da zengin bir aileden geliyordu, büyükanneleri ve büyükbabaları da akıllı yatırımlar yapmışlardı. Nesilden nesile aktarılan bir zenginliğimiz vardı, bu da hiçbir şey istememize gerek olmadığı anlamına geliyordu.

O atmosferde büyümenin beni biraz şımarttığını itiraf etmekten gurur duymuyordum. Tasarım kıyafetleri, egzotik arabaları, pahalı restoranları ve lüks seyahat deneyimlerini seviyordum. Bir şeyi satın almadan önce üzerindeki fiyat etiketini kontrol etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum - Ospreys'te çaylak olarak güzel bir imza bonusu almadan önce bile.

Yine de, teknik olarak geçimlerini sağlamak için ihtiyaç duymasalar da anne ve babamın birer kariyeri vardı ve beni ve kız kardeşimi de aynı beklentiyle yetiştirdiler. Onlara hokeyin hayalim olduğunu söylediğimde verdikleri destek için minnettardım.

Her çocuğun pahalı bir sporu oynama fırsatına sahip olmadığının, hatta neredeyse her maça ebeveynlerinin gelmediğinin farkındaydım.

Maven'in fotoğraflarını karıştırarak ve çocukluğunun nasıl geçtiğini merak ederek itiraf edemeyeceğim kadar çok zaman geçirmiş, onun şimdiki haline dair yaptığım her yeni keşifle biraz daha fazla gülümsemiştim. Ve bir gönderi görmek

Ebeveynleri ve onların hayırsever doğası hakkında, onlarla birlikte toplum içinde çekilmiş düzinelerce fotoğraf ve video ile birlikte, en azından galada bana takındığı tavrı biraz olsun bağlamına oturtabildim.

Ayrıca, birkaç fotoğrafındaki küçük kalp düğmesine basmayı ve bildirimleri aldığında muhtemelen çılgına döneceğini bilmenin memnuniyetini yaşamayı oldukça eğlenceli buldum.

Onu ne kadar ilgi çekici bulsam da, bu Koç'la aynı fikirdeyim.
Birinin beni takip etmesi baş belası olurdu. Ama *onun* olması?

Büyük D ile dikkat dağıtma.

Ancak bu, genel menajerimi etkilemek ve Calder Memorial Trophy'ye yaklaşmak için izlemem gereken yolun bir parçasıysa, tartışmaya girmeyecektim. Yılın çaylağı olmak istiyordum ve bazen bu, patronları mutlu etmek için istemediğim aptalca şeyler yapmam anlamına geliyordu.

Dick'in davranışlarına bakılırsa, başka seçeneğim olduğunu sanmıyordum.

"Takıma yardım etmek için ne yapabilirsem yapacağım," dedim sonunda.

"Aferin oğlum!" Ben ayağa kalkarken Dick de sandalyesinden zıplayarak gülümsedi. Elimi sıktı ve ben Koç'la temkinli bir bakış atarken omzuma vurdu. "Yıllar önce Tampa'yı yok sayan herkes sözlerini yemek üzere"

Geri çekildiğimizde "Evet efendim," diye onayladım.

Richard ve Koç biz çıkmadan önce birkaç dakika konuştular ve ön büro çıkıp takımın alanına giden asansöre bindiğimizde Koç bir iç çekti.

"Özür dilerim," dedi. "Eminim onu bundan vazgeçirmenin mümkün olmadığını görebiliyorsunuzdur."

"Sorun yok," diye onu temin ettim. "Ayrıca, belki de bir şeyler bulmuştur. Biraz iyi basından zarar gelmez, değil mi?"

Koç kaşlarını kaldırdı. "İyi kaldığı sürece."

Sırıttım, başımın etrafına Koç'un gülmekten biraz rahatlamasına neden olan küçük bir hale çizdim.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu..." Durakladı, burnunu kırıştırdı. "Ona ne diyeceğiz? Muhabir mi? Etkileyici mi?" Başını iki yana salladı. "Ne olursa olsun, bu öğleden sonra temas kuracağız. Bancroft onu buraya getirip işe başlatmak için sabırsızlanıyor, bu yüzden onu sabah antrenmanda bekleyebileceğimizi düşünüyorum. Umarım çabuk alışır çünkü yarın gece Boston'a gidiyoruz."

Asansörden inip soyunma odasına doğru ilerlerken "Oh, güzel," dedim. "Beavers'ı dumanlamam için tam zamanında burada olacak."

"Onları içmemiz için," diye düzeltti.

"Doğru," dedim göz kırparak.

Koç sadece başını salladı ve buza geri döndüğümüzde düdüğünü çaldı. O günkü alıştırmalarımızın üzerinden geçmek için herkesi bir araya çağırırken ben de patenlerimi giymek için duraklamak zorunda kaldım.

"Şimdiden başın belada mı, Pidge?" Jaxson patenle dışarı çıktığımda sordu. "Hayır. Sadece Tampa'nın parlak yeni oyuncağı olarak adım atıyorum."

Kaşlarını kaldırdı.

"Bir muhabir beni bir ay boyunca takip edecek," dedim umursamazca. Sonra, antrenmanını böldüğüm için Koç beni azarlamasın diye sesimi alçalttım. "Galadaki sarı elbiseli kızı hatırlıyor musun?"

"Sanki herhangi birimiz unutabilirmişiz gibi." "İşte o."

"Şimdiden evlenme mi teklif ediyorsun?" Sırıttı.

Dudaklarımı düzleştirdim. "O muhabir, haberi yapan kişi."

Bunun üzerine iki kaşı da havaya kalktı. "Yani seni takip eden kişi *o mu* olacak?"

Başımı salladım.

"Tüm bunlar tam olarak neyi gerektiriyor? Sadece burada, pistte olduğu gibi mi?"

"Her şey," dedim. "Antrenmanlar, seyahatler, iç saha maçları deplasman maçları. Yoldaki hayatım. Buradaki, şehirdeki hayatım."

"Yirmi dört yedi gibi mi?"

"Görünüşe göre."

Jaxson'ın yüzünde bok yiyen bir sırıtış belirdi. "İlginç."

Ben de kendi gülümsememle başımı salladım.

Gerçekten ilginç.

CHAPTER 5

En İyi Atışını Yap Maven

Yeni görevimin ilk sabahında asansöre adım attığımda yaprak gibi kadar canımı sıkan başka bir şey yoktu. Resepsiyondaki sevimli beyefendi bana bizzat eşlik etmiş, kapıyı benim için tuttuktan sonra içeri girdiğimde Vince'in katının düğmesine basmıştı. Kapılar tekrar kapandığında sinirli bir nefes aldım.

Neredeyse hiç uyumamıştım, zihnim sadece çok yüksek beklentileri olan bilinmeyen bir görevin getirebileceği türden bir endişeyle yarışıyordu. Reya ve Camilla bu işi başarmam için bana güveniyorlardı ve hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

En çok da, haber yapmakla görevlendirildiğim asık suratlı zengin çocuğu.

Gözlerim asansör aynalarındaki yansımama takıldı ve en azından derli toplu *göründüğüm* için kendimi biraz daha iyi hissettim.

Rengârenk palazzo pantolon düz karnımı ve dar kalçalarımı sararak bacaklarımdan aşağıya doğru iniyor, zengin turuncular, morlar ve turkuaz desenleri muhteşem bir şekilde bir araya geliyordu. Onunla narin beyaz bir bluz eşleştirmiştim, askıları inceydi ve köprücük kemiğimin üzerinde uzanıyordu ve karnımın sadece bir kısmı görünüyordu.

Mürekkep siyahı saçlarım doğal halindeydi, Florida'nın nemi saçlarımı kabartmak için elinden geleni yapmasına rağmen bukleler havadar ve yüzümün etrafında mükemmel bir hacimle şekilleniyordu. Çoğunlukla renkli nemlendirici, kaş jeli ve maskaradan oluşan beş dakikalık bir makyaj rutinim vardı, ancak dudaklarıma parlak bir parlatıcı sürdüm ve son bir dokunuş olarak kulaklarıma en sevdiğim altın halkaları ekledim.

Sakin, kendinden emin ve güzel görünüyordum.

Sadece bunun birkaç katman daha derine nüfuz etmesine ihtiyacım vardı, böylece ben de tüm bunları *hissettim*.

Neredeyse ailemi ve onların şaşkın ifadelerini zihnimde canlandırabiliyordum; Barış Gücü yerine üniversiteye gideceğimi söylediğimde bana attıkları bakış, mezun olup sosyal medyada markamı oluşturmaya odaklanacağımı söylediğimde attıkları bakış ve en son Babes'in en yeni üyesi olduğumu söylediğimde attıkları bakış.

Hayatımda ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikirleri yokmuş gibi beni izlediler.

Ne yazık ki yanılmadılar.

Tuhaf bir çıkmazın içindeydim - hayallerimi süsleyen bir işe midem çalkalanarak giriyordum. Kırılgan kağıttan bir kalbin iki yarısı gibi parçalanmış hissediyordum. Çünkü kendi başıma kazanabileceğimi bildiğimden daha fazla para kazanmama *ve* yaptığım işi sevmeme rağmen, neredeyse... suçlu hissediyordum.

Sanki yeterli değilmiş
gibi. Sanki *ben* yeterli
değilmişim gibi.

Dünyayı iyileştirmek, insanlara yardım etmek, bir fark yaratmak için ne yapıyordum?

Buna bir de yeni öznemin üzerimde özellikle tedirgin edici bir etkisi olduğu gerçeğini eklerseniz, beni yaklaşan sonuma doğru sürükleyen o zarif asansörde küçük bir erime yaşadığımı söyleyebilirsiniz.

"Kendine gel, Maven," diye kendime telkinde bulunarak bileklerimi salladım. Bunu yaparken soldaki bilezikler çın çın ses çıkarıyordu. "Sen her şeyi yapabilecek, bağımsız bir kadınsın. Sen bir profesyonelsin. Ve o sadece sopalı bir çocuk."

Bu sözlerle boğazım düğümlendi çünkü Vince Tanev
bir çocuktan.

Sanki bu sözleri duymuş ve yanıldığımı kanıtlamaya niyetliymiş gibi, kapıyı gömleksiz bir şekilde açtı, üzerinde sadece kalçalarına kadar inen ince koyu yeşil bir pijama pantolon vardı, altından külotunun bandı görünüyordu.

"Günaydın, günışığım," diye selamladı, sanki içeri girmem gerekiyormuş gibi kapıyı daha da açık tutarak. Bu hareket pazularını ortaya çıkardı, iri avuçlarını kapıya dayamış ve genişçe açmıştı.

Galada özenle şekillendirilmiş saçları şimdi karmakarışıktı, kahverengi ve altın rengi teller bir o yana bir bu yana savruluyordu. Ya yeni uyanmış ya da tutkulu bir aşıkla çarşaflarda yuvarlanmış gibi görünüyordu.

Belki ikisi de.

Ela gözleri bana bakarken dans ediyordu, kaşını çevreleyen yara izi, dikkatini dağıtacak bir şey giymediğinde daha da belirginleşiyordu.

Açılmaması için çenemi kapatmak zorunda kaldım. Karın ve kaburga kasları, dairesinin içinden gelen ışığın altında bir sanat eseri gibi geriliyordu. Vücudunun yarısı sıcak bir ışıltıya bürünmüştü, diğer yarısı ise tüm çizgiler ve kesiklerden oluşan koyu gölgeler içindeydi; vücudu ancak bir sporcununki gibi oyulmuştu.

Boğazımı temizleyerek çenemi dik tuttum ve saatime baktım. "Özür dilerim, genel müdürünüz bana tam yedi dedi. Siz hazırlanırken ben aşağıda bekleyebilirim."

Vince, "Sanırım sana yedi dedi çünkü bu genellikle uyandıktan yaklaşık otuz dakika sonra oluyor," dedi. "Ve bunun hayatımın bir ayı olması gerekiyor, değil mi? Giyindiğim zaman başlamıyor. Ve bu iyi şey, çünkü çoğu zaman çıplak olmayı seviyorum."

Isı boynumu yaktı ama boş bir ifade takındım ve ona göz kırptım. "Lütfen bunu zorlaştırmaz mısın?"

"Ben mi?" Bir elini çıplak göğsüne bastırdı, gözlerim hareketi takip etti ve sonra bakışlarını yakalamak için tekrar yukarı kaldırdım. "Ben bir meleğim. Tanıştığımız ilk gece beni aşağılayan *sendin*."

"Egonuzun bu darbeyi kaldırabilecek kadar şişmiş olduğunu düşünüyorum."

Vince sırıttı, gözleri beni boydan boya izliyordu. Tıpkı galadaki o gecede olduğu gibi acele etmedi, bakışları tenimin her santiminde oyalanırken en ufak bir utanç bile duymadı. Kapıyı daha da iterek açmadan önce adem elması sallanıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyordu.

"İçeri gel, Maven."

Bu bir rica değil, bir emirdi - Zeus'un kendisinden fırlatılmış bir yıldırım gibi hissettim. Dudaklarımı ıslattım, öngörülebilir gelecekte bu pislikle çalışmak zorunda kalacağım tartışma dürtüsüne direndim.

İçimi çekerek geçtim, yarı çıplak vücuduna sürtünmemek için kapı çerçevesinin diğer kenarına sarıldım. O da fark etmiş gibiydi çünkü kapı kapandığında ve ben onun dairesine girdiğimde yine o lanet sırıtışını takındı.

Ancak ben, geniş çatı katından görebildiğim kadarıyla hiç de gülümsemiyordum.

Mimari tasarım şık ve erkeksiydi, koyu metaller zengin doğal ahşaplarla karışarak tehlikeli olduğu kadar rahat da hissettiren bir alan yaratıyordu. Doğrudan pahalı modern mobilyalar ve zevkli ve seyrek eklektik sanat eserleriyle dekore edilmiş yaşam alanına girdim.

Yine de en çok ilgimi çeken sanat eseri, yerden tavana kadar uzanan ve Tampa şehir merkezinin ışıklarının ötesinde yavaşça yükselen parlak turuncu bir parıltıyı sergileyen pencerelerdi. Şehir canlanmaya başlamıştı, karanlık yerini sıcak ve nemli bir Ekim gününü daha getirecek olan ılık güneşe bırakıyordu.

Derin bir sesin melodik bir şekilde İngilizce söylediği, ancak şarkı ilerledikçe Fransızca ve Arapça'ya kayan, ritm ağırlıklı bir R&B şarkısının yumuşak sesi dışında sessizdi. Gözlerim mekanda gezinirken müzik farklı bir hava yarattı; hiç ısınmak için kullanılmadığından emin olduğum dekoratif şömineden tertemiz, şık mutfağa kadar.

Ama gözlerim özenle dekore edilmiş mekânda fazla oyalanmadı.
Bunun yerine, tüm apartman dairesinin en dağınık köşesine takıldılar.

Yemek alanı olarak kullanılmak üzere tasarlanmış bir alandı, ancak bunun yerine bir çanak çömlek patlaması oldu.

Aynı zamanda serin ve temiz odanın içindeki en sıcak ve davetkâr alandı.

Bitmemiş ahşap bir masa kille, adını bilmediğim metal aletlerle ve yarım kalmış kaseler, vazolar, kupalar ve daha fazlasıyla kaplıydı. Yanında bir çömlekçi çarkı duruyordu, pedalı ve kenarları masayı süsleyen aynı kil lekeleriyle kaplıydı. Ayrıca bir elektrikli fırın ve raflar dolusu, bir şeye dönüştürülmeyi bekleyen malzemelerden tamamen bitmiş sanat eserlerine kadar her şey vardı.

"Devam et," dedi Vince, beni transımdan uyandırarak. "En iyi atışını yap."

Şaşkınlıkla döndüm ve çanak çömlek köşesini seyrederken dudaklarımın yumuşak bir gülümsemeye fark ettim. Vince'i mutfak adasının kenarına yaslanmış, elindeki kupadan sıcak bir şeyler yudumlarken meraklı gözlerle beni izlerken bulduğumda gülümsemem kayboldu.

Kendisinin yaptığından hiç şüphe duymadığım bir kupa.

Garip bir şekli vardı ama güzelce renklendirilmiş ve sırlanmıştı ve onu o yapmıştı. Genellikle bir sopaya sarılan ya da rakibinin burnuna yumruk atan elleriyle hammaddeden yaratmıştı.

Düşünmeden, *sormadan* fotoğraf makinemi çıkardım. Fotoğrafını çekmeden önce düşük ışık için birkaç ayar yapacak kadar zaman ayırdım.

Kıkırdadı. "Tamam, bahsettiğim türden bir atış değil ama sanırım alternatifinden daha iyi."

"Özür dilerim," dedim elimdeki fotoğraf makinesine bakarak.

Neden birden sanki onu çırılçıplak ya da rahatsız bir halde görmüşüm gibi utandım?

Belki de yaratılışının o küçük köşesi onun en savunmasız kısmı gibi hissettirdiği içindi ve ben hiçbir uyarıda bulunmadan doğrudan oraya girmiştim.

"Sorun değil," dedi. "Sanırım bu, bunun için alışmam gereken bir şey..." Elini havada salladı. "Bütün çile. Hiç beklemediğim anda fotoğraflar ve videolar."

Gülümsedim. "Seni uyarmalıydım. Ben sadece..." Elindeki bardağı işaret etmeden önce dudaklarımı birbirine dolayarak durakladım. "Bunu sen yaptın, değil mi?"

Yere bile bakmadı. "Ben yaptım."

"Bu çok güzel."

Daha iyi düşünmeden önce kelimeleri söyledim ve o da şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

İşte bu. *Bu* yüzden bir sürtük olarak düşünülmeyi her şeyden çok tercih ediyordum. Çünkü bir anda, sadece bir parça yumuşaklık göstererek boynumu ortaya çıkarmıştım. Ve şimdi Vince bana rakibinden çok avıymışım gibi bakıyordu.

Fotoğraf makinemi boynuma astım, etrafıma bakarken burnumu çekip bakışlarımı onunkinden ayırdım. "Her neyse, sanırım siz her zamanki rutininize devam edin. Aklıma geldikçe sorular soracağım ve bol bol fotoğraf ve video çekeceğim. Programını daha iyi öğrendiğimde, seni bazı röportajlar ve belki podcast için bazı tüyo içerikler için çalmak istiyorum. Eğer kameraya çekilmesini istemediğin bir şey olursa, önceden bana söylemeyi unutma."

"Yani bazı şeylerin kayıt dışı kalmasını talep edebilir miyim?" diye sordu ve bu yoruma eşlik eden müstehcen gülümsemeyi kaçırmadım.

Onu görmezden geldim ve çantamı dikkatlice koltuğunun kenarına yerleştirdikten sonra ihtiyacım olanları çıkardım - kalemler, defter, dizüstü bilgisayar, telefon.

"Ne zaman yola çıkacağımızı düşünüyorsun?"

Vince ellerini ceplerine sokmadan önce kupasını adaya bıraktı. Bu hareket onun bakmamaya çalıştığım bir bölgesini mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu, giydiği pantolonun ince malzemesi düşünüldüğünde bu giderek zorlaşan bir başarıydı. Buna bir de kumaşı zorlayan devasa kalçaları ve fark etmem için arkasını dönmesine bile gerek kalmayacak kadar sert poposu eklenince gözlerimi onunkilerden ayırmamam bir mucize oldu.

"Antrenman saat onda, o yüzden sekiz buçuk gibi oraya gideriz."

"Harika," dedim, yutkundum ve dairesiyle ilgili birkaç not almak için not defterimi aldım. "Sadece burada değilmişim gibi davran."

"Böyle görünürken söylemesi yapmaktan daha kolay."

Gözlerimi kırpıştırdım, döndüğümde onu yine o ukala sırıtışıyla buldum, gözleri o çok sevdikleri yavaş ve kaygısız bakışlarıyla beni boydan boya izliyordu.

"Bu profesyonel bir ilişki Bay Tanev," dedim hissettiğimden daha kararlı olduğumu umarak.

"En iyi şekilde davranacağım," dedi ve aramızdaki boşluğu birkaç yumuşak, yavaş adımla geçti.

Durmadan önce bana bir adımdan daha yakın olana kadar yürüdü, o kadar yakındı ki vücut ısısını ateşe çok yakın durmanın verdiği rahatsız edici sıcaklık hissi gibi hissedebiliyordum.

Ben geri adım atmayınca Vince bana gülümsedi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Sonra bir elini kalbinin üzerindeki çıplak tene bastırdı. "Söz veriyorum."

CHAPTER 6

Break the Internet

Maven

"Başın dönmeye başladı mı?"

Bir kahkaha attım ve Tampa Ospreys'in İdari Direktörünü takip ederken telefonuma çılgınca notlar yazdım. Beni soyunma odaları, antrenman alanları, takım spor salonu, mutfak ve kafeterya ile yönetici süitinde gezdirdikten sonra sahadaki turumuzu tamamlamış ve piste geri dönmüştük. Neredeyse bir saatlik antrenman sürmüştü ama takım hâlâ buzun üzerindeydi ve ben de telefonuma yazdığım notu bitirdikten sonra biraz içerik alabilmek için telefonumu video moduna geçirdim.

"Evet," diye itiraf ettim Bayan Lopez'e. "Ama en iyi şekilde."

Gülümsedi ama elini uzatarak beni durdurdu, ben de oyuncuların maçlar sırasında oturduğu sıraya doğru ilerledim, böylece buzun üzerindeki çocukları engelsiz bir şekilde görebilecektim.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Bu camın arkasında güvendesiniz." Ne demek istediğini anlatmak istercesine cama vurdu. "Ama dışarıda, farkında olmalısın. Çenene bir disk yemek istemezsin dediğimde bana güven."

Livia'nın yıllar boyunca hokey oyuncularıyla çalışırken bana anlattığı korkunç hikâyeleri düşündüm ve yüzümü buruşturdum.

"Haklısın. Belki de şimdilik burada kalmalıyım."

Bayan Lopez saatini kontrol etmeden önce başıyla onayladı. "Tamam. Bu akşam uçacak ekip için her şeyi hazırlamam gerekiyor. Sonra görüşürüz."

Ne demek istediğini soramadan gitti ve sonra telefonum elimde sertçe çalmaya başladı. Reya'dan gelen aramayı açtığımda tiz çığlıklarla karşılaştım.

"HESAP ŞIMDIDEN YÜZ BIN TAKIPÇIYE ULAŞTI!"

Telefonu kulağımdan uzak tutup gözlerimi kırpıştırdım ama kulak zarım neredeyse parçalanacak olmasına rağmen dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"Ve ESPN az önce gönderinizi paylaştı!" Camilla ekledi. "Yani bu sayı yükselmek üzere."

"Vince Cool ile Bir Sabah," diye şarkı söyledi Reya. "Yani, ne bekliyordum bilmiyorum ama ilk resmi paylaşımımız pijamalarından başka bir şey giymemiş, üstsüz bir Vince Tanev değildi." Kısık bir ıslık çaldı. "Şu *kalçalar*. Arkadan görememiş olmamız çok kötü."

Camilla kıkırdadı. "Sanırım interneti kırdık."

Camilla*, bu gece* ekiple birlikte seyahat edeceğimi ve geri döndüğümüzde Vince'le aynı binada, sadece birkaç kat aşağıda küçük bir daire kiraladıklarını da içeren bir dizi lojistikten bahsetmeden önce ancak bir *teşekkür edebildim*.

"Bu gece mi?" Çocukların hâlâ antrenman yaptığı buza bakarak ciyakladım. "Ben... Ben buna hazırlıklı değildim. Toplanmam gerek. Ayrıca neden onun binasında yaşamak zorundayım ki? Evim sadece yirmi beş dakika uzaklıkta."

Reya bana, "Bu yirmi dört-yedi saat süren tam erişimli bir etkinlik," diye hatırlattı. "Bize güvenin. Bu herkes için daha kolay olacak. Sen de kendini tamamen kaptırmış olacaksın. Gah. Seni gerçekten *kıskanıyorum*."

"Aynen," dedi Camilla iç çekerek.

"Eve bakacak birini bile ayarlamadım. Bitkilerim," diye sızlandım.

Reya ve Camilla, Reya'nın "Biz hallederiz. Seni en yeni Babe olarak ilan ettiğimizde orada yaptığımız fotoğraf çekiminden ev anahtarının bir kopyası bende var."

"Bırakın diğer her şeyi biz halledelim. *Siz* sadece Vince Tanev'e odaklanın ve bu aç yeni takipçilere istediklerini verin," diye ekledi Camilla.

Öpüşme sesleri çıkarıyorlardı ve ben tartışamadan beni telefondan kovuyorlardı ve arama sona erdiğinde telefonumdaki Instagram simgesine dokundum ve gözlerim neredeyse kafatasımdan dışarı fırlayacaktı.

Haklıydılar. Yüz sekiz bin takipçi ve sayım devam ediyor.

Vince'in el yapımı kupasını tuttuğu, sabah ışığında gömleksiz dururken yüzünde beliren o küçük gülümsemenin olduğu fotoğrafı paylaşmıştım. Yorum bölümüne hızlıca bir göz attığımda, dünyada onu bu şekilde görünce ağzının suyu akan tek kadının ben olmadığımı gördüm. Bu

Karnının kaslarla ve çizgilerle nasıl dalgalandığını, o pijama altlarının bel bandının onu en mükemmel şekilde nasıl sardığını görmemek imkansızdı.

O kadar ateşliydi ki bu adil değildi ve şimdi hokey dünyası nefes nefese daha fazlası için yalvarıyordu.

ESPN'in fotoğrafı yeniden yayınladığını ve hesabımızı etiketleyerek herkesi bizi takip etmeye teşvik ettiğini gördüğümde neredeyse çığlık atacaktım.

Heyecan elektrik akımı gibi içimde uğulduyordu. Bu

gerçekten de hayatımın fırsatıydı.

Ne olmuş yani, hokey benim için tam olarak bilinen bir şey değildi. Bu, fark edilmenin, bir Babe olarak ortaya çıkmanın ve kendimi şehrimizin ve ötesinin gözünde kanıtlamanın bir yoluydu.

Bir kez dikkatlerini çektiğimde, gerçekten görmelerini istediğim şeye odaklanabilirdim.

Toplumumuz ve ona hizmet eden insanlar.

Hikaye moduna buzdaki çocukların videosunu çektiğimde göğsüm hala hafif ve havadaydı, takımıyla bir tatbikat yaparken Vince'e yavaşça yakınlaştım. Buzun üzerinde süzülürken çok sakin ve kendinden emindi, kaygısızdı, omuzları dikti ve elleri sopasını bir uzman gibi kavrıyordu. Beyaz bir antrenman forması giymişti ve vücudunu saran pedlerin altında bile sadece bir profesyonelin yapabileceği şekilde rahatça hareket ediyordu.

Onu ekranda çerçevelerken telefonu elimde sabit tuttum.

Ve sanki bunu planlamışım gibi, kameram kayıttayken pakı doğrudan kaleye gönderdi ve sanki antrenman değil de bir maçmış gibi zafer çığlıkları atarak kaskını çıkardı.

Saçları sırılsıklamdı ve takım arkadaşlarına bazı ukalaca sözler söylerken saçlarını silkeledi. Onu homurdanmalar ve hakaretlerle karşıladılar ama birkaçı yanlarından geçerken sırtını sıvazladı.

Sonra gözleri beni buldu.

Bana doğru kayarken, yüzü giderek daha fazla görünmeye başladığında hikaye klibinde yaklaşık on beş saniye kalmıştı. Ağzını hafifçe aralayıp dudaklarında kıvrılan bir sırıtışla eldiveniyle telefonumu işaret etti.

Ve orospu çocuğu göz kırptı.

O kadar sıcaktı ki neredeyse telefonu düşürecektim ama klips bitene kadar ellerimi sabit tutmayı başardım.

Vince dikkatini benden aynı hızla çekti, kaskını tekrar taktı ve çene kayışını tam zamanında bağladı.

Koçun bir sonraki planı için hazırdım. Klibi tekrar izledim ve yoğunluk ikinci seferde daha da güçlüydü.

Klibe eşlik etmesi için hangi metni yazacağımı tartıştım ama aklıma gelen her şey enerjiyle uyuşmadı.

Hikaye oydu.

Sadece o.

Ben de ekranın sol alt köşesine dilini çıkarmış bir göz kırpan surat emojisinden başka bir şey koymadım ve hikayeyi sosyal medya atmosferine canlı olarak gönderen düğmeye .

Koç McCabe düdüğünü çaldığında telefonumu bir kenara koymuş ve birkaç kare fotoğraf çekmek için kameramı çıkarmıştım ki takım, buzdan çıkıp benim bulunduğum tünele doğru kaymaya başlamadan önce kısa bir sohbet için onun durduğu yerde toplandı.

Kendimi duvara yasladım, görünmez olmaya çalıştım ama panolardan atlayıp kasklarını çıkararak soyunma odasına doğru ilerlerken hepsini videoya çekme şansını kaçırmadım.

Her biri bana ya merakla ya da yanlarından geçerken onları rahatsız ediyormuşum gibi baktı. Birkaçı kamera için aptalca davrandı, geçerken kıçlarını şapırdattılar ya da objektife o kadar yaklaştılar ki buğulandılar.

Vince geri çekilerek buzdan çıkan son oyuncu oldu ve tam benim durduğum yerin önünde durdu, kamerayı görmezden gelerek bana odaklandı.

"Eğleniyor musun, Maven King?"

"Bunun için tek kelime bu," dedim. Bu konuşmayı kaydetmeyi düşündüm ama onun yerine telefonumu bir kenara koydum. "Güzel atıştı."

"Bunu sadece senin için yaptım." "Mm-hmm."

"Yaptım," diye ısrar etti. "Gol attığımda zıplayıp adımı haykırdığınızı hayal ettim. Bu harika bir motivasyondu."

"Eminim adınızı söylememi duymak hoşunuza giderdi ama ben sizin hayran kızlarınızdan biri değilim."

Başını eğdi, buna bir cevabı varmış gibi sırıttı, ama kıvrık dudaklarının arkasında kilitli tuttu. Sonra gözleri aşağı kaydı ve yaralı kaşları yukarı kalktı.

"Sana takım mağazasından formalarımdan birini getireyim," dedi ve bakışları tekrar benimkini bulmadan önce biraz daha uzun süre baktı. "Görünüşe göre sen bir

biraz *soğuk*."

Aşağıya baktığımda, göğüs uçlarımın üstümden belirgin bir şekilde görünecek kadar sertleşmiş olduğunu görünce hemen utandım.

Sıcak bir Florida günü için giyinmiştim, buz pisti için değil.

Aptal.

"Senin formanı giymeyeceğim," diye çıkıştım ona, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Döndü ve patenlerinin üzerinde tünelde geriye doğru yürüdü. "Bahse var mısın?"

"Sadece kaybetmek istiyorsan."

Vince çoktan kazanmış gibi gülümseyerek omuz silkti. "Şansımı deneyeceğim." Sonra döndü ve tünelde kayboldu, tam zamanında Koç McCabe tam önümde durup görüşümü engelledi.

"Daha önce kendimi tanıtma fırsatı bulamadığım için özür dilerim," diyerek elini uzattı.

Vince'le yaşadığım ve son derece sinir bozucu olan tartışmanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım ve Koç'un elini kendi elimle tutarken göz kırpıp gülümsedim.

"Hiç sorun değil. Sen meşgul bir adamsın. Tüm bunları kabul ettiğin için sana teşekkür etmek istiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, bu benim seçimim değildi," dedi elini çekerek.

"Oh." Yanaklarım kızardı.

"Hoş karşılandığınızı hissetmenizi istiyorum," dedi. "Ve genel müdürümün söz verdiği tüm erişimi size vermekten mutluluk duyuyorum. Ancak," diye düzeltti, sert bir parmak kaldırarak. "Bu takımda ihtiyacımız olan son şey dikkat dağıtmak."

"Anlıyorum," dedim o devam edemeden. "Duvardaki bir sinek gibi olacağım, efendim."

Koç bana hızlıca bir göz attı, sonra gülümsedi ve başını salladı. "Bunun sizin için mümkün olduğunu sanmıyorum, Bayan King."

Isı bir kez daha boynumu kavurdu. Beni süzüyor gibi değildi, daha çok bir kadının güzelliğini takdir eden bir adam gibiydi.

Ayrıca bir koç, takımı için ne kadar dikkat dağıtıcı olabileceğimi fark etti. "Uygun giyinmediğim için özür dilerim."

"Kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle giyinebilirsin," dedi hemen. "Çuval giysen de trafiği durdurabileceğinden eminim. Senden tek istediğim, eğer çocuklar senin için saçmalamaya başlarsa, Vince ya da bir başkası tüm bunların bir parçası olmak istediği için dikkatini kaybetmeye başlarsa." Elini salladı. "Sadece... onları doğru yolda tutmama yardım et. Tamam mı? Bu yıl kazanmak için gerçek bir şansımız var ve bunun alevler içinde kalmasını istemiyorum."

"Biz de öyle," diye söz verdim ona.

Tampa Bay Babes olarak bizim adımıza, organizasyon adına konuştum. Ama kafamda bu açıklamayı kendim için de yapıyordum. İstediğim son şey zengin, ukala bir sporcunun dikkatini çekmekti.

Oradaydım, bunu yapmıştım - hala bunu kanıtlayacak bir yara izim var.

Ayrıca, bu Reya ve Camilla'dan ilk gerçek sınavımdı. Bunu mahvetmek istemedim.

Başını salladı ve ardından bir nefes vererek saatindeki zamanı kontrol etti. "Uçuş saat dörtte. Sizi arabalarımızdan biriyle havaalanına götüreceğiz. Tam iki buçukta burada ol."

Sonra durakladı ve gözleri benimkileri bulduğunda boynuma bir sıcaklık yayıldı. Çok seksiydi, çenesinde koyu bir çizgi vardı ve takım elbisesi mükemmel bir şekilde dikilmişti. Acaba *onu mu* izlesek diye düşündüm - özellikle de ligdeki en genç koçlardan biri olduğunu düşünürsek.

Soyunma odasına doğru dönerken alaycı bir sırıtışla, "Yanınıza biraz daha sıcak bir şeyler almanızı öneririm," diye ekledi. "Boston cehennem gibi soğuk."

CHAPTER 7

Mutlak Bir Roket Vince

"Ohhh kahretsin, işte orada!" Takım uçağına bindiğimde Jaxson yavaşça alkışlamaya başladı ve takımın geri kalanı da tezahürat yaparak ona katıldı.

Kaşlarımı çatarak sırt çantamı koltuğumun üzerindeki boşluğa yerleştirdim. Tüm ekipman ve bagajlarımızla personel ilgileniyordu, bu yüzden Boston'a inene kadar sahip olduğum tek şey sırt çantamdı.

Alkışlar kesildiğinde Jaxson kolunu boynuma doladı, sanki beni bir güreş hareketiyle yere serecekti ama onun yerine saçımı karıştırdı.

"Küçük güvercinimiz tüm dünyanın aklını başından aldı."

Carter sırıtarak, "Ve külotlarını," diye ekledi.

"Bir dahaki sefere seni yağla ovmamı ister misin, Tanny Boy?" Jaxson beni bıraktığında sordu. Ben kendi gülümsememle onun ellerini tokatlayarak uzaklaştırmadan önce göğüs kaslarımı ovarak gösterdi.

"Vay canına, kıskançlığın bu kadar yüksek sesle çınladığını daha önce hiç duymamıştım," dedim ve bacaklarımı güvenle uzatmadan önce yerime oturdum. Stefano Ricci'den aldığım en yeni özel takım elbisemi giymiştim ve arkama yaslanırken ceketimin düğmelerini açtım. Will benim oturduğum yerin karşısındaki pencere kenarındaki koltuktaydı ve Jaxson da onun yanındaki koltuğa oturmuştu.

"Sırada ne var? Sahilde muzdan bir hamakta poz vermek mi?"

"Hayır Brittzy," dedim güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine indirerek. "Benim aletim bunlardan birine sığmaz. Öte yandan *sen*..."

Şakayı bitiremeden beni tekmeledi ama hepimiz gülüyorduk. Kulaklığı takılı halde pencereden dışarı bakan P Baba hariç hepimiz.

Ekip uçağı genişti, normal bir ticari uçak gibi tasarlanmış olsaydı iki yüze yakın yolcunun sığabileceği büyüklükteydi. Ama öyle değildi. Bunun yerine, koridorun her iki tarafında dörderli küçük bölmeler halinde ikisi öne, ikisi arkaya bakan büyük deri koltuklar yer alıyordu. Koçlar ve personel genellikle uçağın ön tarafında otururken, geri kalanımız orta ve arka tarafı doldururduk ve daha havalanmadan önce, her deplasman maçında bizimle birlikte uçan uçuş görevlisi personel tarafından bekletilirdik.

"Cidden dostum, garip değil mi?" Carter koridorun karşısındaki koltuğa oturduğunda sordu. "Senin binana taşındığını duydum."

Bu benim için yeni bir haberdi - dürüst olmak gerekirse cazip bir haberdi - ama uçuş görevlisinden bir su alıp teşekkür ederken zaten biliyormuşum gibi davrandım.

"Daha tam bir gün bile olmadı," diye hatırlattım ona. "Ama şu ana kadar normalmiş gibi hissediyorum. Bana burada değilmiş gibi davranmamı söyledi."

Will buna homurdandı, bu da bana o kulaklıkları her şeyden çok gösteriş için taktığını söylüyordu.

"Daddy P'ye katılıyorum," dedi Jaxson. "Bu kadar iyi bir kadını görmezden gelme şansın yok."

Carter uzaklara bakarak, "O sarı elbiseyi asla unutmayacağım," diye ekledi. "O *kıç."* Jaxson dişlerinin arasından ıslık çalarken ikisi de bu iki kelimenin bütün hikayeyi anlatmaya yettiği konusunda hemfikir olarak başlarını salladılar. "O tam bir roket."

Maven ve onun ne kadar çekici olduğu hakkında şaka yaptıklarında çenemin neden biraz gerildiğini bilmiyordum, çünkü haklıydılar. Bu doğruydu. Dergi sayfalarında yer alması gereken türden bir kadındı, nasıl konuşulacağını unutturan türden. Daha önce de düzinelerce kadın hakkında aynı ve daha kötü sözleri erkeklerle paylaşmıştım.

Maven hakkında aynı şekilde konuştuklarında neden ellerim yumruk oluyordu?

"Bu kadar yeter," diye kestirip attım.

Gülümsemeleri benimkiyle birlikte düştü.

"O da artık takımın bir parçası," dedim. "Yeni bir ortamda, sizin gibi bir grup kokuşmuş zalimle birlikte olduğu için yeterince rahatsız olacak. Ona biraz saygı gösterin, yoksa ben göstermenizi sağlarım."

Jaxson ve Carter gülümsemelerini bastırarak önce arkama sonra birbirlerine baktılar ve Jaxson teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Elbette, Pidge," dedi Jaxson. "Senin kızınla uğraşmayacağız."

"Sen de ona asılma," diye tehdit ettim, Maven'e kızım dediğinde göğsüm biraz kabardı. Onunla uzaktan yakından alakası yoktu ama hakkım olmadığı halde böyle bir iddiada bulunma düşüncesi hoşuma gidiyordu.

Birden biri başımın üzerinden boğazını temizledi ve ben de kafamı kaldırıp arkama baktığımda Maven'ın kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde eğlenen bir ifadeyle orada dikildiğini gördüm.

Bir süredir orada olduğunu anlamak için çocuklara dönüp bakmama gerek kalmadı, özellikle de kahkahalarının göğüslerinden fışkırdığını duyabildiğimde. Onları tamamen görmezden geldim, ayağa kalktım ve Maven'in çantasını almak için elimi uzattım.

"Pencere kenarı senin bebeğim," dedim ve çantasını çıkarırken parmak uçlarımı ince omzunun üzerinde yumuşattım. Yardımımı istemiyormuş gibi son saniyeye kadar kollarını kavuşturdu, sonunda kayışı bıraktı, böylece çantasını baş üstü bölmesine yerleştirebildim.

"Ben senin bebeğin değilim," diye karşılık verdi. "Ve koridoru istiyorum."

Dilimi şaklattım. "Yapamam, şeftali. Uzatmam gereken uzun bacaklarım var."

Carter, "Daha çok uçmaktan korkuyor ve pencereye çok yakın olmak altına kaçırmasına neden oluyor," diye ekledi.

Yumruğum dışarı fırlayıp koluna çarparken ona bakmadım bile. Bir çığlık atarak güldü ve Maven değişimi izlerken ben de onu izledim.

"Vince Tanev, uçmaktan korkuyor musun?" Başını biraz eğdi. "Bu hiç beklemediğim bir şeydi."

"Oh, sürprizlerle doluyum."

"Eminim," dedi gözlerini hafifçe devirerek.

Bu fırsatı kıyafet değişikliğini değerlendirmek için kullandım. Daha önce üst olarak giydiği o küçük beyaz kumaş parçasını özlemiştim, özellikle de sabahın erken saatlerinde sert meme uçlarının günahkâr bir şekilde lezzetli görüntüsüne sahip olduğumdan beri. O tepe noktalarını, gözlerimi üzerinde gezdirip mısır gevreği kutusundaki bir oyuncak gibi eğlenceli küçük sürprizi keşfettiğimde tüylerimin nasıl diken diken olduğunu hatırlayınca sikim biraz kasıldı.

Şimdi üzerinde açık renkli bir kot pantolon ve siyah uzun kollu bir gömlek vardı. Saçları önden düğümlenmiş parlak mavi bir bandana ile arkada tutulmuştu ve

Kulaklarından gümüş halkalar sarkıyordu. Bu sabah olduğundan daha az ten göstermesine rağmen, bir şekilde daha da çekiciydi.

Onun gibi kıçı olan bir kadının bu kadar dar kot giymesi yasadışı olmalıydı.

Onu incelemekte acele etmedim ve sonunda gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturduğumda bana "*peki, hareket edecek misin yoksa...*" diyen bir bakış attı.

Biraz kenara çekildim, çok az, sanki daha fazla ilerleyecek yerim yokmuş gibi. Maven benimle koltuk arasında kalan ve ona kayması için bıraktığım küçük boşluğu değerlendirirken gülümsemem dudaklarımda bir cüretle tırmandı.

Meydan okumayı kabul ettiğinde çenesi gerildi ve ilk başta beni ezip geçeceğini ve sıraya buldozerle gireceğini düşündüm. Ama son anda hızı değişti ve koltuklara doğru dönerken çenesini dik tuttu, yanımdan geçerken onu sabitlemek için ellerini koltukların arkasına dayadı.

Bu küçük dönüş, kıçının neredeyse kucağımda olduğu anlamına geliyordu.

"Affedersiniz," diye mırıldandı, o mükemmel, yuvarlak, elma şeklindeki kıçını yavaşça kasıklarıma doğru sürüklerken bana sırıttı. Bunu son derece yavaş bir şekilde yaptı ve burun deliklerim temasla birlikte alevlendi, elim arkamdaki koltuğa uzanıp onu daha uzun süre bana karşı tutmak için yakalamamak için kenetlendi.

Yanımızdan geçerken göz ucuyla beni izledikten sonra dikkatlice pencere kenarındaki koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Sonunda nefesimi verdim ve beni boktan bir sırıtışla izleyen Carter ve Jaxson'a baktım. Will bile tekrar pencereden dışarı bakmadan önce kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Onun yanındaki koltuğa oturmadan önce boynumu kırdım ve takım elbise ceketimin düğmesini açtım.

"Ve bana şeftali de deme," dedi.

"O zaman sana ne demeliyim?" diye sordum. "Rüyalarımın kızı mı? Denizlerin Sireni mi?"

"Maven'a ne dersin, madem adı bu," diye araya giren P Baba, sinirlerine fazla yüklenmiş bir ergenmişim gibi bana yavaşça göz kırptı. Dürüst olmak gerekirse, biraz öyle *davranıyordum* ama elimde değildi.

Maven'ın basmayı severdim.

Doğru olanlara basarsam ne olacağını merak ettim.

Maven, kalecimizden gelen bu küçük katkıyla yanağını diliyle ısırdı ve sonra ona dönerek elini uzattı. "Teşekkür ederim. Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Maven King."

"Will Perry," dedi sertçe, kısa bir el sıkışıyla. "Biz ona

Daddy P deriz," diye araya girdi Jaxson.

Maven'ın kaşları içe doğru çekildi. "Neden?"

"Çünkü o bir baba - *gerçekten* bir baba gibi. Tanışabileceğiniz en tatlı çocuğa sahip."

"Ama aynı zamanda demir yumruklu olduğu ve bir baba gibi ceza verdiği için," diye açıkladı Carter. "Ve pakı, kızını randevuya götürmeye çalışan bir çocuk gibi ele alıyor ve kızı da ağ. Erişim izni yok."

Maven'ın yanakları bunun üzerine biraz pembeleşti ve Will'e gülümsedi. "Baba P. Bunu sevdim."

"Hepimizin lakapları var," dedi Carter. " bu biraz can sıkıcı ama yine de kaçınılmaz."

"Ne demek istiyorsun?" Maven sordu.

"Hokeyde böyle şeyler olur. Bazen soyadınızla oynanır ya da bazen aptalca bir şey yaparsınız ve bu sizin yıllarca kimliğiniz olur. Bazen de performansla kazanılan bir isimdir, örneğin Daddy P'nin bir kısmı soyadı Perry'nin bir kısmı da Pickles'ın P'sidir."

"Turşu mu?" Maven'ın burnu .

"Evet. Çünkü buzun üzerinde bir salatalık kadar soğukkanlı," dedi Jaxson.

Maven güldü ve sesi o kadar havadar ve hafifti ki onu şişelemek istedim. Çocuklar onunla konuştukça rahatlıyor gibi görünüyordu ve beni ısırmayı sevdiği ısırık yavaşça geri çekiliyordu, dişleri artık çıplak değildi.

Parmağı Jaxson'a gitmeden önce Will'i göstererek, "Demek o P Baba," dedi. "Peki ya sen?"

"Brittzy," dedi. "Benim soyadım Brittain. Carter da Fabio."

Carter, "Akış yüzünden," dedi ve elini orta uzunluktaki kahverengi saçlarının arasından geçirdikten sonra aynı elini ensesinde gezdirdi. Bu, Will'in tekrar homurdanmasına ve ona ters ters bakmasına neden oldu.

Kimsenin Daddy P'den daha iyi saçı yoktu.

"Çünkü soyadı Fabri," diye araya girdi Jaxson. "Ve kadınlarla olan oyunu tamamen boktan olduğu için ona Fabio demek ironik."

Bu Jaxson'a koridorun karşısından ıslak bir pipi kazandırdı.

"Peki ya sen?" Maven sonunda dönüp bana bakarak sordu. Bunu yaptığında, bal rengi altın gözleri biraz dans etti. "Senin takma adın ne?"

"Bay King."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü evlendiğimizde benim soyadımı alamayacak kadar özgür olduğunu biliyorum, o yüzden sanırım seninkini almam gerekecek."

Dudaklarından inanılması güç bir kahkaha döküldü ve kollarını tekrar göğsünde kavuşturarak başını salladı. "Çok tatlı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Bir köpek yavrusu gibi."

"Daha çok bir köpek gibi," dedi aynı hızla.

Carter, "Dış dünya için o Vince Cool, ama bizim için o Tanny Boy," dedi. "Çünkü ilk gecemizde O'Briens'da araba bombalarıyla kafayı buldu ve grup İrlanda müziği değil Güney Rock çalmasına rağmen 'Danny Boy' şarkısını isteyip durdu."

"Hayır, o benim için sadece Pidge," dedi Jaxson, bir bileğini diğer dizinin üzerine geçirip ellerini başının arkasında birleştirerek. "Her zaman da öyle olacak."

Maven gözlerini benden ayırmamıştı.

Gözlerimi ondan ayırabileceğimden emin değildim.

"Pidge?" Sonunda sordu.

"Güvercin," diye cevap verdim. "Çaylak için başka bir kelime."

"Ah," diye düşündü. "Bunu sevdim. Güvercin. Ben de kullanabilir miyim?"

"Bana ne istersen diyebilirsin. Sadece seçtiğin ismi sevdiğinden emin ol." Sesimi alçaltarak biraz daha yaklaştım. "İçimde bunu çok söyleyeceğine dair bir his var. Belki farklı desibellerde de. Doğru hissettirdiğinden emin olmak için yüksek sesle ve tiz bir şekilde bağırmayı denemek isteyebilirsin."

Maven'in yanakları yeniden kızardı, çillerle bezeli sıcak kahverengi yanaklarının üzerinden hafif bir pembe akıyordu. Bu kızarıklık karşısında sırıttım ama Maven'in ağzını kapatıp başını sallaması uzun sürmedi.

"Bunu , değil mi?" diye sordu.

Daha da yakına eğildim. "Dürüst ol. Yaparsam bundan nefret edersin." Cevap vermedi ama vermek zorunda da değildi.

Tozlu gül dudaklarının köşesinde beliren gülümseme bana haklı olduğumu söylüyordu.

CHAPTER 8

Değerli Küçük Ritüeller

Maven

Şimdiki Ben, Geçmiş Ben'e Boston maçının öğleden sonrasında yoga matımı serdiğim andaki kadar minnettar olmamıştı.

Geçmişteki ben, paketlemenin gerekli olup olmayacağını, personelin onu getirdiğim için sinirlenip sinirlenmeyeceğini, hatta onu kullanmak için zamanım olup olmayacağını merak etmişti. Ama *şimdiki* ben, adımımı attığım andaki küçük normalliğin verdiği rahatlamayla iç geçiriyordu.

Bu sabah meditasyon yapmanın, zihnimi boşaltmanın herhangi bir yolunu bulmanın imkânsız olduğunu biliyordum ve haklıydım da. Her şey hızla gelişti ve takımla birlikte sabah pateni için piste giden otobüse binmeden önce zar zor uyanmıştım.

Şimdi öğleden sonra biraz yalnız zamanım olduğu için tüm düşüncelerime yenik düştüm ve çocuk duruşunda pratiğime başlarken içimden geçmelerine izin verdim. Topraklanmaya ihtiyacım vardı. Dinginliğe ihtiyacım vardı.

Geçen hafta öylesine karmakarışıktı ki, nereden başlayıp her şeyi bir araya getirmeye çalışacağımı bile bilmiyordum. En iyi arkadaşımla birlikte katıldığım küçük bir galanın nasıl olup da tüm hayatımı kökünden değiştirmeye dönüştüğü beni aşıyordu. Heyecan verici bir fırsattı ama aynı zamanda yorucuydu - ve rutinimden, konfor alanımdan ve her şeyden öte normal enerji seviyemden tamamen .

O kadar yorgundum ki bir yıl uyusam yine de daha fazlasına ihtiyacım olurdu.

İhtiyacım olan şeyin bir yin pratiği olduğuna karar verdim ve kelebek duruşuna geçip yerleştim.

Takımla uçak yolculuğu çılgınca ve *eğlenceliydi*. Will Perry, ya da ona verdikleri isimle *Baba P*, sessiz ve odaklanmış olan tek kişi gibi görünüyordu. Geri kalan oyuncular yüksek sesle şarkı söyleyerek, konuşarak, gülerek ve kâğıt oynayarak kendilerini serbest bırakmışlardı.

Çoğunlukla sessiz bir gözlemci olmuş, fotoğraf ve video çekmiş, Livia'ya yazdığım mesajlar arasında not defterime notlar karalamıştım. Her gün bu vahşilerle çalıştığı için beni gerçekten anlayabilecek tek kişi oydu.

Yüzümde bir gülümsemeyle onları izledim ve ne kadar aile gibi göründüklerine hayret ettim. Sanki yirmi kardeşle dolu bir uçak gibiydiler ve koçlar ile personel de babalarından ziyade havalı amcaları gibiydi. En azından McCabe hariç hepsi, ki o da çocukları bir ıslık ve sert bir bakışla yola getirebilen tek kişi gibi görünüyordu.

Çocuklar küçük bölmemizde bir kart oyunu oynarken, Vince beni de dahil etti ve burnunu sokmasa da beni sohbetin bir parçası yaptı.

Bunu bu kadar çok sevmekten nefret ediyordum.

Onun hakkında kararımı vermiştim ve aptalca tavlama cümlelerini ya da ukala şakalarını bana doğru savurduğunda, onu bu kutuda tutmak kolaydı. O bir playboydu, ilgi odağı olmaya alışmış ve her zaman istediğini elde etmeye daha da alışmış ukala bir sporcuydu. Kariyerim için yapacakları dışında onunla ilgilenmiyordum.

Sadece orada, onu yerleştirdiğim kutuda kalmasına ihtiyacım vardı, çünkü beni sorduğunda, arkasında olduğumu fark etmediğinde diğer oyunculara karşı beni savunduğunda?

Bu gibi şeyler kutunun kapağının açılmasına neden oluyordu ve onu zihnimde yerleştirdiğim yerden çıkma düşüncesi hoşuma gitmiyordu.

Gün boyunca Vince Cool ile Bir Ay hesabındaki hikâyelerime fotoğraf ve videolar ekledim; asfaltta seyahat kıyafetlerini giymiş adamlardan, odalarına giderken otelin koridorunda birbirleriyle güreşmelerine kadar her şeyi gösterdim. Tüm gün boyunca takipçi sayım artmıştı ve ne zaman bir şey paylaşsam binlerce beğeni ve yorum almak sadece birkaç saniye sürüyordu. Ayrıca görmek istedikleri şeylerle ilgili talepler içeren doğrudan mesajlar da alıyordum.

Lütfen bize kazandıklarında maçtan sonra ne yaptıklarını gösterin!

Aman Tanrım, lütfen hangi barda olacaklarını yaz ki ben de gelip Vince'i kocam yapayım.

Bize hangi müzikleri sevdiğini söyleyebilir misiniz?

Bize onun çocukluk fotoğraflarını gösterebilir misiniz?

Hokey oynamadığı zamanlarda ne hoşlanır? DTF mi?

Eğer öyleyse, buna nasıl dahil olabilirim?

Nasıl onun karısı olabilirim?

Vince'e korkak olduğunu söylediğimi söyle.

Sonuncusu Jaxson Brittain'den geldi ve beni güldürdü.

Dün gece başımı yastığa koyduğumda hesabın yarım milyon takipçisi vardı.

Bir gün içinde.

Bu, göğsümün daha önce hiç hissetmediğim bir performans kaygısıyla gerilmesine neden oldu. Aynı zamanda düşüncelerimden sıyrılmamı ve minderime odaklanmamı sağladı. Tüm bu gürültüden kurtulmam gerekiyordu. Aksi takdirde içinde boğulacaktım.

Hızlı bir duş alıp Vince'in odasına gitmeden önce otuz dakikalık nazik bir antrenman yaptım. Uçak yolculuğu kadar rahat ve eğlenceli geçen sabah pateninde onu biraz filme almıştım ama sonra takım maça hazırlanmak için otele geri çekilmişti.

Çoğu için bu sürecin bir parçasının uzun bir uyku çekmek olduğunu fark etmemiştim.

İhtiyacım olan sessizlik için odama çekilmiştim ve giyinip ilk NHL maçıma hazırlanırken kendimi biraz yenilenmiş hissediyordum.

Vince'in odasına gitmeden önce aynadaki yansımamı kontrol ettim. Kıyafetim bir gün önce giydiklerimden çok daha uygundu. Şık bir krem pantolon ve beyaz bir bluz seçmiş, takımın renklerine uyması ve kendimi sıcak tutması için kraliyet mavisi bir blazer ceket eşleştirmiştim. Buklelerim kabarık ve hacimliydi ama genelde Florida'da yaşadığım kabarma yoktu. Dalgınlıkla Kuzeydoğu'daki kadınların hiç nemle uğraşmak zorunda kalıp kalmadıklarını ya da saçlarının her zaman kusursuz görünüp görünmediğini merak ettim. Ayrıca kendime biraz yükseklik kazandırmak için en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giymeye karar vermiştim. Gecenin sonunda ayaklarımın çok fazla acı çekmemesi için dua ettim.

Makyajım yumuşak ve nötrdü, hiç makyaj yapmamışım gibi görünmesini istediğimde uyguladığım şekilde. Cildimi pürüzsüzleştirmeye yetecek kadar kapatıcı ve fondöten kullandım ama yine de çillerimin ortaya çıkmasına izin verdim ve kirpiklerime maskara sürmeden önce kaşlarımı biraz jöle ile zenginleştirdim. Nude bir parlatıcı görünümü tamamlayarak en sevdiğim varlıklarımdan birine dikkat çekti. Dudaklarımı, dişlerimi ve bir bütün olarak gülümsememi seviyordum.

Zarif bir çift altın kulak askısı ve bluzumun V kısmına mükemmel bir şekilde asılan zarif bir zincir kolye eklediğimde, tamam dedim ve sonra kapıdan çıkıp Vince'in odasına doğru yola koyuldum.

Ki orası da hemen yan taraf.

Burnumdan derin bir nefes çektim ve parmak eklemlerimi tahtaya vurmadan önce gülümsemeye zorladım. Tam kapıyı tekrar çalacaktım ki kapı açıldı.

Vince bir kez daha gömleksizdi ve bu kez üzerinde lacivert bir külottan başka bir şey yoktu.

Her şey çok hızlı gelişti - kapıyı hızla açtı, esnerken bir elini dağınık saçlarında gezdirdi ve içeri girmem için kapıyı ardına kadar açtı. Sadece iç çamaşırlarıyla uyuyan yorgun bir adamdı, onun için sıra dışı bir şey değildi.

Ama benim için dünyanın yedi harikasından birini görmek gibiydi.

Gülünç karnına ve göğsüne alışık olsam bile -ki değildim bu arada- şimdi onun canavar kalçalarıyla da yüz yüzeydim. Mavi külotunun önündeki beyaz dikişle mükemmel bir şekilde çerçevelenen başka bir parçası kadar olmasa da, iç çamaşırının kumaşını zorluyorlardı.

O da *çok* dikkatliydi.

Vince fark etmemiş gibiydi. Sadece kapıyı biraz daha açık tuttu ve elimi kapının üzerine koyduktan sonra dönüp süitine doğru yürümeye başladı. Bunu yaptığında, tamamen başka bir nedenden dolayı ağzım açık kaldı.

Vince Tanev'in taş gibi bir kıçı vardı.

Hayatımda hiçbir erkekte görmediğim kadar büyüktü, ama aynı zamanda kesikti, kasları zayıftı ve yürürken her iki yanağında da birer çukur beliriyordu. Onları daha önce takım elbiseleriyle gördüğümde içimde sinsi bir kuşku vardı ama şimdi bu kuşkum doğrulanmıştı.

Hokey oyuncuları dünyanın en iyi kıçlarına sahipti.

Bunu tartışmaya gerek yoktu.

"Kahve?" diye sordu bana, süitinin mutfak bölümüne girerken, kendisi için bir fincan doldurmaya başlamıştı bile. Dönüp tezgâha yaslandı ve bir kez daha gözlerim ereksiyonunun olduğu yere kaydı.

Bakışlarımı takip etti.

Ve sonra piç sırıtarak omuz silkti.

"Bunun için üzgünüm," dedi, kendini ayarlamak için aşağı uzanırken. Gözlerimi ayırıp tavana bakmak zorunda kaldım, çünkü onun devasa elini, kendini rahatça kavrarken devasa sikinin etrafına sarılmış görmek, bir kadının dayanamayacağı kadar fazlaydı - onun bir playboy olduğunu bilen biri için bile.

"Kestirirken güzel bir rüya gördün sanırım?" Aslında cevabını istediğim bir sorudan çok bir şaka gibi görünmesini umarak söyledim.

"Çok güzel bir rüya," dedi fincanındaki sade kahveyi yudumlarken. "İçinde sen de vardın."

Bu benim dişlerimi sıkmama neden oldu ve ona ters ters baktığımda kıkırdadı.

"Kendimi hazırlamaya başlayacağım," dedi. "Ve... Biliyorum bu noktaya kadar her şey eğlence ve oyundan ibaretti ama bugün maç günü ve maç öncesi ritüelim benim için çok şey ifade ediyor. O yüzden..."

"Yolundan çekileceğim," diye söz verdim. "Sadece beni görmezden gel."

Gözleri üzerimde gezinirken biraz titredi. "Nasıl bir tilki olduğunun tamamen farkında değilsin, değil mi?"

Sözleri boynumu ısıttı ama gülümsememe ya da yüzümün kızarmasına izin vermedim. Bunun yerine telefonumu çıkardım ve onun bir fotoğrafını çektim.

"Böyle yorumlar yapmaya devam edersen, iç çamaşırlı fotoğrafını yayınlarım."

"Devam et," diyerek bir kez daha omuz silkti ve tezgâhı iterek süitin yatak odasına doğru ilerledi. "Belki bir Boston Tavşanı bunu görür ve maçtan sonra beni bulur."

"Domuz," diye arkasından seslendim ve duşu çalıştırmadan önce duyduğum son şey onun derin kahkahası oldu.

Sözüme sadık kalarak, Vince maç öncesi rutinini uygularken görünmez olmaya çalıştım. Sorduğum tek soru ben oraya gelmeden önce ne yaptığıydı, o da bana maç öncesi büyük bir yemek yediğini - ki görünüşe göre her maç aynı şeyi yapıyordu, kocaman bir makarna yığını - ve klimayı altmış dereceye düşürerek uzun bir uyku çektiğini söyledi. İçeri ilk girdiğimde neden donduğumu merak etmiştim ve şimdi cevabımı almıştım.

Bu küçük bilgi kırıntısı ve onun yaptıklarını gözlemlediğimde kendi kendime gülümsedim.

Vince Cool'un batıl inançları vardı.

Maç günleri tıraş olmazdı ve ayrıca dişlerini bir değil iki kez fırçalardı - bir kez kahvesini bitirdikten sonra ve bir kez de fıstık ezmesi sürülmüş ve üzerine muz eklenmiş bir parça buğday tostu olan maç öncesi atıştırmalığını yedikten sonra.

Çok özel bir düzende giyindi ve stadyuma götürmek için çantasını da çok özel bir şekilde hazırladı. Biz stadyuma giderken

Gitmeye hazır olmasına yakın, yere düştü ve dört şınav çekti.
Sadece dört. Sonra, küçük kız kardeşini arayarak beni daha da şaşırttı.

Parlak mavi gözleri ekranı dolduruyordu ve Vince'e o kadar benziyordu ki ikiz olup olmadıklarını merak ettim. Ama hızlı bir Google araması bana kızın ondan bir buçuk yaş küçük olduğunu söyledi.

"Hey, büyük kardeş," diye şarkı söyledi, gülümsemesi genişti, dişleri ortodontist reklam panolarında gördüklerinize benziyordu. "Kıç tekmelemeye hazır mısın?"

"Neredeyse."

Gülmek için iç çekti. "Biliyor musun, bunun için çok yaşlanmış

olabilirim." "Buna iznin yok. Asla. Kuralları biliyorsun."

"Evet, evet, oyun öncesi ritüeli," dedi sırıtarak. Kardeşinin arkasında durduğumu görünce neşelendi. "Oh! Sen Maven King'sin!"

Vince beni görebilmesi için telefonu daha iyi bir açıyla tuttu. "Benim," dedim garip bir el sallayışla. "Merhaba."

"Merhaba! Ben Grace, Vinny'nin kız kardeşi. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Kardeşim üzerine yaptığınız bu çalışma için çok heyecanlıyım." Durakladı, burnu kırıştı. "Yine de onu daha fazla kıyafetle gösterebilirsin."

Güldüm ve Vince telefonu tekrar kendisine . "Hadi ama kardeşim. İnsanlara istediklerini vermeliyiz."

"Onların istediği senin gol atman değil mi?" "Evet," dedi.

"*Ve* onların külotlarını kremletmek."

"İğrenç!" diye bağırdı, aynı anda ben de "İğrenç!" dedim.

Vince zaferle gülümsedi. "Pekâlâ, otobüs için aşağı inmemiz gerekiyor. Hadi gidelim."

"Peki," diye tekrar şarkı söyledi ve sonra telefonunu yukarı kaldırarak odanın ortasında durdu. Nerede olduğunu bilmiyordum ama bir üniversite yurduna benziyordu ve etrafındaki alanı test ediyormuş gibi bir bacağını salladı.

Telefonumu çıkardım ve Vince'i arkadan kaydettim, önce ona sonra da ekrana kaşlarımı kaldırdım.

Sonra Grace şarkı söylemeye başladı.

Aslında *şarkı söylemekten* çok, bir kuş gibi yarı neşeli, yarı cıvıl cıvıl ötüyordu. *Kırk bir, güneşin altında en iyisi*, *kırk bir, hadi biraz eğlenelim, Vinny, Vinny, çok havalısın, çok havalısın, okulu yönetiyorsun* gibi bir şeyler söylerken saçları uçuşarak en saçma dansı yaptı ve sonra her şeyi bir split'e geri dönerek bitirdi.

Kız sözlerini bitirdiğinde Vince yumruğunu havaya kaldırdı. "Mükemmel on."

"Biliyorum," dedi ayağa kalkarak. "Git getir onları, ağabey."

"Görüşürüz, abla."

Görüşme başladığı gibi aniden sona erdi ve ben bir anlık şaşkınlıkla kendi videomu kapattım.

"Um..." Güldüm. "Neydi o?"

Vince omuz silkti ve her zamanki şapşal tavrından çıkıp daha ciddi bir tavra büründüğünü fark ettim. Geçiş yavaş olmuştu, kapıdan girdiğim andan itibaren başlamış ve saatler ilerledikçe daha da ciddileşmişti.

Kendini zihinsel olarak maça hazırlıyordu, bunu görmek çok kolaydı.

"Sadece küçük bir gelenek," dedi.

Kendimi tutamadım ama yine güldüm. "Ne - küçük kız kardeşin tuhaf bir dans ve ters takla mı atıyor?"

"Evet," dedi gözlerini benimkilere dikerek. "Bir sorun mu var?"

Üzerimdeyken hiç olmadığı kadar sert olan bakışları altında yutkundum. "Hayır," dedim. "Kendini oyuna hazır hissetmek için birinin kuş gibi ciyaklamasına ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

Bakışlarını kısarak kanepede oturduğu yerden kalktı. Bu kadar uzun ve geniş olması her zaman nefesimi kesmiştir. "Lisedeyken bir maçtan önce beni neşelendirmek için yaptığı bir şeydi. O maçta hat trick yaptım ve artık rutin bir şey oldu."

"Ama... o zamandan beri maç kaybediyorsun," diye belirttim. "Yani her zaman işe yaramayabilir."

"."

Kapıdan çıkmak için son eşyalarını topluyordu ki sözünü kestim. "Öyleyse açıkla bana."

İç çekerek tavana baktı. Bu hareket boğazının o uzun sütununu ortaya çıkardı ve ben de kalçalarımın arasında patlayan bir elektrik şimşeğiyle adem elmasının izini sürdüm.

Bu adamın boğazı nasıl *bu kadar sıcak olabiliyor?*

"Yapamam. Bu sadece... Bilmiyorum. Yapmam gereken bir şey."

Sonra yatak odasına doğru yürüdü, bu da kafamı karıştırdı, çünkü aşağı inmemiz gerekiyordu. Onu takip ettim ve normal bir insanın gitmeden önce yapacağı gibi dolabının ışığını kapatmak yerine açtığında güldüm.

"Sakın bana bunun da işin bir parçası olduğunu söyleme?"

Cevap vermedi ama çenesindeki kaslar kıpırdadı.

Sessiz bir kahkaha daha atarak başımı salladım ve her şeyi notlarıma geçirdim. "Sırada ne var? Tek ayağının üzerinde zıplayacak, aynı anda hem karnını ovuşturacak hem de başını okşayacak mısın?"

Bunun üzerine Vince dişlerini sıktı, çenesindeki kaslar derisinin altında esnedi. "Kaltak gibi davranmayı keser misin?"

Bunun üzerine çenem

düştü. "*Ne* dedin sen-"

"Kaltak. Ben de sana öyle dedim. Çünkü öyle davranıyorsun." Benim alanıma girdi ve bunu yaparken odadaki tüm havayı emdi. "Belki de bu senin için önemli değildir. Belki de tek odaklandığın şey küçük fotoğrafların, videoların, beğenilerin ve paylaşımlarındır. Ama bu senin kariyerin olduğu gibi, bu da benim kariyerim, tamam mı? Bu benim tüm hayatım." Daha da yaklaştı. "Bu benim için önemli. Ve eğer buna saygı duymazsan, birlikte çalışamayız."

Artık göğüs göğüse gelmiştik ve onunki de neredeyse benimki kadar sertleşmişti.

"Sen tam bir piçsin," dedim, geri adım atmayacağımı göstermek için çenemi kaldırarak. "Ne yani? Maçtan önce aptalca ve batıl inançlara dayalı hareketler yaptığında sana gülümseyip ne kadar sevimli olduğunu söylemediğim için mi *kaltak* oldum?"

Göğsünü daha da şişirdi ve yara izli kaşları alçalıp tehditkâr bir hal aldı.

O an içimde uğuldayan elektriği açıklayamadım. O kızgındı. Boynumu sıkmak ister gibi bana bakıyordu.

Ve içimden bir ses bu konuda başımın döndüğünü söylüyordu.

"Peki," dedim bir sonra, kelimeyi . Kelimeler ağzımdan çıkarken bile beni suçladığı kaltak gibi konuştuğumu , alaycıydı ve hiç de samimi değildi ama elimde değildi. Onu test etmek, ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyordum. "*Özür dilerim*. Maçtan önce dolabınızın ışığını açmanın neden bu *kadar önemli* olduğunu anlamamaya nasıl cüret ederim? Değerli küçük ritüellerine daha saygılı olacağıma söz veriyorum." Tatlı tatlı gülümsedim. "Tamam mı, *Tanny Boy*?"

Eli o kadar hızlı fırladı ki fark edemedim.

Bir an, küçük şakamla ona gülümsüyordum.

Bir sonraki sefer, çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıca kavradı, parmak eklemi çenemi daha da yukarı kaldırdı, böylece düzgün bir şekilde

bana baktı. Tam üstümdeydi, dudakları benimkinden belki sadece bir santim uzaktaydı, o kadar yakındı ki konuştuğunda nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum.

"Keşke bu akıllı ağzınla yapacak daha iyi bir şeyin olsaydı."

Kelimeleri bir küfür gibi tükürdü, sanki beni yere atıp orada bırakmak ister gibiydi. Bunun yerine çenemi yerinde tuttu, koyu ela gözleri dudaklarıma düşmeden önce benimkiler arasında gezindi ve sert ve uzun uzun baktı.

Çenemi kavradığı yerden içime bir şok dalgası yayıldı ama adını tam olarak koyamadığım daha güçlü, daha yaygın bir his tarafından çabucak silindi. Sıcak ve yüklü, pervasız ve tüketkendi.

Dehşete düşmeliydim. Korkmalıydım. Hatta korkmalıydım. Bunun yerine, tahrik oldum.

Bana zarar vereceğine dair içimde zerre kadar korku yoktu. Beni ne kadar sert kavradığından ya da nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakın olmasından korkmuyordum.

Tek odaklanabildiğim şey ela gözleri ve ağzıma baktıkça nasıl karardıklarıydı.

Uyurgezer bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpıştırdı, art arda üç kez. Bu tutuşla birlikte ifadesi de yumuşadı.

Vince beni serbest bıraktı, çenesini biraz daha yukarı kaldırdı ve dönüp tüm ateşi yanına aldı.

Bana bir kez daha bakmadan çantasını aldı, omzuna attı ve kapı arkasından tıkırdayarak odadan çıktı.

Orada öylece durdum, gözlerimi kırpıştırdım, ellerim onun ellerinin olduğu yere doğru süzülürken yanan bir nefes çektim.

Bu da neydi *böyle*?

CHAPTER 9

Ekstra Kredi

Maven

Deli miyim ben?

Takımla birlikte otobüse binerken zihnimde tekrarlanan kelimeler bunlardı. Stadyuma vardığımızda sesler daha da yükseldi, çocuklar uçak yolculuğunda ve hatta sabah pateninde olduklarından çok daha sakinleşmişlerdi. Şimdi, sopalarını bantlarken, film izlerken ya da soyunma odasının bir köşesinde gerinirken, hepsi P Baba'nın yaptığı gibi sessiz ve odaklanmıştı.

Bu arada, beynim Vince'in odasında olanları düşünürken odaklanıyormuş gibi yapıyordum.

Bunu rapor etmeliyim diye düşündüm. Ama bu düşünce sadece bir an sürdü ve yerini daha önemli bir düşünce aldı.

Bu beni etmemeliydi.

Bunun doğru olduğunu biliyordum ama yine de bedenim bu değiş tokuşun verdiği heyecanla gergindi. Gözlerimi kırpıştırarak kapatabilir ve tüm sahnenin tekrar oynandığını görebilirdim - üzerimde duruyordu, eli çenemi sıkıca kavrıyordu, gözleri ağzıma düşmeden önce sertçe benimkilere bakıyordu.

Titredim ve sonra soğuk bir hava esmiş gibi derim ürperdi. Odanın öbür ucuna, Vince'in sopasını bantladığı yere baktım.

Elleri çalışıyordu ama gözleri benim üzerimdeydi.

Bakışlarını kaçırmadan önce uzun bir süre beni izledi, çenesi gergindi ve sopasıyla çalışmaya devam etti.

Bu, oyun boyunca bana son bakışı oldu.

İlk kez bir NHL maçı izlemiyordum ama ilk kez canlı bir maç izliyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, ilk kez gerçekten dikkatimi vermiştim. Hokey Tampa'da büyüktü. Ömür boyu burada yaşayan biri olarak

Şehrin dört bir yanında düzenlenen büyük playoff partilerinden kaçmak imkansızdı. Arkadaşlarımla gitmiştim, hatta bir ya da iki kez babamla izlemiştim ama maçlar çoğunlukla arkadaşlarımla konuşurken ya da telefonumda gezinirken arka planda kalan gürültülerdi.

Bu gece, tünelin ağzındaki camın arkasında, oyuncuların yedek kulübesine dizildiği yerin hemen yanında duruyordum. Kollarım titriyordu ve telefonum titreyen ellerimde kenetlenmişti.

Hissettiğim adrenalin patlaması, emniyet kemeri olmadan hız trenine binmek gibiydi.

Pakın düştüğü andan itibaren trans halindeydim, fotoğraf ve video çekerken bir yandan da çılgınca telefonuma notlar - ve sorular - yazıyordum. Vince'e daha sonra sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki, örneğin nasıl bu kadar sorunsuz bir şekilde hat değiştirebildikleri, dakikalarca nasıl bu kadar sert kayabildikleri, buza geri dönmeden önce nasıl nefes alabildikleri gibi. Ayrıca, kokladıkları o tuzlar neydi? Ve bunu *neden* yaptılar? Neden çelme takmak bir cezayken, sert bir şekilde panolara itilmelerinde bir sorun yoktu?

Kalabalığın enerjisi heyecanımı daha da artırdı ve bu bir *deplasman* maçıydı. Evde nasıl olacağını hayal bile edemiyordum ve öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

İlk periyodun sonunda kimse sayı atamamıştı ama bunun nedeni takımların iyi oynamaması değildi. Aslında tam tersi oldu, Boston ve Tampa birbirlerine gol attırmaktansa taşaklarına vurulmasını tercih edercesine kapıştılar.

Soyunma odasında Koç McCabe birkaç cesaretlendirici söz söyledi ve çocuklara yaptıklarını yapmaya devam etmelerini ama daha sıkı mücadele etmelerini söyledi.

"Bunu siz istiyorsunuz," diye hatırlattı onlara. "Ama onlar da istiyor. Bunu istemek yeterli değil. Buna *ihtiyacınız* olmalı. Kazanmaya o kadar çok ihtiyacınız olmalı ki, kazanmak ya da ölmek için savaşmalısınız."

Koç, camsız bir video için ona yalvardıktan sonra bir sonraki periyotta sıranın kenarına oturmama izin verdi. Her ihtimale karşı kafama bir kask takmıştım.

Pak yere düşerken Koç'un dün bana söylediklerini, bu sezon gerçek bir şansları olduğunu düşündüm. Vince Tanev'in buna inanmasının önemli bir parçası olduğunu biliyordum ve Vince ikinci periyodun ilk dakikasında bir gol attığında bunun nedenini anladım.

O bir canavardı.

Ya da yedek kulübesindeki birkaç kişinin ona dediği gibi*, bir güzellik.*

Bu tek gol onun fitilini ateşleyen bir kibrit gibiydi ve ondan sonra bomba gibi patladı. Çizgisindeki pivota bir asist yaparak onları iki farkla öne geçirdi ve ardından Boston üçüncü periyotta maçın bitimine dört dakika kala beraberliği yakaladığında bir gol daha atarak kendisi ve takımı kutlama yaparken arenayı tamamen sessizliğe gömdü.

O golden sonra nihayet bana baktı.

Kaskının kalkanının arkasından gözleri parlıyordu ve o kadar akıcı bir şekilde oturduğum yere doğru kayıyordu ki sanki o bıçakların üzerinde doğmuş gibiydi. Telefonumu çıkarıp video kamerayı ona odakladım ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Sick celly, Pigeon," diye bağırdı bir oyuncu yanımdaki yedek kulübesinden ve Vince panoların üzerinden atlamadan önce başını kaldırarak onayladı.

Ama yedek kulübesinde oturmadı.

Onun yerine, tam önümdeki çıkıntıya oturdu, dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğilmiş, terli ve cehennem gibi sıcaktı. Kamerayı ona doğrultmuştum ama objektife bakmıyordu.

Doğrudan bana bakıyordu.

Vince tek kelime etmedi, öylece oturdu, sırıttı, gözleri benimkilere odaklanmıştı ve gözlerinin ardında bir tür meydan okuma yatıyordu. Yavaşça kamerayı bıraktım, onu ekrandan izlemek yerine bakışlarını kendi bakışlarımla karşıladım.

Gülümsemesi daha da yükseldi.

"Pekâlâ Tanev," dedi Koç McCabe camın önünde durduğu yerden. "Hâlâ devam eden bir maç var. Kenara geç."

Vince ayağa kalkarken gözlerini benden ayırmadı ve sonra göz kırptı, oturmak için bankın sonuna doğru ilerlerken dudaklarını hafifçe ıslattı.

Pak yere düştüğünde kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve telefonum elimde öyle sert bir şekilde çaldı ki sıçradım. Mesajı kontrol ettiğimde Livia'dan geldiğini gördüm.

Ohhhh, kızım. Başın belada.

Ben: Ne? Ne oldu?

Livia: Televizyonda Vince'le aranızdaki o konuşmayı gösterdiler, olan buydu.

Yutkundum.

Ben**:** Neden bilmiyorum.

Tabii. Öyle yapalım.

Livia: Ama dürüst ol... iç çamaşırını değiştirmen gerekiyor, değil ?

İğrençsin.

Livia: Ve sen kendine yalan söylüyorsun.

Bu bir ödev Liv. Başka bir şey değil.

Uh-huh. Bana öyle geliyor ki fazladan bir kredi fırsatın olabilir. ;)

Güle güle.

En iyi arkadaşımın cevap olarak verdiği bir dizi emojiyi gördüğümde içimden gelen küçük kahkahaya engel olamadım ama konuşmadan çıktım ve oyunun son on saniyesini yakalamak için tam zamanında kameramı açtım. Ev sahibi takım sessizce kayarken bizim takım buzun üzerinde kutlama yapıyordu ve kalabalığın içinde sadece bir avuç taraftar tezahürat yaparken geri kalanlar çıkışta kafalarını sallıyordu.

Pistin etrafında hızlı bir kutlama pateni yaptıktan sonra, onları soyunma odasına kadar takip ettim - çok ama *çok* kötü kokan soyunma odasına - Vince'in golünü ve final skorunu yayınlarken yarı yolda onların kutlamalarını dinledim.

Sırf merak ettiğim için otuz saniye sonra uygulamayı yeniledim.

Gönderinin şimdiden on binden fazla beğenisi ve yüzlerce yorumu var.

Başımı salladım. Ona, hayatına, bedenine yatırım yapan bu kadar çok insan olması *gülünçtü*. Telefonumu çantama sokarken dalgınca bunun bir insan üzerinde ne tür bir baskı yaratacağını merak ettim.

Kaldırdıktan sonra parmaklarımla şakaklarımı yoğurdum. Geçen haftanın çılgınlığı ve benim için yapılmamış bir kask takmanın yanı sıra bu kadar çok ekran karşısında kalmak başımı ağrıtıyordu. Ve hala toplanıp eve uçmamız gerekiyordu.

Maçtan sonra uçmanın, kendi şehrinizde kendi yatağınızda uyuyabilmenin cazibesini anlıyordum, özellikle de

birkaç gün sonra evimizde oynayacağız. Ama uçakta çok gürültülü olmayacağını umuyordum. Tek istediğim biraz uyuyabilmekti.

"ama, *o kadar* da kötü olamaz."

Gözlerimi açtığımda Vince'i başımda dikilirken buldum. Saçları sırılsıklamdı, tıpkı tişörtünün göğsüne yapışması gibi alnına ve boynuna yapışmıştı. Onu pedlerinin altına giydiğini farz ettim çünkü tamamen sırılsıklam olmuştu. Ayrıca aynı derecede ıslak bir şort giymişti ve tekmelikleri hâlâ üzerindeydi.

"Oh, yine benimle mi konuşuyorsun?" "Şimdilik."

Gülümsedim, az önceki konuşmamızdan dolayı tenim hâlâ uğulduyordu. Ama o tehditkâr bakışları gitmişti ve o yine tanıdığım Vince Tanev'di. Eğlenceli. Büyüleyici. Sinir bozucu bir şekilde.

"Kazandığın için tebrikler," diye teklif ettim.

"Teşekkür ederim. Hala oyun öncesi ritüellerimin aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onların aptal olduğunu hiç söylemedim," diye savundum. "Ama... bu artık her maçtan önce kavga etmemiz gerektiği anlamına mı geliyor? Çünkü yaptık ve sen kazandın, yani..."

Şeytani bir sırıtışla elini çenesinde gezdirdi.

"Bana eğlenceli gibi geldi," dedi, gözleri kolyemin bluzumun altına daldığı çizgiyi takip ederek. "Ama sadece sonrasında öpüşüp barışabilirsek."

Ben dudaklarımı düzleştirirken kaşlarını oynattı.

Ve ben ona bunun *asla* olmayacağını söylemeye fırsat bulamadan Carter tarafından arkadan vuruldu.

CHAPTER 10

Bana Günaydın Vince

Pazar sabahı erkenden Tampa'da uyandım ve içime sığmıyordu.

Ligimizin en iyi takımlarından birine karşı deplasmanda oynadığımız maçı kazandıktan sonra içimden o kadar çok testosteron akıyordu ki, bir arabayı kafamın üzerinden kaldırıp yüz metre öteye fırlatabilecekmişim gibi hissediyordum. Buna bir de kırk sekiz saatimi Maven King'in hayatımın her santimini işgal etmesiyle geçirdiğim gerçeğini ekleyince sabah odunuyla uyanmak beni şaşırtmadı.

Kendimi avuçlarken gözlerim bir iniltiyle kapandı ve aklıma gelen ilk şey, o günah kadar dar kot pantolonuyla uçakta kıçını bana sürtmesiydi. Çarşaflarımı tekmeledim, teslim olup kendimi anıya pompalarken biraz bile utanmadım. Onu galadaki sarı elbisesi içinde gördüm, cüretkâr gözlerini ve ona meydan okuduğumda küstahça karşılık vermeyi seven o tatlı ağzını hayal ettim.

Onu çenesinden tuttuğumda, ben ağzına bakarken onu bana bakmaya zorladığımda o bal gözlerinin nasıl açıldığını düşündüğümde boşaldım.

Ömür boyu saklayacağım bir anıydı, narin boynunun benim nasıl ortaya çıktığı, nabzının yüzeyin altında nasıl attığı ve öpülmek, yalanmak, ısırılmak için nasıl yalvardığı. Yıllarca gözlerinin nasıl büyüdüğünü, tüm o altının nasıl yutulduğunu, bana bakıp bir komut beklerken göğsünün hipnotize edici bir ritimle nasıl yükselip alçaldığını tekrar canlandırabilirdim.

Onu şekilde kontrol altına almamdan, onu susturmamdan hoşlanıyordu. Bunu kabul edip etmemesi tamamen başka bir hikayeydi.

Temizlendikten sonra sıcak bir duş aldım ve Maven hakkındaki düşüncelerim cinsel olmaktan çıkıp suçluluk duygusuna dönüştü. Sevgilimi becerdiğim için kendimi suçlu hissettiğimden değil.

Çünkü öyle düşünmüyordum, daha ziyade maçtan önce onu terslediğim için, zaten öyle olduğumu düşündüğü için kendimi kötü hissediyordum.

Eğer bir ay boyunca birlikte çalışacaksak, işleri yoluna koymam gerekiyordu.

Belimde bir havluyla yatak odama girdim ve komodinden telefonumu alıp ona bir mesaj attım.

Ben: Kahvaltı mı?

Maven: Nereye?

Ben: Benim yerim.

Sen... yemek mi yapıyorsun?

Sana sürprizlerle dolu olduğumu söylemiştim.

Bana yanmış tost servis etmesen iyi edersin. Yirmi dakika sonra görüşürüz.

Tam zamanında, annemin meşhur waffle karışımını hazırlamayı bitirdiğim sırada kapımı çaldı. Belini kavrayan ve hafif göğüslerini iki üçgen kumaş parçasıyla çerçeveleyen dökümlü bohem bir elbise giymiş, kapımın önünde bir hayal gibiydi. Eteği ayak bileklerine kadar iniyordu ama her iki yandaki iki yırtmaç alttaki dolgun bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Cevap verdiğimde belli belirsiz, neredeyse gergin bir gülümseme takındı, yüzünde makyaj yoktu ve sadece basit bir çift küpe kulak memelerini süslüyordu. Siyah saçları başının üstünde toplanmıştı, kenarları alnını ve şakaklarını çerçeveleyen kıvrımlı desenlerle şekillendirilmişti.

"Lanet olsun," dedim ve bunu kendi kendime söylediğimi sandım ama Maven'in dudaklarının köşesi usulca kıvrıldığında söylemediğimi anladım. Bu yüzden kabul ettim. "Bana da günaydın."

"Kapa çeneni," dedi ve beni geçip daireme girerken elini usulca göğsüme bastırdı. Mutfağa girmeden önce kapıyı arkasından kapattım ve Maven yüzlerce kez oraya gitmiş gibi bar taburelerimden birine kayarak çantasını adanın üzerine koydu.

"Umarım açsındır."

"Umarım beni zehirlemeye çalışmıyorsundur," dedi karıştırdığım karışıma bakarak. Karışımı içine boşaltmadan ve kapağını kapatmadan önce waffle makinesine sprey sıktım.

"Bunu neden yapayım ki? Şu anda markam için harikalar yaratıyorsun."

"Dün gece beni öldürmeye iki saniye kalmış gibi görünüyordun."

Bunun üzerine boğazım düğümlendi ve waffle makinesini çevirir çevirmez kalçamı tezgâha yaslayıp kollarımı kavuşturarak ona doğru döndüm.

"Özür dilerim, Maven."

Bu içten özür karşısında şaşırmış görünüyordu.

"Sorun değil," diyerek beni başından savmaya çalıştı. "I-"

"İyi değil. Ben bir pisliktim ve sen bunu hak etmedin. Özür dilerim." Yutkundu. "Şey... teşekkür ederim."

"Ben sadece... Özellikle maç günleri söz konusu olduğunda alışkanlıklara ve rutine bağlı bir yaratığım. Sanırım biraz çılgınlaşabiliyorum."

"Ben de özür dilerim," dedi. "Süreçle dalga geçtiğim için. Başta merak etmiştim ama sonra biraz tuhaf bulduğumu itiraf etmeliyim." Bunun üzerine kıkırdadı. "Sonra senin ne kadar heyecanlandığını gördüm ve ben..."

"Düğmelerime basmak istedin."

Utanmış gibi dudağının iç kısmını ısırdı. Sonra gülümsemesi düzleşti, gözleri benimkileri aradı ve bana bağırdıktan sonra ne yaptığımı hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Bunu şimdi, aramızda kaynayan o öfke olmadan tekrar yapsaydım ne yapardı merak ettim. Elimi boğazına dolasam ve *birazcık* sıksam gözleri nasıl bakardı...

" değil," dedim ona. "Ben de seninkini itmeyi seviyorum."

Yüzündeki ifadeyi görmeden önce waffle'ıyla ilgilenmek için geri döndüm. Bir tabağa koyduktan sonra, üzerine karıştırdığım tatlı krem peyniri, yaban mersini kompostosu ve taze yaban mersini ve çileklerle süsledim. Tabağı onun önüne koyduğumda bir mutfak sansasyonuna benziyordu ve Maven'in gözleri parladı.

Telefonunu çıkarıp waffle'ın fotoğrafını çekmeden önce merakla bana baktı. Benim de bir fotoğrafımı çekti, avuçlarım tezgâhın üzerinde, kameraya gülümseyerek adada duruyordum. Halkın gözüne girmekle ilgili bir sorunum yoktu - özellikle de Yılın Çaylağı seçilirken herkesin aklının bir köşesinde benim adımın yer almasını istediğim için.

Fotoğraflarını çektikten sonra telefonunu bir kenara koydu ve waffle'ın köşesinden bir çatal aldı.

"Meyveleri aldığından emin ol," diye koçluk yaptım, bu da onu gülümsetti.

Sonra ilk lokmasını aldı, ben dilinin kompostoyu dudaklarından yalamak için çıktığı yere bakmamaya çalışırken gözleri kapalı inledi. "*Hngg,"* dedi lokmanın etrafında, gözlerinin önünde yutkunarak açıldı ve benimkine kilitlendi. "Vay anasını, bu çok iyi."

"Hep böyle şaşırıyorsun," diye azarladım ama kendi waffle'ımı yapmak için arkamı döndüğümde zaferle gülümsedim.

Ben onun yanına oturduğumda Maven'ınki bitmek üzereydi ve sanki bira göbeğiymiş gibi karnını ovuşturarak sandalyesinde geriye doğru çöktü.

"Bana etkilendim diyebilirsin."

"Sana sadece Maven demem gerektiğini sanıyordum."

Çenesini avucuna dayamadan önce dilini bana doğru uzattı ve ilk ısırığımı almamı izledi. "Anladığım kadarıyla sen ve kız kardeşin oldukça yakınsınız. Özellikle de seni her maç öncesi dans edecek kadar seviyorsa."

"O benim en iyi arkadaşlarımdan biri," diye dürüstçe cevap verdim, çatalıma birkaç çilek dizerken. "Okulda aramızda sadece bir yıl vardı, bu yüzden aynı arkadaşlarla ve aynı sorunlarla birlikte büyüdük."

"Hiç onun arkadaşlarından biriyle çıktın mı?" "*Çıkmayı* tanımla."

Maven homurdandı. "Domuz. Peki, sizinkilerden biriyle hiç çıktı mı?" "Asla."

"Asla mı?"

Başımı salladım. "Arkadaşlarım ölmek istemediler, bu yüzden küçük kız kardeşimden uzak durdular."

"Oh, bu çok zengin. Onun arkadaşlarıyla takılabiliyorsun ama seninkiler yasak, öyle mi?"

"Grace arkadaşlarımdan herhangi biri için fazla iyi." Maven bunun üzerine biraz gülümsedi.

"Sanırım kardeşlerinin en büyüğü sensin," diye gözlemledim. "Sende de ilk doğan tavrı var."

"Tek doğmuş," diye düzeltti ve yüzü biraz yumuşadı. "Ben mucize bir bebektim."

Kaşlarımı çattım ve bir lokma daha yuttuktan sonra "Nasıl yani?" diye sordum.

"Annemle babam ilk evlendiklerinde çocuk sahibi olmak istediklerinden emin değilmiş. AmeriCorps'ta birlikte çalışıyorlardı, bu da köklerinin tam olarak anlamına geliyordu. Diğer insanlara yardım etmeye o kadar odaklanmışlardı ki

kendilerini pek düşünmezlerdi. Ama bir gün annem bebek istediğine karar verdi ve babam da her zaman annem ne isterse onu yaptı." Gülümsedi ve tabağındaki kompostodan arta kalanlar üzerinde çatalıyla desenler yaptı. "İşte o zaman annemin rahim ağzı kanseri olduğunu öğrendiler."

Kalbim göğsümde dibe vurdu. Böylesine savunmasız bir itiraf beklemiyordum, etrafımda çelik gibi sert olan bir kadından değil.

"Neyse ki erken yakaladılar ama doktorlar hâlâ çocuk sahibi olabileceğinden emin değillerdi." Maven o zaman bana baktı. "Beni doğurmadan önce iki kez düşük yapmış ve ben doğduktan kısa bir süre sonra kanser geri gelmiş ve rahmini aldırmak zorunda kalmış."

ettim. Buna söyleyecek tek bir kelimem bile .

"Demek sadece ben varım," dedi omuzlarını hafifçe zıplatarak gülümseyerek. "Onların mucize bebeği."

"Siz üçünüz yakınsınız." Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söyledim. "Onlarla çok fazla fotoğraf paylaşıyorsun."

"Var. Creeper."

Sırıttım. "Hey, galada üzerimde bir etki bıraktın. En iyi arkadaşının tam adını söylemesi benim suçum değil ve ben de seni arama dürtüsüne karşı koyamadım."

"Lanet olsun, Livia..."

"Beni şaşırttı," diye itiraf ettim. "Bunu yaptığımda bulduğum şey."

Çenesini tekrar avucuna dayadı. "Neden? Ne bekliyordun ki?"

"Bahçesinde çalışan yalınayak bir hippi değil."

Maven iç çekti. "Gerçek bir hippi olarak sınıflandırılabileceğimden emin değilim," dedi. "Ne kadar çelişkili olduğumla ilgili değil. Bir yanım tedbiri elden bırakıp hayatımı bir çadırda yaşamak istiyor. Diğer yarım ise bir kariyer, para ve geceleri başımı sokacak güzel, temiz bir yer istiyor."

"Neden biri ya da diğeri olmak zorunda?"

"Öyle değil, sanırım." Düşündü. "Bu sadece garip. İçimdeki en gürültülü parçalar savaştaymış gibi hissediyorum. İşimi seviyorum, özellikle de onu iyilik için kullanma düşüncesini. Ama sonra işimin ne *olduğunu* düşünüyorum, sosyal medya, ve sadece... kendime gülüyorum. Çünkü bu çok saçma."

"Öyle değil," dedim ona. "Bu aslında senin modern bir gazeteci olman. Ve inan bana, sahip olduğun tüm bu takipçileri herhangi bir iyilik için kullanmak istemen seni normalden ayırıyor."

Bana yumuşak bir gülümseme sundu ve sonra göğsünden özlem dolu bir nefes daha çıktı. "Bitki bebeklerimi ve yatağımı özlüyorum. *Hayatımı* özlüyorum, gerçekten."

"Tüm bunlar için rutininizden uzaklaşmanın zor olduğuna eminim." Elimi havada salladım.

"Yani, *senin* kadar rutinim olduğundan emin değilim," diye alay etti. "Ama evet. Bu... farklı."

"Kötü bir şekilde mi?"

"Sadece... farklı. Bu kadar lüks bir yaşam tarzına alışık değilim." Evimi işaret etti. "Burası benim ve ailemin hayatımızda görmediği kadar pahalı. Yirmi dört saat içinde Boston'a özel bir uçakla gidip geldim. Şehre bakan bir balkonu ve içine beş kişinin sığabileceği büyüklükte bir küveti olan lüks bir otel süitinde kaldım."

"Çok fazla," diye itiraf ettim.

"Eminim buna alışmışsınızdır."

"İçinde büyüdüm sayılır," diye itiraf ettim ve nedense biraz utandım. "Ama sanırım tanıştığımız ilk geceki yorumlarına bakılırsa bunu zaten biliyordun."

Maven'in gözleri benimkiler arasında gidip geldi, neredeyse üzgün gibiydi. Ama sonra burnundan bir kahkaha çıkardı. "Lütfen kırılmış gibi davranma. Ya da üzerine atlayan kadınlardan veya izin versen patenini yalayacak erkeklerden hoşlanmıyormuşsun gibi."

"Her zaman en iyisi olmak istemişimdir," dedim tabaklarımızı lavaboya götürürken. Bulaşıkları yıkarken ona bakarak, "Ve *bütün* kadınlar bana aşık olmuyor," diye ekledim.

Gözlerini devirdi ve ayağa kalkmak için bar taburesinden fırladı. "Ee, Vince Cool. İzin gününde ne yaparsın?"

"Sana göstereceğim," dedim. "Ama önce... ne yapmak istiyorsun?" "Ben mi?"

Başımı salladım. "Normal hayatını özlediğini söyledin. Maven King profesyonel bir hokey oyuncusuna bakıcılık yapmasaydı bir Pazar sabahı ne yapıyor olurdu?"

Bunun üzerine kollarını kavuşturdu ve kaşlarını yavaşça kaldırdı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"İstiyorum."

Başını sallamadan önce uzun bir süre beni izledi. "Pekâlâ," dedi ve çantasını adadan aldı. "Hadi gidelim, Tanny Boy.

İçinde terlemekten çekinmeyeceğiniz rahat bir şeyler giyin. Oh," diye ekledi alaycı bir sırıtışla. "Ve kredi kartınızı getirin."

"Seni alışverişe mi götürüyorum?" "Onun gibi bir şey."

CHAPTER 11

Sadece Benim

Gözlerim İçin Maven

"Bütün bunları bizim için yaptığına inanamıyorum, Vince," dedi Bay Pruitt, kendine özgü aralık dişli gülümsemesiyle. Bay Pruitt altmış iki yaşında, uzun kır saçlı ve bir sirk kumpanyasından daha inanılmaz yol hikâyeleri olan beyaz bir adamdı "Buna ihtiyacın olmadığını biliyorsun."

"Evet, sadece takıldığımız için mutluyuz. Sezon başladığında seni pek göremeyeceğimizi sanıyorduk," diye ekledi Lonnie, Vince'in sırtını sıvazlayarak. Bay Pruitt solgundu, Lonnie ise plajda yaşıyormuş gibi bronzlaşmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bazı durumlarda öyleydi de. Ayrıca kumral saçları ve ona uygun uzun sakalıyla da gurur duyuyordu.

Ve normalde onlara sarılıp nasıl olduklarını sorarken, şu anda tamamen şok olmuş bir şekilde konuşmanın kenarında duruyordum.

Vince bana bir Pazar sabahı genellikle ne yaptığımı sorduğunda, söylediğimde onu şaşırtacağımı düşünmüştüm. Çünkü her Pazar sabahı ya kendim yumurtalı sandviç yapardım ya da McDonald's'tan biraz portakal suyu alıp şehir merkezine, Tampa'nın yerinden edilmiş nüfusunun bir kısmının toplandığı parka gelirdim.

Bu, üniversitedeyken yapmaya başladığım bir şeydi ve çok sayıda arkadaş edindikten sonra bu gelenek devam etti. Durumlarının bu kadar uzun süre aynı kaldığını görmek beni kahretse de, onlarla vakit geçirmek, hikayelerini dinlemek ve onlara pek sık gösterilmediğini bildiğim nezaketi göstermek içimi sevinçle dolduruyordu. Verecek biraz fazlam olduğunda, genellikle ilk verdiğim kişiler onlar oluyordu. Bazen onları saçlarını kestirmeye götürürdüm. Bazen soğuk bir hava dalgası geçtiğinde onları bir otele yerleştiriyordum ki bu Tampa'da sık olmuyordu, şükürler olsun. Ve bazen, *çoğu* zaman,

Sadece onlarla sohbet etmek, bazılarının onlara nasıl davrandığına bakmaksızın, hala sevgi ve saygıya layık olduklarını hatırlatmak için geldim.

Bu sabah, Vince'in kredi kartı elimdeyken, onları sadece McDonald's'tan sıcak bir kahvaltıyla değil, daha sonrası için saklamak üzere Publix'ten deniz ürünleri ve yepyeni çorap ve iç çamaşırı paketleriyle de şımartmaya karar vermiştim. Ve tüm bu süre boyunca Vince sessizdi, sadece eğlendiğini ve olanlardan dolayı kafasının karıştığını düşündüğüm küçük, kendini beğenmiş bir gülümseme takınmıştı.

Ama parka yanaşıp yürüdüğümüzde, parkın tüm sakinleri benden önce Vince'i selamladı.

Ve o zamandan beri orada şaşkın bir şekilde durmuş, bir aile gibi etkileşimlerini izliyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen beni pek fazla göremeyeceksiniz," diye itiraf etti Vince, bir elini ensesinde gezdirerek. "Ama bu sabah beni dışarı sürükledi. Ve bunu yaptığına memnunum."

"Ah, Maven yeryüzünde bir melektir," dedi Nonna. Gerçek adı bu muydu yoksa herkesin ona böyle seslenmesini mi istiyordu bilmiyordum ama parkta tüm bu afacanlarla birlikte kalan tek kadınlardan biriydi. Zeytin rengi bir teni, tam olarak çıkaramadığım bir aksanı ve size her yöneldiğinde sıcak bir kucaklaşma gibi hissettiren bir gülümsemesi vardı. Altmış yaşından büyük olmamasına rağmen buradaki çocuklar ona büyükanneleriymiş gibi saygı duyuyorlardı, belki de bu yüzden ona Nonna diyorlardı. "Çıkmak için iyi bir kız seçmişsin evlat."

"Oh, o benim kızım değil," dedi Vince, gözleri benimkilerle buluştuğunda biraz parıldadı. "En azından henüz değil."

Lonnie Bay Pruitt kıs kıs gülerek bakıştılar ama ben hâlâ gözlerimi deviremeyecek kadar şok olmuştum. Bu parktan beş blok ötede bile olmayan milyonlarca dolarlık bir apartman dairesinde yaşayan, tasarımcı takımları giyen ve ailemin *evinden* daha pahalı bir araba kullanan bu adamı nasıl olduysa buradaki herkes tanıyordu.

Nasıl?

Vince iç çamaşırları ve çorapları dağıtırken bir süre sohbet etmelerini izledim, sonra da kese kâğıtlarından kahvaltılıkları çıkardım. Herkes parkı gölgeleyen İspanyol yosunlarıyla kaplı büyük meşe ağaçlarının altında yemek yiyor ve gülüyordu. Ben de katıldım ama yine de suratımdaki *o lanet ifadeyi* , çünkü bir süre sonra Vince kolumu dürttü.

"Sorun nedir, Maven? Biraz şaşkın görünüyorsun."

Ona ters ters baktım. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın yoksa orada öylece ukalaca oturacak mısın?"

"İkinci seçenek kulağa hoş geliyor," dedi ve çoktan kocaman bir waffle yemiş olmamıza rağmen bir McGriddle ısırdı. O kadar zayıftı ki, son birkaç gün içinde bu kadar çok yediğine inanmakta güçlük çekiyordum. Yine de, saatlerce durmaksızın kayarken, sanırım bunu yapacak enerjiye sahip olmak için toparlanmanız gerekiyor.

"Buradaki herkesi nereden tanıyorsun?"

"Vince'le çaylak kampı sırasında tanıştık," diye yanıtladı Lonnie benim yerime. "Bir gün antrenmandan sonra evine dönüyordu, biz de onu çağırdık ve sohbet etmeye başladık."

Bay Pruitt, "Evet, ona her iç saha maçından önce bambu güllerimi nasıl satışa çıkardığımı anlattım," dedi.

"Ve ona kova davullarımı nasıl çaldığımı anlattım," diye ekledi Lonnie. "Ne olduğunu anlamadan Vince bizi evine davet etti."

Çenem neredeyse çimlere çarpacaktı. "Onun evine mi?"

"Oh, ne kadar güzel bir gündü," dedi Nonna hayallere dalmış bir halde. "Hepimizin duş almasına izin verdi, bize sıcak bir yemek yaptı ve hatta bir süre klimada uyumamıza bile izin verdi. Oturma odasında büyük bir kamp kurduk."

Gözlerimi kırptım, doğru duymadığımdan emindim.

Vince'e baktığımda sessiz bir şekilde çiğniyordu, yanakları biraz pembeleşmiş bir şekilde spor ayakkabılarına bakıyordu.

"Bize bir anahtar vermesi için onu ikna etmeye çalıştım ama..." Nonna yüzünde muzip bir sırıtışla özlemle konuştu.

"Şimdi, Nonna - eğer bunu yapmış olsaydım, şimdiye kadar seninle yatağımda uyanmış olurdum," dedi Vince.

"Ve hayatının en güzel sabahı olacaktı," diye karşı çıktı.

Adam ona göz kırptı ve kadın mücverinden bir parça koparıp adama fırlattı.

"O zamandan beri arkadaşız, değil mi Vince?" Bay Pruitt sırıtarak açıkladı. "Fırsat buldukça gelip selam veriyor ve Lonnie de burada kazandığımızda davulları daha yüksek sesle ."

Lonnie gururla, "Yan tarafına numarasını bile yazdım," dedi. "Kırk bir, bebeğim."

Vince kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Ben söylemesem de biliyordu.

Beni yine şaşırtmıştı.

"Affedersiniz?"

Hepimiz dönüp yumuşak sesin yere baktık ve yanında küçük bir çocuk olan bir kadın bulduk. Utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Böldüğüm için özür dilerim ama oğlum sizin en büyük hayranınız. Sizinle bir fotoğraf çektirmeyi çok ister, eğer sorun olmazsa."

Vince elindeki kırıntıları sildi ve battaniyenin üzerinde oturduğumuz yerden kalktı. "Elbette. Senin adın ne küçük adam?"

"Ben Makine'yim."

Vince'in gözleri parladı ve çocuğun annesi küçük bir kahkaha

attı. "Onun adı Matty."

"Ama takım arkadaşlarım bana Makine diyor çünkü en iyi kaleci benim ve kimse bana gol atamıyor."

Vince, Matty'nin seviyesine kadar eğildi. "Hiç mi?"

Matty annesine bakarken biraz kararsız görünüyordu ama sonra gülümsedi ve başını salladı. "Asla."

"Perry'ye ders vermeye gelebilir misin?"

Matty buna güldü ve birden utandı, annesinin biraz arkasına saklanırken yanakları kıpkırmızı oldu.

Annesi telefonunu Lonnie'ye vermeden önce Vince Matty ile yalnız fotoğraf çekti, böylece o da içeri girebildi. Arkalarından bir video çektim, Vince'in getirdiği kıyafetleri ve yiyecekleri göstermek için tüm parkı taradım.

Ama henüz yayınlamadım, çoğunlukla hayranların parkı basmasından korktuğum için, ama biraz da istemediğim için.

Bu tehlikeli bir itiraftı, çünkü Vince'in hayatını dünyaya göstermek kelimenin tam anlamıyla benim işimdi. Ama şu anda kalbim biraz garip atıyor, zihnim karşımdaki adamın çelişkisiyle yüzüyordu. Dün gece öfkeli bakışlarıyla beni kıstırmıştı, eliyle çenemi tutuyordu, sanki beni öpmek mi yoksa yere mi atmak istediğini bilmiyordu.

Ve bu sabah, izin gününün bir kısmını dünyanın çoğunun sırtını döndüğü insanlarla geçiriyordu.

Bu nedenle, dünya bekleyebilir.

Şu , bu anda, Vince Tanev sadece benim gözümdeydi.

CHAPTER 12

Beklentilerden Arınmış

Maven

Gün boyunca esneme sayım etkileyiciydi, ama ne kadar yorgun olsam da Vince'i izin gününde takip etmek büyüleyiciydi.

Parktan doğruca stadyuma gitmemiz beni şaşırttı, orada üstünü değiştirdi ve takımın en üst kattaki özel spor salonuna gitti. Orada sadece birkaç oyuncu daha vardı ve her biri çeşitli antrenmanlarına başlamadan önce biraz oyalandılar. Gerçi ağırlık kaldırmıyorlardı. Hepsi kardiyo yapıyor gibiydi, birkaçı koşu bandında koşarken Vince bisiklet üzerinde neredeyse bir saat geçirdi.

İşi bittiğinde, bana söylediğine göre iyileşme sürecinde çok zaman geçirdi. Eğitmenlerden biri uzun bir masajdan önce onunla yoğun bir hacamat seansı yaptı ve her şeyi yirmi dakikalık bir sauna seansıyla bitirdi. Hızlıca çıkmadan önce fotoğrafını çekecek kadar uzun süre onu takip ettim, çünkü gömleksiz Vince ile gerçek bir sıcak kutuda olmak profesyonelliğimi test etmenin kesin bir yoluydu.

Daha sonra, evine dönmeden önce ekibin şefi tarafından hazırlanan bir yemek *daha* yedi. Biz yokken temizlikçisi gelmişti ve ev artık tertemizdi.

Uzun bir süre meditasyon yaptı, bu beni şaşırttı ve sonra günlük tuttu, bu da beni şoktan yere serdi. *Bir* gün izinli olduğunu düşündüğümde, onu Netflix'te takılırken ya da erkeklerle dışarı çıkarken hayal ettim. O da bazen bunları yaptığını itiraf etti. Ancak zaman, özellikle sezon boyunca bağlı kaldığı bir rutini vardı.

O günlük tutarken, Reya ve Camilla'yı aramak için güzel balkonuna çıktım. İçerik yüzünden *akıllarını* kaybediyorlardı. Oyun ve izin günündeki tüm görüntüler arasında takipçilerimiz çılgına dönmüştü. Patronlarım da öyle.

"Bunların hepsi altın," dedi Reya bana. "Bahçeniz, bitkileriniz ya da eviniz için endişelenmeyin. Bir ay boyunca hepsiyle ilgilenmesi için birini tuttuk."

Bu beni endişelendirdiği kadar rahatlattı da, çünkü evime ve bahçeme bakmak benim yapmak istediğim bir şeydi - başkasının yapmasını değil.

Yine de eğlenmediğimi, bu görevin heyecan verici olmadığını söylersem yalan söylemiş . Babamın tavsiyesine uymaya ve *anı yaşamaya* karar verdim. Bir daha böyle bir şey yapma ihtimalim neydi ki?

Cevap: yok denecek kadar az.

O telefon görüşmesinin bitimiyle birlikte kendimi tamamen bu deneyimin içine atmaya ve bundan en iyi şekilde yararlanmaya adadım. Sessizce içeri girdiğimde, Vince günlük tuttuğu yerden çarpık bir sırıtışla bana baktı.

O söylediğinde kalbimin nasıl küt küt attığını görmezden geldim.

Günün büyük bölümünde sessizdi ve ben sadece fotoğraf ve video çekip dışarıdan gözlemledim. Ona orada değilmişim gibi davranmasını söylemiştim ve parktan sonra bu isteğimi yerine getirmekte inanılmaz derecede ustalaşmıştı. Neredeyse onu özlüyordum - playboy tavrını, ukala sözlerini ve hızlı şakalaşmalarını. Ama onu dışarıdan izlemenin, profesyonel bir hokey oyuncusunun izin gününde duvardaki küçük bir sinek olmanın büyülü bir yanı vardı.

Tam olarak ne beklediğimden emin değildim ama muhtemelen kadınlar, uyuşturucu ve hiç bitmeyecekmiş gibi para harcamayı içeriyordu. *Kesinlikle* sezona bu kadar odaklanmasını, vücudu ve zihni üzerinde çalışmasını, geçen haftaki maçlardan sonra toparlanmasına yardımcı olacak ve aynı zamanda gelecek maçlara hazırlanmasını sağlayacak bir rutine bağlı kalmasını beklemiyordum.

Ligin en iyi çaylaklarından biri olmasının bir sebebi vardı. Belki şans ve yeteneğin bununla bir ilgisi vardı, ama bu? Yaptığı işe olan bağlılığı mı? Bu da bir rol oynadı.

Dairesinden çıkana kadar görmezden gelineceğimi düşünmüştüm ama öğleden sonra akşama karıştığında ve güneş şehrin silueti üzerinde batmaya başladığında, Vince buzdolabından iki yerel IPA çıkardı. Birinin kapağını açtıktan sonra kaşlarını kaldırarak ikincisini isteyip istemediğimi sordu.

Ve *genelde* bira içen bir kız değildim.

Ama *ne olacak ki* diye düşündüm - *deneyimin bir parçası, değil mi?* ve başımı salladım.

"Netflix zamanı mı?" İlk yudumu alırken ona sordum.

Cheshire kedisi gibi gülümseyerek mutfak adasının etrafından dolaştı ve yanımdan geçip odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

"Pek sayılmaz," dedi.

Ve birasını çömlek çarkının yanındaki sehpanın üzerine koydu.

"Bekle," dedim heyecanla, bar taburemden atlayıp ona doğru zıplayarak. "Vince Tanev'in seramik şaheserinin yapımına sahne arkasından erişimim olacak mı?"

"Samimi misin yoksa alay mı ediyorsun anlayamıyorum."

"İkisinden de biraz." Alandaki yedek tekerlekli taburelerden birini kapıp oturdum ve onun bulunduğu yere doğru ilerledim. "Peki ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? Bana her şeyi anlat."

Bunu açıklayamazdım ama Vince evinin o küçük köşesine adım attığında onu gün boyunca gördüğüm en rahat haliydi. Uzun ve zor bir günün ardından ayakkabılarını çıkaran birini izlemek gibiydi.

"Bu adam fırına giriyor çünkü sonunda yeterince kurudu," dedi ve geniş, sığ bir kâse aldı. Adaçayı yeşiliydi ve makarna ya da salata için kullanılabilecek bir kaseye benziyordu. "Ve bu adamların üzerinde bazı tasarımlarla uğraşacağım," dedi ve bir dizi küçük bardağı işaret etti.

"Bunlar ne ki?"

"Bunları yaparken aklımda Japon çay fincanları vardı," dedi. "Çoğunlukla sencha için. Ama nasıl sonuç vereceklerini göreceğiz."

"Bana iyi görünüyorlar."

"Şimdi," dedi. "Ama tasarım sürecinde ya da fırında onları berbat edebilirim. Özellikle de Florida'da yaşadığımız için." Başını iki yana salladı. "Buradaki nem her şeyi berbat ediyor."

Kendimi Noel Baba'nın atölyesindeki küçük bir çocuk gibi hissettim, öne doğru eğilip her şeyi içime çekerken dudaklarıma heyecanlı bir gülümseme yayıldı.

"Ve sonra," dedi ve direksiyonunun arkasındaki raflardan birinde duran plastik bir kaba uzandı. Kabı masanın üzerine koydu ve kapağını açtığında farklı renklerde kilden oluşan çok sayıda mühürlü torba ortaya çıktı. "Yeni bir şeye başlayacağım."

"Hepsiyle ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bitirdiğinde mi?"

Omuz silkti. "Duruma göre değişir. Bazılarını saklıyorum, bazılarını hediye olarak veriyorum, bazılarını da ait oldukları yere, çöpe atıyorum."

"Birazını hayır işleri için on bin dolar kazanmak için kullanın."

"Birileri dünyanın zengin pisliklerinin kendilerini iyi hissetmelerini sağlamalı," dedi sivri bir şekilde ve bilmiş bir gülümsemeyi paylaştık.

Başlarken Vince'i soru yağmuruna tutmaya devam ettim ve yaptığı her şeyi adım adım bana anlatırken bir azizin sabrına sahipti. Bu konuda da hokey hakkında olduğu kadar çok sorum vardı, ancak bu benim için daha heyecan vericiydi çünkü kişisel olarak ilgilendiğim bir şeydi.

Bahçemle ellerimle ilgilenmeyi seviyordum, toprağı ellerimle temizlemeyi de seviyordum. Onlarla bir şeyler yaratma, güzel ve faydalı bir şey yapmak için topraktan bir şeyler alma düşüncesi... cazipti.

"Bu işe nasıl ?" Fırına birkaç parça yerleştirdikten sonra sordum. Sonra bir torba kil aldı ve çalışmak istediği şeyin doğru ağırlığına ulaşana kadar parçaları bir tartıya ekledi.

"Aslında gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti ve çalışma alanını büyük bir kontrplak parçasıyla kapladı. Oturmadan önce kili üzerine yerleştirdi, tabureyi ve masayı mükemmel yüksekliğe gelene kadar yeniden ayarladı. Sonra ellerini kilin içine daldırdı ve yoğurmaya başladı. "Tesadüfen buldum."

"İnsan çömlekçiliğe nasıl *rastlar?*"

"Michigan'da birinci sınıftaydım, o seviyede hokey oynadığım ilk yılımdı. Lisedeyken olduğundan daha zor olacağını biliyordum ama üniversite sporcusu olmanın üzerimde ne kadar büyük bir etkisi olacağını fark etmemiştim. Bu sadece hokey değil," dedi parmak uçlarının uzun, yumuşak baskılarıyla kili şekillendirirken. "Lise düzeyinde dersler de değil. Yorucu antrenmanlar, yüksek baskılı maçlar ve bir diploma, bir kariyer edinmek. Yani, elbette hepimiz profesyonel olmak istiyoruz ve çoğumuz en azından bir süreliğine *bir şekilde* ligde oynayacağımızı biliyoruz." Omuz silkti. "Ama ya kariyerinizi bitirecek bir sakatlık yaşarsanız? Ya sadece birkaç yıl oynayıp sonra tamamen bırakılırsanız? Hepimiz sonsuza kadar profesyonel olarak oynayamayız. Aynı hayallere sahip çok fazla oyuncu var."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ettim usulca, söylediği her şeyi düşünerek. Her zaman üniversite sporcularının serbest geçiş hakkı olduğunu, onların bizim kadar çaba sarf etmek zorunda olmayan şanslı kişiler olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi bu varsayımdan dolayı biraz suçluluk hissediyorum.

"Her neyse, en hafif deyimiyle stresliydim," diye devam etti ve ellerinin kili nasıl yaydığına ve şekillendirdiğine, parmak uçlarının ve avuçlarının kili sıkıştırmak için nasıl zarif bir şekilde senkronize çalıştığına hayret ettim.

Birinin ellerine hiç bu kadar çok bakmamıştım ve kendimi onun ellerinin yapısını, geniş parmak eklemlerini ve üzerlerinde uzanan pürüzsüz, bronz teni takdir ederken buldum.

"Sınıfta olmadığım ya da ders çalışmadığım zamanlarda pistteydim, ya antrenman yapıyordum ya da maçlarda oynuyordum. Elbette parti yapıyorduk ama bu da bazen stresli oluyordu çünkü bir gece çok fazla parti yapmak ertesi gün berbat bir maç performansı anlamına gelebilirdi.

Kendim için bir şeye ihtiyacım vardı," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Hedef odaklı olmayan, üzerinde herhangi bir baskı olmayan bir şey. Bir gece uyuyamadığımda telefonumda geziniyordum ve bir vazo yapımının hızlandırılmış videosu çıktı. Bir düzine kez izlemiş olmalıyım." Sanki anılarına geri dönmüş gibi gülümsedi. "Ve sonra, bir kursa yazıldım."

"Ve bunu o kadar sevdiniz ki kendinize bir ev stüdyosu mu yaptınız?"

"İmza ikramiyemi alana kadar olmaz," dedi. "Bu şey çok pahalı. Ama evet. Şimdi, NHL'de buna üniversitedeyken olduğundan daha fazla ihtiyacım olacağını biliyordum."

Kili hazırlamak için her ne yaptıysa tatmin olmuş görünüyordu ve çarkının başına geçmeden önce onu elinde top haline getirdi.

"Burada, bu alanda olduğumda," dedi, kil raflarına, bitmiş, yarı bitmiş ve tamamen bitmemiş projelere bakarak. "Ben... özgürüm. Beklentilerden, hayatımın diğer her alanında kendime uyguladığım baskıdan özgürüm. Eğer çuvallarsam," dedi ve çarkı ateşlemeden önce biraz ıslattı. Kil, üzerine çok fazla bastırmadan önce bir an için ortalanmış ve güzel bir şekilde döndü ve çarkın gücünü kesmeden önce neredeyse uçacak şekilde eğrildi. Ardından kili hızla yeniden şekillendirdi ve sanki hiç olmamış gibi tekrar yerine koydu. "Sadece baştan başlıyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken göğsüm gerildi. "Bu çok güzel."

"Tanıştığımız ilk gece böyle söylememiştin," diye alay etti. "Evet,

ben de seni tanıdığımı sanmıştım."

Kaşlarını kaldırdı. "Hatalı olduğunu mu kabul ediyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim," dedim çabucak. James'in parıltısı beni öyle bir çarptı ki bir sonraki nefesimi bir an için tuttum.

O da Vince kadar çekici ve şaşırtıcıydı. Beni güldürmüş, arzuyla ateşlendirmiş, güvende hissettirmişti.

Ve sonra lanet kalbimi kırdı.

"Ama..." İtirafımdan neredeyse pişmanlık duyarak ekledim. "Kesinlikle inançlarımı test ediyorsun."

"Nasıl yani?"

Sonra çarkın başına geçti ve ben onun ıslak kili parmak uçlarıyla şekillendirmesini izlerken kendimi kaybettim.

"Bir keresinde senin gibi bir adamla çıkmıştım."

Bu onu duraklattı ve küfredip yeniden başlamadan önce kil eğrildi.

"Zengin demek istedim," diye açıkladım. "Bir atlet. Tüm dünya onun ellerindeyken kendini beğenmiş ve popüler biri. Ve diyelim ki o ve tüm ailesi bana onların dünyasına ait olmadığımı gösterdi."

Vince bir an sessiz kaldı, kile odaklandı. Çenesindeki kasların gerildiğini sandım. "Ne yaptı o?"

İçimi çektim. "Birbirimize aşıktık. *Aptalca* bir aşk. Ve bana ailemin fakir olmasının ve hep öyle olmasının ya da onun ailesinin Tanrı'dan daha fazla paraya sahip olmasının önemli olmadığını hissettirdi. Geçmişimle ilgili hikâyelerimi onunla paylaştığımda neşelenirdi. Beni daha önce hiç deneyimlemediğim şeylerle tanıştırmaya bayılırdı; kaliteli yemekler yemek ya da şimdiye kadar yaşadığım tüm evlerin toplamından daha büyük bir teknede bir gün geçirmek gibi. Ya ailemle tanıştığında? Onları büyüledi. Herkesi kendine aşık edebilecek bir güce sahipti."

Uzun bir süre boyunca Vince'in kili şekillendirmesini, her tarafta mükemmel kalınlığı elde etmek için çalışmasını izledim.

"Bana bir söz yüzüğü verdi." Sesim biraz çatallaştı. "Bir söz yüzüğü için aptalca pahalıydı. Ve muhteşemdi. Ve benim için bir anlamı vardı. Sindirella'nın prense kavuştuğu peri masalının içinde yaşıyordum." Bir kahkaha attım. "Ta ki kardeşinin düğününe gidene kadar.

Ben... tamamen yersizdim," dedim, hatırladıkça utanç ve öfke karışımı bir duyguyla tenim yanıyordu. "Herkes balo elbisesi ve smokin giyerken ben Goodwill'de rafta bulduğum bir elbiseyi giyiyordum. Elbette *o* sezondan, çünkü bir önceki yıl çıkan bir seriden herhangi bir şey giymek berbat olurdu. Henüz üniversiteden mezun olmamıştım.

Henüz, şu an sahip olduğum mütevazı kıyafetleri bile karşılayabileceğim bir işim yoktu. Kredi ve burslarla yaşıyordum.

James bana sorun olmadığına dair güvence verdi ama bir hafta bile geçmeden benden ayrıldı. Sonra da ailesi *nedenini* açıklamak için beni aradı," dedim yine gülerek. "Sanki zaten bir araya getiremiyormuşum gibi." Sırtımı dikleştirdim, annesinin o çok asil ve düzgün sesini taklit ettim. "*Sen tatlı bir kızsın Maven, ama bu dünya sana göre değil. James'in önünde çok umut verici bir hayat olduğunu anlamalısın. Bunu ve hayatındaki rolünün ne olacağını anlayacak birine ihtiyacı var.*"

Vince sessizdi ama burun delikleri açıldı, elleri biraz fazla agresif çalışıyordu. Kil kendi üzerine katlandı ve baştan başlamak zorunda kaldı.

"Ve bunun adil olmadığını biliyorum," dedim Vince daha konuşamadan. "Ama ailesi hakkındaki hikayelerini dinledim ve onları arkadaşlarıyla birlikte izledim. O düğündeki herkesin ne kadar hayırsever olduklarından, şu ya da bu ne kadar bağışta bulunduklarından bahsettiklerini duydum. arada, ailem gibi biri olmanın, zaman ve paradan fedakarlık etmenin ve başkalarına gerçekten *vermenin* nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir *fikirleri* yoktu." Başımı salladım. "Her iki tarafa da bu kadar yakınken ağzımda ekşi bir tat kalmaması çok zor. James'in bana bu kadar kolay yalan söyleyebildiği, *yıllarca* benimle birlikte olduğu ve bana lanet bir yüzük verdiği ve sonra sadece... fikrini değiştirdiği gerçeğini ekleyin, çünkü..."

Bu cümleyi bitiremedim ama söylemediğim kelimeler aramızdaki boşlukta asılı kaldı.

Çünkü fakirdim. Çünkü yeterince iyi değildim. Çünkü uygun . içinde.

Vince sonunda bana baktı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. elleri direksiyonun üzerinde durakladığında bir şey söylemek istedi.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Sonra yutkundu ve "Soyadı ne?" diye sordu.

"Neden?"

"Sadece onu yeryüzünden silmeden önce soyadını gerektiğini düşünüyorum."

Ona göz kırptım ve sonra güldüm, başımı arkaya yatırıp göğsümden havlamasına izin verdim. "Kapa çeneni."

Vince zaferle sırıttı, sanki tek amacı ruh halimi hafifletmek ve beni çok kalıcı bir şekilde damgalayan bir durum hakkında güldürmekmiş gibi.

Kili şekillendirmeye geri döndü ve gözleri ellerinde, "Şaka bir yana, o bir aptal. Ve ailesi sana böyle hissettirdiği için üzgünüm."

" değil."

"Benimkiyle tanışmalısın," diye ekledi ve gözlerim kafatasımdan dışarı fırladığında bana bakmadığı için şükrettim. "Bence fikrini değiştirebiliriz."

Acınası bir gülümseme sundum ama cevap vermedim. Bunun imkânsız olduğundan emin olduğumu ona söylemek istemedim. İşimin bir parçası da Vince Tanev'in kim olduğunu araştırmaktı ve onun beni kovan aileden belki de daha varlıklı bir aileden geldiğini biliyordum. Ailesinin Doğu Grand Rapids'te bir malikanesi, Rockies'te bir kulübesi, Tampa'da bir sahil evi ve Michigan Gölü'nde özel partiler düzenledikleri bilinen bir yatları vardı. İkisi de varlıklı ailelerden geliyordu ve onların da varlıklı aileleri vardı.

Belki James'in bir parçası olduğu Long Island ve Hamptons tayfası gibi değillerdi, ama onlar da aynıydı.

"Peki ya sen?" diye sordum, konuyu değiştirmeye hevesliydim. "Hiç kalbini kıran biri oldu mu?"

Nefesini dışarı üfledi. "Oh, oğlum. Az önce bir sorguya mı girdim?"

"İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

Vince sırıttı ve kili işlerken başını biraz salladı. "Sanırım hiç ciddi biriyle çıkmadıysan kalbin gerçekten kırılamaz."

İçimden homurdandım.

Hiç şaşırmadım.

"İstemediğimden değil," dedi, sanki onun hakkında yaptığım varsayımları biliyormuş gibi bana bakarak. "Sadece henüz doğru kişiyi bulamadım."

"İlginç, çünkü internette gördüğüm pek çok fotoğrafınızdan anladığım kadarıyla, sık sık birden fazla *doğru* fotoğraf buluyorsunuz."

"Yatağımı ısıtmak için," diye kestirip attı, gözleri benimkileri buldu. Bakışları altında biraz büzüldüm. "Bu farklı bir şey."

"Yani o kadınları eve, anneme götüremez miydiniz?"

"*Senin sözlerin, benim değil... ama evet"* der gibi kaşları biraz yukarı kalktı.

Şaşkın kahkahamı içimde tuttum. Tek başına bu bile annesinin tıpkı bana oğluna ait olmadığımı, onunla boy ölçüşemeyeceğimi söyleyen anne gibi olduğunu gösteriyordu. Parası ve gelecek vaat eden atletik bir oğlu olan böyle annelerin gelinlerinin nasıl biri olacağına dair yüksek beklentileri vardı.

Cilasız tırnaklarıma bakarken boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştirdim ve "Standartlara sahip olmak iyidir" dedim.

"Sanırım," dedi. "Sadece bana meydan okuyan, beni ateşleyen ve daha fazlasını istememi sağlayan birini istiyorum. Hayatımı daha iyi hale getirecek birini." Sonra yutkundu. "Beni sadece yaptığım şey için, kim olduğum için, benden alabileceklerini düşündükleri şey için isteyen birini değil."

Bu yanıt beni biraz şaşırttı. Günün teması gibi görünüyordu. "Böyle insanlarla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Dikkatli ol. Sanki beni önemsiyormuşsun gibi söyledin."

Bundan sonra ikimiz de sessizliğe gömüldük.

Bir gün önce yaşadığım bir-sekiz yüzünden başım dönüyordu. Çenemi avuçlarının arasına almış yüzüme bakarken bir anda en yumuşak yerlerini görebiliyordum.

Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Onu koyacak bir kutum olmadığına da eminim.

Ama sahip olduğum tek şey, sosyal medya kanallarımızda yükselen rakamların bana bunun bir iş olduğunu hatırlatmasıydı. Onun gibi bir adamla benim gibi bir kadının aynı yerde olmasının tek bir nedeni vardı: bu bir görevdi. İkimiz için de.

Konum hakkında istediğim kadar düşünebilirdim ve hatta kendime adamın ne kadar haksız yere yakışıklı olduğunu takdir etme zevkini bile verebilirdim. Ama her şey burada bitiyordu.

Tesadüfen kendimizi içinde bulduğumuz bu anın ötesinde ikimizin birbirine karıştığı bir zaman yoktu.

Gece ilerledi ve Vince, dairesine girdiğim ilk sabah duyduğum o müziği açtı. Fransızca ve Arapça karışımı bir müzikti ve özellikle de onun yarattığı manzarayla birleştiğinde başka hiçbir şeye benzemeyen bir hava yaratıyordu.

Vince'in çamuru bir vazoya dönüştürmesini izlemenin çok güzel olmasını bekliyordum.

Erotik olmasını beklemiyordum.

Ama bunun için daha iyi bir kelime yoktu. Bu canavar gibi sporcunun iri, nasırlı elleriyle bu kadar kırılgan ve narin bir şeyle çalışmasını izlemek çok seksiydi. Kil parmaklarını, parmak eklemlerini ve avuçlarını kaplamıştı ve elindeki her bir kası mükemmel bir hassasiyetle hareket ettirerek bir parça pişmiş toprak kili sansasyonel bir şeye dönüştürüyordu.

Kameramı çıkardım ve yarısına geldiğinde onun uzun bir videosunu çektim. Yakınlaştırmaya başladım, Vince'in sırıtarak bana baktığını ve tekrar işine odaklanmadan önce başını salladığını yakaladım. Sonra dikkatlice yaklaştım ve kamerayı yakınlaştırarak ellerine odaklandım.

Sadece ellerinde.

Sinematik bir dokunuş katmak için videonun bazı bölümlerini post prodüksiyonda yavaşlattım ve videoyu on saniye boyunca izleyicinin Vince Tanev'in ellerini ve parmak uçlarını ıslak kilin etrafında dans ederken ve onu süper ağır çekimde şekillendirirken görmesini sağlayacak şekilde düzenledim.

Yayınlamadan önce oynatmayı izlerken boğazım kurudu, sanki yayınlamak için neredeyse çok sıcaktı, sanki dünyaya çömlek kalıplayan bir adamın masum bir videosu yerine bir seks kaseti göndermek üzereydim.

Vince'in çömlekçiliğin hayatına nasıl girdiğine dair bana anlattığı hikayeyi biraz detaylandıran uzun bir yazı yazdım ve bir alıntının altını kalın harflerle çizdim.

Bu, hayatımda hedef odaklı olmayan tek şey, özgür olabildiğim tek yer.

Ertesi sabah uyandığımda video viral olmuştu. Sekiz *milyondan* fazla izlenmişti.

CHAPTER 13

Bu balık da neyin nesi?

Vince

Zil sesinin uzun sürmesi kulaklarıma müzik gibi geldi.

Tampa'daki ev sahibi seyirci çılgına dönmüştü, takım arkadaşlarım tarafından dört bir yandan çalımlanırken mavi ve beyaz havlular bir savaş çığlığı halinde havaya sallanıyordu. Carter'ın bana asist yaptığı golü stadyumun gürültüsü eşliğinde arsız bir dansla kutladık. Alkışlar ve kahkahalar birbirine karışmıştı ve hakemler bile gülümseyerek başlarını salladılar ve bize bu işi bitirip bir sonraki oyunun başlaması hazırlanmamız gerektiğini söyleyen bir bakış attılar.

Oyunun bitmesine sekiz dakikadan az bir süre kala üç sıfır öndeydik.

Rakip takımın kanat oyuncularından biri yanından geçerken omzuma sert bir darbe indirdi ve ben de darbenin etkisiyle dönüp onun yanına doğru kayarken gülümsedim.

"Oh, sen sert çocuk musun?" Cıvıldadım. Sonra sopamı ona doğrulttum ve Jaxson'a seslendim. "Dikkat et, bu sert çocuk."

"Siktir git, Güvercin," diye tükürdü.

"Bu güvercin kalecinin üstüne sıçıyor," diye hatırlattım ona. "Sanki Central Park'ta bir bankta oturuyormuş gibi."

Beni sertçe itti, ben de sıraya doğru geri geri kayarken gülmeme neden oldu. Eldivenimi çıkardım ve parmaklarımı ona doğru sallayarak dişlerini gıcırdatmasına neden oldum.

"Pekâlâ Tanev. Bu kadar yeter," diye uyardı Koç, onu duyabilecek kadar yaklaştığımda. Ama sırıtışını gördüm. "Kavgaları ihtiyacımız olduğu zamana sakla."

Tahtalardan atladım ve yedek kulübesine oturdum, nefes almaya çalışırken antrenörlerimizden birinden kibarca su kabul ettim. Pak bırakıldı ve ben takım arkadaşlarıma odaklandım.

Ama Maven'ın tünelde durduğu yerde damarlarımda vızıldayan bir elektrik akımı gibi hissettim.

Onunla geçirdiğim son hafta dünyamın eksenini kaydırmıştı. Boston'daki ilk maçta bana diken gibi batarken, bugün daha çok yatıştırıcı bir merhem gibi davranıyor, ben oyuna hazırlanırken sessizce beni izliyordu.

Pazar günü tüm izin günümü birlikte geçirmiştik ve dün de antrenmanlarda, filmlerde ve aradaki her şeyde beni takip etmişti. Başlangıçta beni donduran buzlar şimdi çözülüyordu ve benimle konuşuyor, benimle gülüyor ve altındaki kızın kim olduğunu daha iyi görebilmem için küçük bir katmanı soymama izin veriyordu.

Yürüyen bir çelişkiydi Maven King - aynı anda hem büyüleyici, cömert, özgür ruhlu bir hippi, hem de içine kapanık, dişlerini göstererek uyaran bir velet. Kadınlar söz konusu olduğunda alışkın olduğumdan o kadar uzaktı ki, yardım edemedim ama ona hayran kaldım.

Ve ben istesem de istemesem de o artık rutinimin bir parçasıydı.

Daha önce stadyuma gitme vakti geldiğinde kapımın önünde durduğunu hatırladığımda ağzımın kenarı seğirdi. Bir kalçasını çerçeveye yaslamıştı, giydiği beyaz kalem etek hafif kıvrımlarını sarıyor ve onunla birlikte giydiği gece mavisi üst ince belini sıkıyordu. Saçları kıvırcık bir haleyle yüzünü çevreliyordu ve çantamı alıp kapıya yönelmemi izlerken parlak dudakları bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Ona ulaştığımda hareket etmedi.

"Korkarım geçmenize izin veremem," dedi başını biraz eğerek. "Dövüşene kadar olmaz."

Bu bir sataşmaydı, önceki oyuna bir göndermeydi ve kollarımı göğsümde kavuşturup onu tartmıştım. "Ne hakkında kavga etmek istiyorsun?"

"Satıcının seçimi."

"Hm..." Düşünceli bir şekilde çeneme vurarak söyledim. "Seni kızdırmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Senin için çok zor olmamalı."

Bunun üzerine sırıttım ve sonra çantamı yere bırakıp parmak uçlarımı onun yanlarına sokarak acımasızca gıdıkladım.

Benden kurtulmaya çalışırken attığı kahkahaları, gözlerinden akan yaşları hatırlayarak daha geniş gülümsedim. Bu çabası sırasında vücudu tamamen benimkine gömülmüştü ve ben onun hafif bedeninin ağırlığını kollarımda hissetmiş, kokusunu içime çekmiştim

- Limon ve vanilya, tatmak istediğim ferahlatıcı bir tatlı gibiydi.

Sonunda sakinleştiğimde nefessiz kalmıştı ve nefesini geri alır almaz beni tam karnımdan vurdu.

Bir *oof* ile iki büklüm olmuştum ama de gülmüştüm. "Sen tam bir pisliksin," diye bağırmıştı. "Nefes alamadım!"

"Şimdi öpüşüp barışma zamanı mı?"

Bunun üzerine dişlerini sıktı, bluzuyla uyumlu topuklu ayakkabılarını giydi ve bir manken gibi kasıla kasıla koridorda ilerledi.

Ve son birkaç saatimi, ellerimi onun üzerinde tutmanın nasıl bir his olduğuna değil, oyuna odaklanmaya çalışarak geçirmiştim.

Tam zamanında gözümü kırpıştırarak şimdiki zamana döndüm ve sıramla birlikte buzda kaymaya başladım. Sıkı oynadık, skor bize yapabileceğimizi söylediğinde bile pes etmedik. Bu takımın ve konferansımızdaki diğer takımların mesajımızı yüksek sesle ve net bir şekilde duymasını istiyorduk.

Tampa yenilmesi gereken bir takım ve biz de bunu kolaylaştırmayacağız.

Son düdük çaldığında gözlerimden ter damladı ve kalabalık o kadar yüksek sesle tezahürat yaptı ki stadyum bu tezahüratın sesiyle sallandı. Sonra, her türden doldurulmuş hayvan balıkları üzerimize yağdı.

Zafer turlarımızı atarken oyuncaklardan kaçmak için kaydığımız yere dikkat etmemiz gerekiyordu ama hiçbirimiz bunu umursamıyorduk. Bu onlarca yıldır süregelen bir gelenekti. Balıklar maskotumuz Osprey için bir kurbandı. Gelenek başladığında, *gerçek* balıklar atmışlardı. Elbette bu kokulu, iğrenç ve oldukça insanlık dışı bir uygulamaydı ve kısa sürede şimdiki haline dönüştü. Tıpkı bir şapka numarasının yaptığı gibi buzu gökkuşağı renkleri kaplıyor ve her şeyin sonunda her oyuncak yerel barınaklara ve ihtiyaç sahibi ailelere bağışlanıyordu.

Zafer turumuzda acele etmedik ve soyunma odasına geri döndüğümüzde tek bir taraftar bile yerinden kıpırdamadı. Dakikalar sonra takımın üç yıldızı anons edildi.

Ben de onlardan biriydim.

Işıklar yanıp sönerken ve kalabalık adımı haykırırken bir tur kaydım ve diskimi verebileceğim bir çocuk aradım. Buzun ortasındaki camın yanında tanıdık bir yüz gördüğümde sırıttım.

Makine.

Ona doğru kaydım ve onu fark ettiğimi anlayınca daha da heyecanla zıpladı. Annesinin formasını çekiştirdi ve o da sadece

Güldü ve tatlı bir gülümseme ve başını eğerek bana teşekkür etti.

Her zaman yaptığım gibi pakı camın üzerinden fırlatmak yerine, güvenliğe başımı salladım ve onu buza çıkarmanın bir yolunu bulmalarını işaret ettim. Bulduklarında onu omuzlarıma çektim, diski ona verdim ve diğer yıldızlarla bir tur daha kayarken zafer onunmuş gibi kutlamasına izin verdim.

Kutlamalar bittiğinde, onu bırakıp ailesine katılmak için eğildim ve Maven'in banktan beni izlediğini görmek için döndüm. Kaşlarımı kaldırıp sessizce ne düşündüğünü sordum.

Gülümsedi, bir an için hafif ve yumuşak bir şey vardı yüzünde. Ama sonra yüzünü buruşturdu ve düz avucunu iki yana salladı, sanki *"Meh, sorun değil"* der gibiydi.

Bunun üzerine bir elimle gülümsememi sildim.

Soyunma odasında kutlamalar devam ediyor, takım arkadaşlarım soyunuyor ve DJ hoparlörlerden yüksek sesle galibiyet şarkımızı çalarken bira içiyorlardı.

Hepimiz toplandığımızda Koç McCabe "Harika bir iş çıkardınız," dedi. "Zor bir ilk periyottu ama ikinci periyotta kendinizi buldunuz ve böyle oynamaya devam edersek sezon sonunda kupayı elimize alacağız."

Kabul ettiğimizi haykırdık.

"Bu gece eğlenin ama akıllı olun," diye uyardı. Sırıtmadan önce yüz ifadesi sadece bir an için sertleşti ve başını sallayıp bizi yalnız bırakırken hepimiz alkışladık ve ıslık çaldık.

O da bizim gibi bu gecenin çok ateşli geçeceğini biliyordu. "Hadi parti yapalım!" Jaxson, Koç dışarı çıktıktan sonra

Takım da buna dolaplara vurarak ve sanki şampiyonluğu çoktan kazanmışız gibi dans ederek karşılık verdi.

Ben de katıldım, formamı iki ucundan tutup bacaklarımın arasına geçirdim ve kalçalarımı saçma bir dansla savurdum. Takım çamaşır sepetine uçurmadan önce bir helikopter gibi tepemde savurdum.

Yolda Maven'in kafasının yanından geçti ve Maven her şeyi kameraya kaydetti.

Oturduğum banktan zıplayarak indim ve yavaşça ona doğru ilerledim. Ben terli ve pis kokan bir haldeyken, o saatler önce kapımın önünde durduğu gibi tertemizdi. Yüzündeki çillere dikkat ettim.

Yanaklarına yaklaştıkça, makyajından bile onları görebilmeyi seviyordum.

"Peki, bu gece sana yeterince içerik verdim mi?"

"Gerçekten öyle," diye gülümseyerek cevap verdi. "Sadece bir sorum var." "Ateş et."

"Bu balık da neyin nesi?"

"Osprey'e kurban ediliyorum!" Carter kolunu Maven'a dolayarak benim yerime cevap verdi. Maven onun ne kadar terli olduğunu görünce biraz yüzünü buruşturdu ama geri çekilmedi. "Bir galibiyetten sonra gelenektir."

Jaxson yanıma yaklaşırken kaşlarını sallayarak, "Başka ne gelenek biliyor musun?" dedi. "Boomer'ınki."

"Ve Boomer Tavşanları," diye ekledi Carter kendi müstehcen sırıtışıyla. "Kapa çeneni, Fabio. Tavşanların senin çaylak kıçın için gelmediğini hepimiz biliyoruz."

defans oyuncularımızdan biri azarladı. Dimitri Volkov. Rus'tu, yaşlı bir veterandı, aksanı kalındı ve saçmalıklara karşı toleransı Baba P'ler civarında bir yerdeydi. Yine de onu seviyordum, çünkü aslında ikinci bir kaleciye sahip olmak gibiydi. Adam bir silahtı, takımımda olmasından memnun olduğum bir silah.

Carter onu tersledi.

"Boomer Tavşanları mı?" Maven dikkatle sordu.

"Boomer's galibiyetten sonra gittiğimiz bir bar," diye açıkladı Brittzy. "Ve diyelim ki, bölgede bu gerçeğin farkında olan çok çekici kadınlar var."

"Ceplerinizin ne kadar dolgun olduğunun da farkındalar," diye homurdandı Daddy P banktan. "Bunu başka bir şeyle karıştırırsan aptallık edersin."

Carter, "Bazıları iyi insanlar," diye savundu.

"İçlerinden birinin onu kıçından dürtmene izin vermesi, onun Amerika Güzeli olduğu anlamına gelmez, Fabio."

Sözler Jaxson'ın ağzından bir fıçı gibi fırladı ve Carter utanç içinde kolunu Maven'ın boynundan çekerken hepimiz kahkahalara boğulduk. Jaxson'ın koluna yumruk atmadan önce bir süre somurttu.

"Um... sana izin verdi... *ne*?" Maven sordu.

Carter'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Carter dışarı çıktığımız ilk gece bakirdi," diye açıkladı Jaxson, boşlukları doldurmaktan çok mutluydu. "Ve birkaç takım arkadaşı eve birkaç tavşan götürdü, birkaçı da... *oynamak* için heyecanlıydı." Sırıttı.

"İçlerinden biri Carter'a *onu istediği yere koyabileceğini* söyledi," dedim. Bakışları benimkilere takıldığında Maven'in gözleri iki katına çıktı ve hoşuma gitti. Sevdim.

onun kıvrandığını görmek, bu küçük habere verdiği tepkiyi izlemek.

Ne düşündüğünü, bu düşünceden iğrenip iğrenmediğini ya da belki, sadece *belki*, biraz tahrik olup olmadığını merak ettim.

"Ve sen... sen seçtin..." Maven yavaşça tekrar Carter'a döndü, o da başka seçeneği yokmuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Hayatım boyunca bu kadar çok teklif almayacağımı düşünmüştüm!"

Soyunma odasının o köşesinde ekibin geri kalanıyla birlikte gülmekten karnım ağrıdı ve Maven bile başını sallayarak gülümsedi.

Carter ayılarak, "Lütfen bunu yayınlamayın," dedi.

"Senin bakire kaçamakların tam olarak aradığımız içerik değil, Fabio," diye karşılık verdi Maven aynı hızla.

"Hey, artık bakire değilim."

"Sadece kıçım olsa sayılır mı?" Maven sordu. Bu
hepimizi daha çok güldürdü.

Maven şimdiden bizden biri gibi hissetti.

"Pekâlâ, amcık yalayıcılar," diye seslendi gazilerimizden biri. Shane Lomberg, aynı zamanda içimizde gerektiğinde ilk savaşan sol kanattan biriydi. "Kokuşmuş kıçlarınızı yıkayın ve partiyi başlatalım."

Maven başını salladı ve telefonuna bir şeyler yazıp iç geçirerek bir kenara bıraktı. "Pekâlâ, size iyi eğlenceler."

"Siz mi?" Carter kaşlarını çatarak sordu.

"Ohhh, hayır. Sen de geliyorsun," dedi Jaxson onu işaret ederek.

"Ben mi?" Gözleri her birimizi taramadan önce şaka yapar gibi biraz güldü. Bana baktığında yutkundu, başını tekrar sallarken saçlarıyla oynuyordu.

"Hayır, hayır, bu senin gecen. Tarzını bozarım." Bunun üzerine göğsüm gerildi çünkü hafifçe inmesini istediğini biliyordum,
Ama gerçekten böyle düşündüğünü de
biliyordum.
Ait olduğunu düşünmüyordu.

Çenem biraz daha gerilmişti, eski erkek arkadaşını ve ailesini düşünüyordum. Onu o kadar kötü incitmişti ki, "zengin" olarak algıladığı insanlar ve onların insan olarak nasıl oldukları hakkında kalıcı bir inanca sahip olmuştu.

Bu da demek oluyordu ki soyunma odasının etrafına bakıp bizimle bir geceliğine rahatça dışarı çıkma şansının olmadığını düşünüyordu.

"Haydi," dedim, dikkatini tekrar bana çekerek. Gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim. "Yirmi dört-yedi erişim, değil mi?"

İşle ilgili cümleyi attım, çünkü bu kolay bir cümleydi ve sırf işi doğru yapmayı önemsediği için tekrar düşünmesini sağlayacağını biliyordum.

Bu aynı zamanda onun gelmesini istediğim gerçeğini örtbas etmenin de kolay bir yoluydu.

Ve onun bensiz eve gitmesini istemiyordum. "Evet!"

Carter da aynı fikirdeydi. "Sen de gelmelisin."

Jaxson, "Bütün gece içkilerinizi ben ısmarlayacağım," diye araya girdi.

Will ayağa kalkarak, "Bu adamları dinlemeyin," dedi. "Eve gitmek istiyorsan, evine git. Eğer izin verirsen bu rengarenk ekip seni sabaha kadar dışarıda tutacak."

"Bizi rahat bırak büyükbaba," dedi Jaxson onu el sallayarak. Sonra da P Baba ile Maven'ın arasına girerek ne demek istediğini daha iyi anladı. "Bizi yalvartma, Maven."

"Ama yapacağız," dedim. "Eğer istersen."

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi birbirine kenetlemeden önce çocuklarla birbirimize baktık.

"Oh, *lütfen*, Maven! Lütfen bizimle kutlamaya gel!"

Jaxson ve Carter da düştü ve annelerine külah dondurma için yalvaran çocuklar gibi tekrar tekrar çaldık.

Maven güldü, ellerini kaldırmadan önce başını salladı ve "Pekâlâ, pekâlâ, *pekâlâ*" dedi. Bu sonuncusu üzerine hepimiz sustuk. "Ben de geleceğim."

Son iki kelimeyi söylerken gözleri benimkileri buldu.

Elimde olmadan alt dudağımı yaladım ve bu ifadeyi gerçekleştirme şansı bulmayı umdum.

CHAPTER 14

Ben Kargaşa

Maven'ım

Boomer'ın önündeki kalabalık o kadar yoğundu ki, siyah araba bizi bıraktığında panik atak geçirdim.

Vince, Jaxson ve Carter'la birlikte binmiştim ve onların gözleri, kazandıkları maçtan sonra onlarla birlikte eğlenmek için can atan çok sayıda insan karşısında heyecanla parlarken, ben arabanın köşesine büzülmüştüm. Bizimle gelmeyi kabul etmediği için Livia'ya nefesimin altında küfrediyordum. Sabah erkenden müşterileri vardı, bu yüzden onu anlıyordum ama yanımda olmamasından nefret ediyordum.

Kalabalıklarla bir sorunum olduğundan değil. Stadyumda binlerce insanın arasında hiç sorun yaşamadan bulunmuştum. Ama bu arabanın içinde kim olduğunu görmek için yaygara koparan bir insan denizi, bu şeyden indiğimde *bana* bakacak bir insan denizi?

Düşündükçe alnım terliyordu.

Kamera *arkasında* olmaya alışmıştım ve Vince de bunu fark etmiş olmalı ki omzunun üzerinden bana baktığında yüzümdeki tereddütlü ifadeyi görünce kaşlarını çattı.

"Hey," dedi. "Bana bak."

Arabamız durduğunda çığlıklar koptu ve güvenlik, sanki adamlar sporcu değil de rock yıldızlarıymış gibi insanları geride tutmak için mücadele etti. Sanırım bu şehirde her şey aynıydı.

Dizimin üzerinde kayan sıcak bir avuç dikkatimi kaostan uzaklaştırdı ve Vince'i buldum, elini sıkarken gözleri benimkilere dikilmişti.

Kocaman, yetenekli eli, gol atabilen ve çamurdan sanat yapabilen bir el. Başparmağını eteğimin etek ucunun hemen altındaki derinin üzerinde gezdirdi ve ben yutkundum, bana dokunduğu yere bakmaya cesaret edemedim. "Sen bizimlesin," diye hatırlattı bana. "Ve biz sana sahibiz. Tamam mı? Biz tamamen kapalı bir VIP alanı var. Sadece içeride olmanız gerekiyor.

Biz içeri girerken kalabalığı birkaç dakikalığına dağıtın."

Endişemden biraz utanarak başımı salladım. "Özür dilerim, ben sadece..." "Telefonun."

"Ne?"

"Telefonunuzu çıkarın. Kaydediyormuş gibi yapın ya da gerçekten kaydedin, umurumuzda değil" diye ekledi ve çocuklar arkasından başlarını salladı.

"Denizler senin için yarılacak, Maven. Herkes seni tanıyor."

Carter'ın bu sözleri gözlerimi kırpıştırdı.

Herkes seni tanıyor.

Bunu düşünmemiştim, sosyal medya hesaplarımın şu anda şehirde en çok izlenen hesaplar olduğu gerçeğini düşünmemiştim. Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyordum.

Son bir kez başımı salladıktan sonra kendimi hazırlamak için burnumdan derin bir nefes çektim ve Jaxson dışarı çıkmamız için kapıyı açtı.

Biz tezahürat yaptığımızda kalabalık da tezahürat yapıyordu ama bu bir rock grubundan duyabileceğiniz kesintisiz, tiz çığlıklar gibi değildi. Gürültülü ve derindi, yetişkin erkeklerden oluşan bir deniz takıma onaylarını ve saygılarını haykırıyordu. Tabii ki, orada bazı kadınlar da *vardı*. Hem de çok sayıda. Ama dışarı çıktığımızda düşündüğüm gibi kalabalık yapmadılar.

Vince yine de elimi tuttu.

Buna odaklanmamaya çalıştım, bara girmemiz için yaptıkları küçük açıklıktan bizi geçirirken elimin onun elinde ne kadar küçük olduğuna. Nefes alışımı etkilemesine izin vermemeye çalıştım, beni ne kadar güvenle, ne kadar gururla tuttuğuna. Sanki ona aitmişim gibi beni o kalabalığın içinden çekip çıkardı.

Boştaki elim telefonumu tutuyordu ve Vince'i takip ederken videoyu başlatmak için yan taraftaki düğmeye tıkladım.

"Maven! Seni seviyoruz!"

Tezahüratın kaynağını takip ettim ve üniversite çağındaki üç kızdan oluşan bir grup bana heyecanla el salladığında biraz gülümsedim.

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı Vince kulağıma, beni kendine çekerek. Kulağımın kabuğunda nefesinin sıcaklığını hissettim ve tenime bir ürperti yayıldı.

"Siz ikiniz çıkıyor

musunuz?!" " bir şey,

Maven?"

"Vince, hadi birlikte çömlek yapalım!"

"Vince, hadi ," diye başka biri daha yüksek sesle tezahürat yaptı ve bu herkesi güldürdü.

Ben hariç.

Vince her şeyi bir şampiyon gibi karşıladı ve biz bara girmeden önce kendisini teklif eden kıza göz kırptı. İçerisi daha da gürültülüydü ama fedailer bizi kimlik kontrolü ya da başka bir şey için durdurmadan arka köşeye, küçük bir merdivenden VIP alanına götürdüler.

İplerin arkasına geçtiğimizde nihayet nefes alabileceğimi hissettim ve Vince elimi bıraktı, bir süre sonra ben kendimi toparlamaya çalışırken takım arkadaşlarından birine çaktı.

Boomer's, adamların söylediği gibi bir bardan çok bir kulüp gibiydi. Sisli karanlıkta flaş ışıkları ve lazerler yanıp sönüyor, go-go dansçıları barın üzerinde kıçlarını sallarken müşteriler jartiyerlerine dolarlar sıkıştırıyordu. Önde ve ortada bir DJ vardı ve takımın VIP alanını işaret ettikten sonra galibiyet şarkılarını çalmaya başladı; bu da kalabalığın kükremesine, zıplamasına ve çılgınca dans etmesine neden olurken takım küçük köşemizden kutlama yaptı.

Hâlâ insanları içeri aldıklarına inanamıyordum. İçerisi tıklım tıklımdı ve tek düşünebildiğim yangın çıkarsa ne olacağı idi.

Vince beni arkadan kendine doğru çekerken sıcak, uzun parmak uçları kalçama dolandı ve neredeyse tüm vücudumu sardı.

"İçki?" diye sordu kulağıma.

Gözlerim dalgalanarak kapandı, ama onları tekrar açmaya zorladım, her şeyden çok teması kesmek için döndüm.

"Lütfen," dedim müziğin üzerine.

Vince, gözlerden uzak alanımızın arkasındaki, her biri şişelerle dolu masalardan birine doğru başıyla işaret etti. Bir bardağa buz doldurdu ve üzerine çoğunlukla Grey Goose ve biraz da ananas suyu ekledikten sonra bana uzattı.

Hepsini yuttum.

Vince bardağımı alıp gülerek yeniden doldurduğunda hâlâ yüzümü buruşturuyordum. "Kargaşanın dışında kalmak istiyorsan burada takılabilirsin." Arka taraftaki minderli koltuklara doğru başıyla işaret etti. Bir tanesi boştu. Diğerinde ise kucaklarında birer kız olan iki hokey oyuncusu vardı.

"Peki ya sen?" Ben sordum.

Güzel ağzına yavaş, tembel bir sırıtış yayıldı. "Ben kargaşayım."

Vince'in takım arkadaşları tarafından uzaklaştırılması uzun sürmedi ve ben de onun teklifini kabul ederek arka taraftaki bir kulübede kıvrılabileceğim en küçük şekle girdim. Ekibin bir partide eğlenmesini uzaktan izledim.

Üniversiteden beri tanık olmadığım bir şekilde. İçki üstüne içiyor, dans ediyor ve gecenin karanlığında eğleniyorlardı. Sigara ve purolardan çıkan dumanlar ışıklarla karışarak ağır, neon bir sis oluşturuyordu.

Ama kendimi görünmez kılmaya çalışsam da çocuklar buna izin vermedi.

Carter bir ara gelip beni yakaladı ve maç için şehre gelen kardeşiyle tanışmam için beni ön tarafa çekti. Yerime oturur oturmaz Jaxson yanıma oturdu. Yanında iki kız ve birkaç takım arkadaşı daha getirmişti ve beni sohbetin bir parçası yaparak rahat hissetmemi sağladı.

Ve yaptım.

Onlardan farklı bir sınıfta olduğumu *bilmelerine* rağmen, sanki kimse beni alçakgönüllü bir muhabir olduğum için yargılamıyormuş gibi, kendimi oraya ait hissediyordum.

Bir noktada Vince'in takım arkadaşlarından birine bir şeyler söylediğini fark ettim. Bir sonraki an, o takım arkadaşı bana kendini tanıtmak, oturup konuşmak ve yalnız kalmadığımdan emin olmak için yanıma geliyordu.

Bütün gece bunu yapıp yapmadığını, kendimi yersiz hissedecek boş bir anımın olmamasının sebebinin o olup olmadığını merak ettim.

Beni önemsediğini, iyi vakit geçirdiğimden emin olmak istediğini düşünmek göğsümü olmadığım bir şekilde acıttı.

Ama aynı zamanda tüm savunmamı da yükseltti.

Bundan nefret ederdim. Biri benim için iyi bir şey yaptığında bile, zihnimin arkasında bunun bir saçmalık olduğunu söyleyen bir şeytan olmasından nefret ediyordum. Vince'e ya da farklı bir kumaştan yetiştirildiğini düşündüğüm hiç kimseye güvenemezdim.

James bunu bana yapmıştı.

Bu hasarın giderilip giderilemeyeceğini merak ediyordum.

Ama sonra terapistimin söylediklerini hatırladım - travma tepkisi bizim için iyiydi. Bizi güvende tutuyordu. Bizi bir hatayı ve dolayısıyla onunla birlikte gelen acıyı tekrarlamaktan alıkoydu. Eskiden görmezden geldiğimiz ya da bahaneler ürettiğimiz kırmızı bayrakları bize gösterdi.

Gardımı aldığım için memnundum. Tekrar incinmemek için kesin bir yoldu.

Gece devam etti.

Arada sırada ekipten bir adam kalabalığın içinden kadınları iplerin arkasına davet ediyordu. Bazılarıyla dans ediyor, ritim eşliğinde sallanırken zar zor örttükleri kıçlarını kucaklarına çekiyorlardı. Diğerlerini ise hiç vakit kaybetmeden öpüşmek için bir köşeye çekiyorlardı.

Doğru an geldiğinde köşemden fotoğraf ve video çektim, çoğunlukla Vince etrafta dolanırken ve o megawatt gülümsemesiyle gülümserken. Ancak gece uzadıkça, kalma isteğim giderek azaldı - özellikle de müziğin ağır basları, oyuncular ve onların ilgisini çekmek için çırpınan kızlar arasında bir kalp atışı gibi gümbürdüyorsa.

"Dans et benimle."

İstek geldiğinde şaşkınlık içindeydim ve başımı kaldırdığımda Vince'in bana sarhoş bir gülümsemeyle baktığını gördüm. Saçları bir an için gözünün önüne düştü, sonra bir elini saçlarının arasından geçirdi ve dağınık dalgaları bu hareketle şekillendirdi. Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılmıştı, gözleri donuk ve tehlikeli bir şekilde davetkârdı.

Benim için bir el uzattı.

"Oh... Ben iyiyim," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Bütün gece orada oturdun. Haydi," dedi parmaklarını oynatarak. "Dans et benimle."

Gözlerinde bir cüret vardı ve beni izlerken kalbimin hızla çarpmasına teslim olsaydım, elimi onunkinin içine kaydırır ve beni yere götürmesine izin verirdim.

Ama bu onun için bir kutlama gecesiyken, benim için bir işti.

İşler hayal ettiğimden de iyi gidiyordu. Reya ve Camilla, bu işi başarmaya devam edersem bana istediğim her şeyi vermeye hazırdı. Ve benim için hiçbir şey profesyonel kalmaktan daha önemli değildi - ki Vince Tanev kılığına girmiş şeytanla dans etmek bunu yapmayı çok zorlaştıracaktı.

"Ben gerçekten iyiyim," dedim tekrar, küçük bir gülümsemeyle.

Vince elini bırakırken biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, ama omuz silkmeden önce bu sadece bir an sürdü. İçkisini tazeledi ve gözleri hâlâ bendeyken yarısını emdi.

"Keyfin bilir," dedi.

Kalabalığın çıktığı kadar kolay bir şekilde tekrar kalabalığın içinde kayboldu ve ben de onun gidişini izledim, bir yandan nefesimi verirken bir yandan da saatime baktım.

Saat neredeyse sabahın üçüydü.

Etrafıma bakındım, saatin ilerlemesine rağmen kalabalık giderek artıyordu. Çantamı omzuma attım ve çok ihtiyacım olan uykuyu almak için daireme dönmeye karar verdim.

Ama dışarı çıkacağımı söylemek için Vince'i aradığımda, onu tam zamanında buldum ve iplerin dışında dans eden kalabalığın arasından iki kadını koparışını izledim.

Onları içeri çekti, yanlarına gelir gelmez güvenlik bariyerini tekrar yerine sabitledi. Kızlardan biri bronz tenli, uzun boylu ve zayıftı, platin sarısı saçları ve kalp şeklinde mükemmel bir poposu vardı. Diğeri de uzun boyluydu ama kum saati şeklinde, kısa kahverengi saçları ve Angelina Jolie gibi bir ağzı vardı.

Kadınlar iplerin arkasına geçtiklerinde Vince'in etrafını sararak onu aralarına aldılar ve üçü de kulüpte gümbürdeyen müziğin ritmiyle hareket etmeye başladı. Kadınlar kollarını Vince'in üzerine sanki kendilerininmiş gibi sardılar - en ufak bir tereddüt ya da Vince'in bunu istemeyeceğine dair en ufak bir düşünce bile yoktu.

Kalbim göğsümde durdu ve sonra sertçe geri tepti, onları izlerken daha hızlı ve daha hızlı koştu.

Sarışının tırnağını Vince'in kolunda, boynunda, çenesinde gezdirmesini ve ağzını kendi ağzına doğru yönlendirmesini izledim. Onu öpmedi, sadece orada tuttu, Vince ona bakarken ve vücudunu ona doğru hareket ettirirken ona bakmaktan başka seçeneği yoktu.

Ellerini tutmak, müzik eşliğinde yuvarlanırken hissetmek için hareket ettirdiği bedeni.

Esmer kız diğer tarafına doğru dans etti ve dikkatini çekmek için gömleğinin yakasını çekiştirirken kalçalarıyla bacağını kavradı. Sarışın onu tuttuğunda, esmer ısırmadan önce boynunu yaladı.

Odanın öbür ucundan bile Vince'in tısladığını, yüzünü ona dönerken dudaklarında bir gülümsemenin kıvrıldığını ve onun da bu zafer karşısında sırıttığını gördüm.

Yerimde çakılıp kalmıştım.

Bir mazoşist gibi, tüm bu olanları midem bulanarak izledim.

Dış

arı. Boomer Tavşanları'na ön sıradan bir gösteri.

İki kadın da boynunu öpmeye başladığında, Vince başını kaldırıp gökyüzünü bir lanet üzerine.

Sonra doğrudan bana baktı.

Gözleri karanlık ve yaramazdı, kızlar onu kimin daha çabuk çözebileceği konusunda birbirleriyle mücadele ederken benimkilere kilitlenmişti. Ama artık gülümsemiyordu ve ikisine de istediklerini vermiyordu.

Bana bakmakla meşguldü.

Sert bir nefes aldım ve sonunda bakışlarımı ayırıp omzumdaki çantamı düzeltmeden önce defalarca gözlerimi kırptım. Ekibin ve onlara katılmak için seçilen şanslı kızların arasından geçerken duyulmamış *özürler* mırıldandım. Daha da ilerledim, iplerden çıktım ve nemli gece havasına çıkana kadar kalabalığın arasından geçtim. Nefes almak çok zordu, nefes nefese kaldım, ciğerlerimi doldurmaya çalıştım ama başaramadım.

arabayı görmedim, kendime bir araba çağırmayı düşünecek zaman bile vermedim. Sadece bu işi yaptığım bir ay boyunca beni hapiste tutan gökdelene doğru yürümeye başladım, gözlerimi tekrar açıp bir ayağımı diğerinin önüne koymadan önce gördüklerimi netleştirmeye çalışmak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Daha yirmi adım atmamıştım ki bir çemberin içinde döndürüldüm, Vince elini dirseğimin kıvrımına soktu ve beni durdurdu.

"Gidiyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, gözlerim boynuna ruj sürdüğü yere takıldı.

Göğsümden sert bir kahkaha patladı.

"Fark etmene şaşırdım," diye tersledim ve sonra ondan uzaklaşıp beni durdurmadan önce yürüdüğüm yöne doğru gitmeye başladım.

"Sana bir araba bulayım."

"Yürüyebilirim, uzak
değil."

"Topuklu ayakkabı giyiyorsun. Ve saat sabahın üçü."

"Ben iyiyim."

Vince koşarak önümde durdu ve yolumu kesti. "Neler oluyor? Neden kızgınsın?"

"Ben değilim."

"Yani kızgın bir ejderha gibi nefes alıp şehirde fırtınalar estiriyorsun çünkü harika vakit geçiriyorsun öyle mi?"

Alay ettim, geçip gittim. "İçeri gir, Vince. Eminim *hayranların*
seni özlüyoruz."

Sonraki birkaç adım boyunca takip etmedi ama sonra bana yetişmek için koşmaya başladı ve yolumu bir kez daha kapattı. Telefonuyla bir şeyler yazdığını fark ettim ama bana yetiştiğinde telefonunu cebine attı.

Muhtemelen küçük hayranlarına onunla evinde buluşmalarını söylüyordu. "Maven," dedi. "Konuş benimle. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Gözleri tembel ve . Çok uykulu, seksi ve kendinden emin görünüyordu ve cevabı zaten biliyormuş gibi beni izledi.

Ters ters baktım. "Oh, bilmiyorum. Sanırım beni tekrar şaşırtmanı istedim ve kendimi büyük bir hayal kırıklığına uğramış buldum."

O güzel, yaralı kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Nasıl yani?"

"Sen de kuralların geçerli olmadığı diğer zengin, profesyonel sporcular gibisin," dedim başımı sallayarak. "Ve bu hiç orijinal değil."

Vince bunun üzerine kaşlarını çattı, neredeyse kafası karışmış gibi gülüyordu. "Bu
kurallar?"

Ama sonra kahkahalar ve o güzel, aptal yüzün her özelliğini yumuşatan tanıma gibi bir şey onu sardı.

"Kıskanıyorsun."

Kaşlarım saç çizgime doğru kalktı, çırılçıplak soyulup dünyanın incelemesi için sergilenmeye benzer bir öfkeyle dönüp duruyordu. Hepsini yuttum, gardımı sıkı sıkıya aldım.

"Vay be." Başımı sallayarak yanından geçtim ama ben iki adım daha atamadan etrafımı sardı.

", değil mi?"

"Kendine gel, *Tanny Boy,*" diye çıkıştım ona, çenemi kaldırıp topuklarımın üzerinde daha da yükseğe kalkarak. "İstesen de beni kıskandıramazsın."

"Bu doğru
mu?" "Doğru."

"Huh," diye düşündü ve ben daha ne yapacağıma karar veremeden beni kalçalarımdan yakaladı ve yanından hışımla geçtiğim binanın tuğla duvarına doğru itti.

Nefesimi kesecek kadar kuvvetle vurdum ve Vince bana gülümseyerek beni engelledi, günlerdir ilk yemeğini yemek üzere olan bir yırtıcı hayvan gibi etrafımı sardı.

"Yani seni hemen daireme götürmemi istemiyor musun?" diye sordu, sesi aramızdaki boşlukta alçak ve baştan çıkarıcıydı.

Cevap vermediğimde bana daha sert bastırdı ve içimde tutmayı dilediğim bir başka nefesi ortaya çıkardı. Kalın kalçası benimkinin arasına girdi, beni onun için o kadar açtı ki eteğim on santim yukarı kalktı.

"Onlara dokunduğum gibi sana da dokunmamı istemiyor musun?"

Elini boğazıma doladığında kim olduklarını açıklamasına gerek kalmadı, nabzım avucuna çarpıyordu. Çenemi daha da kaldırarak beni ona bakmaya zorladı.

"Bu tatlı kıçını omzuma atıp seni içeri taşımamı istemiyor musun?" diye sordu, burnunun ucunu benimkinin köprüsünde gezdirerek. Sorusunu bitirdiğinde nefesinin tadını aldım. "Seni pencereme yaslamamı, eteğini kalçalarına kadar sıyırmamı ve tüm şehir izlesin diye seni becermemi istemiyor musun?"

Göğsüm onunkine çarptı ve kalçasını biraz daha yukarı kaldırarak göz kapaklarım kapanırken eteğimi de beraberinde götürdü.

Kalçalarımdaki tutuşu sıkılaştı, sadece bir parça, sadece beni kırmaya yetecek kadar. Ve onu öptüm.

Dudaklarımı onun dudaklarına için ayak parmaklarımın üzerine bir santimetre daha basmam yetti ve temasla inlediğinde nefesimi içime çektim, eli boğazımdan boynumun arkasına doğru hareket etti ve uzun, doyumsuz bir öpücük için beni kendisine doğru tuttu. Dudakları o kadar büyük ve sertti ki benimkileri talep ediyorlardı. Dilini içime daldırıp tadıma baktığında inleyerek ve bacaklarımı sıkarak ona açıldım.

Ama öpücüğün geldiği kadar hızlı bir şekilde, geri kalanıyla birlikte onu da geri çekti.

Vücudum ısı kaybından, nemli havanın eteğimin yukarı kalktığı yerden açıkta kalan kalçalarımın üzerinden geçerken aniden serin hissettirmesinden dolayı sarsıldı.

Ve Vince Tanev, o kendini beğenmiş orospu çocuğu, dudaklarına hınzır bir gülümseme yayılırken başparmağıyla ağzının kenarını sildi.

"Üzgünüm, tatlım," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Ben sana vermeden önce istediğini kabul etmen gerekecek."

Ona bakakaldım.

Sonra bir çığlık attım, eteğimi düzelttim ve onu göğsünden öyle bir ittim ki geriye doğru sendeledi.

"Ben senin *evcil hayvanın* değilim," diye homurdandım.

Onu tekrar itmeme neden olan bir kahkaha attı.

"*Tanrım*, sen tam bir piçsin. Senden nefret ediyorum!"

"Tabii ki var."

Elini havaya kaldırarak kaldırıma yanaşan siyah bir arabaya el salladı. Bu, gecenin başındaki arabanın aynısıydı ve sürücü arabayı park ederken başını eğerek Vince'i onayladı.

"Nedir bu?"

"Senin araban," dedi ve arka kapıyı açtı. Kapıyı tekrar kapatmadan önce beni içeri fırlattı. Camı indirdi ve arabayı

Ellerini kenarına koydu, beni görebilmek için eğildi. "İyi geceler, Maven. Sabah görüşürüz."

Vince göz kırptı, ayağa kalktı ve birkaç adım geri gitmeden önce arabanın tavanına vurdu. Sanki ona kazanan piyango numaralarını vermişim gibi ukala bir gülümseme takınmıştı ve ben o ana kadar vücudum tarafından hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim - göğsüm kabarmış, öpüşmemizden başım dönmüş, külotum eteğimin altında ıslanmıştı.

Ona siktir olup gitmesini söyleyemeden araba hızla uzaklaştı.

CHAPTER 15

Cinsel Uyanış Vince

Tampa'daki galibiyetten iki gün sonra, Cuma gecesi oynanacak maç için Pittsburgh'a uçtuk.

Arka arkaya deplasman maçları oynayacaktık - Cuma günü Pittsburgh ve Cumartesi günü Baltimore. Yerleşmek için Perşembe akşamı uçtuk ve evimizde aldığımız bir galibiyet ve üç maçlık galibiyet serimizle güveniyorduk.

Bu güvene, ne yaptığımızı bildiğimiz gerçeğine tutundum ve bu deplasman maçlarını da kazanırsak ligin dikkatini gerçekten üzerimize çekme şansımız vardı. Üst üste beş maç olacaktı.

Tampa 2015'ten beri üst üste beş maç kazanamamıştı.

Spor analistlerini ve onların ve takımım hakkındaki varsayımlarını susturma şansı dışında hiçbir şey beni manşetlere çıkma potansiyeli kadar motive etmedi. Bu galibiyetlerle her ikisini de yapabilirdim ve bunu aklımın bir köşesinde tuttum.

Cuma günü sabah pateninden sonra, her zamanki oyun öncesi rutinimi yapmak için otel odama döndüm. Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Ne olduğunu anlayamıyordum ama üzerinde fazla düşünmeden bir şeyleri değiştirmem gerektiğini *biliyordum*.

"Bir yere gidiyorum."

Maven odamdaki kanepede telefonuyla uğraştığı yerden bana baktı. Zeytin rengi eşofman altı ve küçük bedenini saran büyük boy siyah bir tişört giymişti. Çıplak ayaklarını altına sokmuştu, yüzünde makyaj yoktu ve saçları doğaldı. Gömleğinin altında sütyeninin de olmadığını tahmin etmeme gerek yoktu, bu beni şanslı yıldızlarımı saydırdığı kadar öldürdü de.

Onu öyle görmek bir an nefesimi kesti - rahat, gevşemiş, sanki kendi evinde bir öğleden sonrayı boşa geçiriyormuş gibi.

Evimizde oynadığımız maçtan sonraki gece kafam iyiydi ama yine de her şeyi hatırlıyordum. Onu bardan çıkana kadar takip ettiğimi, bana kızgın olmadığını anladığım anı hatırlıyordum.

Kıskanmıştı.

Bunu doğrulamasına ihtiyacım yoktu, çünkü onu duvara yasladığımda, vücudu bana ve kendine söylemeye çalıştığı yalana ihanet etmişti.

Beni öpmüştü.

Onu o anda ve orada almamak için her şeyimi vermem gerekmişti. Onu içimde eriyip gitmesi, ellerim yüzünü çevrelediğinde ve bacaklarım kalçalarının arasından kaydığında titremesi. Eteğini kalçalarına kadar itmeyi seviyordum, o kızı daha da uç noktalara itmeyi seviyordum.

O zamandan beri ikimiz de bu konuda tek kelime etmedik.

Neden yapmadığımı biliyordum. O gece ona söylemem gereken her şeyi söyledim - eğer beni istiyorsa, bunu itiraf etmesi gerekecekti. Büyük kız sözcüklerini kullanması ve bunu yüksek sesle söylemesi gerekecekti.

Ama ya bana hala kızgın olduğu için ya da böyle bir şey olmadığına kendini ikna etmeye çalıştığı için bu konuyu açmamıştı.

Ne olursa olsun, bu beni
rahatsız etmedi. Ben sabırlı bir
adamdım.

Ya da kendime öyle söyledim.

"Tamam mı?" dedi ben detay vermeyince dikkatlice.

"Gelmene gerek yok," dedim. "Örtbas edilmesi gereken bir şey değil."

Bu, gözlerinin şüpheyle kısılmasına neden oldu ve biraz daha dik oturmadan önce telefonunu bir kenara bıraktı. "Nereye gidiyorsun?"

Omuz silktim. "Sadece kafamı boşaltmak için bir yer."

Koltuktan kalkmadan önce bir süre daha beni izledi. "Hemen üstümü değiştirmem gerekiyor."

"Gerçekten gelmek zorunda değilsin," dedim. "Ara vermek istersen."

"Yirmi dört-yedi, unuttun mu?" diye hatırlattı bana ve sonra üstümü değiştirmek için odamdan çıkıp onun odasına gittim.

Zaferle sırıttım. Ters psikoloji bu kadın üzerinde biraz fazla işe yaramıştı. İnatçı değilse hiçbir şeydi, ama bazen bu benim avantajıma çalışıyordu.

Aramızda geçenler hakkında konuşmamış olsak da, ne zaman yakınımda olsa bir elektrik yükü hissediyordum. Uçakta yan yana oturduğumuzda, ben podcast dinliyormuş gibi yaparken o gülüyor ve Carter'la kart oynuyordu, bana sürtündüğünde kolundaki tüylerin diken diken olduğunu gördüm, nefeslerini nasıl biraz daha sığlaştırdığını hissettim.

Çocuklar Boomer'ın evindeki o geceden itibaren benim koçluğumu almışlar ve Maven'in bizimle rahat hissetmesini sağlamak için her şeyi yapmışlardı - ister halkın gözü önünde ister arenada yalnız olalım. Maven'in eski sevgilisiyle olanları bana açacak kadar neden savunmasız hissettiğini bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı.

Onunla aynı kategoride olmak istemiyordum ve ekibimin Maven'a hepimizin aynı olmadığını kanıtlamasını .

Bizim için ayarladığım siyah arabanın arkasına bindiğimizde, pencereden şehrin geçişini izledi, şehri boyayan serin ve gri günü içine çekti.

Onu izledim.

Eski, yıpranmış pistin otoparkına girdiğimizde kaşlarını çattı - önce manzaraya, sonra bana ve ikimiz de arabadan inerken tekrar binaya baktı. Şoför bagajı açana kadar yumruğumla iki kez vurdum ve sonra spor çantamı omzuma atarak yolu gösterdim.

"Nedir bu?" Maven sordu.

"Göreceksin."

Piste girdiğimizde, her zaman beraberinde gelen sesler dışında sessizdi - patenlerin kayması, disklerin vurulması, sopaların buzu kazıması. Bunun tanıdıklığına, annemle babamın beni çocukken patenlere bindirdiği ve sadece eğlenmemi söylediği daha basit bir zamana geri götürmesine gülümsedim.

Bobby Green locada durmuş, elleri kalçalarında buzda kayan çocukları izliyordu. Dişlerinin arasında bir ıslık vardı ve Maven ile benim içeri girdiğimiz yere bakmadan önce başını bir şeye doğru salladı.

Düdük ağzından düştü ve yüzünü bir sırıtma kapladı. "Lanetleneceğim. Vince Tanev."

Bu, pistin yarısının paten kaymayı bırakmasına neden oldu ve çocuklar teker teker tanıyarak parladılar.

"Seni gördüğüme sevindim *Koç*," dedim elini sıkarak. Oyuncuları paten kaymayı bırakmış, pistin çeşitli yerlerinde durmuş bizi izliyorlardı

ve birbirlerine fısıldıyorlardı.

"Şaka yaptığını ." "İşte ciddi olduğumun

kanıtı."

Bobby ve ben Michigan'da birlikte oynamıştık. Ama ben gösteriye gittiğimde o, oynamayı öğrendiği pistte koçluk yapmak üzere memleketine geri döndü. Kendisine çok şey veren topluma geri vermek ve daha az maddi imkânı olan daha fazla çocuğa oynama fırsatı vermek istiyordu.

Hokey pek de ucuz sayılmazdı ve toplumundaki çocukların kendi hayallerinin peşinden koşmalarına yardımcı olmak için kendi hayallerinden vazgeçtiği için ona ne kadar saygı duysam azdır.

Ben çok bencildim, benim için en iyisi olmak için çok çabalıyordum.

Mezun olduğumuzda, son gecemizde Bobby'ye şehre geldiğimde onu görmeye geleceğimi söyledim. Bana gülmüş, kızlarla kavga etmekle meşgul olacağımdan onu hatırlayamayacağımı söylemişti.

Şu anda onun gülümsemesini görmek, bir puck tavşanıyla geçirdiğim tüm gecelerden daha değerliydi.

Tek kelime etmeden omzuma vurdu, gözleri çok şey anlatıyordu. "Seni daha ne kadar tutacağız?"

"Belki bir saat."

Gözleri arkamda Maven'a kaydı ve ona elini uzatmadan önce bana kaşlarını kaldırdı. "Kaba bir orospu çocuğu olduğum için eski takım arkadaşımın kusuruna bakmayın," dedi. "Ben Bobby."

"Maven," dedi elini sıkarken gülümseyerek.

O zaman pistteki çocukların sadece yarısının bana baktığını fark ettim, çünkü diğer yarısı çok kararlı *bir şekilde ona* bakıyordu. Yaşları on iki ile on dört arasında olmalıydı, bu yüzden onları suçlayamazdım.

Maven bir cinsel uyanıştı, eğer gördüysem.

"Ah, *Tampa'nın Çaylağı*'na hepimizin erişimini sağlayan sensin*!*" dedi ve kelimelerle bana sahte bir-iki yumruk attı. Tekrar ayağa kalktığında başını salladı. "Bana sorarsan *seni* kameranın önüne çıkarmalılar."

Maven gülümsedi. "Ben bunun kadar bile ilginç değilim," dedi beni göstererek.

"Ve onun kadar çene düşürücü değil."

Bobby'nin kadınlarla arası her zaman iyiydi, tam da bu yüzden yirmi üç yaşında evlenmişti.

"Tamam, sakin ol Bobbers," dedim.

"Ne, siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Maven hemen, "Hayır," diye cevap verdi.

Bobby sırıttı, sanki benim görmediğim bir şeyi görmüş gibi bana bakıyordu. "O zaman istersem bütün gün onun güzelliği hakkında yorum yapabilirim Vinny."

"Ve bunu karınıza söylemekte özgür müyüm?"

Beni işaret etti. "Sen kazandın. Pekala!" Düdüğünü çaldı ve takımını yanına çağırdı. "Evet, çocuklar. Vince Tanev ile yaklaşık altmış dakikamız var." Gerçekten ben olduğumu teyit ettiklerinde hepsi heyecanla vızıldadığında bana sırıttı. Onlara döndüğünde basit bir soru sordu. "Nereden başlamalıyız?"

Sessizlikle karşılandı.

Ve sonra, her oyuncu ilk cevap veren kişi olmak için birbirinin üzerine konuşur.

Patenlerimi ve pedlerimi giydikten sonra buza çıktım, takımla birlikte alıştırmalar yapıyor ve geldiğince tavsiyelerde bulunuyordum. Maven'a baktığımda Bobby her zaman onun yanında konuşuyordu. Adam kendine engel olamıyordu.

Yaklaşık kırk beş dakikamı buz üzerinde geçirdim ve son on beş dakikamı da fotoğraf çekerek ve imza dağıtarak geçirdim. Ardından, eski takım arkadaşım ve dostumla son bir kez kucaklaştıktan sonra, Maven ve ben arabaya geri döndük ve otele doğru yola çıktık.

Kendimi daha şimdiden yenilenmiş, pistteki çocukların heyecanından enerji almış hissediyordum.

"Bobby'nin anlatacak eğlenceli hikâyeleri vardı," dedi Maven kasabayı geçerken.

"Michigan'da kırdığım rekorlar hakkında mı?"

"Daha çok ardında kaç kızın kalbini kırdığınla ilgili."

Gülümsemem düzleşti.

Kahretsin, Bobby.

Maven burnundan bir kahkaha attı. "Merak etme. Ona zaten bilmediğim bir şey olmadığını söyledim."

O zaman telefonunda bir gönderi hazırladığını fark ettim, çocuklarla paten antrenmanı yaparken çekilmiş bir videom . Elimle üstünü kapattım.

"Yapma."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Gönderme."

Çenesi gevşedi, şaşkınlık kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Ama..."

"Bazı şeyler halkın tüketimi için değildir."

O beni izlerken elimi telefonunun üzerinde tuttum, ancak açıklığa kavuşturduğumdan emin olduğumda elimi çektim. Elimi çektikten sonra bile gözlerini benden ayırmadı.

Ve bakışlarında bir şey vardı, yeni favori uyuşturucum haline gelen bir şey.

Hakkımda yanıldığını kanıtladığımın kanıtı.

Görünüşe göre eski takım arkadaşımın yardımıyla değil.

Yolculuğun geri kalanında pencereden dışarı baktım ve otele döndüğümüzde oyun öncesi rutinimin geri kalanı beni bekliyordu. Kestiremedim ama makarna yedim, şınav çektim, kız kardeşimi aradım ve dolap ışığını yaktım.

Maven ve ben kavga etmedik, ama yine de, aslında *hiç* konuşmamıştık. O geceden beri barın dışında.

Belki de sayılmıştır.

Pittsburgh Venom'a karşı uzatmalarda kazandığımızda, öyle karar verdim.

CHAPTER 16

Hot Streak

Maven

Ospreys, Baltimore Railers karşısında ikiye bir gibi az bir farkla galip gelmeyi başararak üst üste beşinci galibiyetini aldı. Bu maç son birkaç maç kadar güzel geçmemişti ve Vince maçtan sonra yedek kulübesinde kendisiyle röportaj yapan muhabire de aynı şeyi söyledi.

Muhabir, "Siz ve ekibiniz Tampa'ya dönmeye hazırlanırken, odak noktanız ne ?" diye sordu. Güzel ve profesyonel bir kadındı; özel dikim etekli bir takım elbise giymiş ve mükemmel bir makyaj yapmıştı. Şampanya sarısı saçları ve ay ışığı kadar soluk bir teni vardı. Röportaj sırasında Vince'e kirpiklerini kırpıştırması ve gereğinden fazla yaklaşması gözümden kaçmadı.

"Zaten playofflardaymışız gibi oynamaya devam edeceğim," dedi. "Sanki her maç önemliymiş gibi. Bu gece gol atamadığım için hayal kırıklığına uğradım ama takımımla ortaya çıkıp işi bitirdiği için gurur duyuyorum. Daha iyisini yapabilirim," diye ekledi başını sallayarak. "Ve daha iyisini yapacağım."

Röportajı Instagram Live'da muhabirle birlikte olan kameramanın arkasından kaydettim. Yorumlar, okuyabileceğimden daha hızlı bir şekilde geldi.

Tampa seni seviyor, Vince!
Gömleğini çıkar, Vince!
Bu bir forma, tişört değil, aptal.
Bu gece harikaydın, Vince!
Bok gibi oynadın çaylak. Sana ne için para ödüyoruz? Benim çocuğum senden daha iyi kayıyor Tanev.
Bu gece bu oyunu Perry kazandı, sen değil.

Hayranlarının sürekli konuşmalarına nasıl katlandığını bilmiyordum. Çoğu onu severdi, ama bazıları sadece... *kötüydü*. Bu

Onun üzerinde, takım üzerinde bu kadar hak iddia etmeleri beni dehşete düşürdü.

Gelen kutum o günlerde o kadar kontrolden çıkmıştı ki günde sadece birkaç tanesini kontrol ediyor, kalp gözü emojisiyle yanıtlamak için rastgele seçiyordum. Vince'e veya takıma bağlılık mektuplarından istatistikler hakkında atıp tutmalara ve kişisel hissettiren hakaretlere kadar her şeyi gördüm - ve bunlar benimle ilgili bile değildi. Vince'in kendi sosyal medyasında nelerle uğraştığını hayal bile edemiyordum. Yine de, muhtemelen umursamadığını hayal ettim - en iyisi olduğundan bu kadar eminken değil.

Muhabir teşekkür edip röportaj bittiğinde onu soyunma odasına kadar takip ettim. Bir an sessiz kaldı, başı öne eğikti, kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı. Performansı için gerçekten kendini hırpalayıp hırpalamadığını merak ettim. Elbette gol atamamıştı ama iyi oynamıştı. Kazandılar.

Yüz ifadesinden bunun onun için yeterli olmadığını anlayabiliyordum.

Ancak kutlamaların tüm hızıyla devam ettiği soyunma odasına vardığımızda derin bir nefes aldı, gülümsedi ve Vince Cool kişiliğine geri döndü.

Carter, Vince'in sırtına atlayarak, "Bu gece tanklanıyoruz," dedi. "Beş maçlık seri çocuklar!"

"Belki de Maven bizim uğurumuzdur," diye ekledi Jaxson ve ben itiraz edemeden beni bir patates çuvalı gibi omzuna attı. "Ayın bittiğinde seni kaçırmamız gerekecek."

"İndir beni," dedim gülerek, yumruklarımı sırtına vurarak. Sert taş gibiydi.

"Sadece bu gece bizimle çıkmayı kabul
edersen." "Onu yere bırak."

Bu son üç kelime Vince'den gelmişti ve o ana kadar duyduğum en derin konuşmaydı. Jaxson yavaşça Vince'in dediğini yaptı ve soyunma odası bir an sessizliğe büründü; tüm gözler bu değiş tokuşa çevrilmişti.

"Sakin ol, Pidge. Sadece takılıyordum," dedi Jaxson ve yüzünü bir sırıtış kaplamadan önce neredeyse korkmuş görünüyordu ve Vince'e sanki onun en derin sırlarını biliyormuş gibi baktı.

Vince cevap vermedi. Bir bana, bir Jaxson'a baktı ve sonra pedlerini işlemine başlamak için banklardan birine oturdu.

Soyunma odasının dışındaki koridorda bekledim ve çocuklar hızlıca duş alıp yüklemeye hazırlanırken çektiğim içeriğin bir kısmını yükledim

otobüste. Geceyi şehirde geçirip sabah ilk iş uçağa binecektik ve çocuklar şehirde bir gece geçirmeye hazırken, ben Tampa'da sahip olduğum rutinin küçük bir parçasını bile özlüyordum.

Tüm hayatım altüst olmuştu ve bu yeni yaşam tarzına alıştıkça hangi gün olduğunu ya da neler olup bittiğini daha az biliyordum. Fırsat buldukça yoga yapıyor, ailemi arıyor ve Livia stadyumdayken onu görüyordum ama bunun dışında hayatım Vince Tanev'in etrafında dönüyordu.

"İyi misin?"

Sesi duyunca irkildim ama hemen tanıdım. Telefonumu çantama atıp duvarı iterek ayağa kalktım ve en iyi gülümsememi takınmaya çalıştım.

Vince yeni duş almıştı, saçları nemli ve dağınıktı, gözleri iri ve tetikteydi, sanki şehri yıkıp geçmeye hazırdı. Gri bir eşofman altı ve kraliyet mavisi bir Ospreys uzun kollu gömlek giymişti; göğsünün ve kollarının yağsız kaslarını saran ve beline doğru daralan bir gömlek.

Tampa'dan ayrıldığımızdan beri pek konuşmamıştık ama dudaklarının izini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Şimdi olduğu gibi yakın olduğunda, daha da sıcak olduğunu hissediyordum.

"Evet. Çıkıyor muyuz?"

Vince bana inanmıyormuş gibi baktı. "Otobüse binmeyeceğim." "Öyle mi?"

"Yorgun musun?"

Tam sorduğu anda bir esneme ağzımı açarken güldüm. "Enerji dolu."

Biraz sırıttı ama çabucak düştü. "Bir arabam var. Benimle gelmek ister misin?"

"Nerede?"

"Herhangi bir yer."

"Çocuklarla çıkmak istemiyor musun?"

Takım arkadaşlarından birkaçı geçerken sohbetimiz kesildi ve onlardan birine beşlik çakarak diğerlerine başıyla selam verdi. Birkaç bira açmışlardı bile.

Onlar gittikten sonra "Bu gece olmaz," diye cevap

verdi. "Neden?"

Omuz silkti.

"Ve yatağa gitmek istemiyor musun?"

"Yapamam," dedi. "Bir maçtan sonra olmaz. Adrenalinin azalması biraz zaman alıyor."

Dudağımın içini çiğneyerek düşündüm. Otele geri dönmek ve çok ihtiyacım olan dinlenmeyi sağlamak kolay olurdu. Ama Vince'in beni izleyişinde, yalnız kalmak istemiyor gibi görünmesinde bir şey vardı... Bu beni yeniden düşünmeye itti.

"Sana hâlâ kızgınım, biliyorsun." Kelimeleri sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle söyledim.

Ağzının kenarı kalktı ama bir şey söylemedi.

Elimi tuttu ve beni koridordan geçirip bir arabanın bizi beklediği yere götürdü.

CHAPTER 17

O Yüz

Maven

Baltimore'daki İç Liman bana Tampa'nın Riverwalk'unu hatırlattı, şehrin ışıkları fon oluşturuyor ve sudan yansıyordu. Kasım ayının başları olmasına rağmen Tampa'da terliyor dışında.

Baltimore'da titriyordum.

Vince ve ben sessizce yan yana yürüdük ve beni buraya bunun için getirdiğini düşündüm. Araba bizi bıraktığında ve o sadece yürümeye başladığında, bunun o olduğunu varsaydım. Sadece kafasını boşaltmak için yürümek istemişti.

Keşke daha rahat ayakkabılar ve daha kalın bir palto giyseydim diyordum.

Ama bizi bir rıhtıma doğru çevirmeden önce yüz metreden fazla yürümedik ve bir tekneye tırmanmadan önce yarı yolda bir adamla el sıkıştı.

Yine de ona *tekne* demek aptalca geldi. Daha çok küçük bir yat gibiydi.

Ay ışığı altında pırıl pırıl parlayan bembeyaz gövde, jakuziyi çevreleyen pelüş deri oturma alanı, ordövrlerle kaplı masalar gibi bozulmamış lüksüne inanamayarak başımı salladım. Vince, kaptan mürettebatla birlikte bana kendini tanıtırken yüzümdeki ifadeyi izledi ve ardından Vince ve bana şampanya kadehleri verildi ve bir tur yaptırıldı. Turu geminin ön tarafında sonlandırdık; Vince koltuklardan birine otururken ben de onun karşısındaki sandalyeye oturdum. Tik ağacı muhteşemdi, güverte mobilyaları tüm eşyalarımın toplamından daha pahalıydı.

"Neredeyse gece yarısı bir yat kiralamayı nasıl başardınız?" Yalnız kaldığımızda sordum, mürettebat bizi rıhtımdan limana götürmek için çalışıyordu.

"Gary, Bobby'nin arkadaşı," diye açıkladı omuz silkerek, kaptanımıza atıfta bulunarak. Bobby'yi yeterince iyi hatırlıyordum - özellikle de üniversitedeyken Vince hakkında anlattığı hikâyeleri. Tampa'nın parlak yeni oyuncağının playboy faaliyetlerini iyi düzenlenmiş cephesinin arkasında sakladığına dair herhangi bir şüphem varsa bile, Bobby'nin Michigan'daki günlerini anlatmasıyla yok oldu.

James de böyleydi.

Kampüste parlak bir üne sahipti ve mezun olduğunda PGA Tour'da oynamak üzere davet edilmek için çalışırken üniversite kariyerini takip eden medya söz konusu olduğunda daha da parlaktı. Masters'ta oynamak için davet alan az sayıdaki amatörden biriydi ve dereceye girmişti, bu da herkesi kendisi ve geleceği hakkında heyecanlandırmıştı.

Onu tanıdığını düşünen herkes için o tam bir komşu çocuğuydu. Ama kolunu bana doladığında başka bir kadının kıçını o kadar da gizli olmayan bir şekilde kontrol ettiğini görmüştüm. İmza dağıtırken kampüsteki kızlara göz kırptığını ve onlarla flört ettiğini, sonra da beni hemen öpüp bunun göstermelik olduğunu söylediğini gördüm. Onu yardım turnuvalarında oynarken, fakirlerle dalga geçerken ve golf kulübündeki arkadaşlarıyla vergilerden şikayet ederken gördüm.

O kadar çok tehlike işareti vardı ki, yine de hepsini görmezden gelmiştim - çünkü kuralın istisnası olduğumu sanıyordum. Kalıpları kıran kız olduğumu sanıyordum. Bana sadık olduğunu, sonsuza kadar birlikte olacağımızı söylediğinde doğruyu söylediğini sanmıştım.

Titredim; geçmiş, saçlarımı süpüren hava kadar buz gibi soğuktu. "Sence de bu etkinlik, daha çok, daha iyi bir
Tampa mı?" Güveççilerden birinin bana verdiği battaniyeyi omuzlarıma sıkıca sararak sordum. "Hava buz gibi."

Vince çözüm olarak, "var," dedi. "Doğru. Mayo da
yok."

"Kimin mayoya ihtiyacı var ki?"

Bir kahkaha attım ama Vince gözleri benimkilere kilitlenmiş halde son şampanyasını da içti. Sonra ayağa kalktı.

Önce ceketini silkti, aynı anda ayakkabılarını da tekmeleyerek çıkardı. Ardından, bir elini başının üzerinden geriye doğru uzatarak uzun kollu gömleğini boynundan kavradı ve tek bir hamlede yırtarak çıkardı.

Şehrin ışıkları onu yumuşak bir - zayıf karın kasları ve kolları, göğsü, tepesi hala spor ayakkabısı tarafından gizlenen bir V oluşturan kasların belirgin kesimi. Bakmadığım zaman ağzının köşesi kalktı.

uzaklaştı ve çoraplarını çıkarmadan önce joggers'ını ayak bileklerinden tekmeleyerek indirdi.

Üzerinde siyah bir külottan başka bir şey olmayan Vince, yatın güvertesinde sanki yatın sahibiymiş gibi duruyordu. Kalın kalçaları kumaşı geriyordu ve havanın soğuk olması onu rahatsız etmiyor gibiydi. Onun kalın ve gururlu hatlarını görebiliyordum, siki o kadar büyüktü ki pantolonunu doldurmuş gibi görünüyordu.

Başparmaklarını bel kemerinin altından geçirdiğinde, son giysisini de çıkardığını duymak için tam zamanında gökyüzüne baktım. Suya giren bir bedenin belirgin sesi duyulmadan önce kıkırdadığını da duyduğumu sandım.

Tekrar bakmanın güvenli olduğundan emin olduğumda gözlerimi tekrar jakuziye çevirdim - Vince uzanmış, kollarını kenarlardan sarkıtmış, ela gözleriyle beni izliyordu.

"Bana katılıyor musun?" diye sordu, buhar sararken. "Hayal

kurmaya devam et."

Omuz silkti. "Sen bilirsin. Bu su mükemmel." Bu sözleri neredeyse mırıldanarak söyledi ve bir iniltiyle küvetin içine daha da gömüldü. Gözlerini kırpıştırarak kapattı. "Ve tekne üç saatliğine bizde."

O sırada özellikle sert bir rüzgâr saçlarımı savururken dişlerimi sıktım. Doğa Ana bile kirli oynuyordu.

"Ama sanırım battaniyen var," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bu seni yeterince sıcak tutar."

Gülümsemesi bir santim daha büyüdü.

"Kendinden çok , değil mi?" Alay ettim.

"Eminim burada benimle, dışarıda o rüzgarda olduğundan daha çok eğleneceksin."

"Şansımı deneyeceğim."

Daha da geniş gülümsedi ve jakuzide ışık olmadığına şükrettim çünkü bu açıdan her şeyi görebileceğimden emindim.

Limandan çıktığımızda rüzgâr daha da şiddetlendi ve dişlerimi gıcırdatarak kendi üzerime kıvrıldım. Biraz sıcaklık getireceğini umarak hevesle içtiğim üçüncü kadeh şampanya bile işe yaramadı.

Ben bir buzlu şekerdim.

"İyi," diye homurdandım, ayağa kalktım ve isteksizce battaniyemi silktim. "Arkanı dön ve gözlerini kapa."

"Otoriter olman hoşuma gidiyor," dedi Vince ve dediğimi yapmadan önce ona bir fiske vurdum.

Çabucak soyundum, tangamı ve sütyenimi üzerimde bıraktım. Daha sonra üzerimi değiştirip onlarsız eve dönebileceğimi düşündüm ama Vince Tanev'le o jakuziye çıplak girmemek için kendimi zor tutuyordum.

Suya ilk önce su yaktı, tamamen suya dalana kadar tenimi karıncalandırdı. Suya girdiğimde uzun bir oh çektim. Su son derece ılıktı.

"İnatçılığının kazanmasına izin vermediğin için memnun değil misin?" Vince dönüp bana bakarak sordu. Gözlerinin hemen göğüslerime kaydığını ve onları kapalı bulduğu için neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi göründüğünü gözden kaçırmadım.

Ona su sıçrattım.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturduk, fokurdayan suyun içinde dinlendik. Gözlerimi açıp Vince'i bana bakarken bulana kadar uzun bir iç çekiş daha çektiğimi fark etmemiştim.

"Buna ihtiyacın vardı."

Onunla tartışmak istiyordum ama su beni haftalardır hissetmediğim kadar rahatlatmıştı. "Belki de öyle."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim bir kez daha iç çekerek. "Sadece... çok şey oluyor, sanırım." "Gevşemeye ihtiyacın var."

Güldüm. "Doğru, tüm boş zamanımla." Bu Vince'in kaşlarını çatmasına neden oldu ve ona salladım.

"Ben iyiyim. buldukça yoga yapıyorum, bu da yardımcı oluyor ve bunların hepsi geçici.
Göz açıp kapayıncaya kadar normal rutinime dönmüş olacağım."

Bunun kaşlarını daha da çatmasına neden olduğunu düşündüm ama o kadar hızlı gülümsedi ki emin olamadım.

"Arkanı dön," dedi, yavaşça bana doğru ilerleyerek. Suyun içindeki bir yılan gibiydi, suyun içinde süzülüyordu, başı su çizgisinin hemen üzerindeydi, kaslı omuzları küçük bir dalgalanma yaratıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Geri çekilerek sordum.

Eli suyun altında bileğimi yakaladı ve beni ters yöne çevirmeden önce öne doğru çekti.

"Çok kötü bir dinleyicisin," dedi kulağıma.

Tüylerim diken diken oldu ve bir sonraki nefeste devasa elleri omuzlarıma dolandı, başparmakları gergin kasları yoğurdu.

O kadar yüksek sesle inledim ki yüzüm utançtan alev alev yandı.

Vince lezzetli saldırısına devam etmeden önce sadece bir saniye durakladı ve onun içinde erimekten başka seçeneğim yoktu. Su, elleri - hepsi çok *iyi* hissettiriyordu.

Sessizlik artık rahat değildi.

Ağırdı, hayatım için kaçmak istememe neden olan bir şeyle ağırlaşmıştı. Bu yüzden boğazımı temizledim ve onu kırmak için aklıma gelen ilk şeye uzandım.

"Bu gerçekten çok tatlıydı," dedim, ağrıyan rhomboids'imi ovuşturduğunda umutsuzca serbest bırakmak istediğim bir inilti daha ısırdım. Tüm dikkatim Vince Tanev'in arkamda çırılçıplak, elleri vücudumda nasıl durduğuna *odaklanmamak* üzerineydi. "Dün o pistte çocuklarla yaptığın şey..."

"Sadece eski bir dostu ziyaret ediyorum."

Midem biraz bozuldu. "Evet. Bobby seni gerçekten iyi tanıyor gibi görünüyor."

Başını salladı. "Michigan'da çok yakındık. Brittzy'den daha iyi olmasa da onun kadar iyi bir defans oyuncusu."

"Neden profesyonel olmadı?"

"Yapabilirdi. Onu isteyen takımlar vardı. Yine de muhtemelen AHL'de başlardı," dedi. "Ama ona doğrudan NHL'ye gelebileceğini söyleselerdi bile, bunu yapacağını sanmıyorum. Bobby her zaman koçluk yapmak, kendisine çok yardımcı olan o pistte olmak istedi. Herkes hokeyin gerektirdiği parayı verebilecek bir aileye sahip değil."

Başparmaklarını boynuma geçirirken yüzümü buruşturarak bir süre öylece bekledim.

Tekrar omuzlarıma yöneldiğinde başımın geriye düşmesine izin verdim. "Bu yolculuğa çıkmamışsın."

Bu bir sorudan çok bir ifadeydi ve Vince uzun bir süre cevap vermedi.

"Daha iyi oynamalıyım."

Bir kahkaha attım. "Neden, oyunun bir yerine üç yıldızını da kazanabilmek için mi?"

"Bu iki maçta da gol atamadım," dedi. "Bir asistin vardı."

"Aynı şey değil."

Geri çekildim ve yüzümü ona döndüm. Ellerini üzerimde hissetmeyi hemen özledim - ki bu başlı başına bir sorundu - ama

"Takımın yükünü omuzlarında taşımak zorunda değilsin" dediğimde ona bakmak istedi.

"Hayır," diye kabul etti, gözleri benimkilere yapışmıştı. "Ama daha iyi oynayabilirim." "Sen mükemmeliyetçisin."

"Ben sadece kendimi yüksek standartlarda tutuyorum." "Bu çok yorucu olmalı."

Bana tekrar bakmadan önce gökyüzüne bakarak gülümsedi. "Aslında tam tersi. İyi performans gösterdiğimde, gol attığımda ve sıkı çalıştığımda kendimi enerjik hissediyorum. Buz üstünde ve *dışında* performans sergilediğimde kendimi en iyi hissediyorum."

"Neden korkuyorsun?"

Soru onu hazırlıksız yakalamış gibiydi ve Vince cevap vermeden önce uzun bir süre beni izledi.

"Değersiz olmak."

Bu kadar dürüst bir cevap beklemiyordum. Aslında, sanırım bir şaka bekliyordum, çünkü bu sözleri söylerkenki kırılganlığı kafama bir sopa gibi çarptı.

Kaşlarımı çattım ve onu izledikçe, Vince bakışlarımın altında daha da değişti. Sonunda boğazını temizledi ve işaret parmağını havada döndürerek tekrar arkamı dönmemi işaret etti. Döndüğümde omuzlarıma masaj yapmaya devam etti.

İnledim. "Tanrım. Bu çok iyi hissettiriyor." "Hâlâ bana kızgın mısın?"

Suyun altında yan tarafını yokladım ve sonra onu kıpırdatacak kadar sertçe çimdikledim.

"Ah," dedi sertçe. "Bunu hak ettin."

"Neden? Ben ne yaptım?"

Ona bir yanıt vermedim, bu da yumuşak bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Gerçekten gerginsin," dedi, kürek kemiğimin altında özellikle inatçı bir düğüm buldu ve onu kazdı. Tıslադım ama çözüldüğünde daha iyi hissedeceğimi bildiğim için geri çekilmedim.

"Evet, şöyle diyelim, henüz saatlerine alışamadım."

"Bana hayatından bahset. Bu görevi almadan önce normal bir günün nasıldı?"

İçimi çektim. "Genelde sabaha matımın üzerinde başlarım."

"Yoga mı?"

Başımı salladım. "Ve sonra kahve, tabii ki."

"Tabii ki."

"Bundan sonrası değişiyor. Hafta sonları muhtemelen bahçemle ilgileniyor, sahilde vakit geçiriyor ya da Liv ile yeni bir brunch mekanına gidiyorum. Bildiğiniz gibi pazar günleri parkta başlıyor. Hafta içi ise, o günkü işime bağlı olarak ya ofisteyim ya da şehir dışındayım."

"Hayalindeki iş bu mu?"

Güldüm. "Hayalimde bir iş *var* mı bilmiyorum."

"Tabii ki var. Para önemli olmasaydı, faturalarınız ödenseydi ve tek yapmanız gereken zamanınızı doldurmak olsaydı ne yapardınız?"

Cevap verecek kelimeleri bulana kadar uzun bir an geçti.

"Bilmiyorum."

Bu, yaptığıma şaşırdığım en acı verici itiraftı. Birlikteyken James'e bunu itiraf ettiğimde hissettiğim utancı, ben onun ne yaptığını fark etmeden önce bile beni bunun için nasıl yargıladığını hatırlattı.

Onun gibi, Vince gibi insanlar, hayatınız boyunca tam olarak ne yapmak istediğinizi bilerek doğmamanın nasıl bir şey olduğunu anlamadılar.

"Annem ve babam her zaman yollarını biliyorlardı," dedim. "Birlikte AmeriCorps'a katıldılar ve toplulukları daha iyi bir hale getirdiler. Üniversiteden sonra hayatlarının on yılını dışarı çıkıp kendi hayatlarını kurmaya adamışlar. Şimdi annem bir kadın sığınma evinde çalışıyor, babam ise ev sahibi olmanın ulaşılabilecek bir gerçeklikten ziyade boş bir hayal gibi göründüğü topluluklarda evler inşa ediyor. Beni de aynı değerlerle yetiştirdiler ve ben de bunu geri vermek istiyorum. Tampa'yı ve *dünyayı* daha iyi bir yer haline getirmek istiyorum."

"Ama?"

Bir ama olduğunu bilmesinden nefret ediyordum ve cevap verdiğimde o ela gözlerin benimkilere bakmaması için yüzümün ona dönük olmasından memnundum.

"Ama ben onlar gibi sevmek zorunda değilim. Beni yanlış anlamayın," dedim aceleyle. "Geri vermekten hoşlanıyorum, gerçekten. İnsanlarla bağ kurmayı ve onlara değerli olduklarını hissettirmeyi seviyorum - onlara yalnız olmadıklarını hatırlatmayı. Sadece... Bilmiyorum. Sanırım keşke ben de aynı tutkuya sahip olsaydım. Keşke beni de ailemi beslediği gibi besleseydi." Durakladım. "Onlara Barış Gücü'ne gitmek istemediğimi söylediğimde yüzlerini görmeliydin. Sanırım o gün içlerinden küçük bir parça öldü."

"Herhangi bir şey seni bu şekilde ateşliyor mu?" Vince sordu.

Kalbim sıkışarak uzun bir nefes verdim. Bunun cevabını yüksek sesle söylemek çok aptalca geldi. Çünkü beni tutkulu hissettiren şeyin ne olduğunu düşündüğümde, bu içerik yaratmaktı - videoları düzenlemek, mükemmel fotoğrafı elde etmek, sırayla tüm bir havayı yaratan ön ayarlar oluşturmak. Altyazı yazmayı seviyordum. Viral olan, dünya çapında milyonlarca insana ulaşan bir şey yapmayı seviyordum.

Şu anda sadece Vince Tanev, Tampa Ospreys ve hokey vardı. Ama belki bir gün daha fazlası olabilir.

Bunları söylemek yerine sadece omuz silktim.

Vince'in beni tutuşu yumuşadı. "Şu anda her şeyi olman gerekmiyor, biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım ama her şeyi çözmüş olduğunu ve benden daha genç olduğunu belirtmekten kaçındım.

"İhtiyacın olan şey," diye devam etti, boynuma tekrar masaj yapmaya başladı. "Rahatlamak."

"Bunu mükemmeliyetçi söylüyor."

Ama şakam kısa kesildi çünkü Vince ellerini boynumdan saçlarıma doğru götürdü ve kafatasımın dibine masaj yaptı.

Eriyerek inledim.

Omuzlarımdaki elleri zaten beni çözmeye yetmiyorsa, o iri parmakların kafatasımı kavradığını ve kafa derime masaj yaptığını hissetmek kendiliğinden yanmam için yeterliydi.

Yardım edemedim ama dokunuşa doğru eğildim.

Ve bu sırada kıçım ona sürtündü, tenlerimiz suyun altında birleşti ve imkânsız bir ateş yaktı.

Zaman durdu, Vince elleri tekrar çalışmaya başlamadan önce sadece bir an durakladı. Yutkunduğunu duyduğumu sandım, bir sonraki nefesinin biraz daha zor geldiğini duyduğumu sandım.

çekilmedim.

Elleri saçlarımdayken ve kalçası kıçımın çıplak tenine zar zor değerken, bu şekilde kaldığımızda kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Ve elleri aşağıya doğru hareket ettiğinde, parmak uçları suyun altında kaybolmadan önce omuzlarımın üzerinde kayarken, arkamda sertleştiğini hissettim, ereksiyonu sırtımın küçük kısmına baskı yapıyordu.

Yine de çekilmedim.

Parmak uçları kollarımın arasında dans etti ve sırtıma gelmeden önce tekrar yukarı doğru süzüldü. Bana o kadar yumuşak dokunuyordu ki sanki hiç dokunmuyor gibiydi ama yine de boğazımda düğümlenen nefesi dışarı veremiyordum.

Elleri doğru kayarken burnunun ucuyla kulağımın arkasındaki boşluğu okşadı, parmak uçları sırtımın küçük kısmındaki çukurların etrafında bir daire çizdi. Sonra kalçalarımı buldular, beni ona doğru çekerek ona yaptıklarımı hissetmemi sağladılar.

Nefesi kulağımdaydı, şimdi daha yüksek sesle, daha dengesiz. Parmakları tangamın ince bandı üzerinde gezinirken tek kelime etmedi ve sonra bir eli karnıma bastırırken diğeri daha da yukarı çıktı. Sadece bir parmağının ucu sütyenimin bandının altından kaydı ve siki sırtıma doğru seğirdi.

"Siktir," diye fısıldadı.

Ses o kadar çiğdi ki, aynı anda hem bir itiraf hem de bir duaydı ve içimde gürledi. Meme uçlarım zirve yaptı, kalçalarım o küçük kelimeden hissettiğim elektrik sarsıntısıyla birbirine kenetlendi.

Eli bir santim daha yukarı kayarak sütyenimi itti. Kalbimin ne kadar sert çarptığını hissedip hissetmediğini, hissettiğim kadar titreyip titremediğimi merak ediyordum.

Nefesimi tuttum, çenemi ona doğru eğerek nefes verişinin tadını alabildim. Burnunun ucu çenemin arkasında gezindi ve tam göğsümü nazikçe, *zar zor* avuçlarken dili dışarı çıktı ve kulak mememi yaladı.

"Biraz daha şampanya?"

Hostesin sesi gecenin ağır havasını delip geçerken Vince'ten uzaklaştım. Gülümseyen yüzü köşeyi döndüğünde küvetin diğer ucundaydım ve ben bir bardak alıp içmeden önce Vince'e bir bardak uzattı, o da reddetti.

"Ne yazık ki limana geri dönmek zorunda kaldık. Beklemediğimiz bir hava durumu var. Ama dilerseniz jakuzinin keyfini çıkarmak için biraz daha vaktiniz var."

O gider gitmez jakuziden çıktım ve Vince'e arkamı dönmesini söyleme zahmetine girmedim. Bir sandalyenin üzerine serilmiş havlulardan birini kaptım ve üzerimi örttükten sonra kıyafetlerimi güverteden alıp içeri girdim.

Banyoda kendimi toparlayabildiğim kadar toparladım, ki bu da çok fazla değildi. Aynadaki yansımama, Vince'in elleri yüzünden dağılmış saçlarıma ve rimel sürdüğüm gözlerime baktım.

O kadar ıslanmıştım ki pantolonumu ıslatmadan nasıl komando olacağımı bilmiyordum.

Kırmızı bayraklar. *Her yerde* kırmızı bayraklar vardı ve ben de o adam için tıpkı diğer mızmız tavşanlar gibi yanıp tutuşuyordum.

Tahrik olduğum kadar kendime de kızmıştım.

Güverteye tekrar çıktığımda hâlâ nefesimi tam olarak alamamıştım ve çoktan limana yanaşmıştık. Vince de giyinmişti, elleri cebinde beni izliyordu.

Onun bulunduğu yerden güvertenin diğer ucunda kalmayı planlıyordum, ama o karşıya geçti ve benim korkuluklara yaslanıp şehrin süzülüşünü izlediğim yere yanaştı.

"Bu gece paylaştığın şey hoşuma gitti," dedi, sanki az önce sertleşmiş sikini sırtıma bastırmamış, sanki az önce tenimin tadına bakmamış ve sütyenimin altını avuçlamamış gibi. "Video, harikaydı."

İki deplasman maçını bir araya getirip, rakibini cama yapıştırdığı ya da bir pas çaldığı patlayıcı vuruşları müziğin ritmiyle eşleştirirdim.

"Beğendiğine sevindim," dedim, hâlâ biraz nefes

nefese. "Bir fotoğrafımızı yayınlamalısın."

Bu dikkatimi çekti.

"Um..."

"İşte," dedi ve ben tepki veremeden telefonumu eline aldı. Kilidi açmam için bana uzattı, ben de şaşkınlıkla açtım ve sonra Instagram'ı açtı, ekran bizi selfie modunda yansıtıyordu.

Teknede hava karanlıktı ama şehrin ışıkları bizi grenli, altın rengi bir görüntü oluşturacak kadar gösteriyordu.

Vince kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. O kadar iriydi ki, kolu tamamen etrafıma dolandı, bir omzumdan diğerine geçerken eli de diğer omzuma dolandı.

"O kadar korkmuş görünme," diye fısıldadı boynuma doğru, ekrandaki yansımamızı izlerken.

Ellerimi bana sarılmış olan koluna dolayarak uzandım. Çenesi başımın tepesindeydi, sırıtışı çok seksiydi, gözleri avını yeni fark etmiş bir leoparınki gibiydi.

Uzattığı kolu her şeyi yakaladı - ben ona doğru çekilmiştim, kolu beni yakın tutuyordu, ellerim ceketinin koluna kıvrılmıştı. Flaş patladı ve ben daha fotoğrafı göremeden Vince çekip gitti.

"Ne yapıyorsun?" Onu güvertede yürürken ve klavyeyi karıştırırken izleyerek sordum.

"Gönderiyorum."

"Kimse beni görmek istemiyor. Bu seninle ilgili, unuttun mu?" Ben onu takip ederken cevap vermedi.

"Ne yazıyorsun?"

Bana cevap vermedi ve şansı yaver gitti çünkü güveççiler bizi gemiye yanaşmaya ve gemiden inmeye hazırlıyorlardı. Telefonumu ceketinin cebine soktu ve arabaya dönene kadar bana vermedi.

Otele vardığımızda saat çok geç olmuştu ama odalar o kadar sessizdi ki ekibin geri kalanının hâlâ şehirde olduğunu düşündüm. Henüz uyumuş olmalarına imkân yoktu, sabah eve dönmekten başka yapacakları bir şey yoktu.

Odalarımıza vardığımızda Vince'e "İyi geceler," dedim. Ben çoktan anahtar kartıma dokunup kapımı açmıştım ki, o kendi odasının çerçevesine yaslanmış beni izliyordu.

Durakladım, kaşlarımı kaldırdım.

"Yakında yatağımda olacaksın."

Sözleri karşısında ağzım açık kaldı ve inanamadığım bir kahkaha atmadan önce gözlerimi kırptım. Sonra içeri girmeden kapımın kapanmasına izin verdim, onun yerine Vince'in olduğu yere geçtim.

Kollarımı kavuşturdum ve çenemi kaldırdım. "Asla , *Güvercin*."

Ayağa kalkmak için itti, alanımı o kadar hızlı işgal etti ki geri çekildim ve kapılarımızın arasındaki duvara çarptım. Vince bana baktı, dudaklarında tembel bir gülümseme vardı.

"Sana sözlerini yedirmek için sabırsızlanıyorum."

Bana doğru bastırdı, sadece birazcık, nefesimi kesecek kadar. Uzandı ve parmaklarının arkasını çenemin hizasında gezdirdi, sanki bu gece dişlerinin de aynı şeyi yaptığını hatırlatmak istercesine kulak mememi çekiştirdi.

Sonra daha da geniş sırıtarak tamamen uzaklaştı ve kapısının kilidini açtı.

"Bu arada bu surata bayılıyorum," dedi, hâlâ olduğum yerde donup kaldığım yere bakarak. "Eşinizle karşılaştığınızı anladığınızda yaptığınız yüz ifadesi."

- - -

İçeri girdiğimde telefonumu kontrol etmeyi düşünmedim. Onun dokunuşundan, zihnim ve bedenim geceki olaylardan ve onlar hakkında hissettiklerimden dolayı yanıyordu. Ayrıca çok *yorgundum*, o kadar ki yatağa girip uykunun beni ele geçirmesine izin vermeden önce yüzümü zar zor yıkadım.

Ertesi sabah, bir mesaj telaşıyla uyandım.

> **Reya:** Camilla ve ben dün geceki yazıdan dolayı çıldırmış durumdayız. En iyi şekilde. Uyandığında beni ara!
>
> **Camilla:** Bir görev uzatma kokusu alıyorum... interneti kırmanın yolu! Ve her Tampa kızının kalbini. ;)
>
> Başının belada olduğunu söylemiştim. Yakında bir bardak kırmızı içerken haklı olduğumu söyleyebilir misin? Detaylara ihtiyacım var.

Kalbim kulaklarımda çınlarken en iyi arkadaşımın mesajına tıkladım ve Instagram'ı açtım. Profil resmime tıkladım ve Vince ile benim resmime gelene kadar dün geceki ilgili paylaştığım hikâyelere hızlıca göz attım.

Görüntü o kadar çarpıcıydı ki, bir elimle ağzımı kapatarak şaşkınlıkla baktım.

Gözlerim flaştan dolayı biraz kısılmıştı, bu da beni doymuş gösteriyordu, dudaklarımdaki gülümseme ince ve yumuşaktı. Normalde kıvırcık olan saçlarım yumuşak dalgalar halinde şekillendirilmişti ve öğleden önce yaptırdığım fönden yeni çıkmış gibi rüzgârda savruluyordu. Saç telleri dudaklarıma yapışmış, ellerim Vince'in kolunu sıkıca kavramış, parmak uçlarım ceketinin kumaşına kıvrılmıştı. Yorgun olduğumu bilmeme rağmen yeni sikilmiş gibi görünüyordum.

Ve Vince arkamdaydı, bana sahipmiş gibi sarılmıştı, gözleri alçak ve seksiydi ve kameranın tüm dikkatine hükmediyordu.

Dudakları saçlarıma yapışmıştı.

Göğsüm sıkıştı. Bunu *nasıl* fark etmemiştim?

Ama ekranın üzerine yerleştirilmiş metne ağzım açık bakana kadar uzun süre odaklanamadım.

kız arkadaşımla kutlama gecesi

Gözlerimi kırpıştırarak tıkladım, ancak akışımda bununla karşılaştım.

Fotoğraf ESPN tarafından çoktan ele geçirilmişti ve yeniden yayınladılar o.

Sonofabitch.

CHAPTER 18

All the Right Webs

Maven

Ertesi sabah uçağın arka koltuğunda kapüşonumu başıma çektim ve telefonum patlamaya devam ederken ekibin geri kalanıyla birlikte Vince'i de görmezden geldim. Reya ve Camilla iner inmez aramamı istediler. Livia da öyle.

Tampa'ya indiğimizde, aramalarımı huzur içinde yapabilmek için şehir merkezine kendi aracımla gitmek üzere yola çıktım. Ama en iyi arkadaşımı aramaya fırsat bulamadan telefonum elimde çaldı ve ekrana ailemin yüzü yansıdı.

İki yıl önceki Noel'den bir fotoğraftı, hepimiz pijamalarımızı giymiş ve ağacın yanında selfie çekmek için bir araya toplanmıştık. Babam çekmişti, uzun kolunu uzatmış ve genişçe gülümsüyordu. Annem onun yanına kıvrılmıştı ve ben de onların önünde, beni yaratan iki insanın bir karışımı olarak duruyordum.

Her zaman annemi tercih ettiğimi hissettim - aynı altın gözler, aynı hafif çerçeve, aynı sıcak gülümseme. Ama babam da tüm özelliklerimde belirgindi. Gözlerimiz aynı şekle sahipti, yanaklarımızdaki çilleri paylaşıyorduk ve tavrımı sadece ondan aldığımı biliyordum. Babamın teni soluk beyazdı, ancak duygularla, alkolle ya da güneşte on dakika bile kalsa kırmızıya dönerdi. Annemin teni ise Toprak Ana'nın toprağı gibi koyu kahverengiydi. Ve ben ikisinin karışımıydım.

Normalde telefonlarına gülümseyerek cevap verir, nasıl olduklarını duymak ve onlara kendi hayatımdan bahsetmek için heyecanlanırdım.

Ama bugün, kabaran endişeyle cevap verdim.

"Merhaba," dedim bir taksinin arkasına kayar kaymaz. Babamın sesi telefonda gürlemeden önce şoföre beni hangi binaya götüreceğini hızlıca söyledim.

"Bu hokey oyuncusuyla mı çıkıyorsun?"

Kıkırdadım ve pencereden dışarı bakarken başımı koltuğa yasladım. "Sana da günaydın baba. Evet, iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Pittsburgh ve Baltimore nasıldı? Şey, hava-"

"Hava umurumda değil," dedi ve sesi derin bir ciddiyete sahip olsa da yine de gülümsedim. Babam söz konusu ben olduğumda koruyucu bir Rottweiler gibi davranmayı severdi, ama gerçekte o sadece bir oyuncak ayıydı. "Kızımın yanında çok rahatmış gibi görünen bu şöhretli genç adamı önemsiyorum."

"Babanın söylemeye çalıştığı şey," diye araya girdi annem, sesi akçaağaç şurubu gibi tatlıydı. Elini nazikçe babamın koluna koyduğunu hayal edebiliyor, o dokunuşun babamı derin bir nefes almaya zorlayacağını görebiliyordum. "Seni kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak istedik."

"Ve başını dik tuttuğun ve bunun bir iş olduğunu hatırladığın için," diye ekledi babam.

Annem dişlerini emdi ve ben de ellerimi kullanmadan konuşabilmek için kulaklıklarımı takarken savunmaya geçmemeye çalıştım. "Onunla çıkmıyorum baba. Bu bir reklam gösterisiydi. İnsanlara konuşacak bir şeyler vermek için."

Bunun üzerine boğazım biraz sıkıldı, çünkü bu benim aktif olarak katılmadığım, *planlanmamış* bir gösteriydi. Çılgına dönmemeye çalışıyordum. Patronlarımın o fotoğraftan ve arkasındaki imalardan rahatsız olmadıkları açıktı ama bu kendimi aptal gibi hissetmemi engellemedi.

Profesyonel olmayan, yapmacık bir aptal.

Herkes beni böyle görüyordu. Artık kameranın arkasındaki kadın değildim, aklımın en önünde işimle ilgili bir görevde değildim. Artık bir içerik yaratıcısı, bir muhabir, spor dünyasını kasıp kavuran, hesaba katılması gereken bir güç değildim.

Şimdi, ben bir şakaydım.

Ailemin beni araması da bunun bir kanıtıydı.

"Ne dublör ama," dedi babam hıçkırarak. "Gardını düşürme, Maven. Yakışıklı bir genç adam olduğunu biliyorum ama aklını başına topla. Onun bir ünü var ve sana ne söylerse söylesin, muhtemelen aklında tek bir şey var."

"Baba," diye azarladım.

"Sadece endişeleniyoruz," dedi annem usulca ve bu sözler üçümüzün arasındaki sessizlikte dolu bir silah gibi asılı kaldı.

James'le ilgili her şey patladığında ailem yanımdaydı. Kelimenin tam anlamıyla beni yerden kaldırıp hayatın hala yaşamaya değer olduğuna, mezuniyet töreninde sahnede yürümem gerektiğine, hayatın James Baldridge olmadan da devam edeceğine ikna etmek zorunda kaldılar.

Ve belki de endişelenmekte haklıydılar.

Çünkü o hostes gemide sözümüzü kesmeseydi, tüm duygularımın beni terk etmesine izin verebilirdim.

Hatırladıkça tenim yanıyordu, sanki Vince hala arkamdaki suda çırılçıplaktı ve parmak eklemleri tenimde geziniyordu. Kulağımda onun sözlerini duydum, tenimin tıpkı dün geceki gibi ürperdiğini hissettim.

Midem bulandı ama burnumun kenarını sıktım ve hareketle onu söndürmeye çalıştım.

"Endişelenmenize gerek yok," diye aileme söz verdim. "Bana güvenin - kalbimin tekrar parçalanması için acelem yok." Bir sonraki yutkunmam kuru ve acılıydı. "Ayrıca, dediğim gibi, bu sadece bir gösteriydi. Vince ve ben profesyonelden başka bir şey değiliz."

Aileme hiç yalan söylememiştim ve bu sefer sesimin daha fazla titrememesine şaşırmıştım. Çünkü Vince omuzlarımı ovarken sıcak bir küvette yarı çıplak olmak hiç de profesyonelce hissettirmiyordu.

Utanç ve kızgınlık arasında sıkışıp kalmıştım, biraz da
Neden geri dönüp *tekrar yapabileceğimi* de *hissediyorum*.

"Ona ellerini kendine saklamasını söyle, yoksa bana hesap vermek zorunda kalacak," dedi babam. Parlak mavi gözlerinin, sinirlendiği zamanki gibi sertleştiğini, şantiyelerde çalışanlara yaptığı gibi bana parmağını salladığını hayal edebiliyordum.

Kendimi anlamsız küçük bir kız gibi hissetmeme rağmen kıkırdadım.

"Bunu yapacağım."

Telefonum kucağımda çaldı ve ekrana baktığımda aileme aramayı sonlandırmam gerektiğini söylüyordum. Arayanın Reya ya da Livia olduğunu düşündüm.

Ama tanımadığım bir numaraydı.

O zaman muhtemelen ekipten biri olduğunu düşündüm ve yakında öğle yemeğine çıkma sözü vererek ailemle görüşmeyi sonlandırdım ve diğer tarafa geçtim.

"Alo?" "Maven

King."

Tanıdık ses kulağıma mırıldanırken tüm vücudum dondu.

"İnternetteki en seksi şey olmak nasıl bir duygu?"

Bu aptalca sorunun sonunda kıkırdadı ama ben kendime nefes almayı, göz kırpmayı, taksinin arkasında bayılmamayı hatırlatmakla meşguldüm.

"Alo? Seni kaybettim mi?"

Bunun üzerine bir kahkaha attım, hislerim bir anda bana geri geldi. "Evet, aslında. Yıllar önceydi. Beni neden arıyorsun, James?"

Telefonuma tekrar baktım, belli ki yeni bir numarası olduğu için sinirlenmiştim. Böyle bir şeyin asla olamayacağından emin olmak için eski numarasını engellemiştim. Yine de artık PGA Tour'daydı. Muhtemelen normal halkın erişemediği özel bir tarifeye sahip yeni ve havalı bir telefonu vardı. Böyle bir şey olup olmadığını bile bilmiyordum ama bu yılın başlarında bir turnuvada *onuncu* olduğunu ve yine de üç yüz bin dolar kazandığını biliyordum. *Bir hafta sonunda*.

Bunu bildiğim için kendimden nefret ettim, o gece bir şişe şarap içtim ve hedefim eski sevgilim olan bir Google tavşan deliğine girdim.

"Hey, sakin ol," dedi, sesi hatırladığım kadar derin ve pürüzsüzdü. Gülümseyişini hâlâ hayal edebiliyordum, tüm dünyamı mahvetmeden hemen önce barışa gelmiş gibi ellerini kaldırdığını hayal edebiliyordum. "Sadece seni düşünüyordum. Uzun zaman oldu."

"Sadece beni düşünüyordun," diye tekrarladım. "Yani, Vince'in dün gece paylaştığı fotoğrafımızı gördün."

Bunun üzerine bir kahkaha attı. "Bir buz küpü kadar şeffafım, değil mi?" Kahkahasının sönmesine izin verdi, bir an sessizlikten sonra ekledi: "Peki... bu doğru mu? Siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Hayır," diye kabul etti. "Sadece seni bir çaylağın yatağına atlamak için büyük bir fırsatı tepecek biri olarak düşünmemiştim."

Çenem neredeyse taksinin zeminine
çarpıyordu. "*Affedersiniz*?"

"Sadece dikkatli olmanı söylüyorum."

"Dikkatli ol," diye tekrarladım. Bu adamın gerçekten inanamıyordum.

"Bak, onun gibi adamların nasıl çalıştığını anlıyorum. Bulunduğun yere gelmek için çok çalıştığını da biliyorum."

"Artık benim hakkımda bir şey biliyormuş gibi davranma," diye
tükürdüm.

"Sadece kariyerini tehlikeye atmanı istemiyorum çünkü o tüm doğru ağları örüyor ve tüm doğru şeyleri söylüyor."

"Oh, senin yaptığın gibi mi?"

Kelimeler ağzımdan o kadar hızlı çıktı , onları gerçekten söylemek isteyip istemediğimi düşünecek zamanım olmadı. Yapmam gereken şey telefonu kapatmaktı. Ama bunun yerine, sanki istiyormuşum gibi, onu ve aramızda geçenleri hâlâ önemsiyormuşum gibi bir kavga başlatıyordum.

Elimi gösteriyormuşum gibi hissettim. Kaybetmiş gibi hissettim.

Ve dişlerimi o kadar sıkmama neden oldu ki neredeyse bir tanesini kırıyordum.

"Seni sevdim," dedi James, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Bunu biliyorsun."

"Hayır, yok," diye kestirip attım, öfkeyle. "Endişen için teşekkürler ama artık buna gerek yok. Hayatımdan çıkan sendin James, o yüzden en azından gitmiş olarak kalma nezaketini göster."

Cevap veremeden kapattım, geri aramaya kalkarsa diye numarasını hemen engelledim. Sonra telefonumu çantama attım ve tiz bir çığlığa dönüşen sinirli bir hırıltı çıkardım.

Şoförüm dikiz aynasından bana baktı ve bir ay boyunca evim olarak adlandırdığım gökdelene yanaştığında bir özür mırıldandım. Kapıyı tekmeleyerek açmadan ve çantamı bagajdan çıkarıp sanki bir silahmış ve sokak kavgasına girecekmişim gibi arkamda sürüklemeden önce ona nazikçe bahşiş verdim.

Asansörden yukarı çıkarken yol boyunca hayıflandım, eve vardığımda çantamı fuayeye fırlattım. Evin görüntüsü karşısında neredeyse ağlayacaktım - benim olmayan tüm mobilyalar, sanat eserleri ve aletler. Her şey modern, pahalı ve soğuktu, sahile sadece yirmi dakikalık yürüme mesafesindeki bungalovuma hiç benzemiyordu ve öfke onları tekrar yıkamadan önce gözlerim yaşardı.

Kükredim, ayakkabılarımı tekmeledim ve ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirirken volta attım. Çok *kızgındım* - aileme, James'e, Vince'e, *kendime*. Bir gece. Aptal bir fotoğraf ve her şey mahvolmuştu.

Ve o anda ne yapmam gerektiğini *biliyordum*.

Yürüyüşe çıkmalıydım. Sahile gitmeliydim. Yoga matımı açmalı ve kendimi topraklamak için pozlar bulmalıydım. Meditasyon yapmalıydım. Livia'yı aramalıydım.

Milyonlarca başka şey yapmalıydım.

Ama *aslında* yaptığım şey telefonumu elime alıp Instagram'ı açmaktı.

Çünkü istemiyordum. Öfkelenmek
istiyordum.
İntikam almak istedim.
Ve çok geç olana kadar bunun sonuçlarını düşünmek için durmadım.

CHAPTER 19

Küçük bir velet

Vince

Koç McCabe contayı patlatmaya hazır görünüyordu.

O an bana biraz babamı hatırlattı, babamın spor salonuna gidene ya da tekneye çıkana kadar öfkesini tutma şekli. Biz çocukların bunu görmesini ya da buna maruz kalmamızı asla istemezdi. Bu yüzden onu sever ve takdir ederdim, öfkesini içine atıp uygun bir şekilde boşaltmasını.

Öte yandan, Koç saldırmaya hazırdı - ve hedefi bendim. Genel müdürüm Dick, ofisinin penceresinin önünde duran kırmızı suratlı adamdan çok daha sakin bir şekilde, "Bak, bu çok önemli bir değil," dedi. Koç bana zar zor bakabiliyordu. "Biraz iyi reklam yaptı Senin için ve takım için yaptığım nazik bir şeydi. Ama-"

"Ama bu senin lanet olası kontratına aykırı," diye Koç onun yerine konuştu, burnu alevlenmişti. "*Aklından* ne geçiyordu Tanev?"

Yutkundum, bunun cevaplamamı istediği bir soru olmadığını biliyordum. Orada oturmam ve iyi bir çocuk gibi dayak yemem bekleniyordu ve ben de bunu yapmaktan memnundum.

Ama öfke de *içimde* kaynıyordu.

Çünkü Maven'a o gün hakkında bir şey paylaşmamasını söyledim.

Deplasman maçlarımız tam da istediğimiz gibi geçmişti. Beş galibiyetlik bir seri yakalamıştık ve bunu altıya çıkarmak için şehrimize dönmüştük. Dün çoğu çocuk için akşamdan kalma bir eve dönüş uçuşuydu ve günün geri kalanını toparlanarak geçirdik. Maven'i uçağa bindiğimde uyuduğu yer dışında görmemiştim. Arka , kapüşonlusu üzerindeydi, yastığı cama dayalıydı ve kulaklıkları kulaklarını kapatıyordu.

Tampa'ya döndüğümüzde, ortadan kaybolmadan önce benimle daha sonra görüşeceğine dair bir şeyler mırıldandı. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onun yanımda olmasını ne kadar özlediğimi itiraf etmeliyim - özellikle de bir gece önce olanlar hakkında benimle konuşmasını istediğim için.

O kadar inatçıydı ki, bu beni çileden çıkardığı kadar onu daha çok istememe de neden oluyordu.

Bu sabah antrenmana geldiğimde daha patenlerimi bağlamadan Koç asansörü işaret etti. Sözümü sakınmadan onu takip ettim ve yönetici katının düğmesine basıp çenesini sıkarak bana telefonunu uzattığında başımın belada olduğunu anladım.

Maven, Bobby ve çocuklarıyla Pittsburgh'daki pistte çekilmiş bir videomu yayınlamıştı.

Telefonu geri vermeden önce sadece birkaç saniye izledim, kıçımın ispiyonlandığını biliyordum.

Dick o neşeli sırıtışıyla sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Hadi ama McCabe," dedi. "Çocuk iyi."

"Kendini yaralayabilirdi. *Bir maçtan önce.*" "Ama yapmadı."

Dick'in bu sözleri söyleme şekli bana Koç'un geri çekilmesini istediğini ve Koç'un öfkelenme şekli bana bunun yapmayı planladığı son şey olduğunu söyledi.

"Özür dilerim," dedim ikisine de ve bunda ciddiydim. "Kafamı boşaltmam gerekiyordu ve Michigan'dan arkadaşımın o pistte antrenörlük yaptığını biliyordum. Söz veriyorum, beni riske atacak hiçbir şey yapmadım."

"*Buzun* üzerinde olman seni riske atıyor," diye karşı çıktı Koç. "Maske bile takmıyordun. Ya çenene bir disk gelseydi? Ya o çocuklardan biri büyük ve kötü olduğunu kanıtlamak isteyip seni panolara ittiyse? Ya diz arkanı incittiysen? *Her şey* olabilirdi. Sonra ne olurdu? Oyun dışı kalırdın. Peki takım arkadaşlarına ne diyecektin?"

Dick ellerini uzatarak, "Pekâlâ, üzgün olduğunu söyledi," dedi.

Koç burnundan sıcak bir nefes verdi, ellerini saçlarında gezdirdi ve bana arkasını döndü. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim ama o söylemese de kızgınlıktan çok korktuğunu biliyordum.

Bensiz bir maçı nasıl kazanacağını düşünmek zorunda kalmak istemedi.

Dick sonra beni işaret etti. "Bu tek seferlik bir şey olsun, tamam mı? Güzel bir jestti ve eminim o çocuklar o günü hayatları boyunca hatırlayacaklar. Ama Koç haklı. Seni kaybetmeyi göze alamayız, evlat."

Başımı salladım. "Anlaşıldı."

Koç antrenmanın geri kalanında benimle konuşmadı. Yine de kıçıma vurdu ve bugünlük paydos dediğinde terlemiş ve çok ağrımış olduğumdan emin oldu.

Ve *onun beni* görmezden geldiği yerde, *ben* de Maven'*ı* görmezden *geldim*.

Tıpkı son iki haftadır olduğu gibi oradaydı ve kenardan kayıt yapıyordu. Dağılacağımız zaman, stadyumdan şehir merkezine açılan kapılardan geçerken onu beklemedim. Kulaklıklarım takılı, spor çantam bir omzumda, yanımdan geçen ve kim olduğumu anlayan herkesi görmezden gelerek yürüdüm. fotoğrafımı çekti, diğerleri sadece işaret etti, gülümsedi ve adımı seslendi. En iyileri ise beni tamamen yalnız bıraktı.

Daha eve varıp duşa girmiştim ki kapımın çalındığını duydum.

Kapıyı açıp çenemi tutarak ona baktığımda Maven korkmuş görünmüyordu. Hatta kollarını kavuşturdu ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Kötü bir gün mü?"

"Senin neyin var böyle?"

"Ben mi?" diye tereddüt etti, kapıyı bıraktığımda kapanmadan yakaladı. Yatak odama, duş aldığım yere doğru yöneldim. "Neyin var *senin*?!"

"Sana yapmamanı *söylediğim* halde o videoyu yayınladın." Koridorda onunla yüzleşmek için döndüm, duşun sesi çığlıklarımızın arkasında beyaz gürültü görevi görüyordu. "Ama yine de yaptın. Çünkü sen Maven King'sin ve ne istersen onu yaparsın."

Alay etti. "Unuttuysan söyleyeyim, bunu kabul etmiştin."

"Oh, benim hatam. Senden özellikle bir şey paylaşmamanı istediğimde beni dinleyeceğini sanmıştım. Bunu bana en başta söylememiş miydin? Kayıt dışı bir şey istediğimde tek yapmam gerekenin bunu söylemek olduğunu?"

Neden tam o anda onu içime çektiğimi, ona gerçekten baktığımı bilmiyordum. Gözleri benimkiler kadar yorgundu ama de parlıyordu - cildi taze ve pürüzsüzdü, saçları kıvırcıktı ve başının tepesine bağladığı renkli bir bandana ile yüzünü kapatıyordu. Klasik gümüş halka küpelerini takmış, üzerine tam oturan beyaz bir tişört ve daha da iyi oturan açık yıkanmış bir kot pantolon giymişti.

Ona kızgın olduğumda bile onu istiyordum.

Bir süre sonra "Bu iyi bir şey," dedi - ama beni ikna etmekten çok kendini savunmaya çalışıyor gibiydi. "Dünyadaki her haber kuruluşu

şehir, bazı ulusal kanallarla birlikte hikayeyi aldı. Bu harika tanıtım için teşekkür ederiz."

"Orada olmamam gerektiği hiç aklına gelmedi mi?" Gözlerini kırpıştırdı.

"Evet. Kontratıma aykırı. Sezon boyunca herhangi bir spor yapmam ya da beni veya vücudumu tehlikeye atabilecek herhangi bir şey yapmamam gerekiyor. İşimi riske atmadan golf sopası bile sallayamam."

O anda rengi soldu ve onu yakaladığımı anladım. "Koç McCabe bugün kıçımı doldurdu."

"Tamam, peki..." Kekeledi, sonra tekrar dik durdu. "Çocukların fotoğraf çekmesine izin verdiniz, *eminim* onlar da paylaşmıştır. Ne fark eder ki?"

"Aradaki fark, o fotoğraflarda lanet olası pistte kaymıyordum, Maven!" Elimle çenemi ovuşturdum. "Özür dilerim, bağırmak istememiştim. Ama benim hokey oynayan çocuklarla takılmamla, onlarla birlikte oynamam arasında fark *var*. Ve Koç çok *kızgın*."

Maven bunun üzerine biraz küçülme nezaketini gösterdi ama sonra omuzlarını dikleştirdi. "Evet, sanırım ödeştik o zaman."

"Bunu nasıl anladın?"

"Resim mi? Saçımı mı öpüyorsun? *Benim kızımı* mı?"

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı, daha önce sahip olduğum öfke biraz azaldı. "Ne, bunu kabul etmeye henüz hazır değil misin? Çünkü bununla yüzleşelim. Bu doğru."

Beni *sertçe* itti. Elleri göğsümü buldu ve sırtım duvara çarpana kadar bastırdı. Bu güce sahip olduğunu düşünmesine izin verdim, bir metre boyundaki tuğla gibi bedenimi hafif bedeniyle hareket ettirebileceğini.

"Bu benim kariyerim," diye hiddetlendi.

"Bu da benim," diye karşı çıktım. "Yani, haklısın. Sanırım ödeştik."

"Aynı şey değil. Bileğine bir tokat yedin ve çok iyi bir ceza aldın. HALKLA ILIŞKILER. O fotoğrafın benim için ne kadar amatörce göründüğünün farkında mısın?" "Patronların kızdı mı?"

Ağzı hala açıktı, bir sonraki argümanını ortaya hazırdı ama sorum üzerine kapandı.

Güldüm, başımı salladım ve sonra duvarı ittim.

"Sen," dedim, yavaşça, adım adım ona doğru ilerlerken o da benim hızıma uyarak diğer doğru geri geri yürüyordu. Sırtı duvara çarptığında, ben

Elim boğazını bulduğunda çıkardığı küçük nefesten zevk alarak sarmaladım. "Ne kadar da küçük bir veletsin."

Bana tokat atmasını bekledim.

Ama o sadece yutkundu, hareketleri avucumun altında titreşiyordu, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"İstediğin her şeyi elde etmeye çok alışkınsın." Başımı öne eğdim. "*Neredeyse* her şeyi."

"Bu da ne demek oluyor?"

Burnumun ucunu onunkinin köprüsü boyunca sürükledim ve gülümsedim. "Beni istiyorsun."

Bir sonraki nefesi titreyerek çıktı, göz kapakları titriyordu. "Sen cidden dengesizsin."

Kelimeler soluksuz bir yalandı, onlardan gelen sıcaklık burnumdaki vanilya gibi tatlıydı. Boğazını biraz daha sıktım, boştaki elim kalçasına kayarken gözleri büyüdü. Parmak eklemlerimin arkası yavaşça belinde, kaburgalarında, göğsünün kabarıklığı boyunca kayarak yukarı doğru takip ettim. Elimi düzleştirip göğsüne bastırmadan önce meme ucunun sıkıca çekildiği yere sürtündüm.

"Kalbin göğsünden fırlamak üzere," dedim alçak ve alaycı bir sesle. Kalbinin avucumun altında teklediğini hissettiğime yemin edebilirim. "Neden karşı koyuyorsun?"

Yutkundu, gözleri dudaklarıma kaydı.

Sonra, hala sıkı sıkıya tutunduğu kontrolüyle beni geri itti, ellerimi üzerinden çekti ve koridorda hışımla ilerledi.

"Savaşacak bir şey yok," dedi omzunun üzerinden.

O ön kapımı açana kadar koridorda öylece durdum.

"Ben senin kızın değilim, Vince Tanev." Bakışlarını bana çevirdi, yüz hatlarına her zamankinden daha fazla kararlılık kazınmıştı. "Bunu sana kanıtlamama izin ver."

CHAPTER 20

Backfire

Maven

"Bu Rosie teyzemin izlediği Skinemax filmlerinden bile daha ateşli," dedi Livia, sandalyesinde arkasına yaslanırken kendini yelpazeleyerek. Başını iki yana eğerek, "Yani, genelde ben daha çok otoriter olmayı severim," diye ekledi. "Ama her koyun kendi bacağından asılır."

"Sıcak değil. Çıldırtıcı," dedim ona, kokteylimden öfkeli bir yudum alarak. Stadyuma yakın bir yerde gecikmiş bir kanka yemeği için Salı günümüzün kaosundan kaçmıştık. Vince en az bir saat daha takımla bir film toplantısında olacaktı, bu da paylaşacak bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

"Sen boktan bir yalancısın."

"İkimizin bir fotoğrafını paylaşmış," diye bağırdım ona. "Ve bana *sevgilim* dedi." "Oh, hayır!" Livia'nın nefesi kesildi, daha dik oturdu ve elini

Dehşete düşmüş gibi göğsünü gerdi. "Ne pislik, senden o kadar hoşlanıyor ki sana sahip olmak istiyor. Hem de ateşli ve zengin olmak için mi? Güzel bir sikle? Tanrım, nasıl hayatta kalıyorsun bilmiyorum."

Ben onu başından savarken gözlerini devirerek arkasına yaslandı ve en iyi arkadaşımın horoz kelimesini rahatça kullanmasına diğer yemek yiyenlerin şaşırmadığından emin olmak için etrafına bakındı.

"Sen de üzülmeyecekmişsin gibi davranma."

"Evet, ama bu farklı. Ben hokey oyuncularıyla çıkmam."

"Onları masanda acı içinde kıvrandırmakla meşgul olduğun için mi?"

"Kesinlikle," dedi, martinisini yudumlamadan önce beni işaret ederek. "*Ve*

çünkü yatak odasında sevdiğim şey için asla doğru adaylar değiller." Bunun

üzerine sırıttım. "Sapık sürtük."

"Sadece *senin* dom'un olmadığım için

kızgınsın." "Bir kız hayal kurabilir."

Livia gülümseyerek başını salladı. "Beni pohpohlamaya çalışmayı bırak ve asıl konuya dön. Tam olarak neden bu kadar üzgünsün? Onun seksi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Şey, ben insanım, yani evet."

"Ve o havalı, eğlenceli biri, onun etrafında olmayı seviyorsun." "Sanırım, ama-"

"Peki sorun nedir?"

"O bir hokey oyuncusu!" Ellerimi ona doğru uzatarak öfkeyle söyledim. "Aynen dediğin gibi. O bir *oyuncu*. Nokta. Onu bir insan kalabalığı içinde iki kadının arasına sıkışmış halde gördüm. Eğer ben orada olmasaydım, ikisini de evine götürürdü."

"Ama sen oradaydın," dedi Livia.

Ve işte bu kadar.

Bütün argümanı buydu.

Ben de oradaydım ve Vince barda tek başlarına dans eden kızları bırakıp benim peşime düşmüştü.

İçimi çektim, arkama yaslanıp kokteylimi yudumlarken başımı salladım. Öğle yemeği olması ve yapacak daha çok işim olması umurumda değildi. Bir tane daha sipariş ettim. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, panik atak yükseliyordu.

"Reya ve Camilla çıldırdı mı?"

"Hayır," dedim gülerek. "Gıdıklanıyorlar. Ama bu durumu daha az profesyonel yapmaz. Yani, dürüst olalım Livia - kaç kişi bu işi sadece Vince Tanev beni becermek istediği için aldığımı düşünecek? Kaç kişi şanslı olduğumu, onun ilgisini çekmek için çırpınan kadınlar arasından sıyrıldığımı söyleyecek?" Durakladım, sesim yumuşadı ve ekledim: "Yorumları şimdiden görmelisin. Korkunçlar."

"İnternetteki herhangi birinin ne düşündüğü ya da söylediği kimin umurunda?"

"Bu benim *kariyerim*," dedim. "Ben sadece... Ben bununla hatırlanmak istemiyorum. Ayrıca, teklif ettiği şey her neyse onunla eğlensem bile. Ki öyle bir şey yapmıyorum," diye ekledim. "O bir playboy Liv. İstediği kişiye sahip olabilir ve istediğini yapabilir. Gerçekten ne bekleyebilirim ki?"

Livia'nın gözleri anlayışla yumuşadı. "Bu James'le ilgili."

Gözlerimi kırptım, yüzeyin altında kaynayan o panik şimdi taşıyordu.

"Hayır," dedim ama itirafım o kadar zayıftı ki ben bile inanmadım.

"Ah, bebeğim." Livia öne doğru eğildi ve elini masanın üzerindeki bileğime dolayarak nazikçe sıktı. "Vince, James değil."

"O kadar da farklı değil."

Bu Livia'yı sessizleştirdi, sanki tartışmak istiyordu ama dayanacak bir ayağı olduğundan emin değildi. Çünkü tıpkı Vince gibi James de bir sporcuydu. Tıpkı Vince gibi James de çekici, cazibeli ve aşık olunması kolay biriydi. Ve tıpkı Vince gibi James de zengindi, varlıklı bir aileden geliyordu ve kiminle birlikte olması gerektiğine dair belirli beklentileri vardı.

"O beni aradı."

"Kim aradı?"

Ona baktığımda dudaklarımı düzleştirdim, ama kokteylinde boğulmak üzereyken yüzündeki gerçek şaşkınlıktı.

"*James*? Nasıl? Numarasını engellemedin mi?"

"Yeni bir tane almış," dedim açıkça. "Merak etme - onu da engelledim. Ama beni sarsmadan ve bana yersiz tavsiyelerde bulunmadan önce değil."

"O *ne* şimdi?"

Daha dik oturdum, James'in şu anda kullandığı bir bıyık yapmak için saman sargımı kullandım. Sonra, en iyi taklidimle, "*Bak, onun gibi adamların nasıl çalıştığını anlıyorum. Bulunduğun yere gelmek için çok çalıştığını da biliyorum*."

"Hayır *yapmadı*-"

"*Sadece kariyerini tehlikeye atmanı istemiyorum çünkü o tüm doğru ağları örüyor ve tüm doğru şeyleri söylüyor.*"

Tıpkı gibi, Livia'nın çenesi masaya çarptı ve tehditkâr bir kahkaha atmadan önce gözlerini iki kez yavaşça kırpıştırdı. Elindeki peçeteyi masaya fırlatmadan önce ağzının kenarlarını sildi. "Pekâlâ. İşte bu kadar. Umarım o pislik bugün nefes almaktan keyif alıyordur, çünkü yakında alamayacak."

Ayağa kalkıp James'i bulmaya gidecekmiş gibi davranıyordu, sanki benim parlak zırhlı şövalyemmiş gibi. Gülmeye çalıştım ama gülemedim ve Livia kaşlarını çatarak masanın öbür ucuna uzanıp kolumu tekrar sıktı.

"Özür dilerim," dedi.

Dudaklarımdan bir nefes üfleyip her şeyi silkelemeden önce fazla düşünmeme izin vermedim. "Her neyse. Bir önemi yok. Ama bir bakıma, zaten doğru olduğunu bildiğim bir şeyi hatırlattı."

Livia'nın dudakları yana çekildi ama itiraz etmedi.

"Ve Vince'e, ona her söylediğimde beni görmezden gelmesine rağmen, bunun profesyonel bir ilişki olduğunu göstereceğim."

"Oh, öyle mi?"

Başımı salladım, arkama yaslanıp martinimi yudumlarken hınzırca gülümsedim. "Bir randevum var. Bu gece."

"Randevu mu?" Livia neredeyse gülecekti. "Kiminle?"

Ona salladım. "Bilmiyorum. Uygulamalardan bir adam. Birkaç kez sağa kaydırdım ve bir eşleşme buldum."

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Planınız başka bir adamla buluşmak, muhtemelen sizi şu anda kaldığınız apartman dairesinden almasına izin vermek ve bu sayede Vince Tanev'in bir şekilde sınırların dışında olduğunuzu fark etmesini sağlamak mı?"

"Evet."

"Sanıyorsun ki," dedi, sanki anlamıyormuşum gibi yavaşça. "Senin bu adamla gittiğini görecek ve ipucunu alacak, seni yalnız bırakacak ve kendi kendine 'Eh, sanırım bu kadar. Maven belli ki kapılmış ve benimle hiç ilgilenmiyor' mu diyecek?"

"Aynen öyle."

Bu kez güldü, martinisinden zeytini çıkarıp ağzına atarken başını salladı. "Ah, tatlım," dedi. "Bu senin o güzel suratında geri tepecek."

CHAPTER 21

Bu lanet elbise Vince

"Dostum, *açlıktan* ölüyorum," dedi Carter, Şükran Günü yemeğini bekleyen yaşlı bir adam gibi midesini ovuşturarak. "Bütün bir ineği yiyebilirmişim gibi hissediyorum."

Jaxson parmak uçlarıyla Carter'ın pazularını çimdikleyerek, "Belki öyle yapsaydın pakı daha iyi vurabilirdin," dedi. "Bugünkü antrenmanda attığın o pısırık şut kâbuslarımda yankılanacak."

"Siktir git. Bar aşağıdaydı."

Will, "Golün sayılabilmesi için gerçekten de ağlara gitmesi gerekirdi," diye homurdandı. "Kaçırılmış bir saha golü gibi ıskalanmazdı."

"İçeri girdi ve bunu biliyorsun, P Baba. Sadece bu çaylağın sana gol attığını kabul etmek istemiyorsun."

"Çünkü , Fabio. Ve asla yapmayacaksın."

Restoranın ön kapısından içeri girdiğimizde Carter ve Will hâlâ oyalanıyorlardı. Bizi hemen hostes standındaki beş çalışan karşıladı, hepsi de bizi karşılamaya ve masamıza oturtmaya hevesliydi. Will'in üzerinde bizden daha fazla göz vardı, çünkü P Baba pek sık insan içine çıkmazdı. Genellikle evde çocuğuyla birlikteydi ve orada olmayı çok severdi. Sadece akşam yemeği için bile olsa onu bir akşamlığına dışarı çıkarmayı başardığımız için mutluydum.

Ama akşamki tek odak noktam bu değildi.

"İyi misin?" Jaxson yanımda yürümek için biraz arkama çekilerek bana sordu. "Çok iyiyim."

"Bu ikna edici," dedi gülerek ve sonra restorandan arka odaya doğru yürürken mekânı aradığımı görünce gözlerini kıstı. "Kimi arıyorsun?"

Ona cevap vermedim ama Maven ve sevgilisini pencere kenarındaki bir masada gördüğümde olduğum yerde durdum.

O kadar muhteşemdi ki canımı yaktı.

Akik rengi saçları, bana Baltimore'da birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlatan yumuşak, dalgalı bir tarzda açılmıştı, sıcak kahverengi teni mum ışığında parlıyordu. Dudaklarındaki parlaklık, narin ayak bileklerine bağlanmış topuklu ayakkabılar kadar baştan çıkarıcıydı ve uzaktan bile kadife mavisi elbisesinin yırtmacını görebiliyor, masanın altından görünen bacaklarının hatlarını takip edebiliyordum.

Jaxson'ın kahkahası sisi yarıp geçmeden önce ne kadar süre öylece durup baktığımdan emin değildim.

"Seni sinsi köpek," dedi ve omzuma vururken başını salladı. "Burada olduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil."

Yine güldü. "Cenazen için güzel bir methiye yazacağım."

Sonra beni bıraktı, ben yerimde sabit dururken diğerlerini masamıza kadar takip etti. Birkaç masa beni tanımaya başlamıştı, konuşmalar giderek artıyordu ve Maven bunu fark etmiş olmalıydı. Çünkü duraklayıp gürültüye doğru döndüğünde, restoranın içinden kulaklarıma doğru süzülen güzel, şarkılı bir kahkahanın ortasındaydı.

Beni görünce ağzı açık kaldı.

Bir an orada öylece durup ona baktım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Ben istemeden, sanki doğal halimmiş gibi, ukala bir gülümseme dudaklarımdan kolayca süzüldü. Sonra ellerimi ceplerime soktum ve dönüp masamıza doğru ilerlemeden önce ona göz kırptım.

Oturduğumda tek kelime etmedim, diğerlerinin sohbeti sürdürmesine izin verdim. Jaxson menüsünün üzerinden meraklı bakışlarla beni izliyordu - özellikle de benim bakışlarım restoranın diğer ucundaki Maven'a sabitlenmişken. Beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu ama gözleri benimkilere kaydığında hep gülümsüyordum.

Ve hep ters ters bakardı.

Görünüşün *gerçekten* öldürememesi iyi bir şeydi, çünkü hayatımın sona ereceğinden oldukça emindim.

Buraya gelmek cesur bir hamleydi. Bunu yapmaya karar verdiğimde bu kadarını biliyordum. Maven antrenmandan sonra bana kibarca bu akşam burada olamayacağını söylemişti ve nedenini sorduğumda, "Bir randevum var" derken yanaklarındaki utangaç ifadeyi saçlarıyla gizlemişti.

Dört kelime.

Kanımın kaynaması ve beynimin herhangi bir sağduyu ya da mantığa sahip olmaktan vazgeçmesi için dört kelime yetti.

Omuz silkerek ve ona eğlenmesini söyleyerek bu konuda rahatmış gibi davrandım.

Ama evimin kapısını kapatır kapatmaz Livia'yı aradım.

"Onu nereye götürdüğünü söyle," dedim cevap verdiğinde.

Gülmüştü ve bana söylemeyeceğinden neredeyse emindim.

Ama sonra, uzun bir aradan sonra, "Ondan gerçekten , değil mi?" diye sordu.

Cevap verememiştim.

"Onun güvenini kazanmak için önünde uzun bir yol var," diye beni uyarmış ve geri adım atmadığımda bana restoranın adını vermişti.

Bu beni daha da ateşledi. Livia onun en iyi arkadaşıydı ve Maven'ın randevusunun yerini bana isteyerek söylediyse, bu duymam gereken her şeyi yüksek sesle ve net bir şekilde ifade ediyordu. Eğer Maven benden gerçekten nefret etseydi, beni gerçekten istemeseydi, Livia bana onu rahat bırakmamı, taşları tekmelememi, geri çekilmemi söylerdi.

Onun yerine bana bir davetiye verdi.

Bunu boşa harcamayacaktım.

Siparişimizi verdikten sonra masadan kalktım. Ama söylediğim gibi tuvalete gitmek yerine, Maven'ın masasına doğru yürüdüm.

Ben yaklaşırken gözleri neredeyse kafatasından fırlayacaktı ve bir yandan sevgilisine gülümserken bir yandan da başını bana doğru hafifçe sallamaya çalıştı.

Buraya gelme, dedi o gözler.

Ama bir görevdeydim ve şimdi geri adım atmayacaktım.

Ben yumuşamayınca dişlerini sıktı, tek tırnağıyla ensesini kaşıdı ve başka seçeneği kalmayana kadar göz temasından kaçındı.

Çünkü ben oradaydım, masasında gülümseyerek duruyordum.

kend

i. "Vay anasını," dedi sevgilisi bana bakarak. "Sen Vince Tanev'sin!"

Ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtünerek korkunç bir ses çıkardı.

Aceleyle elimi tuttu ve biraz fazla agresif bir şekilde salladı.

"Seninle tanışmak harika, dostum. Tampa'yı gerçekten yeniden gündeme getirdin." Maven'a baktı ve başparmağını bana doğru uzattı. "Bunu sen mi yaptın? Bu benim için bir sürpriz mi? Çünkü eğer öyleyse, az önce en iyi ilk buluşma ödülünü kazandın."

Çenesini kapatıp kollarını karnının üzerinde kavuşturan Maven'e gülümseyerek, "Aslında öyle yaptı," dedim. Tekrar randevusuna döndüm. "Ama bunun senin *ilk* randevun olduğunu bilmiyordum. Vay canına. Maven ikinizin gerçekten çok iyi anlaştığını söyledi."

Maven gözlerini devirdi.

"Gerçekten iyi bir av olmalısın..." "Damon," dedi.

"Damon," diye tekrarladım. Sonra spor ceketimin düğmesini açtım ve arkasındaki masada boş duran sandalyeyi işaret ettim. "Biraz oturmamın sakıncası var mı?"

"Lütfen!" dedi aynı anda Maven, "Evet, sakıncası yok." diye mırıldandı.

Damon ona garip bir ifadeyle baktıktan sonra gülerek sandalyeyi bana doğru çekti.

Başka bir şey yapamadan birkaç adam araya girip fotoğraf ve imza istediler. Hızlıca bir tane karaladım, resim için gülümsedim ve sonra Maven ile sevgilisinin arasına oturdum.

"Maven," dedim, sonunda onu düzgün bir şekilde selamladım. Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim, mavi kadife elbisesini yakından inceledim. "Çok güzel görünüyorsun."

Bana göz kırptı, çenesi sıkılmıştı.

"Ee, *Damon*. Ne iş yapıyorsun?" Bana içecek bir şeyler ikram eden garsonu geri çevirerek sordum.

"Emlak işindeyim."

"Büyüleyici," diye alay ettim, çenemi elimin topuğuna yaslayarak. "Büyüleyici değil mi, Maven?"

Gülümsedi ve tabağının yanına katlamadan önce peçetesiyle dudaklarının kenarlarını hafifçe sildi. "Öyle. İzninizle," dedi ve sonra olabildiğince sakin bir şekilde masadan kalktı.

Beni takip etmemi beklediğini anlamak için omzumun üzerinden ona bakmama gerek yoktu.

Sevgilisini bir süre daha eğlendirdim, çoğunlukla takımın ne kadar büyük bir taraftarı olduğunu ve yıllardır - *biz kötüyken bile* - nasıl olduğunu anlatmasını dinledim. Maven'ın masadan uzakta olmasından sonuna kadar faydalandı ve utangaç bir tavırla Maven dönmeden önce benden imza alıp alamayacağını ve bir fotoğraf çektirip çektiremeyeceğini sordu. Ona beklememiz gerektiğini, fotoğrafta olmak isteyeceğini söyledim.

Çünkü kız arkadaşımla birlikteyken bu adama hiçbir şey veremezdim.

Sonra ona masama dönmem gerektiğini ama daha sonra uğrayacağımı söyledim. Ve Maven'ın tuvaletlere doğru açtığı yolu takip ettim.

Duman kokuyordu, sanki yol boyunca yanmış gibiydi.

İki banyo vardı, her biri cinsiyetten bağımsızdı ve içinde bir kabin vardı. Biri boştu ve diğeri kilitliydi. Kapıyı sadece iki kez usulca çaldım, sonra kapı açıldı ve bir el dışarı fırladı, beni yakamdan tutup içeri çekti.

"Vay canına, gerçekten mi? Burada mı, Maven?" Kapıyı tekrar çarparak kapattığında, kilitlediğinde ve sırtını metale bastırdığında alay ettim. "Biraz sapıkça, ama hey, ben kimim ki senin fantezilerini reddedeyim..."

Ona doğru iki adım attım ve sonra kaburgalarımı sertçe dürttü.

Daha ufak tefek bir adam olsaydım canımı yakabilirdi. Hal böyleyken güldüm, bu da onun çeneme vuracakmış gibi hareketlenmesine neden oldu. Yumruğunu yakaladım ve onu lavaboya doğru iterken elimde tuttum.

"Burada *ne* arıyorsun?!" diye bağırdı ve elimden kurtuldu. Bir elini göğsümde tutarak aramıza bir ayak soktu.

"Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm."

"Sen," dedi, uzun bir tırnağıyla göğsümü dürttü. "Tam pisliksin. *Randevum* var, Vince. Masana git ve bizi yalnız bırak."

"Dün çok güzel bir şekilde ifade ettiğiniz gibi, *bunu kanıtlamaya* mı çalışıyorsunuz?" "Ben bir şey yapmaya *çalışmıyorum*. Çıkıyorum. Diğer insanlar - değil
sen."

Sert bir nefes aldım, çenemdeki kaslar bu ifade karşısında kilitlendi. Ona, ateş püsküren kızıma baktım ama sonra gözlerim tekrar aşağıya kaydı.

"Özür dilerim," dedim. "Tekrar edebilir misin? Çünkü bu lanet elbisenin içinde sana odaklanmakta zorlanıyorum."

Maven kızardı ama sonra bir "Ahh!" çekti. Alanıma doğru bastırdı, evren o sırada dualarıma cevap veriyordu. "Çok yorucusun."

"Oh, *işte bu* . Şimdi her şey mantıklı
geliyor." Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Yorgunsun," dedim. "Bu yüzden gözlerini açıp gerçeği göremiyorsun."

"Ne gerçeği?"

"Seni istediğimi," dedim ve hemen geri bastırdım, ellerim kalçalarını buldu ve onu banyo lavabosuna sabitledi. O zaman bile, içeri ittim

Daha uzağa, burnum onunkinden santimetre uzağa. "Seni çok istiyorum, Maven. *Seviyorum*
Sen, lanet olası."

Yutkundu, kurtulmak için kıvranmaya çalıştı ama onu daha sıkı tuttum.

"Hayır," dedim, alnım onunkine değerken başımı sallayarak. "Yapma. Şaka yapma. İnkar etme. Sen de beni istiyorsun."

Yüzünü çevirdi, tekrar yutkunup gözlerini benden kaçırırken dudaklarım şakağına değdi.

"İtiraf et," diye yalvardım.

Aramızda uzun bir duraklama oldu, hava doluydu, ikimizi de alevler içinde bırakacak küçük bir kıvılcımı bekliyordu.

"Sen bir playboysun, Vince," diye nefes aldı, sadece bir fısıltıydı, ama kelimeler sanki bağırmış gibi çarptı beni. Geri çekildim ve gözleri benimkileri buldu. "Beni istiyorsun çünkü bana sahip olmana izin vermedim."

Başımı salladım, kaşlarım birbirine çarptı. "Sen... sen buna gerçekten inanmıyorsun." Güldüm, bunun bir şaka olduğundan emindim. Beni daha fazla dürtmeyince gülümsemem düştü, boğazım . "Beni bu şekilde görmediğini söyle."

Ama yapmadı.

Hiç cevap vermedi.

Gözleri ayakkabılarına kaydı ve ben yavaşça geri çekilip onu bırakırken bakışlarını orada tuttu.

Bu, diğer herkesle oynadığım kişiliğimdi. Ama onunla? Onu içeri almıştım. Ona dünyanın geri kalanının daha önce hiç görmediği yanlarımı gösterdim. Başından beri ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım.

Beni görmesine izin verdim.

Ama yine de tek gördüğü bir oyuncuydu.

Başımı salladım. Tekrar ve tekrar, bir elimi ağzıma götürürken biraz güldüm.

Ve sonra ayrıldım.

Banyo, restoran ve o.

CHAPTER 22

Benden Başka

Kimse Yok Maven

Tatlı sipariş etmeye fırsat bulamadan randevumdan ayrıldım.

Duygularım o kadar karışıktı ki, daha fazla bir şey tüketmek bir yana, yediklerimi bile zor tutuyordum. Bu yüzden yanağıma kibarca bir öpücük kondurup sarıldıktan sonra Damon'la yollarımızı ayırdım ve eve doğru yola çıktım.

Home.

Bu beni güldürdü.

Kaldığım tamamen mobilyalı, devasa pencereli, geniş şehir manzaralı ve sadece benim için çok büyük bir yatağı olan daire pek de ev sayılmazdı. Elbiselerim verilen şifonyerde, banyo malzemelerim banyoda ve her zamanki yiyeceklerim buzdolabındaydı. Ama bu benim sahildeki küçük bungalovum değildi. Bahçem, makrome duvar sanatım ya da iyi bir şekilde kullanılmaya hazır kompostum değildi.

Yine de beni biraz rahatlattı ve içeri girdiğimde topuklarımı tekmelediğimde iç geçirdim.

Bir kadeh şarap doldurdum, sabah pişman olmayacağımdan tam olarak emin değildim. Ertesi gün bir maçımız vardı ve bu da erken kalkıp her şeyi rapor edeceğim anlamına geliyordu. Başım zaten geceki olaylardan dolayı ağrıyordu.

Ama kalbim kadar değil.

Ne oluyordu ki?

Oturma odamdaki deri koltuklardan birine çöktüm, bacak bacak üstüne attım ve rahatlamaya çalıştım. Ama orada oturmam altmış saniyeden fazla sürmedi, sonra düşüncelerim dönmeye başladı ve hiçbirine anlam veremiyordum.

Kendimi muzaffer hissetmek, akşam için planladığım şeyi başarmış olmanın ışıltısının tadını çıkarmak istiyordum.

Ama Vince'in yüzündeki ifade, yanağını okşayışı ve onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını sallayışı...

Beni hasta hissettirdi.

Ne olduğunu anlamadan kalkıp odadan, yeni evimden çıktım, asansöre binip birkaç kat yukarı çıktım ve koridorda yalınayak Vince'in kapısına doğru yürüdüm.

Kapıyı üç kez sertçe çaldım, hemen cevap vermeyince tekrar çaldım. Ne yaptığımı bile bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Hâlâ kavga etmek istiyor muydum? Özür dilemek istiyor muydum?

Sevişmek istiyor muydum? Kapıyı tekrar çaldım.

Cevap vermediğinde ve içerisi şüpheli bir şekilde sessiz olduğunda, kalbim boğazıma fırladı. Hemen dışarı çıkıp birini bulduğunu ve onunla eve gittiğini düşündüm.

Sonra, umursadığım için kendimi hemen azarladım, çünkü bu gecenin tüm amacı ne kadar *onun olmadığımı* pekiştirmekti, ama yine de...

"Spor salonunda."

Beklenmedik sesle sıçradım, dudaklarımdan küçük bir çığlık döküldü. Dönüp Jaxson'ı koridorun diğer ucunda bulduğumda iç çektim. "Tanrım, beni korkuttun. Sen de mi burada yaşıyorsun?"

"Yok, sadece Carter'a bir şey bıraktım," diye açıkladı. Sonra da daha önceki sözlerini tekrarladı. "Vince spor salonuna gitti, arenadaki takım salonuna. Üçüncü katta."

Yutkunarak başımı salladım. "O iyi mi?" "Neden olmasın ki?"

Jaxson kaşlarını kaldırarak bana bir şey itiraf etmemi istermiş gibi sivri bir bakış attı. İtiraf etmediğimde, asansörün içinde kaybolmadan önce beni selamladı.

Evime dönüp bir çift spor ayakkabı giydikten sonra lobiye yöneldiğimde hâlâ ne yaptığımı bilmiyordum. O Nike'lar giydiğim elbise ve yüzümdeki makyajla, açılmış ve şekillendirilmiş saçlarımla gülünç görünüyordu ama umurumda değildi.

Ayrıca doğru düzgün düşünemiyordum, gecenin bir yarısı arenaya, en başta kıçımdan atmak için çok uğraştığım adamı bulmaya gidiyor olmam da bunu kanıtlıyordu.

Yürüyüş hızlıydı, arena apartmandan sadece birkaç blok ötedeydi. Arenaya vardığımda karanlık ve sessizdi.

Bana verdikleri anahtar kartı içeri girmeme izin verdiğinde şaşırdım. Sadece birkaç ışık yanarken içeride yürümek neredeyse ürkütücüydü. Yerleri temizleyen biri vardı ve ben geçerken bana başıyla selam verdi ama kim olduğumu ya da neden orada olduğumu sorma zahmetine girmedi. Sanırım içeri girmek için anahtarım varsa sorun olmadığını düşündüler.

Asansörle yönetici süitinin bulunduğu üçüncü kata çıkarken ellerim titriyordu. Sonunda takımın spor salonuna gitmeden önce biraz amaçsızca dolaştım ve gittiğimde durup pencereden Vince'i izledim.

İçeride bir tek o vardı. Bu saatte burada bulunan bir avuç insandan sadece ikisi biz olmalıydık. Bu gece konser yoktu, hiçbir etkinlik yoktu ve saat gece yarısına yaklaşıyordu.

Bir an için kendimi onu izlemeye bıraktım, bisikletin üzerinde pedal çevirirken sırtındaki parıldayan kaslara baktım. Güçlü kalçaları buzda olduğu sıkı çalışıyor, kolları gidonu tuttukları yerde esniyordu. Tam bir makineydi - kararlı ve odaklanmış.

Ter içindeydi ve aynada gördüğü kişiden nefret ediyormuş gibi kendini izliyordu.

Sonra o gözler bana kaydı.

Yutkundum, anahtar kartımı kullandım ve ona katılmama izin vermesine yine şaşırdım. Yine de hızını yavaşlatmadı. Sadece gözlerini aynadan ayırmadı ve daha da hızlı pedal çevirdi.

Kulaklık takmıyordu ve spor salonu, zorlukla aldığı nefeslerin ve bisikletin vızıltısının sesi dışında tamamen sessizdi.

"Takımın spor salonunun yedi gün yirmi dört saat açık olduğunu bilmiyordum," dedim selamlama amacıyla, kollarımı kavuşturup etraftaki aletlere bakarak. İlk izin gününü burada geçirdiğini, toparlanmaya çalışmadan önce diğer çocuklarla birlikte rutinini yaptığını izlediğimi hatırladım.

Vince beni görmezden geldi.

"Seni burada bulduğuma şaşırdım, özellikle de maçtan önceki gece," diye devam ettim. "Dinleniyorsundur diye düşündüm."

Saatinden bir vızıltı sesi geldi ve hızını yavaşlatarak dik oturdu ve saatin yan tarafındaki bir düğmeye bastı. Sonra parmaklıkların üzerinde asılı duran beyaz havluyu kaptı ve yüzündeki teri sildi.

Hâlâ tek kelime etmedi.

Yaklaştım. "Bak, daha önce..." Durakladım, çünkü tam olarak ne söylemek istediğimi bilmiyordum. "Ben... Ben özür dilerim, tamam mı? Eğer ben..." Güldüm.

Bu cümleyi *duygularını incitmekle* bitirmeden önce biraz düşünmeliydim, çünkü Vince Tanev'in duygularının incinmesini istemediğinden emindim.

Yavaşlayarak durdu, bisikletten atladı ve beyaz havluyu boynuna doladı. Ardından bir mendil alarak bisikletin temizledi.

Sonra çıkışa doğru giderken yanımdan geçip gitti.

İçimden bir ses özür dilemem gerektiğini söylüyordu. Hayır, *sürünmemi*, restoranda oynadığım aptalca oyun yüzünden hatalı ve çocukça davrandığımı kabul etmemi istiyordu. Söylediğim şeyi söylememeliydim.

Ama yaptım, çünkü yapmak zorundaydım. Buna *ihtiyacım vardı*. Kendimi korumanın tek yolu buydu.

İçimde her şey karmakarışıktı, iki karşıt güç egemenlik için savaşıyordu. Bir yandan teslim olmak, kendimi bu adamın ayaklarına atmak istiyordum. Diğer yandan, savaşmak istiyordum.

Bu dürtü geldi.

"Vay canına," dedim, yüzümü ona dönüp gidişini izledim. "Harika. Yani şimdi böyle mi olacak? Ben seni reddediyorum, sen de bana sessiz muamele mi yapacaksın?"

O zaman durakladı ve parmaklarının yanlarında nasıl yumruk haline geldiğini fark ettim, sırt kasları spor salonunun düşük ışığında hala dalgalanıyordu. Tepesinde sadece bir ışık yanıyordu ve bu ışık onu tehditkâr gölgeler içinde bırakıyor, vücudundaki kesikleri daha da belirginleştiriyordu.

Bu sözlerle onu durdurmuş olmayı ne kadar sevdiğimi, yumruklarını sıktıracak güce sahip olduğumu bilmekten ne kadar zevk aldığımı görmek psikotikti.

"Üzgün olduğumu söyledim,"

diye tekrarladım. Boynunu

kırdı.

"Bu *gerçekten* olgunca, Vince," dedim, cevap vermeyince yanağımı dilimle ısırarak güldüm. "İkimiz de yetişkin olduğumuz için çok mutluyum. Çok mutluyum-"

Sonraki kelimelerim odadaki tüm oksijenle birlikte emildi, çünkü Vince topuğunun üzerinde döndü ve bana doğru saldırdı. Kalbim boğazımda düğümlendi, dudaklarındaki hırıltıyı, kaşlarındaki çatıklığı gördüğümde gözlerim büyüdü.

Uçurumun kenarındaki bir adamdı ve ben onu . Ama

korkmamıştım.

Orada durdum, kıpırdamadan, beni hiç bilmediğim bir dünyaya götürecek bir varil dalgası gibi üzerimden geçmesini bekledim. Bir sonraki nefesimle birlikte göğsüm kabardı ve dört uzun adımda alanımın her santimini işgal etti.

Her *santimimi*.

Burnundan sert bir nefes çekerken eli bana uzandı ve tıpkı Boston'da o gün yaptığı gibi çenemi yakaladı. Geri çekilmediğimde, dokunuşa doğru eğildiğimde, parmaklarının beni morartacağından emin olana kadar ittiğimde gözleri parladı.

Bakışlarını üzerimde tuttum, çenemi sıkıp başımı daha da yukarı kaldırırken ikimiz de sert ve sığ nefesler alıyorduk.

Tam da aradığı izin buydu.

"O lanet ağzından bıktım artık," diye . Ve sonra beni öptü.

Dudakları dudaklarıma yapıştığı anda ikimiz de ateşli bir nefes aldık ve sanki geri çekilmemden korkuyormuş gibi beni orada tuttu. Ama çekmedim. *Çekemedim*.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak ellerimi saçlarına geçirdim ve parmak uçlarımın arasındaki telleri büktüm - çekiştirdim, çektim, daha fazlasını talep ettim.

Vince çenemdeki tutuşunu bıraktı, onun yerine kıçımı avuçlamak için aşağı uzandı. Beni kaldırdı, bacaklarım hevesle beline dolanırken beni devasa kollarının arasına çekti.

Sonra harekete geçtik, sırtım duvara çarpana kadar ağzı hâlâ benimkini yutuyordu.

Hayır, duvara

değil. Aynaya.

"Bu lanet olası ağız," diye nefes aldı ve ben irkilinceye kadar dudağımı ısırdı. Bırakır bırakmaz onu tekrar öpmeye başladım ve bir kırbaç daha istedim. "Bu lanet *elbise,"* dedi, elleri kalçalarımdaki kadife kumaşı yumrukluyordu. Aynı anda burnuyla çenemi dürttü ve dudakları boynuma inerken başımın geriye düşmesine izin vermekten başka çarem kalmadı.

Elleri kalçalarımı kavradı, kalçalarımın arasına girdi ve kulak mememi dişlerinin arasında emmeden önce dilini boynumda ve çenemde gezdirdi.

"Beni mahvettin, Maven. Her uyanma saatinde, her uyanma
Hayatımın *dakikası* senin düşüncelerinle mahvoldu."

Bu sözlerle birlikte eli elbisemin eteğinin altından kayarken inledim ve dantel külotumun çizgisiyle oynadı, bir parmak ucunu iç uyluklarımı saran kenarlar boyunca gezdirdi. Daha geniş açıldım, kumaş sınırını geçmesini istiyordum.

"Zihnimin, *varlığımın* çok derinlerine yerleşmişsin. Senden asla kurtulamayacağım."

Bu kalbimin durmasına neden oldu, endişem sinsice içeri girmeye çalışıyordu. Elimi göğsüne bastırarak bana bakmasını sağladım, daha konuşmadan sesimdeki zayıflıktan utandım.

"Bana sahip olduktan sonra bile mi?"

Biri yara izli, diğeri mükemmel olan o eğik kaşlarının altında gözleri dans etti ve uzun bir iç çekişle alnını benimkine bıraktı.

"Özellikle o zaman," diye dudaklarıma doğru nefes aldı.

Bir an için tereddüt ettiğini düşündüm, geri çekilip ayaklarımı tekrar yere basacağını, elbisemi düzeltmeme yardım edeceğini ve bana yapmamamız gerektiğini söyleyeceğini sandım.

O yapamadan ben onu ensesinden yakaladım ve tekrar kendime çektim.

"O zaman sanırım ikimiz de sıçtık," dedim ve ağzını açıp beni içeri alana kadar dudağını yaladım.

Beni derin bir nefes daha çekerek öptü, laneti ve kimyayla savaşmak için kalan tüm kararlılığımı boğdu. Sadece bir kez bile olsa, sahip olduğumuz tek şey bu olsa bile - bunu istiyordum.

O öpücük her şeyi tüketmişti - elleri saçlarımı, ağzı rujumu tamamen mahvetmişti.

O, *beni* tamamen mahvediyor.

Beni kollarıyla sardı, sırtım aynadan ayrılırken beni kendisine doğru tuttu. Sonra tüm ağırlığımı tuttu ve beni dikkatlice bir ağırlık sehpasına bırakana kadar her adımda öptü. Öpücüğü bıraktığında nefesimi tutma şansım yoktu ve bırakır bırakmaz, kıçım bankın kenarından sarkana kadar kalçalarımı çekti, vücudum eğik, garip bir açıdaydı.

Ellerim bulabildikleri ilk şeyi -soğuk bir halteri- kavramak için havalandı ve sonra Vince kalçamın dış tarafına vurdu.

"Kaldır," diye emretti.

Yerdeki topuklarıma ağırlık vererek kıçımın banktan kalkmasına yetecek kadar bastırdım. Vince elbisemi göğüs kafesime kadar itti ve

Başparmaklarını tangamın bandına geçirmeden önce tangamı görünce dudaklarına yapıştı. "Dur da seni bir göreyim," dedi ve kumaşı yavaşça üzerimden aşağıya sıyırdı.

Uyluklarım. Kıçımı geçer geçmez tekrar oturdum ve bacaklarımı kaldırıp yolun geri kalanını soymasına izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

Külotum arkasında bir yere fırlatıldığında, bacaklarımı tekrar indirmeye çalıştım, ama ellerini bacaklarımın üzerine sıkıştırdı ve onları yukarıda tuttu - ayak bileklerim bir eliyle birbirine sarılmış, bacaklar birbirine kaynaşmış, çıplak amım bankın kenarına yaslanmış kıçımın kabarıklığıyla çerçevelenmişti.

"*Lanet* olsun, bu çok güzel bir manzara." Sonra yara izli kaşlarını spor ayakkabılarıma doğru çattı, önce birini sonra diğerini çıkarırken biraz güldü.

"Yargılama," diye nefes aldım.

Çoraplarımı çıkardıktan sonra ayak bileğimin iç kısmını öperek, "Evcil hayvan, şu anda yargıladığım tek şey ne kadar sırılsıklam olduğun," dedi. "İnatçı kız. Ne zamandır benim için bu kadar ıslaksın?"

Ayak parmaklarımı göğsüne bastırarak onu tuttuğu yerden kurtardım. "Sakın bana

evcil

hayv "Hoşuna gitti."

an." Meydan okurcasına çenemi eğdim ama inkar edemedim - bu yüzden devam ettim

ağzım kapalı.

Vince zaferle sırıttı ve sonra her iki eliyle ayak bileklerimden birini kavradı ve yavaşça, *acı verici* bir şekilde yavaşça beni açtı.

Bacaklarımı ayırırken gözleri beni içine çekti ve dizlerinin üzerine çökmeden önce onun için parladığımı bildiğim yere baktı. Bir ayağımı sehpaya, diğerini yere koydu ve sonra kalçalarımdan tutup beni daha da yakınına çekti, barı tutan ellerim şimdi onun üstüne düşmemek için fazla mesai yapıyordu.

Fark etmiş gibiydi çünkü hınzır bir sırıtışla barı selamladı. "Sıkı tutunun," dedi ve sonra aşağı indi.

Bu yavaş, alaycı bir işkenceydi - dudakları bankın üzerinde duran uyluğumu öpüyordu. Diğer kalçamı öpmeden önce dilini klitorisimin üzerinde bir kez ve barı öyle sert kavradım ki nasırlaşıp nasırlaşmadığımı merak ettim.

Vince Tanev benim için diz çökmüştü.

Bundan daha erotik bir düşünce olamazdı.

Tam da onu gerçekten istediğim yerin etrafındaki tüm deriyi öpüp yalamasından ve ısırmasından yanacağımı düşündüğümde

Kollarını kalçalarımın altına soktu ve yüzünü gömmeden önce beni ağırlığımla kavradı.

Dili beni sardı, sıcak ve ıslaktı ve dokunuşunun altında titrememi sağlayacak mükemmel bir baskı uyguluyordu.

"Oh, *kahretsin*," diye bağırdım, kıçımı bankın üzerine geri oturtmaya çalıştım, böylece onun için daha geniş açabilirdim. Ama o beni ayakta tuttu, titrememi ve çalışırken hayata tutunmamı sağladı. Kalbim çarpıyordu, anın gerçekliği nefesimi kesiyordu. Aklımın bir köşesinde bunun kötü bir fikir olduğunu, profesyonel davranmadığımı, her şeyin yüzüme patlayacağını biliyordum.

Duracak gücü kendimde bulamadım. Onun durmasını *hiç* istemedim.

"Tanrım, Maven," diye nefes aldı bana karşı, dişlerinin arasında emmeden önce dilini klitorisimin üzerinde döndürdü. Kalçalarımı salladım ve o da tekrar tekrar yaptı, beni orgazma götürecek ritmi buldu. "Çok tatlısın. *Seni* sikeyim."

"Tanrım." Bir güç gösterisiyle bir elimle barı tuttum ve diğer elimi saçlarına doğru uzatarak onu istediğim yere yönlendirdim.

Ve sonra tüm iletişim kesildi.

Kıçım bankın üzerine düştü ve Vince elimi tutarak bara geri götürdü.

"*Sıkı tutun* dedim," diye hatırlattı ve sonra beni sertçe öptü, vücudumdan tekrar aşağı inmeden önce ağzı zevkimle ıslanmıştı. Ve bu sefer daha da yavaş hareket etti, mütevazı göğüslerim üstünden taşana kadar elbisemin üstünü zorla çekiştirme fırsatını yakaladı.

Dudaklarını yaladı, sanki her yudumumun tadını çıkarıyormuş gibi şişliklerimi avuçladı ve başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdirdi.

"O gece jakuzide seni hissetmeden önce bile güzel göğüslerin olduğunu biliyordum," dedi ve beni gördüğünde hayranlıkla başını salladı. Ve nasıl bir manzara olmalıydı - elbisem kalçalarımın üzerine kadar itilmiş, amım ıslak ve açık, göğüslerim dışarı taşmış, saçlarım dağılmış, rujum bulaşmıştı. "Ama *kahretsin*, hayal gücüm çok uzaktaymış. Bunlar," dedi, meme uçlarımdan birini diliyle daire içine almak için eğilmeden önce beni sıkarak. "*Mükemmeller*."

"Vince," diye nefes aldım.

"Mm? Bir şeye ihtiyacın var mı, *evcil hayvan*?"

Ona ters ters baktım ama ayak parmaklarımı göğsüne bastırıp onu tekmelemeye fırsat bulamadan bileğimi yakaladı ve beni iki yana açtı.

"Sadece söylemen yeterli," diye alay etti, bana öyle sarılırken gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Elinden kurtulmak için tekme atacaktım ama onun yerine biraz eğildim, "Ye" derken ona bakacak kadar. Beni."

Sırıttı. "Memnuniyetle."

Bu sefer gecikmedi. Beni sardı - kalçalarımı tekrar kollarıyla sardı, barı sıkıca kavrarken beni havada dengeledi. Ağzı açgözlüydü, dili bir uzmanınki gibiydi, yukarı aşağı ve içimde kayıyordu. Dilinin ucuyla hızlı ve acımasız hareketlerle klitorisime dokunuyor, geri çekilmeye çalıştığımda beni kendine doğru çekiyordu.

"*Ohhhh fuuucckkk*," diye bağırdım, bacaklarım o kadar sert titriyordu ki canım acıyordu. Tüm vücudum spazm geçiriyor gibiydi ama ittim, gerildim ve açıldım, uzandım, sıkıca tuttum.

Ve sonra bıraktım.

Halka açık bir yerde olduğumuzu ancak o zaman, çığlıklarım spor salonunda çınlayıp duvarlarda yankılandığında fark ettim. Hâlâ binada *olan* insanların üçüncü katta olmamasını ve bu spor salonunda kamera olmamasını umuyordum.

Yine de bu düşünceler sadece bir saniye sürdü, çünkü orgazm o kadar güçlüydü ki beynimden diğer her şeyi sildi. O anda, o dorukta, içimde yuvarlanan ve ayak parmaklarımı kıvıran zevk dalgalarında kayboldum - hepsi Tampa'nın ateşli çaylağının izniyle.

Tükendiğimde kısa bir nefes patlaması yaşadım ve bankın üzerine yığıldım. Barı bıraktığımda ellerim kıpkırmızı ve hamdı, bacaklarım hâlâ titriyordu.

Vince amıma gülümsedi, ağzımı öpmek için sürünmeden önce hafifçe öptü.

"Kameralar," diye nefes aldım.

"Ben çoktan hallettim."

Gözlerimi kırptım.

"Nasıl?"

Odanın sağ üst köşesine doğru başıyla işaret etti. Dehşete kapıldım, bir kamera vardı ama tişörtü kameranın üzerine atılmıştı ve objektifi engelliyordu.

"Maçtan bir gece önce çalıştığım için koçtan fırça yemek istemedim," diye açıkladı.

"Ses?"

"Hiç," diye söz verdi. Uzun, yavaş bir öpücükle ağzımı tekrar yakaladı. "Kimse benim kızımı böyle elde edemez. Benden başka kimse."

Bu sözler beni çözdü, sahip olduğum tüm paranoyaları uçurdu. Aşırı analiz yapmamaya, *kızım* dediğinde dudaklarının kıvrılma şekline takılmamaya çalıştım. Bunun sadece bir gece olduğunu ben de en az onun kadar biliyordum. Bu, aramızda yanmamayı reddeden ateşe teslim olmaktı. Kavga ediyor ve sevişiyorduk çünkü tanıştığımız andan itibaren yapmamız gereken buydu.

Bileklerimden tutup beni ayağa kaldırdığında, gözleri tenimin her santimetresinde gezinirken tüm düşünceler silindi.

"Şu anda kendini görmelisin," dedi dudağını ısırarak.

Ve sonra, sanki bir ampul patlamış gibi, dudaklarında küçük bir gülümseme kıvrıldı, gözleri genişledi.

Beni banktan uzaklaştırdı, bir öpücük daha çaldı ve sonra kalçalarımdan tutup beni döndürdü.

Ta aynada kendime, *bize* bakana kadar.

CHAPTER 23

Şu haline bak

Vince

İşte bu kadar.

O spor salonunda Maven'in arkasında dururken, yukarıdan gelen ışık onu bir gölgeler şaheserine boyarken, kalçalarını tutarken ve ona yaptığım şey karşısında gözlerinin açılmasını izlerken düşünebildiğim tek şey buydu.

Benim için bu kadardı.

Bu hayatımın zirvesiydi - bu manzara, bu kız, bu lanet elbise. "Kendine bir bak," dedim eğilerek, böylece bu kelimeler elbiseyi okşayabilecekti. boynunun arkasındaki deri. Bileklerini tuttum, kanat açıklığını genişletmek için yukarı kaldırdım ve sonra parmak uçlarımı kollarında gezdirdim.

Ellerimden biri aşağıya indi ve elbisesinin üzerinde kabaran göğsünü avuçladı. Diğer elim yukarı kalktı ve köprücük kemiği boyunca süzüldükten sonra yavaşça boğazına dolandı.

Dudakları aralandı, sanki bana daha iyi erişim sağlamak istercesine başı biraz geriye düştü. Ben de çenesinden tutarak onu daha da geriye yatırdım, ta ki başı göğsüme dayanana ve o güzel geyik gözleri bana bakana kadar.

Alttaki elim aşağıya, kadife elbisesinin üzerinden bacaklarının arasından damlayan yere doğru kaydı.

"Seni ilk kez becerirken izleyeceksin," dedim saçlarını öperek.

"Sanki ikinci bir tane olacakmış gibi konuşuyorsun."

O kadar hızlı söyledi ki beni şok etti ve bir an için ona bakakaldım. Sonra boğazımdan kopan bir kahkahaya göz kırptım.

"Bebeğim, *inan bana* bir saniye daha olacak," dedim avucumu klitorisinin üzerine sürterek. Bunu yaparken kollarımda titredi ve sonra elimi biraz kaldırdım, amına onu ısıracak kadar sert bir tokat atacak kadar.

inliyor. "Ve bir üçüncüsü, bir dördüncüsü, ve böyle devam ediyor, ve bu kedi tam şeklime göre kalıplanana kadar, sadece bana ait olduğundan o kadar emin."

Maven inledi ve sonra kollarını tutup arkasına sıkıştırdım, narin bilekleri takıldı. Bir elimle onu orada tutarken diğer elimle şortumu çekiştiriyor, külotumla birlikte ayak bileklerime gelene kadar her seferinde bir taraftan aşağı indiriyordum.

İşte o zaman geldi.

"Lanet olsun," diye küfrettim, alnım öne düşerek saçlarına yaslandı. "Prezervatifim yok."

Maven hareketsiz kaldı, aramızda uzun bir zaman dilimi ve hayal kırıklığı geçti.

"RİA'm var," dedi sessizce, sanki bu kelimelerin bu bağlamda ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilmiş gibi. "Sen... şey... sende hiç..."

"Sadece kampta test edildim," dedim ona. "Ve o zamandan beri kimseyle yatmadım."

Bu onu şaşırtmış gibiydi.

Aynı şeyi ondan da istemek istemiyordum ama annem bana güvenli seks hakkında o kadar çok şey anlatmıştı ki bunu yapmamam mümkün değildi. "Maven," dedim, elim bacaklarının arasına kayarak onu kavrarken adının söylenmesiyle gözleri kapandı. "Bana senin de test olduğunu söyle. *Lütfen* bana bu muhtaç amcığı istediğim doldurabileceğimi söyle."

"Evet."

Bu kelime aynı anda hem bir hapis cezası hem de bir özgürlük bayrağı olabilirdi. Bacaklarının arasını arkadan kavradığım yerden bir parmağımı içine kaydırdım ve miyavlayarak dokunuşa doğru eğildi.

Ben de aynı hızla geri çekildim.

Bir elim kalçasının kıvrımında, elbisesinin kadife kumaşı bileğimin üzerinde dururken, kendimi girişine yerleştirdim ve sikimi ıslak dikişinde yukarı aşağı kaydırarak kaplanana kadar kaydırdım.

Kendimi sadece yarım santim içeri soktum, ikimiz de tıslıyorduk.
bunun.

Sonra ellerimi dirseklerine doladım, kollarını geride tuttum.
Aynada bana bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar göğsü şişti. "İzle," diye
emrettim.

Ve onu eve kaydırdım.

Ben girdikçe oda küçüldü, hava boğucu bir hal aldı, ben tamamen girene kadar ikimiz de nefes alamadık. O anda her şey bir anda geri geldi,

ve Maven avuçlarımın arasında titredi, dizleri büküldü, gözleri çırpınarak kapandı.

"bebeğim," dedim saçlarını öperek. "Seni becerirken izle."

Göz kapaklarını araladı, gözleri aynada benimkilerle birleşti. Ağzımdan ve doruk noktasından o kadar ıslanmıştı ki, kalçalarımın esnemesiyle bana gerildi. Yavaşça geri çekildim, bunu yaparken onu izledim ve sonra daha fazla derinlik bulmak için tekrar içeri bastırdım.

Bu sefer gözlerimi kapatan bendim.

Başım arkaya düştü ve aynaya tekrar bakmadan önce alt dudağımı ısırarak küfrettim.

Maven sırıttı, belini bükerek onu içeri sokmam için daha iyi bir erişim sağladı.

İlk vuruşlarım yavaş ve hesaplıydı, sanki spor salonunda tekrar yapıyormuşum gibiydi. Dört nefes için geri çekiliyor, bir nefes için bastırıyor, iki nefes için tutuyor ve sonra tekrar ediyordum. Ve tüm bu süre boyunca aynada Maven'in kendinden geçişini ya da kalçalarım ona her çarptığında kıçının dalgalanışını izlemek arasında kaldım.

Her saniyenin tadını çıkarmak, her şeyi hafızama kazımak istiyordum. Üzerime dövme yapılmasını istedim.

Onu lanet kan dolaşımımda istedim.

Yavaşça hızımı artırdım, kollarını arkasında tutarken boynunu, omzunu ve çenesini öptüm. Aynaya baktığımda ağzım boynundaydı ve gözlerinin kapalı olduğunu, dudaklarının bir iniltiyle açıldığını, göğüslerinin elbisesinin üstünden yukarı doğru itildikleri yerde çılgınca zıpladığını gördüm.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim," dedim boynunu ısırarak.

Başını zorla kaldırıp bana doğru bakarken uyuşmuş gibiydi ve o ağır altın gözler benimkilere kilitlendiğinde, bakışlarımızı hiç kesmeden daha hızlı, daha sert pompaladım.

Kollarından birini serbest bıraktım, boştaki elimle kalçasının altından tutup bir bacağını kaldırdım. Onu sabit tuttum, gererek açtım ve kulak memesini emerek "Tekrar. Tekrar boşalana kadar o amcığınla oyna."

Yapabileceğinden emin değilmiş gibi inledi, ama sonra eli aşağıya daldı, elbisesini iterek klitorisine erişebildi. İlk başta sadece birkaç parmağıyla yavaşça daire çizdi ve ben de onunkine uymak için hızımı yavaşlattım. Ama o iki parmağı bütün eline dönüştüğünde, titreyerek avucunu hızla o hassas kısmının üzerinde gezdirdiğinde, ona saldırdım ve boşalırken uzun, yavaş bir küfür savurdum.

İlk salınımla inledim ve Maven hemen arkamdaydı, ikinci orgazmını bulurken ağlıyordu. İçimde eriyordu ve bedenim onunla birlikte sarsılıp titrerken bile onun ağırlığını taşıyordum. O kadar iyiydi ki, o kadar *bizdik* ki - ateşli, öfkeli ve öngörülemez.

"Evet bebeğim," diye inledim, onu tekrar tekrar dolduruyordum. şimdiden içinden damladığını hissedebiliyordum. "Aynen böyle."

Haykırdı, bana karşı zıpladı, titreyen, pis bir karmaşa olana kadar doruk noktasının sonunu sürdü. Ayağını dikkatlice yere koyup kolunu serbest bıraktığımda ter tenimizi kayganlaştırdı ve nefeslerimiz hala halsiz ve sertti, ikimiz de acele geçtikten sonra nasıl dolaştığımızdan dolayı yüzümüzü buruşturduk.

"Tanrım. Lanet olsun. Tanrım," diye nefes nefese kaldı ve yüzünü bana sırtını aynaya yasladı.

Gülümsedi.

Gülümsedi

m.

Sonra güldü ve kendini toparlamaya başlarken başını salladı. "Sana

söylemiştim."

"Bana ne söyledin?" diye sordu, göğüslerini tekrar elbisesinin içine sokarken her zamanki tavrıyla.

"Yakında seni yatağıma alacağımı."

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Ağırlık odasında uyuduğunu fark etmemiştim."

Bir hırıltı çıkarmadan önce dudağımı ısırdım, onu kıstırırken biraz güldüm. "Ukala herif," dedim ve sonra gülümsemesini öptüm.

"Vince, bekle," dedi elini göğsüme bastırarak. Önce o ele, sonra da bana baktı. "Bu... bu tekrar olamaz. Aramızda *bir şey* olduğunu biliyorum ve bu... *çok* ateşliydi. Ama sadece bir kez oldu. Sadece bir kaşıntıyı kaşımak için."

"Bir kaşıntıyı kaşı," diye tekrarladım.

Başını salladı, kaşları içe doğru çekildi.

"Bana sorduğun şeye ne oldu?" "Ne demek

istediğini anlamıyorum."

"Seni doğurduktan sonra da aynı şeyleri hissedip hissetmeyeceğimi sormuştun," dedim. "Eğer bu sadece *bir kaşıntıyı kaşımak* içinse bunu neden sordun?"

Yutkundu, gözleri benimkiler arasında gidip geldikten sonra elinin hâlâ göğsüme bastırdığı ve beni uzakta tuttuğu yere .

"Bir kerelik bir şeydi," diye mırıldandı yine.

"Uh-huh."

"Ciddiyim."

Ona nedenini tekrar sormak istedim. *Neden* bu tek seferlik bir şeydi?

Neden

"yapamaz mıydık?" diye . Ne saklıyordu?

Neden bu kadar korkuyordu ki?

Ama o zaman bile, gözlerimin içine bakarak bunun o olduğunu söylediğinde, onun lanet bir yalancı olduğunu biliyordum.

Bu o değildi.

Yakın bile

değil.

Ben de geri adım atarak ve ona alan tanıyarak onu şakaya vurdum.

Çünkü Maven King'i becermekten daha çok sevdiğim bir şey varsa, o da onun yanıldığını kanıtlamaktı.

"Peki," dedim.

Sonra, külotunu almak için eğilerek odayı geçtim. Elbisesini kalçalarının üzerinden aşağıya doğru kaydırırken ona doğru geri yürüdüm.

"Bunları giy," dedim.

"Ben de-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. Parmağı banyoyu gösteriyordu ve parmak ucunu dudaklarıma götürüp öptüm, sonra da külotunu parmak ucunun üzerinden geçirdim. "Henüz temizlenmene izin yok."

"*İzin yok*-"

"Bunları giy ve döllerim üzerine eve yürü. Her adımında az önce olanları hatırlamanı istiyorum."

Dudakları aralandı, gözleri

büyüdü. Başka bir şey

söylemedim.

Benimle kavga etmesini, iğrenç olduğumu ve ona sahip olmadığımı, ona ne yapacağını söyleyemeyeceğimi söylemesini bekledim.

Bunların hiçbirini yapmadığında varlığımın derinliklerinde memnuniyet uğuldadı. Bunun yerine, tangayı kaydırarak giydi ve bana bunun bitmekten çok uzak olduğunu sözlerinden daha fazla gösterdi.

Elbisesi tekrar yerine oturduğunda onu aynaya doğru bastırdım ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim.

"Söz veriyorum... bir dahaki sefere sana dokunduğumda?" Başparmağımı alt dişlerinin üzerine koydum, dilini kaydırdım ve ağzını açtım. "Bunun için bana yalvaracaksın."

Bu sözü morartıcı bir öpücükle mühürledim ve sonra onu serbest bıraktım, arkamı döndüm ve külotumu ve şortumu çektim. Bir mendil kaptım ve

bankın üzerinden de geçti, çünkü ben bir canavar değildim.

Bu Maven'ı güldürdü.

Kapıya doğru yöneldiğimde "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Döndüm, omuz silkip son bir kez gülümseyerek geriye doğru yürüdüm. "Şu kaseti halletmem lazım."

Köşede duran ve hâlâ gömleğimin örttüğü kameraya doğru başımı salladım ve Maven'ın küçük ağzı açılıp gözleri büyüdü.

"Ses yok dediğini sanıyordum!"

"İyi bir yalancı olan tek kişi sen değilsin."

Göğsümden yükselen kahkaha, neredeyse onun yüzündeki şaşkın ifade kadar tatmin ediciydi.

"Vince! O kaseti tutma."

İki parmağımı kaldırdım. "Scout'un
onuru." "Ciddiyim. Onu yok etsen iyi
edersin."

Kapıyı tekmeleyerek açıp güvenliğe doğru ilerlerken yine güldüm.

İkimiz de bunu yapmamın mümkün olmadığını biliyorduk.

CHAPTER 24

Roller Coaster

Maven

Sonraki hafta baş döndürücü bir bulanıklık içinde geçti.

Vince'le geçirdiğim gecenin ertesi sabahı sersemlemiştim, aynı anda bana bağıran sorular ve düşünceler kakofonisiyle uyanmıştım.

Dün gece ne oldu lan?

Aman Tanrım... Dün gece ne oldu böyle*? Bu bir hataydı.*

Hayatımın en ateşli deneyimiydi. Bir daha asla olamaz.

Bunun tekrar olmasını bekleyemem*.*

Livia'yla bu konuyu konuşmam gerek.

Olanları kimseye anlatmamalıyım.

Sadece eğlence içindi.

Biraz eğlenmekten daha fazlasıydı.

Bir noktada bir çığlık attım, geceyi, anıyı ve peşi sıra gelen tüm soruları temizlemek için duşa girdim.

Ne olmuş yani, seks yapmıştık. *Ne* olmuş yani, hayatımın en iyi seksiydi. Çok uzak.

Ben bir profesyoneldim ve o da benim müşterimdi.

O *da* bir profesyoneldi ve her şey yoluna girecekti. Sadece bir kereye mahsus olmak üzere bir anlaşma yapmıştık.

Evine doğru yol alırken buna sadece yarı yarıya inanıyordum, duş almış ve tazelenmiş olmama rağmen utanç yürüyüşü yapıyormuş gibi hissediyordum ve kimse Vince'in dün gece amımı yalarken kıçımı ağırlık sehpasından sarkıttığını bilmiyordu.

Beni gördüğünde bilmiş bilmiş sırıtıp sırıtmayacağını, çıkardığım sesler hakkında benimle dalga geçip geçmeyeceğini ya da onun için ne kadar utanç verici bir şekilde ıslandığımı merak ediyordum.

Ama Vince kapısını açtığında, beni içeri almadan önce kibarca bir *günaydın* dedi ve oyun öncesi ritüelleri başladı. Sabah patenine gittik, uykusuna çekildi, birlikte fettuccini alfredo yedik, şınav çekerken, dolabının ışığını yakarken ve geleneksel dansları için kız kardeşini çağırırken çekilmiş bir video mashup'ı yayınladım.

Ve tüm bu süre boyunca, önceki gece hakkında tek kelime etmedi.

Ne yazık ki o gece evimizde oynadığımız maçı kaybettik ve yakaladığımız seri sona erdi. Vince golü atmıştı ama takımlar arasında çıkan çirkin bir kavga maçın momentumunu New York'lu rakiplerimizin eline geçirmişti. Arka arkaya iki gol attılar ve taraftarlarımız da en az takımımız kadar hayal kırıklığına uğrayarak evlerine döndüler.

Ondan sonra, hafta öylece geçti.

Vince Tanev ile Bir Ay hesabı bir beslenme çılgınlığına dönüşmüştü. Bir hikaye paylaşır paylaşmaz, ekran görüntüsü alınıyor veya kaydediliyor ve diğer hesaplarda paylaşılıyordu, herkes daha fazla içeriğe susamıştı. Mesajlarım o kadar çılgıncaydı ki yetişmek mümkün değildi ve bir fotoğraf ya da video paylaştığımda saniyeler içinde binlerce beğeni alıyordu.

Hesap bir milyon takipçiyi geçtiğinde Reya ve Camilla bana cömert bir ikramiye verdi.

Ve bir uzatma.

Vince Tanev ile Bir Ay artık sadece *Vince Tanev ile Çaylak Sezonu*'ydu. Ospreys'in Genel Müdürü biletlerin satışından ve tüm haberlerden o kadar heyecanlanmıştı ki en azından tatil sezonu boyunca orada olmamı istedi ve patronlarım da bunu kabul etti.

Her zamanki gibi bir işti.

Günlerimi ve gecelerimi takımla birlikte geçiriyordum, sanki hep takımın bir parçasıymışım gibi hissediyordum. Öyle olmasından endişe etsem de Vince'in tavrı değişmedi. Küçük iğneleyici laflar etti ve tenimi ısıtmayı başardığında zaferle gülümsedi. Birkaç yeni evcil hayvan ismi denedi.

- *sevgilim, günışığım, tatlım* - bunların hepsi benden gelen bir tokat ya da bakışla geri çekildi.

İşler garip değildi ve o da beni zorlamadı, birlikte bir gece daha geçirmek için baskı yapmadı.

Ondan istediğim de tam olarak buydu.

Peki bu beni *neden* tedirgin etti?

Kendimi sıkıca sarılmış ve sonra lastik bantlarla bağlanmış bir oyuncak gibi hissediyordum. Gitmeye hazırdım, tüm bu bastırılmış enerji derimin altında çatırdıyordu, ama sıkışmıştım, hiçbirini serbest bırakamıyordum.

O hafta geçen yıl yaptığımdan daha fazla mastürbasyon yaptım, hatta bir oyuncak alacak kadar ileri gittim.

Her seferinde Vince'i düşündüm ve bu beni sadece .

Paylaştığı fotoğrafımızdan sonra internet dedikodularla çalkalanmaya başlamıştı. Camilla ve Reya buna bayıldılar ama her paylaşımın altına gelen yorumları ya da gelen kutumu tıka basa dolduran mesajları okumadılar.

Vince için çok çirkinsin. Sende
ne buluyor ki?
Seninle seks yapmak istediği için bu işe girdin. Aleti ne kadar
büyük, Maven?
Seninle işi bittiğinde, onu bana gönder.
Fahişe.
Sürtük.
Puck Bunny.
Kimse seni görmek istemiyor. Bu hokeyle ilgili, romantik bir fantezi değil.

Onları görmezden gelmeye çalıştım ve Vince'e röportajlarda bizimle ilgili sorular sorulduğunda - ki bu çok sık olmuyordu ama her seferinde dişlerimi gıcırdatmama yetiyordu - her zaman güler ve kibarca geçiştirirdi. Benden övgüyle bahsediyor, bir profesyonel olduğumu ve işimde iyi olduğumu, takımın benim etrafımda olmamı sevdiğini, ancak aramızda ya da benimle kadrodaki herhangi biri arasında romantik bir şey olmadığını söylüyordu.

Bunu ilk söylediğinde, yani aramızda hiçbir şey olmadığını söylediğinde midem bulanmıştı.

Söylemesini istediğim şey bu *olsa bile.*

... Değil mi?

Berbat bir haldeydim.

Livia, takımla Atlanta'ya gitmeden bir gece önce, ben kanepesine uzanmış, o da elbiselerinden birini buharda pişirirken bana aynı şeyi söyledi.

" durumdasın." İçimi

çektim.

"Ondan hoşlanıyorsun. O da açıkça senden hoşlanıyor. Aptallığı bırak."

"Eğlenceli biri, elbette," diye kabul ettim. "Birlikte iyi vakit geçiriyoruz. Ama ben ondan hoşlanmıyorum. O da benden hoşlanmıyor. Sadece beni soymak istiyor."

Bir elini kalçasına koyarak bana baktı. "Kaltak." Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Ondan hoşlanamam, Livia."

Bu onu duraklattı, kaşları birbirine çarptı.

"*Yapamam*," dedim tekrar, boğazım düğümlenmişti. "bile kurdeşen dökmeme yetiyor."

En iyi arkadaşım buhar makinesini bırakıp kanepesinde yanıma oturmadan önce uzun bir süre beni izledi. "Neden böyle hissettiğin konusunda bana yol gösterebilir misin?"

Gözlerim doldu ve kendime güldüm, düşmeye fırsat bulamadan bir damla gözyaşını parmaklarımla uzaklaştırdım. "Deneyebilirim."

Livia sessiz ve sabırlıydı, bunu açıklayacak kelimeleri bulmamı bekliyordu. Sürekli boş çıkıyordum. Birinin sizde böylesine kalıcı bir iz bırakmasını nasıl açıkladınız?

James'i seviyordum. Yaklaşık iki yıl boyunca o benim her şeyimdi. Onunla bir gelecek gördüm. O geleceği birlikte inşa ediyorduk. Bana yeterli olduğumu söylediğinde ona inandım, mesafeyi aşacağımızı söyledi. Evleneceğimizi, onun soyadını ve bir gün çocuklarını taşıyacağımı söylediğinde ona inandım. Kafamda çok sağlam ve emin hissettiğim bir gelecek kurmuştum.

Ve sonra beni eski bir golf sopası gibi fırlatıp attı.

Benden utanması, farklılıklarımızı güzel bir şey olarak görmekten aşılmaz bir şeye dönüşmesi için tek bir olay yetti. İçgüdülerimi sorgulamama neden olan ilk kişi oydu, güvendiğim ve bu yüzden yanıldığımı kanıtlayan ilk kişiydi.

Vince'le birlikteyken, bana içini açtığında, *beni ben* yapan şeyleri sorduğunda... *ben*... dehşet vericiydi.

Çünkü ona güvenmek istiyordum. Zamanımı onunla geçirmek istiyordum. Bana bakmasını, bana dokunmasını, onun kızı olduğumu söylemesini istiyordum - bunu gerçekten yaptığında ona bağırsam bile.

Ama içten içe iki farklı dünyadan geldiğimizi biliyordum.

Ona güvenmek *istesem* bile güvenmememem gerektiğini biliyordum.

Uzun bir duraksamadan sonra en iyi arkadaşıma açıklamaya çalıştım. "Sanırım bunu anlatmanın en iyi yolu bir lunaparkta olmak gibi bir şey, değil mi? Hız treni hakkında dehşet hikayeleri duymuşsunuzdur - ne kadar korkutucu olduğunu, ne kadar yükseğe çıktığını, tüm döngüleri. Ama aynı zamanda *harika* olduğunu da duymuşsunuzdur.

Ve siz iyimsersiniz, iyi insanların başına iyi şeyler geleceğine inanıyorsunuz. Yani, şansınızı denemeye karar verdiniz, roller coaster'a bineceksiniz.

"Sırada beklerken mideniz düğümleniyor ve sizi bağladıklarında gözlerinizin içine bakıp *güvende* olduğunuzu söylüyorlar.

″Ellerinizi havaya kaldırırsınız, gülersiniz ve o ilk yavaş eğimi tırmanmanın saf sevincini ve heyecanını hissedersiniz. Ellerinizi orada tutarsınız ve ilk düşüşün, gerçekten güvende *olduğunuz* fikrinin keyfini çıkarırsınız."

Yutkundum.

"Sadece emniyet kemerinin kopması ve senin ilk döngüde uçarak bir bez bebek gibi yere savrulman için."

Başımı sallayarak burnumun ucuyla hafifçe güldüm.

"Sonunda sakat kalıyorsunuz, fiziksel ve zihinsel olarak sonsuza kadar değişiyorsunuz. Ve bunun tesadüfi bir kaza olması, bir daha olma ihtimalinin yok denecek kadar az olması önemli değildir. Vücudunuz, beyniniz bu riski almanıza izin vermez. Bunu *düşündüğünüzde* bile titrersiniz. Ona yaklaştığınızda paniklersiniz. Farkında bile değilsin ama hayatta kalma modundasın, içgüdülerin seni korumak için elinden gelen her şeyi yapıyor." Sonra Livia'nın gözlerinin içine baktım. "Bir daha roller coaster'a binmeyeceksin. Sadece... *yapamazsın.*"

Dudaklarını birbirine dolayarak başını salladı. "Bu çok güçlü bir ." "Belki de oyuncu olmalıyım."

"Hayır, çok genizden konuşuyorsun."

Gözyaşı tehdidi altında burnumu çekerek güldüm.

"Tamam," diye kabul etti bir süre sonra, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Ya güvenlik ağı içinde oynasaydınız? Ya ciddi olmak zorunda olmasaydı? Belki roller coaster'a binmezsin ama yine de lunaparka gidersin. Bilirsiniz - dönen çay fincanlarında takılır, su gezintilerinde heyecanlanır, çok fazla pamuk şeker yer, havai fişekler için geç saatlere kadar kalırsınız."

Güldüm. "Tamam, bunun benim benzetmem olduğunu biliyorum ama beni kaybettin."

"Bırak dünyanı sarsın," dedi ve eğilip bacağımı okşadı. "Tekmelerini al, kızım. Onları hak ediyorsun. Dürüst olmak gerekirse ihtiyacın da var. Seks yoksunu çaresizliğinin kokusunu buradan alabiliyorum."

İkimiz de gülerken onu tokatladım.

"Bu oynamak için tehlikeli bir oyun," dedim ona. "*Çıkarları olan arkadaşlar* rotası."

"Yine de eğlenceli olabilir."

Önerisini bir süre düşündüm ama onu el sallayarak göndermeden önce üzerinde düşünecek kadar uzun sürmedi. "Bak, Vince ve ben iyiyiz. Kaşıntıyı kaşıdık ve sistemimizden attık. Ve şimdi her şey normale döndü."

"Normal," diye tekrarladı kaşlarını kaldırarak. "İkiniz söz konusu olduğunda tam olarak ne? Çünkü galadaki o ilk geceden beri o seksi gözleriyle sizi soyduğundan eminim."

"Belki, ama artık malları gördü. İlgisini kaybedecektir. Her gün kucağına atlayan yüzlerce kız var. Ve biz profesyoneliz."

Livia dudaklarını büzdü. "Uh-huh."

"Gitmem gerek, yarın uzun bir gün olacak." Koltuğundan fırladım. "Benimle kutladığın için teşekkür ederim."

"Hey, Reya ve Camilla görev sürenizin Noel tatili boyunca uzatılması oldukça önemli bir olay." O da ayağa kalktı ve elimi tuttu. "*Sen* önemli birisin dostum. Bunu sakın unutma."

Beni tuttuğu yeri sıktım. "Teşekkür . Ben... Sanırım kendimi bunu gerçekten yaparken görebiliyorum Liv. Bu işi seviyorum. Bu işte *iyiyim*. Belki de bu sadece bir başlangıçtır."

"Yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin. Sana hep bunu söyledim."

"En iyi arkadaş yükümlülükleri."

Beni çimdikledi. "Gerçek bu. Sadece bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Böylece ikimiz olduk.

CHAPTER 25

Daha İyi Bilmeseydim

Maven

Kaybediyorduk.

Bir sayı daha geriye düştüğümüzde Atlanta'daki seyirci hırçındı, tezahüratları duygusuz ve gürültülüydü. Dörde birdi, oyuncularımız kötü bir performans sergiliyordu ve takımın her bir üyesi duygularını kollarına takmıştı.

Yedek kulübesinin arkasında durdum, telefon cebimdeydi ve şu anda olanları kaydetmek gibi bir yoktu. Koç McCabe yanımda duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşları çatık ve dudakları sert bir çizgi halindeydi. Kızgındı ama bunun altında yatan endişenin galip geldiğini görebiliyordum.

Bu onun takımı değildi ve o da bunu biliyordu.

Çocuklar Will'in kaleyi savunduğu yerde pakı kapmak için mücadele ederken onun nefesinin altından bir şeyler mırıldandığını duydum. Carter topu kurtarmayı başardı ve sonra buzda aşağı doğru kaymaya başladı, Vince ise onun önünde uçuyordu, dikkati gol atacak pozisyona gelmeye odaklanmıştı.

"Evet! Hadi, hadi, hadi!"

Koç, dikkati tekrar pakta dönmeden önce sırıtarak bana bakana kadar kelimelerin *benden* geldiğini fark etmemiştim. Koç talimatlar verirken ben de tırnağımı çiğniyor, bir oyun kurmaya çalışıyordum. Pak ileri geri gitti, kalenin arkasından dolandı, buzun ortasına indi ve sonra tekrar hücum bölgesine döndü.

Tüm bu süre boyunca nefesimi tuttum ve diskin kaleye girdiğini hayal ettim.

Net

. "Haydi, haydi," diye bağırdım sessizce.

Çocuklar pakı hareket ettirmeye devam etti, Carter bir deneme yaptı rakip defans oyuncularından biri tarafından uzaklaştırıldı. Vince araya girdi ve ben de kalabalığın geri kalanıyla birlikte onun bomboş bir şutu olduğunu gördüm.

Topu alamadan Atlanta'lı bir oyuncu hızla kayarak geldi ve yüksek bir sopayla yüzüne vurdu.

Temasın mide bulandırıcı sesi pistte yankılandı ve Vince cenin pozisyonunda kıvrılıp acı içinde kıvranarak buzun üzerine düştü.

Kalbim göğsümde durdu, kulaklarım çınladı, Koç adamların yedek kulübesini boşaltmasını engellemeye çalışırken her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu. Carter Vince'in ayağa kalkmasına yardım ederken, zaten buzda olan Ospreys oyuncuları eldivenlerini ve kasklarını çıkarıyor, herkes dövüşmeye hazırlanıyordu.

Yumruklar havada uçuştu. Düdükler tekrar tekrar çaldı. Kalabalık kükreyerek kavgaları teşvik etti.

Ama tek yapabildiğim Vince'e bakmaktı.

Kanıyordu, burnu ile elmacık kemiği arasındaki deri yarılmıştı. Bu manzara beni sersemletti ve kendimi sabit tutmak için bir elimi arkamdaki cama koydum.

"Vince!" Utanarak bağırdım ama o hiç etkilenmiş görünmüyordu. Eldivenini yanağına sildi, kanın bulaştığını görünce kaşları biraz kalktı, sanki vuruştan etkilenmiş gibiydi.

Carter, Vince'in kayarak yedek kulübesine dönmesine yardım ederken hakemler buzdaki çeşitli kavgaları ayırdı. Tahtaların üzerinden atladı ve antrenörler onu hemen soyunma odasına doğru çekiştirirken gözleri benimkilere takıldı.

Endişemi neon bir yelek gibi giyiyor olmalıydım, çünkü tam önümde durdu. Sırıttı, yüzü çoktan şişmiş, kan dişlerine doğru sızmaya başlamıştı.

"Hey, ben iyiyim," dedi eldivenini çıkararak. Parmak eklemleriyle çeneme dokundu. "Ben iyiyim."

Başımı salladığımı, bir sonraki nefesin belki biraz daha kolay geldiğini düşündüm. Sonra soyunma odasına geri götürülüyordu ve onu takip etmeden önce kendime tam bir nefes alıp verme izni verdim.

Vince

Maven, maçtan sonra yanağıma buz tutarken kaşlarının birbirine yapışması nedeniyle endişeli bir anne kuş gibiydi. Sağlık personeli tarafından temizlenmiştim, dikiş atılmasına gerek yoktu - ama artık çok geçti. O zamana kadar maçı çoktan kaybetmiştik, sakatlığımın bize sağladığı güç oyununda gol bile atamamıştık.

Kaybettiğim şey, üzerinde buz olduğu için şu anda uyuşmuş olan kesiğimden daha çok acıtıyordu.

Ama oyun yüzünden ne kadar kızgın olsam da, şu anki manzarayı umursamıyordum - Maven eşofman altı ve kendisine dört kat büyük kapüşonlu bir tişört giymişti, saçları ipekle sarılmıştı, yüzümün şiştiği ve morardığı yeri incelerken gözleri geniş ve endişeliydi.

"Daha iyi bilmesem, benim için endişelendiğinizi söyleyebilirdim, Maven King."

Sanki çığlık atmışım gibi irkildi, sanki kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi. Sonra iç geçirdi, sonunda yüzümdeki buzu çözdü. Elinde tuttuğu çantaya baktı ve gülümsemeye zorlamaya çalıştı.

"Daha çok kırdığın sopa için endişeleniyorum."

Ben de gülümsedim - çoğunlukla üzgün değilmiş gibi şaka yapmasının bile onun için çok zor olduğu gerçeğine. Bu düşünce hoşuma gitti, benim iyi olmam için endişelenmesi.

Spor salonundaki geceden beri aramızdaki her şey normalmiş gibi davranmak cehennem gibiydi. Hokeyin arkasında, o bankta ondan çıkardığım inlemelerden, elbisesinin üzerinden taşan göğüslerinden, onu aynaya doğru götürdüğümde kıçını açmasından daha fazla düşündüğüm bir şey yoktu.

Hatırladıkça sikim kasıldı ve boğazımı temizleyerek koltukta biraz doğruldum. Benim süitimdeydik, ışıklar alçaktı, televizyon sessizce arka planı spor olaylarıyla dolduruyordu - bu gece cildimi parçalayan iğrenç yüksek yapışma da dahil.

Buraya kadar onu zorlamadan, aramızda olanların gerçekten tek gecelik bir şey olduğunu düşünmesine izin vermeden geldim.

Ama daha fazlası olduğunu kabul etmesini beklerken sabrım tükeniyordu.

"Yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en sıkıntılı ifade bu olabilir," dedim.

Maven buzu yanındaki sehpanın üzerine atarak uzun bir iç çekti. Kanepenin yanında yere uzanmış, dizlerinin üzerinde dengede duruyordu ve oyundan dolayı çok ağrımasına ve aldığı darbeden dolayı başımın ağrımasına rağmen, o pozisyonda durup onun üzerinde yükselmenin, boğazını germenin ve ikimizin de aklını oyundan uzaklaştırmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmekte zorlanıyordum.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu başını sallayarak. "Sadece seni *izliyorum* ve acı içinde inliyorum. Yani, bu gece yüzüne bir sopa yedin," dedi ve sakatlığımı işaret etti. "Ama normal bir gecede bile durmadan kayıyorsun, camlara, tahtalara ve buzun üzerine fırlatılıyorsun, kaburgalarına dirsekler yiyorsun..." Gözleri benimkileri buldu. "Bu delilik."

"Sana söyledim," dedim omuz silkerek. "Ben kargaşayım."

Gülümsemek için gözlerini devirdi ama gözleri kesiğimin üzerinde gezinince gülümsemesi söndü. "Acıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf ettim. "Ama çok kötü değil. Bu oldukça önemsiz." "*Önemsiz* mi?!"

İşaret parmağımla kaplamalarıma vurarak, "Birkaç dişimi kırdırmanın yanından bile geçemezdim," dedim. "Eminim Livia sana bu konuda her şeyi anlatabilir."

Elini sallayarak yüzünü buruşturdu. "Onun korkunç hikâyelerini bir ömür boyu dinleyecek kadar çok duydum." Maven tereddütle elini uzatmadan önce bir süre beni izledi, soğuk parmak ucu kaşımdaki yara izinin üzerinde gezindi. "Peki ya bu?"

"Ah," dedim, geri çekildiğinde dokunuşunu yansıtarak. O dokunuş kaybolur kaybolmaz özledim, uzanıp elini tutmayı ve kendi elimde tutmayı arzuladım. "Keşke bunu destekleyecek destansı bir hokey hikâyem olsaydı ama ne yazık ki olay buz dışında gerçekleşti."

"Maymun demirlerinden düşmek mi?"

"Aslında suratına çelik burunlu bir tekme yedi." Maven'ın çenesi düştü. "*Ne*?!"

"Lise son sınıfta. Benden üç yaş büyük ve yaklaşık yüz kilo daha ağır bir adamla kavga ettim. Tamamen kaslıydı."

"Dur tahmin edeyim, bir kız yüzünden mi?" "İçimi görüyorsun."

Başını sallayarak kıkırdadı. "Neden şaşırmadım ki? Mezuniyet balosundaki eşini falan mı çaldı?"

"Sarhoş oldu ve amigo kızlarımızdan birini kum torbası olarak kullanmaya karar verdi çünkü o sırada kız arkadaşıydı."

Maven'ın yüzündeki renk soldu.

Omuz silktim. "Ondan daha genç ya da daha küçük olmam umurumda değildi. Ben bir yara izi aldım ama o hayatının dersini aldı."

"Suç duyurusunda bulundu mu?"

"Kıçını tekmeleyen bir lise öğrencisine karşı mı?" Alay ettim. "Çok utanmıştı. Bir korkak gibi topallayarak gitti ve arkadaşımı yalnız bıraktı, benim de tek istediğim buydu."

Beni tam olarak çözemediği bir beyin bükücü bulmacaymışım gibi izlerken gözlerinde yeni bir saygı seviyesi gördüğümü düşündüm.

"Ne?" O bir şey söylemeyince ben sordum.

"Bunu hayal etmek benim için zor."

"Ben birinin kıçını mı tekmeliyorum? ama Mave, bana biraz kredi ver. Bunu her gece buz üzerinde yaptığımı görüyorsunuz."

Adını kısaltınca yanaklarının kızardığını gördüğümü sandım. Bunu tekrar yapmak için aklıma bir not aldım.

"Demek istediğim... Seni bu senaryoda hayal edemiyorum. Seni daha *lüks* bir okul ortamında hayal etmiştim."

"İnanın bana, hazırlık okulları devlet okullarından daha dramatiktir. Herkesin parası olduğunda ve herkes paranın güç olduğunu düşündüğünde... kuralların geçerli olmadığı bir hayal dünyasında yaşıyor gibi hissedebilirsiniz."

Bunun üzerine bir kahkaha attı, gözleri yerdeydi, sanki şu anda benimkini değil de kendi geçmişini düşünüyor gibiydi. Gözlerinde dans eden hayaletleri gördüm.

"Şunu söyleyebilirim ki, yara izimi taşımanın, birlikte yaşamak zorunda olduğunuz gizli yara izlerini taşımaktan daha kolay olduğunu düşünüyorum."

Durdu, bana bakmadan önce bir sonraki nefesi göğsünde bir an durakladı.

Ona eski sevgilisi hakkında daha çok şey sormak istedim, arkasında titreyerek durduğu dikenli tellerle çevrili duvarların sorumlusu olan o piç hakkında. Onu incitmişti. Bu kadarını kabul etmişti. Ama anlattığından daha derindi, adamın küçük kalıntıları bir patlamanın şarapnel parçaları gibi ona yapışmıştı.

Birden telefonu titredi, ekran aydınlandı ve odadaki karanlığı yardı.

Başparmağını ekranın üzerinde gezdirip bir mesaj göndermeden önce biraz iç geçirerek masadan aldı.

"Ne ?"

"Reya bir güncelleme istiyor." Bir sonraki söyleyeceği şeyden utanıyormuş gibi bana baktı. "Herkes senin iyi olduğunu bilmek istiyor."

Kanepede daha dik oturmak için manevra yaptım. "O zaman insanlara istediklerini verelim."

"Gerçekten mi?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim ve ona göz kırptım.

İşini, insanların onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. Belki ben de ona bunu önemsediğimi gösterirsem, beni zihninde koyduğu kutudan çıkabilirdim. Livia'nın onu aradığımda, Maven'in randevusunda nerede olduğunu söylemeden önce söylediklerini düşündüm.

Onun güvenini kazanmak için önünde uzun bir yol var.

Maven bir süre beni izledikten sonra Instagram'ı açana kadar ekranına dokundu. İki başparmağımı havaya kaldırdığım bir fotoğrafımı çekti ve bana gösterdiğinde ikimiz de şişmiş, morarmış yüzüme ve bandajla kapatılmış kesiklere güldük.

Fotoğraf yayınlandıktan sonra Maven yerden zıpladı ve uzun süredir bulunduğu pozisyondan dolayı biraz irkildi. Gitmek üzere olduğunu bildiğim için midem hemen bulandı. Onunla dişlerini göstermeden geçirdiğim ilk geceydi, ilk kez duvarların arkasından az da olsa baktığını hissediyordum.

"Biraz uyusak iyi olacak," dedi. "Ben uyumadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?

Git

mek *Kal*.

mi?" Kelime zihnimde, göğsümde yankılandı, ama ben onu söndürdüm bir mum alevi gibi.

"Yani, bir masaj işime yarayabilir," dedim. "Ya da belki bir öpücük - bu her şeyi daha iyi hale getirir, değil mi?"

"Vince," diye uyardı.

"Maven," diye yineledim.

O anda çok rahat görünüyordu, çok rahattı ve yine de ağır çekimde her bir korumayı yerine oturtmasını izledim, arkasını dönmeden önce kaşlarının arasındaki küçük bir çizgi görünüyordu.

"Buzlanmayı sakladığınızdan emin olun," dedi ve kapının yanındaki masadan çantasını aldı.

"Dikkatli ol. Yine beni önemsiyormuşsun gibi göründüğün o şeyi yapıyorsun."

Döndü ve bir elini kalçasına koydu. "Kendini övme."

orada, diye düşündüm. *Benim alıngan kızım.*

Onunla oynama şansına karşı koyamadım.

"Bu arada sormayı unuttum... Geçen hafta spor salonundan eve yürüyüşün nasıldı?"

Benim sırıtışım arttıkça Maven'ın yüzü gevşedi.

"O gecenin biraz *sıcak* olduğunu biliyorum. Nemli. Her şey biraz... yapış yapış olabiliyor."

Alay edip topuklarının üzerinde dönmeden önce bir an için ağzı açık kaldı.

"İnanılmazsın."

"Yağmur mu yağdı?" Arkasından seslendim, kollarımı kanepenin arkasına dayamış gidişini izliyordum. "Her şeyin biraz *ıslak* olduğunu duydum."

"Güle *güle*."

O kapıyı çarptıktan çok sonra güldüm.

CHAPTER 26

İnatçı Bir Kız Vince

Çaylak partisi Tampa Bay Ospreys için merakla beklenen bir etkinlikti.

Sezonun nispeten sakin olduğu bir noktada - yani maçlar arasında en azından birkaç günümüz vardı ve sicilimiz çok kötü değildi
- kıdemliler, takımdaki çaylakları onurlarına düzenlenen bir sefahat gecesi için kaçırırlardı.

Koç McCabe'in bu olayda olmadığı fark ediliyordu ve iyi ki de yoktu, çünkü şu anda bir striptiz kulübünde iç çamaşırlarımla sahnedeydim ve başımdan aşağı bir kova su dökülüyordu.

Striptizciler tarafından sırılsıklam edildiğimde havaya kaldırdım ve takım arkadaşlarımın kükremesi eşliğinde saçlarımı ıslak bir köpek gibi salladım. Kulüpte çalışan kadınlar dışında sadece biz vardık ve onlar da iyi sporculardı, kaosumuza oynadılar ve herkes için unutulmaz bir gece olmasını sağladılar.

Şahsen ben, nasıl bu kadar istikrarlı olduklarına, sırılsıklam ıslak bir sahnede sekiz inçlik topuklu ayakkabılarıyla kayma ve düşme radarlarında bir risk bile değilmiş gibi yürüdüklerine hayret ettim. Ve arkamızdaki direkleri tutup kendilerini yukarıya doğru salladıklarında ve bir sürü bükülme hareketi yaptıklarında, ekip tekrar patladı ve neredeyse mekanın tavanını uçurdu.

Bu dikkat dağınıklığını sahneden inmek için bir bahane olarak kullandım ve bana bir havlu ve giysilerimi uzatan kıza göz kırparak teşekkür ettim. Sıra zavallı Carter'daydı ve işkenceye hazırlanmak için bir shot daha atıyordu.

"Keşke annem beni şimdi görebilseydi," dedim Jaxson'ın yanındaki masaya çöktüğümde.

"Ew, kardeşim, sırılsıklam olmuşsun." Beni itmeye çalıştı ama saçlarımı tekrar salladım ve kot pantolonumu çekiştirmeden önce su damlacıklarını ona doğru savurdum

ıslak külotumun üzerine. Jaxson kollarını silmek için benim havlumu kullanırken, kokteyl garsonunun getirdiği birayı nezaketle kabul ederek tişörtü çıkarmadım.

"Partiniz bu kadar vahşi miydi?" Barın etrafında takım arkadaşlarım dediğim hayvanlara bakarak ona sordum. Herkes bangır bangır çalıyordu ve Carter sahneye sürükleniyor, DJ yeni bir şarkı açıyor ve takım arkadaşlarımız o soyunurken ona dolarlar fırlatıyordu. Gömleği kafasına sıkıştığında ve neredeyse sahneden düştüğünde güldüm.

"Benim için özel bir sahil evimiz vardı," dedi ve birasını dudaklarına götürürken gülümseyerek başını salladı. "O gecenin yaklaşık yüzde ikisini hatırlıyorum, ama asla unutamayacağım bir şey palyaço makyajı ve yatağımda dört kızla uyanmak."

Kıkırdadım, sonra tam zamanında sahneye döndüm ve Carter'ın direğin üzerinde yarım yamalak bir dönüş yapmaya çalışırken kıçının üzerine düşmesine neden olacak şekilde onu çağırdım.

"Bu arada, siz şerefsizlerin yemekte yaptığı şey gerçekten güzeldi," dedim. Tüm gaziler kulübe gitmeden önce bizi şehirdeki en güzel et lokantasına yemeğe götürmüş ve hesabın kendilerinden olduğunu söyleyip hesabı sonunda bize teslim etmişlerdi.

"Hey, seni soyunma odasında tutup saçını ve sakalını için şükret," dedi Jaxson. "Kafan ve yüzün çıplak olana kadar ne kadar çirkin bir orospu çocuğu olduğunu asla anlayamazsın."

Carter ellerini maçtaki gibi havaya kaldırarak daha yüksek sesle tezahürat yapmamızı istedi. Ve tezahüratın sesi yükseldikçe, sahnede ay yürüyüşü yaptı, bir spor ayakkabısının üzerinde döndü ve biramı tükürmeme neden olan bir jazz split ile yere indi.

Hepimiz onayımızı haykırdık ve ardından Carter sahnedeki katlanır bir sandalyeye atıldı ve kulübün dört dansçısı onun üzerine çullandı.

Sırıttım ve başımı salladım.

Ve sonra, tıpkı bütün gece olduğu gibi, Maven'ı bulana kadar gözlerim kalabalığı taradı.

Saçmalıklar için sürüklendiğinde, ya erkenden çekileceğinden ya da kahverengi yanakları kızarmış halde tüm gece boyunca sessiz oturacağından emindim. Bunun yerine, takımın bir parçasıymış gibi uyum sağladı, hatta ben sahnedeyken bana dolar banknotları fırlattı.

Bu geceden Instagram için güvenli bir içeriği nasıl bulacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu gerçekten bir şeyler kaydederken gördüğüm tek zaman akşam yemeğiydi.

Şu anda Will'le oturmuş, ikisi birlikte gülüyor ve Carter'ın kucağında üç yarı çıplak kadın varken ereksiyon olmamaya çalışmasını izliyorlardı. Ama sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi, saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru düzeltti ve şöyle bir baktı.

Gözlerimiz birleşti, kalbim sarsıldı ve bana küçük bir gülümseme sundu, ben de ona göz kırparak karşılık verdim. Parmak uçlarıyla martini bardağının sapını tuttuğu yere baktığında biraz kızardı, sonra Will ona bir şeyler söyledi ve dikkatini tekrar ona verdi.

Jaxson bana doğru döndüğümde boktan bir sırıtışla beni kıstırdı.
Onu
. "Ne?"

"Bana *ne deme*, seni aşk hastası piç."

Biramdan bir yudum aldım.

Jaxson dirseğini masaya dayayarak bana doğru eğildi. "Bu sessizlik kabul mü yoksa inkar mı?"

"Neden bilmiyorum, o yüzden ben de bilmiyorum."

Homurdandı. "Tabii. Tamam, yani bana Maven ile aranızda hiçbir şey mı söylüyorsun?"

Gözlerimi sahneden ayırmamak için tüm çabamı harcadım. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım on gün kadar önce New York maçından önceki gece acıma partinizi verirken kapınıza geldi, ona spor salonunda olduğunuzu ve ertesi gün ikinizin *de çok* yorgun göründüğünüzü söyledim."

"Uzun bir haftaydı."

Ona bakmadığım zaman Jaxson göğsümü dürttü. "Saçmalık."

Çenemi sıktım ve ona bir şey söyleme isteğime karşı koydum. Maven kimsenin bilmesini istemediğini açıkça belirtmişti.

Onun *içinde* olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra son bir buçuk haftadır onun etrafında olmak beni öldürüyordu. Her günün sonunda düşüyordum, antrenmandan değil, ellerimi ondan uzak tutmak, isteklerine saygı duymak, amının tadının nasıl olduğunu öğrendikten sonra olabildiğince normale yakın olmak için harcadığım çabadan.

Duşta kendimi her pompaladığımda onun iniltilerini duyuyor, aynada vücudunun kavisli halini görüyor, amının beni bütünüyle yuttuğunu hissediyordum. Hayatımda bir daha asla o geceyi düşünmediğim bir orgazm yaşayamayacağıma ikna olmuştum.

Ve tenimiz kazara her temas ettiğinde, bunu hissettim - o gece boyunca yüklenen elektriği. Onun da hissettiğini biliyordum.

Ama hâlâ mücadele ediyordu.

Ve bu yanağımda iyileşen kesikten daha çok acıttı.

Biramdan agresif bir yudum aldım ve bir boğa gibi burnumdan üfledim.

O gece ona söylediklerime hâlâ inanıyordum - bunun tek seferlik bir şey olmasına imkân yoktu.

Ama Maven inatçı bir kızdı ve sabrım sınanıyordu.

"Pekâlâ," dedi Jaxson onu şımartmadığımda. "Madem aranızda bir şey yok, o zaman atışımı yapmamın bir sakıncası olmaz sanırım?"

Buz damarlarıma battı.

Yavaşça ona doğru döndüm, kışkırtıcı sırıtışıyla karşılaştığımda gözlerim tehditkârdı.

"Ne?" Masummuş gibi davranarak çoktan kabinden dışarı kaymaya başlamıştı. "Sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum. Senin için sorun olmadığından, orada bir şey olmadığından emin olmak istedim ve sanırım yok, o yüzden..."

"Brittzy," diye uyardım, ayağa kalkıp bir eliyle düğmesinin dikişini düzeltirken ona hançer fırlattım.

Beni görmezden gelerek Maven'ın Will'le birlikte olduğu yere baktı. Kadın gülerek başını geriye attı ve adam alçak bir ıslık çaldı.

"O tam bir duman gösterisi, dostum." Sonra dişlerini emdi ve koluma vurdu. "Bana şans dile."

Elim istemsizce tuttuğum bira kutusunu ezdi, IPA'dan geriye kalanlar masanın üzerine döküldü. Jaxson'ın güldüğünü duyduğumu sandım ama durmadı. Onun masasına doğru yürüdü ve oturdu, böylece Maven'ın Will'e yaklaşmaktan başka çaresi kalmadı.

Ve işte oradaydı, iki takım arkadaşımın arasına sıkışmıştı.

Jaxson kolunu kabinin arkasına ve dolayısıyla *kızın* üzerine attı. Eğildi, çok yakındı, dudakları kızın kulağının dibindeydi ve kızın gülümsemesine ve gözlerini devirmesine neden olan bir şey söyledi.

Ama çekilmedi.

Kendini affettirmedi, onu kabinden dışarı itmedi, bana doğru bir bakış bile atmadı. Ona doğru eğildi, ona her ne söylüyorsa ona doğru eğildi, saçlarıyla oynadı ve sanki bu kahkahaların bana özel olmaması gerekiyormuş gibi güldü.

Bunu izlerken neredeyse bir dişimi kırıyordum ve sonra Carter aptal bir sırıtışla yanıma çöktü. Bana bir shot uzattı, yanında da bir limon uzattı.

"Buna ihtiyacın varmış gibi
görünüyorsun." Ona cevap
vermedim.

Ama onu geri fırlattım ve neredeyse Maven'ı izlemek kadar acı vermesine izin verdim. Likör göğsümü yakarken, kendime ona son bir kez bakma izni verdim.

Sonra boynumu kırdım ve tıpkı alkolün yaptığı gibi yeni bir kararlılığın kan dolaşımıma yerleştiğini hissettim.

Maven benimdi. Bunu o da benim kadar biliyordu. Ama başka türlü davranmaya kararlıydı.

Güzel.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

CHAPTER 27

Söylemiştim

Maven

Gece yarısı civarında çaylak partisi sona erdi ve striptiz kulübü kapılarını diğer müşterilere açtı.

Başta fark etmedim. Bir saniye önce Carter sahnedeydi ve ben Will Perry'yi daha yakından tanıyordum. Sonra, kalabalık etrafımızda yoğunlaştıkça onunla Jaxson Brittain arasında sıkıştım ve ikisini duymak kolaydan neredeyse imkansıza dönüştü.

Striptizciler sahneye çıktı, müşteriler ön sırayı olduğu kadar arkadaki VIP masalarını da doldurdu. Go-go dansçıları barın üzerinde zıpladı ve ışıklar DJ'in çaldığı ritimle parladı. İnsanlar konuşuyor, gülüyor, ıslık çalıyor ve bağırıyordu; hepsi de müzikten daha yüksek sesle konuşmak için mücadele ediyordu - ki bu bir başarıydı.

Ağzı kulağımın dibinde olmasına rağmen Jaxson konuşmamızı sürdürmeye çalıştığında en az iki kez tekrar ettirmek zorunda kaldım. Son bir saattir bana saçma sapan hikâyeler anlatıyordu, çoğunlukla da Vince'le sezon öncesi yaptıkları maskaralıklar hakkında.

Gece yarısına doğru tuvalete gitmek için müsaade istedim ve bir esneme ağzımı genişlettiğinde yansımama güldüm. Geceyi bitirmeye hazırdım.

Tıklım tıklım dolu kulüpte Vince'i aradım. Nedenini gerçekten bilmiyordum ama ona dışarı çıkacağımı söylemem gerektiğini hissettim. Zaten bu noktadan sonra çekilecek herhangi içeriği yayınlayacak değildim ve ekip benim zevkime göre biraz fazla gürültülü olmaya başlamıştı.

Bütün gece ne kadar kaygısız göründüğünü hatırlayınca biraz gülümsedim. Çaylak yemeğinde yanına oturdum, dizlerimiz masanın altında sürtünüyordu, kocaman ellerinin kokteylini tuttuğu yere her baktığımda kalbim göğsümde çarpıyordu. O ellere bakıp da ne olduğunu hatırlamadan edemiyordum.

Bana da yaptılar ve bu şık bir restoranda akla gelmesi çok kötü bir imajdı - özellikle de üzerimde sadece tanga olan bir elbise varken.

Limuzinlerle kulübe vardığımızda, onun sahneye sürüklenerek taciz edilmesini izlemekten büyük keyif almıştım.

Gülmesini, eğlenmesini sevdim.

Ayrıca kulübün öbür ucundan ona her baktığımda onun da bana bakıyor olmasını seviyordum.

Bu düşünceyle boynum ısınırken içimden kendimi azarladım.

Kesiği çoktan iyileşmişti, bandajlar çıkarılmıştı ama morarmış, hassas eti bana Atlanta'da birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlattı. Bana o şekilde açılması biraz fazla samimi hissettirmişti. Reya'nın bana mesaj atıp ben kendimi daha fazla kaybetmeden sözümüzü kesmesine şükrettim.

Vince ile bunu yapmak çok kolaydı, ki bu çok büyük bir sorundu.

Kalabalığın kalbi atmaya başlamıştı ve ben de kalabalığın arasında dolanarak Vince'e iyi geceler dilemeye çalışıyordum. Teslim olmaktan çok uzak olduğunu biliyordum. Ne de olsa bu *onun* çaylak partisiydi.

Görevde olduğum ilk hafta bana çömlekçilikle ilgili anlattıklarını düşündüm, stresini atmasına ve yeniden merkezlenmesine nasıl yardımcı olduğunu. O zamandan beri çarkın başına oturmak için yeterince zaman ayıramadığını da not ettim ve bunun onu yıpratıyor olması gerektiğini biliyordum.

Bu gece rahatlamasına sevindim. Buna ihtiyacı vardı.

Birkaç takım arkadaşıma onu görüp görmediklerini sordum, hiçbiri beni ona yönlendiremeyince biraz çaresiz hissettim. Sonunda onu gördüğümde dışarı çıktığımı bildiren bir mesaj atmak için telefonumu çıkarıyordum.

Bunu yaptığımda kalbim ikiye bölündü.

Onu VIP kabininde kucağında bir kadınla gördüğümde nefesimin kesilmesi hiç adil değildi. Sahneyi katalogladığımda göğsümün ciğerlerimdeki yaşamı nasıl sıktığı adil değildi: kıçındaki elleri, kalçalarının ona karşı sürtünmesi, külot eriten sırıtışı, onu ritme göre sürerken ellerinin göğsünün uzunluğunu gezmesi.

İkisi de tamamen giyinikti ama bunun bir önemi yoktu. Sanki az önce adamın siki kadının ağzındayken içeri girmişim gibi hissettim.

Göz alıcıydı - koyu kahverengi teni, ince sırtından aşağıya dökülen uzun, gece yarısı örgüsü. Kız onun üzerinde öylesine baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyordu ki sanki müzik onun içinde yaşıyordu ve Vince gözlerinin kızın vücudunda gezinmesine izin verdi.

Kendisi gibi görünmüyordu.

Boğazımda safra yükselirken bile bunu fark ettim. Bir şeyler ters gidiyordu. Kızgın görünüyordu, neredeyse... *uzak*, meşgul değil, uyuşmuş.

Gözleri yavaşça benimkilere , çenesi sertleşti. Sanki görmemi istiyordu.

Burun deliklerim alevlendi ama gözlerim sulanmadan topuklarımın üzerinde döndüm ve kalabalığın arasından kapıya doğru ilerledim. Dışarıdaki temiz oksijenin ilk yudumunda nefes nefese kaldım ve sonra limuzinlerden birine tırmandım, şoföre diğer oyuncuların hiçbirinin henüz gitmeye hazır olmadığını ve lütfen beni geri götürmesini ve sonra geri dönebileceğini söyledim.

Neyse ki beni dinledi ve ben arka koltuğunda otururken tek bir soru bile sormadı.

Başımı tekrar tekrar salladım, önce güldüm, sonra alay ettim, sonra da hayal kırıklığıyla hırladım. Umursamamalıydım. Onu başka biriyle görünce midem bulanmamalıydı. İstediğim şey buydu.

Bir kez ve sadece bir kez.

Profesyonellere geri dönün.

Bu da kucağında başka bir kız olduğu için üzülmeye hakkım olmadığı anlamına geliyordu.

Ama bu beni öldürdü. İhanet, şehir merkezine dönerken içimde bir virüs gibi dolaştı.

Öfke biraz yatıştığında, hayal kırıklığı onun yerini almak için koşuşturdu. Şaşırmamam gerekirdi. Bu tam da onu tahmin ettiğim şeydi. On gün önce beni bir aynanın karşısında becermiş olması ya da Atlanta'da otelde yalnız kaldığımızda içimi görür gibi beni izlemiş olması önemli değildi. Bana açılmış olması, şovun arkasındaki adamı biraz daha görmeme izin vermesi önemli değildi.

Çoktan yoluna devam etmişti, görevi tamamlanmıştı. Beni çıplak görmüştü, aleti ıslanmıştı ve şimdi ben de arkasına atabileceği bir başka fetihtim.

O gece restoranda, beni tuvalette köşeye sıkıştırıp beni istediğini söylediğinde ona da aynı şeyi söylemiştim. Gözlerinin içine bakmış ve onu olduğu gibi gördüğümü *söylemiştim*.

Ama o zaman bile, onun farklı olup olmadığını, onu çok sert yargılayıp yargılamadığımı, sonunda beni haksız çıkarıp çıkarmayacağını merak eden küçük bir parçam vardı.

Artık nefesimi tutmamam gerektiğini biliyordum.

Limuzin artık evim dediğim gökdelenin önüne yanaştığında dışarı çıktım ve koşarak daireme çıktım. Topuklularımı tekmelediğimde etrafa baktım - benim olmayan kanepeye, benim olmayan sandalyelere, pencerelere, sanat eserlerine ve Florida'da yaşadığımız için hiçbir anlam ifade etmeyen aptal şömineye.

Evimi o kadar özlemiştim ki ilk gözyaşımı serbest bıraktım.

Düşer düşmez çantamı dolaptan alıp toparlanmaya başladım. Kendi evimde geçireceğim bir gece işimi etkilemeyecekti ve bu gece yatağımı istiyordum.

Toparlanırken kendime ", Maven," diye telkinde bulundum. " yok. Sen iyisin. Her şey *yolunda*."

Neredeyse inanacaktım.

Ta ki çantamı tek omzuma atıp kapımı açtığımda Vince'i koridorun ortasında dikilirken bulana kadar.

Durdum, çantam sallandı ve yerine oturmadan önce neredeyse beni de beraberinde götürüyordu. Vince durduğu yerde taş kesilmişti, heykel formunda yakalanmış işkence görmüş bir tanrı gibiydi. Sanki beni almaya geliyordu ve sonra kendini durdurdu, ama sonra nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden öylece kaldı, bekledi.

Ama ne için?

Bana doğru ilerlemeye başlamadan önce uzun bir süre öylece durduk, hızı yavaştı, kapımda önümde durana kadar gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Bakışları çantama kaydı ve yutkunarak beni bir kez daha buldu.

"Nereye gidiyorsun?"

O anda büyü bozuldu ve adamın kucağında kıvranan kadını hatırladım. Burnumun ucuyla bir kahkaha attım. "Eve," dedim, sonra kapıyı arkamdan kapattım, kilitledim ve koridorda ilerledim.

Vince peşimdeydi. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

"Yalancı."

Hırladım ve göğsüne sertçe vurmak için döndüm. "Madem biliyorsun, o zaman neden soruyorsun, seni kendini beğenmiş pislik?"

"Çünkü senden duymak istiyorum."

"*Ne* diyeyim? Halka açık şehvet gösterinizden iğrendiğimi mi?"

"" diye meydan okudu. "Kızgınsın. Kıskanıyorsun."

Alay ettim. "*Ben*-"

"Öylesin. Biliyorum çünkü seni Brittzy ile bir kabinde sarmaş dolaş gördüğümde ben de aynı şekilde hissettim."

Gözlerimi kırpıştırarak çalıştım.

Sonra da güldüm.

"Şaka yapıyor olmalısın. Ne yani, onu ellemene izin veren ilk kızı buldun ve benim göreceğimi umarak VIP kabinine mi götürdün?"

Çenesi kilitlendi ama cevap vermedi.

"Vay canına." Tekrar güldüm, başımı salladım ve asansörün düğmesine bastım. "Gerçekten güzel, Tanev."

"*Lanet* olsun, kadın." Çantamı o kadar hızlı kaptı ki fark edemedim ve sonra elleri üzerimdeydi, beni en yakın duvara doğru iterken yüzümü kavradı. Duvara çarptığımızda nefesim kesildi, altın yeşili gözlerinde tutuşan öfke ve tutku karışımıyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bunu yapmak istemiyorum," diye boğuldu, Adem'in elması bu itirafla sertçe sallanıyordu. "Seninle bu lanet oyunları oynamak istemiyorum. Seni takım arkadaşlarımdan biriyle gördüğümde acı çekmek istemiyorum çünkü benim olduğun güvencesine sahip değilim ve seni tanımadığım rastgele bir kızla kıskandırmaya çalışmak istemiyorum. Ben böyle biri değilim ama beni böyle biri yapıyorsun çünkü senin için *deli oluyorum*."

İçim bu sözlerle, bu kendinden emin, güçlü adamı bu kadar çiğ ve açıkta görünce eriyip pelteye dönüştü.

Hepsi benim için.

Bunun bana yaptığı şey, kalçalarımın birbirine kenetlenmesi ve nabzımın bir çentik atması iğrençti.

Sağduyumdan geriye kalan son parça, az önce eve dönerken arabada hissettiklerimi hatırlamam ve burada kiminle oynadığımı kendime hatırlatmam için avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Ama çığlıklar bir sineğin vızıltısı gibiydi - can sıkıcı ve sonra tamamen görmezden gelebileceğim bir şeydi çünkü kalbim çok daha yüksek sesle uğulduyordu.

Vince içimi okudu, onda da bir şeyler değişti. Bunu yapmak istememiştim ama başka seçeneğim yoktu.

Yeşil ışık yanıyordu.

Bir iç çekişle alnı benimkiyle buluştu, bir eli boğazımı avuçlamak için kayarken diğeri vücudumu boydan boya kat etti ve kalçamı kavradı.

"Sabırlı olabileceğimi düşünmüştüm," dedi, nefesi dudaklarımda sıcaktı. "Bekleyebileceğimi, *seni* bekleyebileceğimi düşünmüştüm ama yapamıyorum."

Geri çekildi ama parmakları boynumda gezinirken beni kendine yakın tuttu. Elini başparmağı alt dudağıma değene kadar kaldırdı ve ben de orada öylece durup bana dokunmasına izin verdim, içime dolan adrenalinin etkisiyle bayılmamaya çalışıyordum.

Asansörün sesi duyuldu, kapılar açıldı, kaçmak için son şansımdı.

Kapanmalarına izin verdim.

Ona ukalalık etmediğimde, onu itmediğimde, asansöre doğru kaçmadığımda Vince'in gözleri parladı. Nefesi benimki kadar sığdı ve kalçamdaki kancayı çıkarırken boğazındaki o çukur noktaya odaklandım.

Bir sonraki nefeste, o el kalktı ve elbisemin altına girdi, ben nefes nefese kalıp başımı duvara yaslarken beni kavradı.

"Bana bak," diye homurdandı.

Söylediklerini yapmak, avucunu yukarı ve aşağı ovuştururken gözlerinin içine bakmak, beni sadece onun yapabileceği gibi yavaşça hayata döndürmek için tüm çabamı harcadım. Buna karşı koymak istedim ve nedenini bile bilmiyordum. Dizlerimi birbirine kenetleyip uzaklaşmak ve ona siktir olup gitmesini söylemek istedim.

Ama bedenim bir haindi ve kendimi onun için yayılmış hissettim - uyluklar açılıyor, daha fazlası için çağırıyordu.

Ağzının kenarı seğirdi, küçük bir zafer gülümsemesi.

"İşte benim kızım," dedi külotumun dikişiyle oynarken. Göz kapaklarım titriyordu ama ona odaklanmaya devam ettim, ben onu içeri aldıkça gözlerinin daha da dans ettiği yere. "İşte benim kızım."

Bir parmağının ucuyla ıslaklığımı okşayarak benimle alay ettiğinde iç çektim, adı dilimden izinsiz döküldü.

"Vince."

"Ne oldu, tatlım? Ne söylemek istiyorsun?"

Dudaklarımı birbirine doladım, beni tekrar avuçladığında tüm vücudumu saran titremeye karşı savaştım, bu sefer daha sertti, bana dokunduğu ilk geceden beri yanmayı bıraktığından emin olmadığım ateşi başlatmak için gereken sürtünmeyle beni ovuyordu.

Onun içinde eriyerek inledim ve o da açgözlülükle ağırlığımı aldı.

"Söyle," diye fısıldadı kulağıma, parmakları elbisemin altında benimle oynuyor, beni sadece onun çalabileceği bir enstrüman gibi akort ediyordu.

"Lütfen."

Bu kelime içimden, sönmekte olan bir balondan çıkan hava gibi sızdı ve Vince'in dudaklarındaki gülümseme daha da kıvrıldı.

"Lütfen *ne*."

"Dokun bana," diye inledim, üzerine çıkarken kollarımı boynuna doladım. "*Al* beni."

Bu yakarışımı tutkulu, talepkâr bir öpücükle, nefesimi ve kararlılığımdan geriye kalanları aynı anda çalan bir öpücükle yakaladı. Dili benimkiyle buluştu, ben ona karşı kıvranırken elleri kıçımı tutuyordu, eliyle bana verdiği sürtünme için çaresizdim.

Lastik bant koptu.

Ben bunu fark edemeden duvardan düşmüştüm, Vince çantamı yerden alıp hem çantamı hem de beni koridora taşırken hâlâ beni sertçe öpüyordu.

"Sana söylemiştim," diye homurdandı

dudaklarıma karşı. "Pardon?"

Dudağımı ısırdı, sırıtarak dişlerinin arasında emdi. "Bir dahaki sefere sana dokunduğumda bana yalvaracaksın."

Beni kapımın önünde ayağa kaldırıp çantamı karıştırarak içine attığım anahtarları bulmadan önce alay edecek ya da kendi sözlerimle onu sıkıştıracak zamanım olmadı.

"Şu kapının kilidini aç," dedi, elime bırakmadan önce onları aramızda salladı. "Sonra da dizlerinin üzerine çök."

CHAPTER 28

Lütfen

Vince de

Çok iyi bir kızdı.

Kapının kilidi açılır açılmaz Maven kapıyı iterek içeri girdi ve beni de kendisiyle birlikte içeri çekti. Çantasını fuayenin bir köşesine bıraktım ve beni oturma odasına götürdüğü yeri takip ettim.

Sonra elimi bıraktı ve tıpkı istediğim gibi dizlerinin üzerine çöktü.

İlk kez onun evine gidiyordum, çok benziyordu ama yine de hiç benzemiyordu. Onunki daha küçüktü, yavandı, kendisini yansıtmayan mobilyalar ve sanat eserleriyle doluydu. En kısa zamanda beni eve -*gerçek* evine- götürmesini istemek için aklıma bir not aldım.

Ama bu gece için ilgilenmem gereken daha acil meseleler vardı.

"Bilgin olsun," dedi, kıçı topuklarının üzerinde dengede, dizleri parke zemine dayanmıştı. "Benim takım arkadaşınla *konuşmamla* senin kucağında bir kızın sürtünmesi aynı şey değil."

Sırıttım, kollarımı kavuşturup diz çöktüğü yere bakarken duruşumu genişlettim. "Eğer bir şey talep etmek istiyorsan, Maven, sadece söyle."

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Sen benim emrimde değilsin."

"Hayır mı?" Başımı eğerek sordum. Sonra yavaşça onun olduğu yere doğru yürüdüm ve parmak uçlarımla çenesini eğerek bana bakmasını sağladım. "Benim iznim olmadan başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verme. Sadece arkadaş olmanız umurumda değil."

Göz kapakları biraz titredi ve kaşlarımı kaldırıp beklemeye

başladım. "Başka bir kadına dokunma," dedi dikkatlice,

sessizce. "Neydi o?"

"Başka bir kadına *dokunma*," dedi daha yüksek sesle, gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Ve başka bir kadının sana dokunmasına izin verme."

Gülümsemem tırmandı, sert emri sikimin seğirmesine neden oldu. Eğildim, çenesini avucumun içine aldım ve dudaklarında asılı kalan o tatlı kelimeleri öptüm. Onu bıraktığımda tekrar dik durdum.

"Nasıl . Şimdi elbiseni kalçana kadar çek."

Nefes alış verişinin yoğunlaştığı, kuralların belirlendiği ve tekrar oynama zamanının geldiği anı gördüm. Parmak uçlarını yavaşça belindeki kumaşın içine sokarken göz kapakları dalgalandı, kıçının üzerinden fırlayıp kalçalarında dantelli bir şekilde oraya yerleşene kadar kumaşı azar azar kıvırdı.

"Bacaklarını aç."

yaparken burun delikleri

alevlendi. "Daha geniş."

Yine itaat etti, ayaklarını kıçının altında birleştirdi ve dizlerini açtı. Tangasının kahverengi kumaşını, teniyle nasıl karıştığını görebiliyordum. "O mükemmel göğüslerini elbisenin içinden çıkar."

Gözleri hâlâ bendeyken, ince askıyı önce bir omzundan, sonra diğerinden kaydırdı ve göğüsleri ortaya çıkana kadar kumaşı aşağı doğru sıyırdı. Altında sütyen yoktu ve onu görünce sikim taş gibi sertleşti.

Arkasındaki pencereden şehir görünüyor, ışıklar Hillsborough Nehri'nin sularından yansıyordu. O da bu fonda bir sanat eseriydi.

Yutkundum, ellerim kemerimi açmak için hareket etmeden önce ayakkabılarımı hızlıca hallettim. Maven'ın bakışları, kemerimi ve pantolonumun düğmesini açana kadar beni izlemeye devam etti. Ardından fermuarımı indirdim ve pantolonumu silkerek çıkardım, ardından spor ceketimi ve düğmeli gömleğimi giydim.

Gömleğimi açık bıraktım, kolları dirseklerime kadar sokulmuş göğsümü ve karnımı ortaya çıkarıyordu. Külotum çadır gibiydi, sikim serbest kalmak için can atıyordu ama yine de ona doğru yürürken giyinik kaldım.

"Islak mısın?" Başparmağımı çene çizgisinin üzerinde gezdirerek sordum. "Evet," diye nefes aldı.

"Göster bana."

Bir elini bacaklarının arasına kaydırdı, parmağını tangasının altından geçirirken göz kapakları biraz titriyordu. Parmağını tekrar çekip bana parlayan parmak uçlarını gösterdiğinde, gördüğüm manzara karşısında dudağımı ısırdım.

"Bundan daha iyisini yapabiliriz," dedim ve sonra külotumu çıkarıp yana attım. Kendimi avuçladım, yumruğumu sikimin etrafına sardım ve iki yavaş pompayla yumuşattım. Maven neredeyse salyalarını akıtıyordu.

Bunu yaptığımda, bacaklarını birbirine kenetlemek ister gibi uyluk kasları harekete geçti.

Dizlerini daha da açmak için ayaklarımı kullandım ve sonra her ihtimale karşı onları orada tuttum - böylece yayılmış kalmaktan başka seçeneği yoktu.

"O güzel ağzını benim için aç, tatlım."

"Lütfen de."

İsteğime bu kadar çabuk karşılık vermesine kaşlarım çatıldı ve göğsümden yükselen kısa bir kahkahayla sikimi dudaklarının kenarında tuttum.

"Lütfen," dedim sırıtarak.

Ağzını açtığında gözleri eğlenceyle parlıyordu, dili ucuma dokunmak için kayıyordu.

İlk dokunuşta tısladım, gözleri bana gülümserken başımı salladım. Ama ağzını açık tuttu ve sikimi ağzına sadece bir santim daldırmadan önce tepemi diliyle kaydırdım.

"Siktir," diye inledim, içimdeki her sinir onun ıslak sıcaklığını hissedince canlandı. Tekrar içeri bastırmadan önce başımı alt dudağının üzerinde gezdirerek geri çekildim, bu sefer biraz daha derine.

Maven başını biraz aşağı eğdi, çenesini açarak öğürmeden beni içine alabildi. En işkence edici, en güzel manzaraydı - dizleri genişçe açılmış, meme uçları sivrilmiş, ağzı açık ve sikilmeye hazır.

Ellerim saçlarını buldu ve onu dikkatlice kendime çektim, kendimi dışarı ve sonra daha derine soktum. Bana her santimetre daha yer açtığında, onayımı inliyor, kalçalarımı esnetiyor ve sikimin dudaklarının arasında kaybolmasını izliyordum.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim," dedim ve gözyaşları içinde bana baktığında lanet ettim. "Evet, bebeğim. Aynen böyle. Ağzını sikerken beni izle."

Etrafımda inledi, bu da yıldızları görmemi sağladı ve başının arkasını tuttum ve hızımı artırdım. Her yerim içine girene kadar tekrar tekrar, daha derine ve daha derine kaydım.

Ve boğulmadı, öğürmedi, kalçalarıma dokunup ara vermemi istemedi.

Gözlerini benimkilere dikmiş, ağzını sonuna kadar açmış, dili şaftımın alt tarafında kayıyordu. Beni o kadar derine aldığında dilinin ucunu taşaklarımda hissettim, titredim, tamamen çekilmeden önce onu uzun bir süre orada tuttum.

Dudaklarından benim parlayan sikime doğru bir tutam tükürük bizi birleştirdi ve Maven nefes nefese kaldı, daha fazlasına hazırmış gibi bana baktı.

"Seni hınzır şey," dedim başparmağımı ıslak alt dudağının üzerinde gezdirerek. "Bu konuda çok iyisin."

"Görünüşe göre değil," dedi, hâlâ zor nefes alıyordu. "Boğazımda senin dölün yok."

Bir iniltiyi bastırdım ve ayağa kalkmasına yardım etmek için ellerimi uzattım. Dikkatlice ayağa kalktığında, yüzünü çerçeveledim, onu uzun ve derin bir şekilde öptüm.

"Çünkü bu amcığa tekrar boşalmak istiyorum," dedim ve onu elbisesinin altından kabaca avuçladım. Tangasının ne kadar sırılsıklam olduğunu hissettiğimde dudaklarına gülümsedim ve bir parmak ucuyla yana kaydırmadan önce ona sürtündüm. "Daha iyisini yapabileceğimizi biliyordum," dedim, parmağımı içine sokup derinlere doğru kıvırarak. "*Sırılsıklam* olmuşsun, Maven."

"Vince," diye yalvardı ve parmağımı amından çekip kıçının yan tarafına vurmadan önce alt dudağını ısırdım.

"Benim için soyun," dedim ağzına karşı. "Kızımı görmek istiyorum."

Sonra geri çekildim, kanepeye otururken ona sırıttım. Bacaklarımı iyice açtım, elimi ıslak sikimin etrafına sardım ve beklemeye başladım.

Bir an ağzı açık kaldı ama sonra bir kahkaha atıp başını salladı ve başparmaklarını tangasının bantlarına geçirdi. Tangayı kalçalarından ve dizlerinden aşağı kaydırıp ayak bileklerine kadar indirdikten sonra elbisesinin eteğinden tutarak başının üzerinden kaldırdı.

Elbisesini çıkardığında saçları omuzlarına döküldü; uzun, kalın, simsiyah teller göğüslerini örtecek şekilde düşüyordu. Ama sanki soracağımı biliyormuş gibi saçlarını bir eliyle tutup arkasına attı ve onu içime çekmeme izin verdi.

Ve Tanrım, görülmeye değer bir manzaraydı.

Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim, köprücük kemiğinin hatlarını, göğüslerinin kabarıklığını, meme uçlarının kahverengi çakıllı tepelerini aldım. Gözlerim karnının zayıf çizgisinden aşağıya, gür kalçalarına, uyluklarına ve bu iki parçanın bir tepe noktasında birleşip amını çerçevelemesine doğru devam etti.

Başımı salladım, kendimi pompaladım. "Buraya gel."

O zaman biraz utangaç göründüğünü düşündüm, gözleri hala ayaklarının etrafında duran tangasından adım attığı yere düştü. Bana doğru yürürken saçlarıyla oynadı, dizlerimin dibinde durana kadar saçlarını tek omzunun üzerinden çekti.

Bir elimi uzatıp bana sarılmasına yardım ettim ve sonra onu yakından görebilmek için saçlarını tekrar geriye doğru taradım.

Ellerimi onun üzerinde gezdirirken, "Sansasyonel birisin," diye fısıldadım. Parmak uçlarımın dokunduğu her yerde ürperti patlak verdi ve ben de gülümsedim, onun üzerinde böyle bir etkim olması hoşuma gidiyordu.

Elleri göğsümde, omuzlarımda, bilekleri gömleğimin kumaşına takılana kadar yukarı doğru kaydı. Ellerimi sadece beni kumaştan kurtarmasına yetecek kadar bıraktım, sonra onu tekrar kavradım.

Onu yukarı kaldırırken ellerim neredeyse beline kadar dolandı ve kendimi onun altına hizaladım. Tacım dudaklarının arasından kaydığında ikimiz de sıcak bir nefes aldık ve pelvisini ona doğru yuvarladı, beni kapladı, girişinde kalın ve sert olduğumu hissetti.

Elleri omuzlarımı buldu ve sonra onu aşağı çektim, inç inç mutlulukla, horozumun üzerine oturana ve dolgunluktan titreyene kadar.

"*Tanrım*, Vince," dedi, tırnaklarını omuzlarıma geçirerek kalktı ve tekrar aşağı kaydı. "Çok iyi hissediyorsun."

"Spor salonundaki o geceden beri tek düşündüğüm şey bu," dedim ona, içini bir kez daha doldururken inleyerek. "Sen, bu muhteşem ağız ve bu mükemmel am."

İnledi ve sonra dudakları üzerimdeydi ve kontrolü ele aldı. Hareketleri yavaştı ve tadını çıkarıyordu, kalçaları tekrar kaldırıp hareketi tekrarlamadan önce tamamen aşağıya iniyordu. Çok geçmeden, her bir parçası hızıyla birlikte hareket ediyordu, sırtı kamburlaşıyor, vücudu yuvarlanıyor, başı coşkuyla geriye savruluyordu.

"Sikimi sürerken çok güzel görünüyorsun," diye onu övdüm, göğüslerini avuçladım ve meme uçlarını başparmaklarımla parmak uçlarım arasında yuvarladım. Bunu yaptığımda haykırdı, vücudu tekrar ürperdi. "Çok güzel görünüyorsun."

Bu sözler üzerine kendini daha da açtı ve hareketleri düzensizleşti, kalçaları bana ihtiyaç duyduğu kadar hızlı sürtünemiyordu. O zaman kontrolü ele aldım, bir kolumu onun etrafına sarmak için eğildim, diğer elim saçlarına kaydı. Morartıcı bir öpücük için onu kendime çektim ve ardından kalçalarımı onun altına doğru pompalamaya başladım.

"Kahretsin," diye küfretti, titriyordu, pençeliyordu. "*Kahretsin*, Vince, ben-"

Sözcükleri bir inleme senfonisine dönüştü ve orgazmını atlatmasına yardım ettim, çıkardığı her çığlığı hevesli öpücüklerle yedim. Hepsini yakalamak, sonsuza dek saklamak istiyordum.

O lanet inlemeleri hak etmiştim. Attığım tüm gollerden daha paha biçilmezdi.

Doyduğunda içimde eridi ve tamamen gevşedi. Nefesleri sert ve sığdı, alnı benimkine değiyordu.

"Ara vermek ister misin?" Tekrar içine girmeden önce yavaşça geri çekilerek sordum.

"Lütfen. Senden ve tüm takımından daha fazla dayanıklılığa sahibim Tanev."

Bir kahkaha attım ve onu kanepenin minderlerine doğru savurdum. Tüyleri havalanarak yere düştü, yorgun ve doymuş gözlerle bana gülümserken saçları altında dağıldı.

"Hadi bu teoriyi test edelim," dedim ve dizlerimin üzerinde durarak bacaklarından birini omzuma, sonra da diğerini omzuma doğru kaldırdım.

Her bir ayak bileğinin içini öptüm, ellerim başının üstündeki kanepenin kolunu bulmadan önce kendimi tekrar girişine yerleştirdim. Bunu yaptığımda neredeyse onu ikiye büküyordum, dizleri çenesinin her iki yanında hizalanıyordu. Bacakları omuzlarımda sabit duruyordu ve içine zar zor girdiğimde takdirle sırıttım.

"Bu kadar esnek olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım, kalçalarım ona bir santim daha girene kadar itti.

"Öğürme refleksim olmadığını da bilmiyordun," diye kestirip attı. "Bu gece sürprizlerle dolu."

Daha geniş gülümsedim, eğilerek ağzını tutkulu bir öpücükle yakaladım ve içeriye doğru tamamen esnedim. Bunu yaptığımda nefesini içine çekti ve bacakları etrafımda sallanırken kalıcı bir iz bırakacak kadar derin bir şekilde kendimi orada tuttum.

Sonra yavaş yavaş hızımı buldum.

Dudaklarım dudaklarına , ayak bilekleri omuzlarımda dengede dururken sikim içeri girip çıkıyordu. Yumrukları altındaki mindere sıkıca tutunmuş, onu topraklıyordu, ben onu o kadar sert sikene kadar bana tutunmaktan başka çaresi yoktu. Kolları boynuma dolandı, ben tıslayıp daha da derine inerken tırnakları sırtıma batıyordu.

"Ayak bileklerini tut," diye inledim yaklaştığımda ve o bunu yaptığında, adını inledim ve onu doldurdum, yakıcı bir uyuşukluk beni ele geçirirken serbest bırakmamı pompaladım. Maven'in amcığı her damlası dökülene kadar sizi saran türdendi ve ben boşalana kadar ayak parmaklarım kıvrılırken bu coşku hissini yaşadım.

Yavaşça içinden çıktım ama son bir kez daha kendimi tamamen kurutmadan, bir damla daha döl sıkıp bacaklarının arasına bırakmadan önce değil.

Ayak bileklerini serbest bırakmak istedi ama parmaklarımı şıklatarak onu durdurdum. "Bacaklarını aç," dedim.

Utangaçlığı geri gelmişti, yanakları alev alev yanıyordu, ama dediğimi yaptı, bacaklarını yavaşça açarak kanepeye oturdu, bacaklarının V kısmı gökyüzünü gösteriyordu.

"Kukunu sık bebeğim," dedim, terden sırılsıklam olmuş vücuduna bakarak. "İçinden akan döllerimi görmek istiyorum."

İnledi ve ben bu sese bayıldım - çünkü bu kirli konuşmayı benim vermem gerektiği kadar onun da istediğini onaylıyordu. Elleri ayak bileklerine sarılıyken, tohumlarım amından çıkıp kıçının kıvrımından aşağı akana kadar duvarlarının tekrar tekrar sıkılıp açılmasını izledim.

"Lanet olsun, Maven," dedim, tekrar onun üzerinde gezinirken. Aşağı uzandım ve parmağımı içine kaydırdım, spermimi geri ittim. Sonra gözlerimi onunkilerden ayırmadım ve ikinci bir parmağımı ekleyerek derinlere doğru kıvırdım.

Dokunuşa karşı direndi ve bu sefer parmaklarımı geri çektiğimde, onları spermimle kaydırdım ve kıçını serbest bırakmamla yağladım.

Gözleri biraz açıldı ama beni durdurmadı. Kalbim hızla çarparken ve sikim yeniden sertleşirken, parmağımı yavaş ve sabit bir şekilde kıçının içine soktum, onu çok hızlı germemeye dikkat ettim.

Maven'ın bacakları o kadar şiddetli titriyordu ki koltuktan düşeceğini sandım, gözleri kapandı. "Aman *Tanrım*."

Onu yavaşça çalıştırdım, orta parmağımla kıçını becerdim ve amının da doldurulmak ister gibi sıkılmasını izledim.

"Bu götü sikmek istiyorum," diye .

"Şimdi mi?"

"Hemen şimdi."

Parmağımı tamamen çektiğimde küçük bir miyavlama duydu ve dirseklerinin üzerine eğilerek yumruğumu sikimin etrafına sardığımı ve kendimi o yasak girişe bastırana kadar kalçalarını kaldırdığımı izledi.

"Kendine dokun bebeğim," dedim, elini klitorisine doğru yönlendirerek. Yavaşça daireler çizmeye başladı, gözleri hala benim başını kayganlaştırmamı izliyordu.

Onun ve benim salgıladığımız karışımla sikim kayganlaştı. Bastırmadan önce ikimizin de kaygan olduğundan emin oldum, onu sadece yarım inç açtım.

"Oh," diye bağırdı, daha hızlı dönerek.

Orada durdum, kendisiyle oynamasına ve bu duyguya alışmasına izin verdim. İlk kez olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama analın yavaş ve dikkatli bir şekilde yapılması gerektiğini biliyordum. Onun da benim kadar sevmesini istiyordum.

Kalçalarını esneterek bana hazır olduğunun işaretini verdiğinde, daha fazla bastırdım, acele etmedim, ikimiz de onun içinde kaybolmamı izlerken zor nefes alıyorduk. Santim santim ilerliyor, yavaş yavaş geriliyor ve ikimiz de kendimizden geçerek göz göze geliyorduk.

"Bu inanılmaz hissettiriyor," dedim ona, biraz dışarı kaydım ve geri girdim. Etrafımda sıkılaştı ve ben inledim. "Çok sıkı amına koyayım."

"Evet," diye nefes aldı, gözlerini kapadı ve koltuk minderlerine yaslandı. Diğer eli ilkine katılmak için aşağıya indi, biri klitorisinin etrafında dönerken diğeri amının içine kaydı.

"Lanet olsun, Maven," diye övündüm, çekip tekrar içeri kaydım. Artık yolun yarısından fazlasını geçmiştim. "Beni tekrar boşaltacaksın."

"*Evet*."

Söyleyebildiği tek kelime buydu ve iki parmağıyla amını sikerken yankılandı, ben götünü doldururken diğer eliyle klitorisinin etrafında dönüyordu. Bacaklarını açık tuttuğumda, içeri ve dışarı sürdüğümde, alnımı kayganlaştıran terle doluydu. Bir orgazm daha yaşadığımı hissettim ve bu his beni neredeyse kıçımın üstüne düşürdü. Azgın bir genç kız olduğumdan beri bir gecede iki kez boşalmamıştım ve bu sadece ben ve elimdi.

Bu Maven King'in beni diğer tüm kadınlar için yok etmesiydi.

Kıvranmaya, kalçalarını oynatmaya ve ağlamaya başladığında, hızımı artırdım, onunkine uydum ve sonunda tamamen içine girdim. Sürüyor, geriyor, her santimime sarıldığını hissediyordum.

"Oh, siktir, siktir, *siktirkk*," diyerek dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Tekrar boşaldığı anı hissettim, duvarları etrafımda sıkılaştı ve beni de onunla birlikte uçurumdan aşağı yuvarlanmaya itti.

Dik durmak için savaşmak zorunda kaldım, ben o sıkı kıçının içine dökülürken onun serbest kalmasının geri kalanını çalışmasına izin vermek için. Onun aynı anda parçalandığını görmek doruk noktamı ilkinden bile daha güçlü hissettirdi ve işi bittiğinde dikkatlice dışarı çıktım, son salınımımı karnına attım. Sikim, üzerindeki tutuşumu bıraktıktan sonra bile zıpladı, cum damladı ve yağsız kaslarına indi.

Ve sanki daha fazla tahrik olamayacakmışım gibi, Maven parmağını bıraktığım çizgiden geçirdi ve sonra parmağını emerek kuruttu.

"Aman *Tanrım*," dedim, sonunda yere yığıldım. Üstüne düştüğümde Maven'ın kıkırdamasının tadını çıkardım, vücutlarımız kaygan ve kabarıktı.

Bir süre sonra dirseklerimin üzerinde doğruldum ve şefkatle saçlarını yüzünden çektim. "Bu senin ilk seferin miydi?"

Açıklamama gerek yoktu. Maven utangaç bir şekilde gülümseyerek başını salladı.

"Siktir." Sonra onu öptüm, yüzünü çerçeveledim ve kendime doğru çektim. "Teşekkür ederim."

"Kıçımı sikmene izin verdiğim için mi?" diye sordu gülerek.

"Bana güvendiğin için," dedim ve gözlerimin içine bakabilmesi için yukarı ittim, böylece ona dokunabildiğim, tadına bakabildiğim, onu becerebildiğim gerçeğine değer verdiğimi görebildi. "Hoşuna gitti mi?"

Göğsümün altına bir çizgi çekti. "Gerçekten çok sıcaktı," diye itiraf etti, teni itirafıyla birlikte benimkine karşı ısınıyordu. "*Farklı* hissettirdi. Orgazm. Sanki... daha derin, bir şekilde. Öyle boşaldığıma inanamıyorum."

"Sanırım seni tekrar boşaltmaya hevesliyim," dedim, dişlerimin arasında meme uçlarından birini emmeden önce köprücük kemiği boyunca öptüm. "Bu gece henüz seni tatmadım."

"Önce ikimizin de temizlenmesi gerekiyor," dedi gülerek.

Bunun üzerine durakladım ve gülümseyerek birbirimize yapıştığımız yeri not ettim. "Haklısın."

Sonra ayağa kalktım, onu kollarımın arasına aldım, o da güldü ve tutunmak için kollarını boynuma doladı.

Onu duşa taşıdım, sadece saçına bir bone takmasına yetecek kadar indirdim. İkimiz de içerideyken, sıcak su sırtımızdan aşağı akarken, sessizdik, her birimiz diğerini yıkıyor ve arada öpücükler çalıyorduk.

Vücudunu sabunla köpürterek her santimini yıkadım, bir bezi kalçalarının arasına kaydırırken dikkatli oldum ve orayı da nazikçe temizledim.

Ama durulandığımızda suyu kapatmadım, serdiğimiz havlulardan birine uzanmasına izin vermedim.

Onun yerine önünde diz çöktüm, bir kalçasını omzuma attım ve gecenin ilk tadını almak için onu duvara yasladım.

CHAPTER 29

Kirli Küçük Sır

Maven

Tüm vücudum ağrıyordu.

Yoğun bir sıcak yoga akışından sonra hissedilen türden bir ağrı da değildi. Kemik derinliğindeydi, bir insanın ilk maratonunu koştuktan sonra hissedebileceğini hayal edebileceğim türdendi. Benim durumumda, bu bir seks maratonuydu - doğru düzgün antrenman yapmadığım bir maraton. Ama pişman değildim. Bu acı çok lezzetliydi, bana olan biten her şeyi küçük anlarda hatırlatan türdendi.

Ellerim bir gece önce Vince'e tutunduğum için, ayak parmaklarım kıvrıldıkları için, kalçalarım titredikleri için, boynum onun beni sikmesini izlerken başımı yukarıda tuttuğu için ağrıyordu. Göbeğim kardiyodan, amım doldurulmaktan yanıyordu ve - yeni bir his
- kıçımın ilk kez alınmasından.

Tüm ağrıyan kaslarımı esnetmek istesem de yapamadım çünkü kalın kalçalarım ve kıllarla kaplı kollarımla Vince'in sıcaklığı beni çevreliyor ve ona bağlıyordu.

Kıpırdanmaya çalıştım, dev gibi bir adamın kıpırdamasını sağlayamayınca güldüm. Ama bu girişimim üzerine kıpırdandı ve beni daha sıkı sararak ensemden öptü.

"Şimdiden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Sözleri içimi gümbürdetti ve bir gülümsemeyi ısırarak kollarına sarıldım. Bana böyle sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Tabii ki bu hatırlatma gözlerimin kocaman açılmasına neden oldu.

Çünkü bana bu şekilde sarılan son erkek de beni tamamen kırmıştı.

Paniğimi bastırdım ve Vince'in koluna daireler çizdim. "Esnemem lazım."

"Mm, bu konuda yardımcı olabilirim," dedi, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı, sertleşmiş aletini kıçıma bastırırken. Bir kahkaha atar atmaz beni çarşaflara sıkıştırdı, kalçaları kalçalarımın arasındaydı, bileklerim başımın üzerindeydi ve yastıklara yaslanmıştı.

"Hayır, çok ağrım var," dedim dudaklarına karşı. "Esnemeye ihtiyacım var."

"Seni uzatacağım," diye söz verdi. "Kahvaltıdan sonra."

Sonra vücudumu öpmeye başladı, tüyleri tüm vücudumu gıdıklıyordu.
yol.

Dokunuşuna karşı kıpırdandım ve tam zamanında kavrayışından
kurtuldum.
Bacaklarımın arasına inmeden önce yüzünü ellerimle yakaladım.

"Bütün sabah orada kalsan bile şu anda gelebileceğimi sanmıyorum," dedim.

iç tarafını öptü. "Bu tavırla olmaz." "Dün gece beni zaten
üç kez hakladın."

"Biz buna hat trick diyoruz. Ama ben hala daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorum. Hadi dörde çıkalım."

Tekrar aşağı inmeye çalıştığında güldüm. "Efendim, sizi bu yataktan atmak zorunda kalacak mıyım?"

"Denemeni görmek isterim," dedi ama kabul etti, dizlerinin üzerinde dengede durarak altındaki çarşaflara yayılmış halimi seyretti. Sabah ışığı pencerelerimi örten tül perdelerin arasından içeri giriyordu. "Pekâlâ. Neyin var, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Her şey," dedim.

Kaşlarını çattı, iri elleriyle kalçalarımı hafifçe yoğurdu. Bu his karşısında inledim. "Özür dilerim."

"Yapma," dedim bir kahkaha daha atarak. "Hayatımın en iyi sevişme gecesiydi."

"Hayatının en güzel gecesiydi mi demek istiyorsun?" "O
da var."

Kıkırdadı, ben yüzümü buruştururken elleri uyluklarımın iç kısımlarına masaj yapmak için hareket etti. "Nasılsın... içsel olarak?"

Masajına devam ederken ona sırıtarak bir gözümü açtım. "Göt deliğimin iyi olup olmadığını sorma şeklin bu mu?"

Sırıttı.

"Ben iyiyim," dedim, tekrar yastıklara yaslanarak. Bana bir sonraki dokunuşunun nereye olacağını söylemek için baldırımı işaret ettim.

"Hâlâ sıcak olduğunu mu düşünüyorsun?" Boynum yandı. "Evet." "Tekrar yapmak ister misin?"

"Şu anda mı? Kesinlikle hayır." Onunla buluşmak için gözlerimi açtım. "Ama evet."

Bir sonraki nefesinde göğsü kabardı, sanki kendini tutuyordu, sanki bana sahipti ve bundan ne kadar gurur duyduğunu yeni hatırlamıştı. Kendimi bir ödül, garajında duran ve Bayshore Bulvarı'ndan aşağı sürmek için sabırsızlandığı milyon dolarlık bir araba gibi hissediyordum.

Bir süre, pencerelerin dışında uyanan şehrin sabah seslerini dinlerken Vince ağrıyan kaslarımı çalıştırdı. Sonunda beni yüzüstü yatırdı, bacaklarıma ve kıçıma masaj yaptı ve belime doğru ilerledi.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça beynim daha da hızlanıyordu.

Dün gece çok sıcaktı. Hayat değiştiriciydi. Bu, bir kadının hayalini kurduğu türden bir seksti, içten içe bunun muhtemelen asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Belki filmlerde. Belki kitaplarda. Ama asla ve *asla* gerçek hayatta.

Yine de gözlerimi kapatıp Vince'in kucağında sürtünen görebiliyordum, tanık olduğum o ilk galibiyetten sonra barda onu aralarında sıkıştıranları. Kuku içinde boğuluyordu. Şu anda benimki onun dikkatini çekmişti ama aramızdaki bu şeyin geçici olduğunu, zamanda bir enstantane olduğunu biliyordum.

Bir parçam kaçmak istedi.

Dürüst olmak gerekirse, bu içimdeki en gürültülü parçaydı - tüm bunların sonunda incineceğimi bilen parçam. Vince benden farklı bir hayat yaşıyordu. Etrafı zenginliklerle çevriliydi - kelimenin tam anlamıyla - ve tüm dünyanın ilgisini çekiyordu. Herkes ondan bir parça istiyordu.

Ben sadece o anda onun odaklandığı kişiydim.

Kalbim başka bir düşünceyle hızlandı - işim. Reya ve Camilla'ya markamızı bir üst seviyeye çıkarma konusunda ciddi olduğumu kanıtlayan bu uzantıyı yeni almıştım. Kendi bölümümü istiyordum. Toplum kahramanlarını sergilemek, takipçilerimizi ve Tampa'daki itibarımı her şey sona erdiğinde iyilik için kullanmak istiyordum.

Hiç kimsenin, en azından patronlarımın, durumun kontrolünü kaybettiğimi düşünmesini istemedim.

Kontrol.

Bu kelime beni bir şimşek gibi çarptı.

Şu anda ihtiyacım olan şey buy.

Eninde sonunda her şeyin biteceğini biliyordum. Her tutkulu aşkta olduğu gibi çökecek ve yanacaktık.

Ama arabayı kullanan ben olsaydım belki incinmekten kurtulabilirdim.

"Ee," dedim o sırtımın üst kısmına geçtiğinde.

"Yani?"

"Bunun hakkında konuşmalı mıyız?"

"Sana masaj yapmam ve ereksiyon olmamaya çalışmam hakkında mı?"

Kıkırdadım. "Hayır, demek istediğim... bu. Bizi." Yutkundum, Vince üzerimden kalkana kadar yuvarlandım. O uykulu bir gülümsemeyle yüzümü buruştururken ben yatakta doğruldum ve bacaklarımı altımda birleştirdim.

"Peki ya biz?"

"Şey," dedim, saçımdaki ipek sargıyla oynamak için uzandım. "Belli ki kimyamız uyuşuyor. Birbirimizin arkadaşlığından hoşlanıyoruz."

Kaşlarını kaldırdı.

"Bence... birbirimizi görmeye devam etmeliyiz." Yutkundum, gözlerimi onunkilere diktim. "Arkadaşız, avantajları var."

O zaman yüz ifadesini okumaya çalıştım, çünkü çok az değişmişti.
küçük bir gülümsemesi vardı ama kadar da içten değildi.

"Demek istediğim, eğleniyoruz, biz... bu şekilde devam edebiliriz. Beklenti yok, daha fazlası için söz vermek yok. Sadece... seks."

"Sadece seks," diye yineledi.

Yine onu anlayamadım.

Ama neredeyse rahatlamış görünüyordu.

Mantıklı geldi. Belki de zaten bunu düşünüyordu, kafasının içinde "*Evet, tabii ya"* derken benim kelimeleri bulmakta zorlanmamı dinliyordu.

"Yine de dün gece konuştuğumuz şeyi istiyorum," diye açıkladım. "Eğer bunu yapacaksak, başka biriyle seks yapmanı istemiyorum. Ve ben de yapmayacağım."

" olsun, yapmayacaksın."

Ses tonu karşısında kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Sadece güvende olmamızı istiyorum."

Vince ensesini kaşıdı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama ben konuşmaya devam ettim.

"Ayrıca bunun ikimiz için de profesyonel anlamda en iyisi olduğunu düşünüyorum. Sonunda kendim için bir isim yapıyorum, Vince. Ben... Ben yaptığım işten *gerçekten* zevk alıyorum. Ve ben

bu fırsatı kaçırmak istemiyorum. Tampa'da herkesin anlatmayı sevdiği bir fıkranın en can alıcı noktası olmak istemiyorum."

Bunun üzerine kaşları birbirine çarpıldı. "Ve benimle görülmenin seni şaka konusu yapacağını mı düşünüyorsun?"

Güldüm. "Yani, gerçekten mi? Evet." Bu kelimeyi söylediğimde ona doğru uzandım. "Gönderdiğin o fotoğraftan sonra gelen yorumları görmelisin. Herkes senin benim gibi biriyle asla ciddi olamayacağını biliyor. Bana isimler takıyorlar, bu işi sadece pantolonuma girmek istediğin için aldığımı söylüyorlar, benimle işin bittiğinde onlara haber vermemi, böylece sıranın kendilerine geleceğini söylüyorlar." Başımı salladım. "Tüm bunlar bittiğinde, işime geri döneceğim, seninkiyle yolları hiç kesişmeyen hayatıma geri döneceğim. Sen de Vince Cool olmaya geri döneceksin, önünde koca bir kariyer ve tüm dünya parmaklarının ucunda olacak."

Bu değerlendirmenin umursamazlığını oynamaya çalışırken midemin takla atmasını görmezden geldim. Çünkü bunun aynı zamanda başka biriyle unutulana kadar sevişmeye devam edeceği ve onların yanında yatak saçları ve sadece benim için olmasını dilediğim uykulu bir gülümsemeyle uyanacağı anlamına geldiğini biliyordum.

Vince gözlerini kırpıştırıp elini benimkinden çekmeden önce uzun bir süre beni izledi. Ayağa kalktı ve bir elini kabaca saçlarında gezdirmeden önce bana güzel bir sabah manzarası sundu.

Küçük, mikroskobik bir an için alternatif bir evren hayal etmeme izin verdim. Arkasını dönüp başını salladığını, çenesinin gergin bir şekilde "*Siktir et, hayır*" dediğini hayal ettim. Beni seksten daha fazlası için istediğini hayal ettim, onun tarafından sahiplenilmenin, her maçtan sonra koluna girmenin, tüm eşlerin ve kız arkadaşların oturduğu locadan onu izlemenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. *WAG'ler.* Onlardan biri olabilir miydim? Olmamı ister miydi?

Ama bu düşünceyi içimden atmadan önce sadece bir anlığına hayal kurmama izin verdim.

Dün gece adamın kıçımı sikmesine izin vermiştim. İşte böyle bir cinsel gücü vardı.

Sadece benim için harcayacağını düşünmek aptallık olur.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Vince dönüp bana baktı, ellerini kalçalarına dayadı. Uzun bir süre beni izledi, çatık kaşlarının altında gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Eğer istediğin buysa," dedi sonunda.

Kalbim kırıldı.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Durumun kontrolü bendeydi, tıpkı olmak istediğim gibi. Temel kuralları, şartları ben belirliyordum.

Ama benimle bu konuda tartışmadı bile ve ben de tartışabileceğini düşündüğüm için kendimi çok aptal hissettim.

"Öyle," diye yalan söyledim.

Başını salladı. "Senin küçük kirli sırrın olabilirim, Maven."

Bu sözlerde biraz üzüntü gördüğümü sandım ama ben daha tam olarak anlamlandıramadan yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. Ve işte yine şakacı Vince'e dönmüştü, benimle eğlenebileceğini ve bundan sonrası için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

Bu her erkeğin istediği bir şeydi, özellikle de onun gibi dünyaca ünlü bir profesyonel sporcunun.

Hız treni olmayan tema parkı.

En iyi arkadaşımın sözlerini, bunun eğlenceli olabileceğine dair fikrini yönlendirmeye çalıştım. Vince'i istiyordum, ona sahip olabilmemin tek yolu bu olsa bile. Çünkü şimdi kuma çizgiler çekmezsek, her bakışını, her dokunuşunu, tenime fısıldadığı her tatlı kelimeyi çok fazla okuyacağımı biliyordum.

Vince Taneve aşık olmak çok kolaydı. Ve eğer

aşık olursam hayatta kalamayacağımı biliyordum.

Şimdi onu tekrar bir kutuya tıkmıştım. Tanıştığımız o ilk geceden sonra onu içine tıktığım kutu değildi ama yine de sağlam duvarları ve zamanı geldiğinde kapatıp bantlayabileceğim bir kapağı olan bir kutuydu.

Ama kalbim göğsümde acı içinde sıkıştı, çünkü kontrol bende olsa bile, bundan zarar görmeden çıkamayacak kadar ileri gittiğimi hissediyordum.

"Şimdi," dedi ve benimle birlikte yatağa geri tırmandı. Komodinin üzerinden telefonunu aldı ve yüz üstü yere atmadan önce ekrana baktı. "Antrenmana gitmeden önce kırk beş dakikam var."

Beni öptü, uzun ve yavaş, bacaklarımın arasına yerleşirken dudakları benimkilere masaj yapıyordu. Bana doğru bastırdığı hissiyle, dilinin benimkiyle dans etmesiyle içim ateşlendi.

"Bu güzel amcığı yüzüme oturtmaya ne dersin?" diye düşündü ve bir elini bacaklarımın arasına sokmak için uzandı. "Ve dün gece benimle dalga geçtiğin o öğürme refleksi eksikliğini göster."

"Altmış dokuzuncu teklifiniz bu mu, Vince Tanev?"

Bir parmak ucunu içime kaydırdı ve dudağımı ısırarak dokunuşa doğru yuvarlandım.

"Ah bekle," dedi, geri çekilerek. "Unutmuşum. Çok ağrın var. Belki de-"

O cümlesini tamamlayamadan onu sessizce öptüm, üstüne çıkana kadar yuvarlandım ve gülümsemesinin etrafındaki o seksi ensesini sarmak için emekledim.

CHAPTER 30

Büyücülük

Maven

Ondan sonra sonbahar bir yaz tatili gibi geçip gitti.

Pek çok açıdan hiçbir şey değişmemişti. Vince'in hâlâ antrenmanları, maçları ve seyahatleri vardı. Ben hâlâ her adımda onun yanındaydım. Hâlâ takım içinde birbirimizle ileri geri voleybol oynuyorduk, sıra dışı bir şey yoktu, o benim damarıma basmak için elinden geleni yapıyordu, ben de dönüp aynısını ona yapıyordum. Diğer oyuncularla ve koçla daha da yakınlaştım. Programıma sıkıştırabildiğim boş zamanlarımı Livia ile kokteyl içerek ya da onun evinde yağlı bir pizza yiyerek geçiriyordum.

Ama diğer her yönden hayatım tanınmaz haldeydi.

Seyahat etmediğimiz, antrenman ya da maç için arenada olmadığımız zamanlarda Vince içimdeydi.

Her sabah, her gece ve her öğleden sonra beni aldı, bunu başarabilirdik. Yalnız kaldığımız her an, elleri saçlarımdaydı, dudakları dudaklarıma yapışmıştı, umutsuzca aradığı teması bulana kadar kalçaları kalçalarımı açıyordu.

O adamın ellerini, ağzını ve vücudunu şu anda kendiminkinden daha yakından tanıyordum. Ona sarıldığımda parmaklarının kalçalarımdaki deriye nasıl baskı yaptığını biliyordum, içine girdiği anda serbest bırakacağı iç çekişleri ve inlemeleri biliyordum, ısınırken dilinin nazik hareketlerini ve ön sevişme sevişmeye dönüştüğünde tutkulu bir çılgınlığa dönüştüğünü biliyordum.

Ve ben memnundum.

Hayır, Vince'in her dokunuşunda pompaladığı iksirle ve hayatla uçuyordum. Koyduğumuz kuralları ya da yatağımdaki o ilk sabahtan sonra her şeyin sona ereceği gerçeğini düşünmedim çünkü düşünecek *zamanım* yoktu.

Mümkün olan her şekilde birbirimize sarılmıştık ve ben sanki gelecek yokmuş gibi şu anı yaşıyordum.

Kasım ayı Aralık ayına karıştı, tatil Tampa'da yepyeni bir şekilde başladı. Zaten Noel kutlamalarımızda her zaman biraz arsızdık - sahilde mayosuyla Noel Baba'nın yer aldığı çimler, ışıklarla parıldayan palmiye ağaçları, ülkenin geri kalanı ilk kar yağışlarıyla mücadele ederken havamızın seksenlerde kalması.

Ancak bu yıl şehir heyecan verici bir enerjiyle taştı çünkü Ospreys on yıldan uzun bir süredir ilk kez galibiyet elde etti.

14-11-1'dik ve artık her iç saha maçımız tıklım tıklım doluyordu. Şehir de mavi ve beyaza bürünmüştü - binalar tuğlalarını *Ospreys Nation* ya da *Fly Birds Fly* yazılarıyla boyuyordu. Oyuncularımız sağlıklı, aç ve bir şeyler kanıtlamak istiyorlardı ve şehirdeki herkesin gözü playofflara kalma ihtimalindeydi.

Ülkedeki tüm gözler Vince Cool'un üzerindeydi.

Hesaplarımız sadece iki ay içinde üç milyon takipçiye ulaşmıştı ve ben içerik oluşturmaya odaklanırken yorumları ve mesajları yönetmek için bir değil *iki* sosyal medya çalışanına ihtiyacım vardı. Reya ve Camilla ayrıca pazarlama ekibimizle birlikte çalışarak tişört ve çıkartmalardan plaj sandalyesi ve şemsiyelere kadar markalı ürünlerden oluşan bir mağaza açtılar.

Ve tüm bu kaosun ortasında Reya beni kenara çekip sezondan sonrası için konseptlerimi hazırlamaya başlamamı söyledi. *"Spot ışığını hak ,"* demişti bana. *"Onunla ne yaparsan Bundan sonrası size kalmış."*

Tam kontrol. İçeriğim, konu odağım, gelecekteki kariyerim ve -en heyecan verici olanı- seks hayatım üzerinde tam kontrole sahiptim. O kadar yüksekten uçuyordum ki oksijensizlikten başım dönüyordu. Ve garip bir şekilde, bu yeni kaos bir şekilde... rahat hissettiriyordu.

Kargaşanın içinde bir yuva buldum.

İç sahada oynanacak beş maçtan önceki bir öğleden sonra Koç tüm oyunculara dinlenmeleri ve enerji toplamaları için izin verdi. Vince'den gelen mesajı bulmadan önce, son zamanlarda takımın diş hekimliği ve diğer Güney Tampa müşterileriyle benim kadar meşgul olan Livia ile brunch yapmak için yeterince uzun bir süre gizlice kaçtım.

Sana bir sürprizim var.

Kulağa pis geliyor.

Vince: Oh, hiçbir fikrin yok. Lekelenmesine aldırmayacağın bir şey giy.

İlgimi çekince, şehir merkezine geri dönüp Vince'in katına çıkmadan önce bir tişört ve tulum giyecek kadar uzun süre bungalovuma uğradım. Kapıyı açtığında, görünüşümü boktan bir sırıtışla karşıladı.

"Mükemmel giyinmenin yolunu nereden biliyorsun?"

Güldüm ve kot kumaşına geçmiş projelerin kalıntıları kazınmış olan tuluma baktım. Babamla evlerde çalışmaktan kalan boya sıçramaları, annemle bahçe işlerinden kalan çimen lekeleri ve yıllar boyunca biriken bir dizi başka organik madde vardı.

"Şanslı tahmin mi? Ne yapıyoruz biz?"

", hâlâ manzaranın tadını çıkarıyorum," dedi ve elime uzandı. Başımın üzerinde tuttu ve kısık bir ıslık çalmadan önce bana bir tur attı. "Tulumları seksi hale getirmeyi nasıl başardığın asla çözemeyeceğim bir bulmaca."

"Büyücülük," dedim beni kollarına çekerken, bir eli beni sıkıca sararken diğeri yüzümü çerçevelemek için yukarı kaydı.

"Mm." "O zaman memnuniyetle senin büyünün etkisi altındayım" diye eklemeden önce beni uzun ve yavaş bir şekilde öptü.

Böyle anlarda, gözümü kırparsam kaçıracağım kadar küçük ve hızlı anlarda bunu hissederdim. Kalbim tekler ve genişler, beynim her şeyi olması gerekenden daha fazla anlamaya çalışmaktan kendimi alıkoymaya çalışırdı.

"Gözlerini kapat," dedi Vince ve kapattığımda, elleri omuzlarımda olana ve beni içeri yönlendirene kadar etrafımda dolandı.

Ellerimi uzattım, bir yere çarpmamak için yavaşça yürüyordum. Boynumun arkasını öperken ve daha sonra tulumumu üzerimden çıkarmak için sabırsızlandığını mırıldanırken yüzümde bir gülümseme belirdi. Beni durağa çektiğinde nerede olduğumuza dair bir fikrim yoktu ama toprak kokan bir şey vardı ve güneş ışığı yüzümü ısıtıyordu.

"Tamam," dedi omuzlarımı serbest bırakarak. "Aç."

Gözlerimi kırpıştırarak açtım, güneş pencereden içeri süzülürken göz bebeklerim biraz büyüdü.

Ve sonra, nefesim kesildi.

Bu odaya daha önce hiç girmemiştim, ancak yol kenarına itilmiş ekipmanlara bakarak buranın daha önce Vince için kullanılan bir tür çok amaçlı alan olduğunu tahmin ettim. Bir koşu bandı, bantlar ve makaralar gibi toparlanma ekipmanlarıyla birlikte arka duvara doğru itilmişti ve tavandan tabana bir kutuda sergilenen bazı kupalar vardı.

Alanın geri kalanı temizlenmişti ve tüm zemin bahçe aletleri, toprak, fideler ve bitkilerle doluydu.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin bir nefes almadan önce, gözlerim odanın bir köşesinden diğerine çılgınca kayıyordu. Gözlerimi tekrar açtığımda baştan başladım, bir santimden başlayıp bakışlarımın diğerine süzülmesine izin verdim.

Yepyeni bir ahşap bitki rafı vardı, çam yüzeyleri boştu ve doldurulmak için yalvarıyordu. Yanında bir çalışma masası ve iki alçak tabure vardı. Masada eldivenler, düzelticiler ve diğer aletler vardı, hepsi de yepyeniydi.

Zemin bir renk ormanıydı - mermer kraliçe pothos, Afrika menekşesi çiçekleri, inciler ve yeşim pothos, bir kauçuk bitkisi, bir ok başı bitkisi, bir Noel kaktüsü, bölünmüş yapraklı bir thaumatophyllum, neon pothos. Küçük tugela cliff- calanchoe sukulentlerinden büyük ve sağlıklı bir monstera'ya kadar her şeyi tanımladıkça başımı salladım.

Elim ağzıma gitti ve ben istemeden gözlerim dolarken ağzımı kapattı. Döndüğümde Vince'in elleri cebinde, kaşları çatık ve ağzının kenarı hafifçe eğik bir şekilde beni izlediğini gördüm.

"Beğendin mi?"

"Ne ?" Nefes aldım.

Bir elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Bitkilerini biliyorum. Belki burada yenileri için bir yuva kurabilirsin diye düşündüm."

Gözlerimi kırpıştırdım ve kalbim göğsümde gümbürdeyerek odayı incelemek için geri döndüm. "O rafı sen mi yaptın?"

Başını salladı, gülümsemesi utangaçtı.

"Ve bunlar," dedim, boş tencerelerden birini dikkatlice almak için eğilerek. Köşede, tahminime göre beş inçten yirmi dört ince kadar çeşitli saksılar vardı. Hepsinin dibinde mükemmel drenaj delikleri vardı. Bendeki kremsi beyaz renkteydi ve etrafında siyah bohem desenler dönüyordu. "Bunları sen mi yaptın?"

Gözlerim tekrar ona kaydı, o da omuz silkti. "Sevdiğimiz şeylerin bir karışımı olabileceğini düşündüm - senin bitkilerin, benim çömleklerim."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım kalındı ve bir zımpara kâğıdı tomarıyla tıkanmıştı. "Bunu benim için mi yaptın?"

Başparmağını çenemde gezdirecek kadar yaklaştığında gözleri benimkileri aradı, kaşlarına endişe kazınmıştı. "Tanrım, seni korkutmadım, değil mi? Sadece düşündüm ki-"

"Bayıldım," dedim sözünü keserek. Tencereyi dikkatlice yerine koyar koymaz kendimi onun kollarına attım, erkeksi kokusunu ve odanın toprağıyla karışan kokusunu içime çektim. "*Bayıldım*."

Sanki rahatlamış gibi burnunu boynuma gömüp iç çekti.

O anda beynimin her parçası aşırı analiz yapmak istedi. Benim için koca bir kapalı bahçe almıştı.

Ama aynı zamanda bunun beni korkutacağından, çok fazla anlam çıkaracağımdan da endişe ediyordu.

Ben de yapmamak için elimden geleni yaptım, onu sıkıca kavradım ve duygulara benzeyen her şeyi midemin çukuruna ittim, orada kalmalarını umdum.

Beni bıraktığında ensesini ovuşturdu. "Umarım bundan sonra ne yapacağım konusunda tamamen bilgisiz olduğumu biliyorsundur. Doğru malzemeleri alıp almadığımı bile bilmiyorum."

Yanaklarımı acıtacak kadar büyük bir gülümsemeyle etrafıma bakındım, heyecanım damarlarımda dolaşıyordu. "Bir sürü var. Hadi işe koyulalım."

Vince kontrolü bana bırakmadan önce bir çalma listesi hazırladı ve bana nasıl yardım edeceği konusunda onu yönlendirdi. Her bitkiyi yeni saksısına yerleştirmekle işe başladım, hepsinin doğru boyutlarda ve doğru drenajda olduğundan emin oldum. Sonra, ona saksıları nasıl değiştireceğini gösterdim, bunun güzel ahşap zemininde nasıl bir karışıklık yaratacağını fark edip etmediğini sorduğumda kaşlarını kaldırdı. Ama umursamadı. Temizliğin buna değeceğine dair bana söz verdi.

Bundan sonra rahat bir ritim tutturduk, her bitkinin saksısını değiştirdik ve rafa yerleştirmeden önce ölü yapraklarını kopardık. Her yeni bitki yerleştirildiğinde daha geniş gülümsüyor, her birimizin küçük bir parçasını sergilediğimiz düşüncesiyle göğsümde bulanık bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordum.

"Neden Fransız müziği dinliyorsun?" Ben monstera ile uğraşırken o da pothos saksılarından birine dikkatlice toprak dolduruyordu.

"Sakinleştirici," dedi.

"Ne söyledikleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

O anda çalan şarkıyı dinleyerek güldüm. Anlayamasam da bir şekilde yavaş ve romantikti. "Oldukça güzel."

"Müzik hakkında çömlekler hakkında hissettiğim gibi hissediyorum, sanırım" dedi. "Güzel olduğunu bilmek için onu tam olarak anlamam gerekmiyor." Durakladı, kendi sözlerine kaşlarını çattı ve sonra bakışları bana kaydı. "Komik. Ben de senin hakkında böyle hissediyorum."

Gülümsememi bastırdım, bir parça toprak alıp yuvarladım ve ona doğru fırlattım. "Yağcılıkla hiçbir yere varamazsınız efendim."

"Bundan emin misin?" diye sordu ve üzerinde çalıştığı bitkiyi bırakarak onun yerine yerde sürünerek bana doğru geldi.

"Hey, kesme. Bu canavarın-hey!"

Beni bir bacağımdan tutup tabureden çekerken güldüm ve kucağına , beni bir öpücükle yakaladığında bir nefes aldım. İkimiz de kirliydik, öpüşmelerimiz tembel ve tatlıdan acil ve kasıtlıya dönüşürken tırnaklarımızın altında toprak vardı.

Öğleden sonra akşama doğru kayıyordu, Vince beni soyup toprakla kaplı zemine yatırırken güneş odanın üzerinde yavaşça ilerliyordu. Bir ormanda sevişmek gibiydi, Fransız müziği bu anıyı sonsuza dek zihnime kazıyacak büyülü bir unsur ekliyordu.

- - -

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Vince mışıl mışıl uyurken, onun yanındaki yatakta telefonumdan bir makale açtım.

Kendime işkence etmek istemiş olmalıyım.

Kendime kim olduğumu, Vince'in kim olduğunu ve belirlediğimiz kuralların nasıl hatırlamam gereken kurallar olduğunu istemiş olmalıyım.

En güzel günün üzerine kara bulutlar düşürmeye, o güneşli öğleden sonra hiçbir şey çiçek açmaya fırsat bulamadan yağmur yağdırmaya kararlı olmalıydım.

Çünkü *NHL oyuncularının eşlerini* Google'da arattım ve bir şey bulamadım. Mankenler. Aktrisler. Spor yayıncıları. Pop yıldızları. Otel varisleri.

Okudukça midem düğümlendi ve gözümden bir damla yaş süzüldüğünde burnumu çekerek onu uzaklaştırdım ve kitaptan çıktım.

uygulaması. Orada uzanmış, telefonum göğsümde tavana bakıyordum.

Sonra bir nefes verdim, telefonumu açtım ve yeni bir nota başladım.

Madde madde hedeflerimi ve yapılacakları sıraladım: yeni hesap için bir isim oluşturmak, yerel sosyal yardım programları ve kahramanlarla altı aylık içerik oluşturmak, web sitesini dahil olmak isteyen insanlar için kaynaklarla ilişkilendirmek, yeni kamera ekipmanı ve yükseltilmiş telefona yatırım yapmak, Livia ile bir kız gezisine çıkmak, annem ve babamla uzun bir hafta sonu geçirmek, verandamı yeniden şekillendirmek, yeni bir saç modeli denemek, yeni bir elbise almak, dövme yaptırmak, kedi almak?

Yirmi mermi uzunluğundayken iç çektim, kalbim boğazımda listeye baktım.

Vince Tanev'den *Sonra Hayat* adını verdim.

Sonra telefonumu sessizce komodinin üzerine bıraktım ve ülkenin en ateşli çaylak hokey oyuncusunun arkasına kıvrıldım, kollarımı ona doladım ve o karanlık sessizlikte asla yüksek sesle itiraf edemeyeceğim şeyleri itiraf etmeme izin verdim.

CHAPTER 31

Gerçek Bir Sorun Vince

Eldivenlerimi bırakıp benden çok daha iri bir adamla kavga ettiğimde üç sayı öndeydik.

Bu geceki gollerden biri bana aitti ve bir de asistim vardı, bu da Austin Marchand'ı kızdırmış olmalı çünkü Atlanta defans oyuncusu beni kale tahtalarına doğru sert bir şekilde kontrol etti. Bunu yaptıktan sonra yüz maskesinin arkasından alaycı bir ifadeyle, "Bu akşam çok iyiydin Tanev. Senin kızın altın gibi bir amcığı olmalı, ha? İşin bittiğinde onu bana verdiğinden emin ol."

Ona bağırmaya başlamadan önce dişlerimi sıkıp kaburgalarına dirsek attım. Beni buza fırlattı ve ben ayağa fırlamadan önce bir dakika boyunca boğuştuk. O da ayağa kalktığında, kazanmış gibi kanlı bir gülümsemeyle sırıttı.

Ben de eldivenlerimi çıkardım ve yirmi bin Osprey taraftarının uğultusu arasında kapıştık.

Hakemler bizi birbirimizden ayırıp beni ceza sahasına götürdüğünde hala öfkeliydim. Normalde böyle bir kavgadan sonra kalabalığı coştururdum ama hâlâ kızgındım. O herifin dişlerini dudaklarına geçirip bir daha asla Maven hakkında böyle konuşmamayı öğrenmesini istiyordum. Bir muhabir aramızda bir şey olup olmadığını sorduğunda iddiaları reddetmek zorunda kalmak zaten yeterince zordu ama başka bir oyuncuya sahip olmak - kahretsin, *herhangi birine* sahip olmak

- onun hakkında sadece bir kıç parçasıymış gibi mi konuşuyorsun?

Bu işe yaramayacaktı.

Ben locadayken Marchand'ın takım arkadaşları ve kafamın arkasındaki cama vuran birkaç Atlanta taraftarı beni tahrik etti ama hepsini görmezden geldim. Gözlerim Koç'a kaydı, o da bana kaşlarını kaldırarak daha sonra bir açıklama isteyeceğini söyledi. Yine de kızgın değildi, çünkü kazanıyorduk - ve şimdi daha da büyük bir ivme yakalamıştık, seyircimiz ateşlenmişti ve

tezahürat yapıyorlardı. Kazanacağımızdan emin olduklarının bir işareti olarak birkaç doldurulmuş hayvan balık oyuncak buzun üzerine erken uçtu.

Gözlerim bir sonraki Maven'ı buldu.

Tüm yüzüne yayılan gülümsemesi karşısında nefesimi tuttum. Telefonunu tuttuğu yerin arkasında gözleri parlıyordu ve bana yakınlaştırdığını anlayabiliyordum. Bunu yaparken başını salladı ve ben göz kırptığımda güldü, tahminimce videoyu göndermeden önce ekrana bir şeyler yazıyordu.

Gözlerimi kapatmadan önce bir süre daha onu izledim ve bakışlarımı tekrar oyuna çevirdim.

Ondan önce hokeye odaklanmak benim için hiç sorun olmamıştı. Maçlardan önce ya da sonra ne tür bir kadınla birlikte olduğum önemli değildi - buzun üzerindeyken önemli olan tek şey buydu.

Ama o tüneldeyken bunu fark etmemek imkânsızdı.

Gözlerini üzerimde hissettim, gülümsemesini kendi gülümsemem gibi hissettim. Tam şeklini, nasıl yavaşça yayılacağını tahmin edebiliyordum, sanki onu tamamen ele geçirmesine izin vermeden önce onunla savaşıyormuş gibi. Gözlerimi kapatıp onunkileri görebiliyordum, tıpkı şu anda elimde tuttuğum sopa gibi avucumun altında nabzını hissedebiliyordum.

İçime işlemişti.

Ne istediğini düşünürsek, bu gerçekten büyük bir sorundu.

Maçın sonunda pistte zafer turu atarken alışkın olmadığım bir uyuşukluk üzerime sis gibi çöktü. Yanıyorduk. *Ben* yanıyordum.

Yine de kendimi bir tepenin üzerinde durmuş bir kasırganın inişini izleyen bir adam gibi hissettim, kasırganın bana doğru bir yıkım yolu açacağını biliyordum ama ayaklarımı hareket ettiremiyordum.

Yıldız töreninden sonra geri döndüğümde Maven soyunma odasında gülüyordu ve gözleri odanın diğer ucundan benimkilere takıldı. Gülümsedi, bakışları muzipti ve bedenimi harekete geçirdi.

O kızı günde yirmi kez siksem yine de doymazdım. "Ee... Boomer'ın mı?" diye sordu bana.

Carter'dı.

Gülümsememin hissettirdiğinden daha inandırıcı olduğunu umuyordum. "Tabii ki. Sadece yukarı çıkıp biraz bisiklete binmek istiyorum. Bacaklarım çok sıkı."

Başını salladı, uzanıp alnımı okşarken biraz sırıttı. Alnımda hâlâ kavgadan kalma biraz kurumuş kan vardı.

"Seni bu kadar heyecanlandıracak ne söyledi?"

Omuz silktim. "Yok bir şey. Sadece kavga etmek istedim."

Bana daha iyi bildiğini söyleyen bir bakış attı ama vazgeçti. "Gidip üstümü değiştireceğim. Bitirdiğinde bana mesaj atar mısın?"

Başımı sallayarak soyunma odasından çıktı ve ben de göğsümde bir kaya parçasıyla onun gidişini izledim.

Üzerimi değiştirmek için dolabıma doğru döndüğümde Will Perry'nin bana baktığını gördüm.

Tek kelime etmedi ama ben üst kattaki takım spor salonuna çıktığımda o da beni takip etti. Sessizce benimkinin yanındaki bisiklete tırmandı ve sonunda konuşana kadar bir süre sadece ekipmanların vınlama sesi duyuldu.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?"

Gözlerime ter damlıyordu, kaburgalarım yanıyordu. "Yapma."

Başını salladı, doğrulup adımlarını yavaşlattı. Aynadan beni izledi ama ben eğilmedim, daha hızlı pedal çevirdim. Gözlerini üzerimde hissettikçe daha çok çalıştım, ta ki nefes nefese kalıp küfrederek onun duruşunu yansıtmak için doğrulana kadar. Havlumu gidondan alıp yüzümü kapattım ve ellerim bir kez daha gidona dolanmadan önce omzuma attım. O bana bakarken ben de beyazlaşan parmak eklemlerime baktım.

"Onu seviyorsun."

Uzun bir nefes vererek gözlerimi kapattım.

"Kabul zorunda değilsiniz," diye devam etti. "Gördüğüm zaman anlarım."

Kaşlarım birbirine çarptı ve dönüp ona baktım, normalde huysuz olan yüzünde bir parça kırılganlık görmek beni şaşırttı. Gözlerindeki hayaletlerin rahmetli karısına ait olduğunu anlamam için bana söylemesine gerek yoktu.

İçimi çektim, tekrar doğruldum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Delireceğim."

"Korkunç, değil mi?"

Burnumun ucuyla güldüm ama başka bir şey söylemedim. "Siz ikiniz..."

"Günün her dakikasında porno yıldızları gibi sevişmek mi? Evet."

Elini ağzına götürerek sırıttı. "Söyleyeceğim şey bu değildi ama öğrendiğim iyi oldu." "Peki, sorun ne?" diye eklemeden önce bir an sessiz kaldı.

Hiçbir şey söylemeye çalışmadım bile, çünkü beni buraya kadar takip edecek kadar iyi okuyabildiği gerçeği, onu bu konuda ikna etme şansım olmadığını söylüyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Harika vakit geçiriyoruz. O... *Tanrım*, o olağanüstü biri. Komik. Zeki. Cehennem gibi inatçı. Bu kadın beni her gün kıçımdan vuruyor."

"O iyi biri." Başımı

salladım.

"Peki... tekrar soruyorum, sorun nedir?"

Yutkundum. "Sorun şu ki, haklı olabileceğini düşünüyorum." Sonra ona baktım. "Sanırım onu seviyorum."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek, kör ve paslı bir bıçağı kendi göğsüme saplamak gibiydi. Onlarla birlikte içimdeki havanın da boşaldığını hissettim ve bisiklet pedallarının üzerindeki ayakkabılarıma baktım.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Asla."

Dişlerini emdi. "Aptal olma."

"O bunu istemiyor," dedim. "*Beni*... istemiyor." Bu, bıçağın daha derine saplanmasına neden oldu. "Sadece eğleniyoruz, menfaatleri olan arkadaşlarız, beklentimiz yok."

"Yüce Tanrım, *neden*?" Will burnunu kırıştırdı. "Sakın bana bunun senin fikrin olduğunu söyleme."

"Tabii ki hayır," dedim çabucak. "Bilmiyorum, bir anda oldu işte. İlk kez birlikte olduğumuzda, bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyledi. Tekrar birlikte olmadan önce iki hafta bile sürmedi ve sonra bu... bilmiyorum, bu *kuralları* koydu."

Will o kadar uzun süre sessiz kaldı ki ona bakmak için döndüğümde, aptalmışım gibi bana yavaşça göz kırptığını gördüm.

"Ne?"

"Sadece senin gerçekten bir aptal olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Daha fazla bir şey istemiyor. Bana da aynı şeyi söyledi. Sadece elimizdeyken zamanın tadını çıkarmamızı istediğini söyledi ve sonra..."

Bu cümleyi bitirmek istemedim. "Ve

bu konuda onunla kavga etmedin

mi?" "Tabii ki hayır," dedim

çabucak.

"Salak."

Ona ters ters baktım. "Ne yapmam gerekiyordu? Ona ne istediğini umursamadığımı, sınırlarına saygı duymadığımı ve kararları veren kişi olmak istediğimi mi söyleyecektim?" O cevap vermeye fırsat bulamadan devam ettim. "Kalbi zengin bir atlet tarafından paramparça edilmişti ve

beni de aynı kategoriye sokuyor." Dişlerimi sıktım. "Bana sadece bu küçük düzenlemeyi istediğini söylediğinde bunu gözlerinde gördüm."

"Kim?"

"Bilmiyorum, amcık bir golfçü."

Will burnunu kırıştırdı. "Bahse girerim onu yenebilirim."

Başımı yana eğerek, "Vuruşun zayıf, P Baba," dedim. "Öte yandan *ben*."

Homurdandı. "Yani bu adam onu becerdi mi?"

Ellerim yumruk haline geldi. "Çok ileri gitmemize izin verirsek, tıpkı onun yaptığı gibi kalbini kıracağımı düşünüyor."

"Sen yapar mıydın?"

Bunun üzerine sustum, çünkü gerçek şu ki bilmiyordum.

Ona söz veremezdim, ligdeki ilk sezonumdayken ve bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yokken olmazdı. Eğer kariyerim yükselişe geçerse, bu bizim için neye benzeyecekti? Başka bir takıma, başka bir şehre transfer olursam beni takip eder miydi?

Ondan bunu bekleyebilir miyim?

Sözleşmemi uzatsalar ve Tampa'da kalsam bile, bu yirmi dört-yedi erişim iznine sonsuza kadar sahip olacak değildi. Şu anda onunla bu kadar çok zaman geçirmemin tek nedeni işinin bunu gerektirmesiydi.

Sadece antrenmanlar ve maçlar arasında bana sahip olsaydı, onun için yeterli olur muydum? Sürekli seyahat etmeme katlanır mıydı?

Bana güvenir miydi?

Ve öyle olsa bile... ondan, herhangi birinden bunu istemek hiç adil olur muydu?

"Bunların hiçbirini hiç düşünmedim," diye itiraf ettim başımı sallayarak. "Hiç düşündüm, en azından bir süre için. Hokey, parti ve kızlar, bunlarla başa çıkabilirim. Ama Maven..." Yutkundum. "Kahretsin, geldiğini görmedim."

Bunun üzerine William'dan küçük bir kahkaha yükseldi. "Asla yapmayız."

Gülümsemeye çalıştım ama yetersiz kaldı. Ve bir süre sessizce oturduk, ikimiz de kendi dünyalarımızdaydık.

"Bak, sana yalan söylemeyeceğim. Eğer daha önce incinmişse, önünüzdeki yol en iyi ihtimalle engebeli, en kötü ihtimalle de çukurlarla dolu bir bok gösterisi olacaktır" dedi. "Ama... eğer onun hakkında ciddiysen, belki de bunu görmesi için ona zaman vermelisin, farklı olduğunu ve tarihin tekerrür etmek zorunda olmadığını görmesi için."

Başımı salladım, önerisi karşısında göğsümün umutla aydınlanmasından nefret ediyordum. O haftanın başlarında dairemde, Maven'in ona aldığım bitkilerle ilgilenirken gülümsemesini ve müzik eşliğinde mırıldanmasını izlediğimi düşündüm. Saçlarını arkaya toplamış, başının tepesine mavi kot bir bandana bağlamıştı, dudakları çıplaktı ve öpülmek için yalvarıyordu.

Olayın aile içi doğası beni o kadar etkilemişti ki, onu yere yatırıp içine girene kadar zar zor nefes alabiliyordum. Bağlanmam, o an için bile olsa benim olduğunu hissetmem gerekiyordu.

Ve işte buydu - bir an.

Daha fazlası için ona baskı yapmak istemedim. Yapamadım.

Kuralları o koymuştu ve ben de onlara uyuyordum çünkü onu zaten kaybetmek zorunda olduğumdan daha çabuk kaybedecektim.

Boynumu kırdım. "Sağ ol dostum," dedim bisikletten inerken. "Ama sanırım onunla yaşayabileceğim tek şey buysa, her dakikasını içime çekeceğim ve durumu fazla analiz etmeyeceğim."

"Elbette," dedi, o da bisikletinden atlayarak. "Çünkü hiç endişeli görünmüyorsun."

Spor salonundan ayrılmadan önce son bir kez bana baktı.

Duşumu aldıktan sonra eve döndüm ve yalan olduğunu bildiğim halde çocuklara barda görüşeceğimize dair söz verdim. Kendimi açıklamak zorunda kalmak istemedim.

Ama o gece tek istediğim Maven'dı.

Ona mesaj atıp yukarı gelmesini istedim ve kapıyı açar açmaz onu kendime çektim, onu soymaya çalışırken boynu ve köprücük kemiği boyunca öptüm.

Benimle kavga etmedi, gitmemiz için ısrar etmedi ya da erkeklerin beni bekleyip beklemediğini sormadı. Her iç çekişte bir çiçek gibi daha da açıldı ve sonra yatağımdaydık ve kendimi onun olduğu her şeyle birlikte şimdiki anda kaybettim.

İşimiz bittiğinde, banyomda yüzünü yıkarken yataktan onu izledim. Diş fırçası da oradaydı ve şampuanı da benim duşumdaydı.

Aynada bakışlarımı yakaladığında biraz kaşlarını çattı, dönüp tişörtlerimden biriyle örtülü omzunun üzerinden baktı.

"İyi misin?" diye sordu meraklı bir sırıtışla.

Gerçeği yuttum ve Will'in sözlerini daha fazla yankılanmadan kafamdan kovdum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye yalan söyledim. "Şimdi o tatlı kıçını yatağa geri getir."

Bunu yaptığında, tişörtümü vücudundan sıyırdım ve kendimi yeniden bütün hissedene kadar içine girdim.

CHAPTER 32

Karışıklık

Çıkarmak Maven

Ottawa'ya gitmeden bir gece önce, Vince'in kapısına onun formasından başka bir şey giymeden gittim.

Noel yaklaşıyordu ve ben ona bir hediye vermek istiyordum. Tabii ki ona *gerçek* bir hediye vermek, menfaatleri olan arkadaş sınırımızı aşıp doğrudan ilişki alanına girecekti. Bu yüzden beni görmek için can attığı pakete kendimi sardım ve her iki dünyanın da en iyisine sahip olmanın yaratıcı bir yolunu buldum.

Yalınayaktım, koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyor ve kimsenin apartman dairesinden çıkıp beni görmemesi dua ediyordum. İçimde şort olduğunu sanabilirlerdi ama yoktu - sütyen ya da külot da giymiyordum. Vince'in bana her dokunuşunda yaşadığım gerginliği bastırdım ve kapı açılana kadar gözetleme deliğine bakıp sırıttım.

Bunu yapar yapmaz, sağlam bir el bileğimi sarıp beni içeri çekti ve kapandığında kapıya doğru bastırıldım ve Vince her yerdeydi.

Elleriyle kalçalarımı tahtaya sabitledi, bir bacağı benimkinin arasında kayarken boğazından alçak, derin bir hırıltı çıkararak beni öptü. Sonra ellerini yukarı kaydırarak formanın üzerinden göğüslerimi avuçladı ve ben de kollarımı boynuna dolayarak ağzına doğru inledim.

"Kadın," dedi geri çekildiğinde, gözleri beni tam olarak görüyordu. "Benim formamı giyiyorsun."

"Öyleyim."

Başını salladı, gözleri daha da acıkırken ellerini kumaşın içine soktu. "Bu beni lanet olası bir vahşi yapıyor, Mave."

"Bunun iyi şans getireceğini düşünmüştüm," dedim bakışları altında ısınarak. "Kanada'ya gitmeden önceki gece bir iddiayı kazanmana izin vermek."

Dudaklarını ıslattı. "Bir gün seni bu işe sokacağıma dair iddiaya , değil mi?

Geçmiş Ben bir dahiydi."

"Belki bu yeni bir gelenek olabilir," dedim kollarımı tekrar boynuna dolayarak. "Maçlarda senin formanı giyerim."

Burun delikleri alevlendi, bir eli ensemi kavrayıp beni kendisine doğru çekmek için yukarı kaydı. "Dikkatli ol. İnsanlar benim olduğunu düşünebilir."

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken, elini bir santim uzağımda gezdirdiğinde dudaklarım aralandı.

Göğsümün ciğerlerimi acıyla sıkmasına neden olsa da, "Bunun işin bir parçası olduğunu düşünecekler," diye ona güvence verdim. "Merak etme. Tavşanların bunu sadece daha çok çalışmak için bir motivasyon olarak görecekler."

Şakanın neden bu kadar düz düştüğünü, neden amaçladığım şımarık ısırıkla inmediğini bilmiyordum. Kulağa neredeyse... üzücü, önemsiz geliyordu ve başımı salladım ve bunu örtmek için hızla gülümsedim.

İşte o zaman Vince'in kille beneklendiğini ve artık giydiğim formanın da killi olduğunu fark ettim.

"Kahretsin," dedi bakışlarımı takip ederek ve ellerine bakarak. "Özür dilerim, her şeyi mahvettim."

"Yoksa sen mi daha iyi yaptın?" Parmak izlerinin beyaz jarse kumaşa pas turuncusu bir kille kazındığı yerlerden birine dokunarak sordum. Sonra ona gülümsedim. "Bir şey mi yapıyorsun?"

Omuz silkti, ıslak ve çarkta şekillendirilmeye hazır bir kil yığınını bıraktığı yeri başıyla işaret etti. "Henüz değil. Sadece... oyalanıyorum."

"Büyük maçtan önce stres atmak mı?"

Yutkundu. "Onun gibi bir şey."

Bu yolculuğa çok şey bağlı olduğunu biliyordum. Ottawa Otters şu anda ligimizde birinci sıradaydı ve herkes bize haddimizi bildirmek için uçacağımızı düşünüyordu. Sezonun başlarında Tampa'ya geldiklerinde bizi yenmişlerdi ve Ospreys bir rövanş maçı istiyordu.

Vince'in üzerinde büyük bir baskı olmalı.

Ben de elini tuttum ve onu direksiyona doğru çektim. "Öğret bana."

"Sana öğreteyim mi?"

Başımı salladım ve tekerleğin yanındaki tabureye oturana kadar göğsünü hafifçe ittim. Sonra dikkatlice kucağına oturdum ve yeni formamın kollarını kıvırdım.

dirseklerimin üzerinde kalana kadar birkaç kez yukarı kaldırdım.

"Sen kucağımdayken çömlek işine nasıl odaklanacağımı bilmiyorum."

"Sütyen giymediğimi söylemiş miydim?" Omzumun üzerinden gizlice ona bakarak .

İnledi, ellerini kalçalarıma doladı ve bana sürtündü. Ellerine vurup uzaklaştırdım. "Eğer bana dokunmak istiyorsan Ben."

Bıkkın bir iç çekişle başını benimkinin üstüne koydu ve ben de gülümsedim,

çarkın dönmeye başlamasını sağlayan düğmeye bastım. Tabii ki ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve görünüşe göre ellerinizin hazır olması gerekiyordu çünkü kil sallanmaya ve hem ikimizin hem de masanın ve çevrenin üzerine sıçramaya başladı.

Vince gülerek ve parmaklarını yan tarafıma sokarak beni gıdıklamak için çabucak başını salladı.

Ama sonra ellerini omuzlarımın üzerinden geçirdi, avuç içleri ellerimin arkasını kaplayana kadar kollarımın her santimini dolaştı. Parmaklarını benimkilerin üzerinden geçirdi, bizi çarka yaklaştırdı ve tekrar çalıştırdı - bu kez avuçlarımı kile yaklaştırdı.

Aslında hiçbir şey *açıklamadı*, sadece ellerini kullanarak bana rehberlik etti. Parmak uçlarımızı istasyondaki su dolu kaseye daldırır, ardından kili şekillendirmek için nasıl ve nereye bastıracağımı gösterirdi. Bana nasıl uzatacağımı, daha derin ve dar hale getireceğimi göstermeden önce onu kalın, sığ bir şekle soktuk.

Her zaman olduğu gibi, Fransız müziği film müziği olarak hizmet etti ve çalıştıkça daha çok anladım.

Huzurluydu.

Mükemmellik ya da güzellik adına hiçbir şey yapmadık. Tam tersi aslında. Bir süre kalıplardık, sonra yıkar ve yeniden başlardık. Ama sadece bu süreçte bile büyülü bir şey vardı; inşa edip sonra fikrimizi değiştirebiliyor, şekillendirip sonra silip temizleyebiliyor, herhangi bir noktada yeniden başlayabiliyorduk.

Tıpkı onu bu alanda ilk kez izlediğimde olduğu gibi, kendimi onun elleri tarafından büyülenmiş buldum. Tıpkı benimkiler gibi ıslak ve balçıkla kaplıydılar ve pişmiş toprağı kavrayıp bastırma şekilleri o kadar erotikti ki, o bana dokunmadan bile beni ıslatıyordu.

İşi öğrendiğimi hissettiğinde, Vince ellerini arkamdan çekti ve kendi başıma şekillendirmeyi denememe izin verdi.

Ama bu ellerine yapacak bir şey bırakmadı. Ve böylece, dolaşmaya başladılar.

Parmaklarını dizlerimin üzerine koydu, çıplak tenimi serin ve ıslak kille işaretledikten sonra parmaklarını yukarı, yukarı, yukarı, kalçalarımı zar zor örten formanın eteklerine doğru sürükledi. Parmak uçları kumaşın altına kaydığında iç çektim, başım göğsüne yaslandı, gözlerim kapandı.

Kulağımın arkasından öpmeden önce, "Ortalığı batırıyorsun," diye mırıldandı ve ben de gözlerimi açıp kilin nerede eğilip yeniden püskürmeye başladığını görebildim.

Makineyi kapattım ve kollarının arasında dönerek ona sarıldım.

"Sen de öylesin," dedim.

"Külotundan mı?"

"Külot giymiyorum."

Küfür etti. "Demek bunun altında bir şey yok," dedi ellerini formamın kumaşına sürterek. Onu bir havlu gibi kullandı ve ellerini temizlerken kesinlikle tahrip etti.

Bunun onlar için başka planları olduğu anlamına geldiğini umuyordum.

"Yani... *bir şey* var," diye takıldım, alt dudağını ısırdım. "Belki de keşfetmelisin."

Ellerini temizleyebildiği kadar temizlediğinde, tam da bunu yaptı.

Soğuk bir şimşek gibiydi, bir eli kalçalarımın arasına diğeri göğsümü avuçlamak için yukarı ve aşağı uzandı. Kucağında gelişigüzel dengede durdum, kalın bir parmak ucuyla kaygan girişimi okşarken ona daha fazla yer açmak için manevra yapmaya çalıştım.

Beni hissettiğinde inledi, meme ucumu okşadı ve aynı anda parmağının bir kısmını içimde kaydırdı. Sonra iki elini de geri çekti ve kıçımın yan tarafına vurdu.

"Yukarı."

Üzerinden atladım ve ben yoldan çekilir çekilmez şortunu hızla çıkardı ve tişörtünü başından yırttı. Sırada külotu vardı ve sonra sadece o vardı - bronzlaşmış, tonlanmış ve muhteşem bir şekilde çıplak.

Vince beni tekrar kucağına çekti ve sert bir öpücükle yakaladı, bunu yaparken dişlerimiz çarpıştı. Bir eliyle beni sabit tutarken diğer eliyle aşağı uzandı ve sikinin ucunu açıklığıma yerleştirdi ve aynı anda kalçalarımı aşağı çekti, sertçe esnedi, beni nefes nefese bırakan ve yıldızları görmeme neden olan kaba bir hassasiyetle doldurdu.

"Oh, *kahretsin*, Maven," diye inledi beni doldurduğunda, sadece tekrar sonuna kadar bastırmak için geri çekildi. Pelvisinin altımda kıvrıldığını hissettim, kıçını nasıl esnettiğini ve ben tamamen oturana kadar kendini olabildiğince derine nasıl soktuğunu hissettim. "Hissettiklerine bayılıyorum. Her seferinde." İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Buna, sana asla doyamayacağım."

İkimiz de muhtaçtık, öpüşüyor, pençeleşiyor ve birbirimizi sertçe beceriyorduk. Sanki saat gece yarısını vurmadan, büyü bozulmadan ve tekrar birbirimizden ayrı kalmadan önce sadece dakikalarımız varmış gibiydi.

Ellerimi saçlarına doladım, vücudumu yuvarlayıp kalçalarımı savururken saçlarını çamurla karıştırdım. Beni tekrar tekrar doldurdu, kaşları sanki acı çekiyormuş gibi birbirine kazınmıştı, sanki bir şey hissetmek için kendini içime gömmeye ihtiyacı varmış gibi.

Arada sırada göğsümde takımının adının yazılı olduğu yere bakıyor, elleri arkada *Tanev* yazan dikişin üzerinde kıvrılıyordu ve yemin ederim beni daha sert, daha derin, daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla becerdiğini hissediyordum.

Doruk noktam öfkeyle hızla yükseldi ve başımı geriye attım, inledim ve kucağında zıpladım. Elinin ustaca boğazıma dolandığını hissettim ve görüşümü karartacak ve diğer tüm duyularımı artıracak kadar basınçla sıktı.

"Ağzını aç," dedi ve ben açtığımda parmaklarını içeri soktu.

Tuzlu tenine karışan topraklı kilin tadını hâlâ ve dilimi parmaklarının etrafında onun sikiymiş gibi döndürdüm. Sanki o da bunu hayal ediyormuş gibi inledi ama sonra çekildi ve kaygan parmaklarını formamın altından geçirdi.

Göz kapaklarım dalgalanırken yanaklarımın arasında kayıyor, o anda doldurmadığı delikle oynuyorlardı.

"Evet," diye nefes aldım.

Vince boynuma doğru sırıttı ve orta parmağını içime doğru yumuşak bir şekilde daldırarak yalvarışıma cevap verdi.

Orgazmımı ateşlerken nefes nefese kaldım, titredim, ona yapıştım. Beni her yönden doldurdu - ağzı ağzımda, siki içime gömülü, parmağı aynı mükemmel ritimle göt deliğimin içini okşuyor. Kombinasyon beni yaktı ve uyuşmuş bir ateş yayılmadan ve tüm varlığımı tüketmeden önce sinir uçlarımı yaladı.

Ben boşalırken onun adını inledim ve bir iniltiyle o da beni takip etti. İçime döküldüğünü hissettim ve bu sadece daha sert boşalmamı sağladı, orgazmın bir dizi artçı şokun kilidini açan anahtar gibi yankılanmasına neden oldu.

Dizginlenemez, dağınık ve çok *ateşliydi*.

İşimiz bittiğinde Vince parmağını dikkatlice çekti ama beni kucağında tuttu, siki içimde biraz yumuşamıştı. Terliyorduk, beni kollarıyla sararken alnımı onunkine bastırıyordum.

Nefeslerimiz eşitlendiğinde, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, sanki çekip gitmemden korkuyormuş gibi ensemi tuttu. Kalbinin hızla çarptığını duyabiliyordum, kaşları daha da birbirine kenetlenirken başının hafifçe sallandığını hissettim.

"Ne?" Ben sordum.

Ama o yine başını salladı.

Birkaç dakika öyle kaldık, tek kelime etmeden birbirimize sıkıca sarıldık ve sonra tekrar hareket etmeye başladı.

Pompala. Kalçaları içime doğru bükülüyor. *Pompa*. Ağzı benimkine sahip çıkıyor. *Pompa*. Elleri formanın kumaşının altından kayıyor, sonra yukarı ve başımın üzerine kaydırıyor.

Onu yere bıraktı, elleriyle ilk rauntta örtülü ve yeni ortaya çıkan tenimi keşfetti. Göbeğimin, göğüs kafesimin, göğüslerimin ve kalçalarımın her santimini dolaştı.

Ve içimde daha da sertleşti, salgısı benimkiyle karıştı ve devam etmek için kayganlık sağladı.

Bu sefer her şey daha hassastı, bedenlerimiz çoktan doymuştu ve biz onları daha fazlasını vermeye zorluyorduk. Gözlerim onunkilere kilitlendi ve Vince beni orada tuttu, boynumun arkasını kavradı ve daha derine esnetirken onu izlememi sağladı.

Bu çok fazlaydı.

Gözlerimi kapatmak, uzaklara bakmak, bağlantıyı koparmak istedim. Çünkü bana bakışı, hızını o kadar yavaşlatmıştı ki içimde zar zor hareket ediyordu, sanki kaybolacağımı düşünmüş gibi beni o kadar sıkı tutuyordu ki...

Çok samimiydi.

Daha önce bana dokunduğu her zamankinden daha ağır, daha ağırlıklıydı.

"Vince," diye uyardım.

Beni sadece daha sıkı tuttu ve gözlerimi kapattığımda

Göt.

"Bana bak."

Bunu yaptığımda başını salladı ve beni daha hızlı sikmeye başlarken dudaklarını birbirine doladı.

"Bana ne yaptınız?"

Kelimeleri o kadar alçak sesle fısıldadı ki yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm ve sonra beni o kadar sert öptü ki canım acıdı.

Vince çok derindi, çok muhtaçtı ve içime akan güç elektrik ateşine dönüştü. Aramıza uzandım, klitorisimin etrafında döndüm ve ikinci orgazmım o kadar hızlı oldu ki mümkün görünmüyordu. Daha yoğundu, klitorisim zaten hassas, duvarlarım şişmişti. Son kadar haykırdım ve sonra Vince de boşaldı ve beni kucağında tuttu, siki içimde seğiriyordu, dölleri dışarı ve kalçalarımın iç kısımlarına sızıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, hayatım boyunca. Hareket etmeyi bırakır bırakmaz gözlerim yaşardı.

Vince'in görmesini istemediğim için panikledim ve kucağından inip koridordan aşağıya, duşa doğru ilerlemeden önce temizlenmekle ilgili bir şeyler mırıldandım. Banyoya girdiğimde yüzüm çarpıldı ve sanki onu yatıştırabilirmiş gibi bir elimi kalbimin göğüs kafesimin altında sıkıştığı yere bastırdım.

Bu çok fazlaydı.

İlk sefer çok . Ama ikinci sefer.

Sevişmek gibi bir şeydi.

Gözlerimi kapattım, başımı salladım ve gözyaşlarımı lekelenmeden önce yanaklarımdan sildim. James'le başımı belaya sokan şey buydu - her seferinde *bana* çok gerçekmiş gibi hissettiriyor, kendimi güvende ve arzulanır hissettiriyordu. Ona güvenmemek, birlikte bir geleceğimiz olduğunu söylediğinde ona inanmamak imkânsızdı.

Ve o anda, beni en çok mahveden şeyin bu olduğunu fark ettim.

Bir erkeğin yalanlarını duymak ve bunların yalan olduğunu bilmek, sizi kandırabileceklerini düşündükleri için onlara eğlenerek gülümsemek başka bir şeydi. Ama o zaman güç hala sizin elinizdedir ve kendinizi ayırabilirsiniz. Biteceğini bilerek anın tadını çıkarabilirsiniz. Daha tutunmaya başlamadan bırakabilirsiniz.

Bu şekilde ikna edici olduklarında, erkekler hakkında yanılıp yanılmadığınızı sorgulamanıza neden olurlardı. Bu farklı olabilir miydi? Umursayabilir miydi?

O olabilir mi?

Nefesimi tutarak topuklarımı gözlerime gömdüm ve hayal kırıklığı içinde içimden inledim.

Aptalca davranıyordum.

Bileğimin tersiyle burnumu silerek aceleyle duş musluğunu açtım ve içeri girdim, duygularımı dışarıdan içeriye doğru yok edebilecekmişim gibi cildimi fırçaladım.

Vince'in bana katılması uzun sürmedi ve beni kollarıyla sardı, hiçbir şey hissetmemek, bedenimin, zihnimin ve kalbimin bir umut balonunda uçup gitmesine izin vermemek için savaşırken sırtımı göğsüne çekti.

CHAPTER 33

Bana Ne Hissettiğini Söyle

Vince

Kanada'dan eve uçak yolculuğu tam bir sirk gibiydi.

Ligimizin bir numaralı takımı olan Ottawa'ya karşı uzatmalarda bir galibiyet almayı başarmıştık. Ve gerçekten de en iyi oyunumuzu oynamamış olmamızın ya da kendi oyuncularının pateninden seken ve bize galibiyeti getiren şutta şanslı olmamızın bir önemi yoktu.

Kupayı kazanmışız gibi parti yaptık.

Günlerden Cumartesiydi ve öğleden sonra oynanan bir maçtı, yani Tampa'ya indiğimizde saat dokuzu geçiyordu. Gece yeni başlamıştı, hafta sonuydu, ertesi gün geç saatte bir antrenmanımız vardı ve ülkedeki tüm spor muhabirlerinin kaybedeceğimizden emin olduğu maçı kazanmıştık.

Enerji dokunulmazdı.

Jaxson uçağın ön yarısı bir bira daha doldurdu ve işi bittiğinde kutuyu kafasında parçaladı. Dilini bir köpek gibi dışarı sarkıtarak başını salladı ve sonra Maven'a havlamaya başladı, bu da Maven'ın başını geriye atarak öyle kaygısız bir şekilde gülmesine neden oldu ki göğsüm sıkıştı.

Carter önündeki koltukta twerk yapmaya başladığı sırada kahkahalar arasında "Siz delisiniz!" diye bağırdı.

", Maven. Enerjimizi eşleştir," diye onu kışkırttı.

Kadın homurdandı ve onu başından savdı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Gece genç, *biz* genciz ve Tampa bizi kutlamak için bekliyor," dedi Jaxson, Maven'ı ellerinden tutup isteksizce sandalyesinden kaldırarak. "Artık bu takımın bir parçasısın. Bunu gösterme zamanı."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmamı öneriyorsun?"

Will sırıtarak kızın omuzlarını arkadan kavradı ve hafifçe sıktı. "Bize göbek dansını göster."

"Benim *neyim*?"

Carter bir tezahürat başlatmadan önce, hâlâ uçakta olan çocuklar alkışlayıp ıslık çalarak tezahürat yaptılar.

Cel-ly dansı, cel-ly dansı.

Pilotumuz müzik sistemindeki müziği açarak tam da bizim istediğimiz gibi davrandı. "Ferrari "nin bir kulüp karışımıydı ve Maven'ın ağzı eğlenen bir gülümsemeyle açılırken tezahüratlarımız daha da arttı.

"Siz zalimler rüya görüyorsunuz," dedi gülerek. Gözleri benimkileri buldu ve ben de sahte bir surat ifadesi takınarak dilimi şaklattım.

"Sanırım utanıyor çocuklar," dedim uçağı geçip onun arkasına geçtim. Omuzlarını okşadım, başparmağımı boynunun eğiminde gezdirdim ve bunu yaparken tüylerimin diken diken olmasına bayıldım. "Sorun değil, Maven. Bir bok için dans edemeyeceğini biliyoruz."

Çocuklar güldüler ve derin bir *ooohhhh* sesi çıkardılar, Maven gözlerini kısarken ve omzunun üzerinden bana bakarken izlediler.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim, onu cesaretlendirdim. "Yanıldığımı kanıtla."

Takım onun adını söylemeye başladı ve o da kaşlarını kaldırarak kararlı bir baş hareketiyle elimden kurtuldu.

Carter'ın kendisine yardım etmek için uzattığı eli kullanarak büyük deri koltuklardan birine tırmandı ve ardından takımın daha da yüksek sesle kükremesi için yumruklarını sıkmaya başladı.

Onların dikkatini çektikten sonra bana son bir kez *bu* bakışı attı ve parçalara ayırdı.

İlk başta aptalca davrandı, ellerini havada salladı ve başını salladı. Sonra omuzları titredi ve kanat oyuncularımızdan birini işaret ederek kendine özgü kutlama dansını yaptı - basket atacakmış gibi yapmadan önce kaşlarını birleştirerek omuzlarını fırçaladı. Küçük bir hareketle ellerini havaya kaldırdı ve hepimiz çılgına döndük.

Teker teker her bir takım arkadaşını işaret etti ve onları taklit etti; ister onların dansını yaparak, ister P Baba'nın durumunda olduğu gibi kollarını kavuşturup sertçe kaşlarını çatarak onun çömelmiş kaleci pozisyonunu taklit ederek.

Midem diken diken olmuştu ve tam da hepimizi daha fazla şok edemeyeceğini düşündüğüm anda, göz kırparak beni işaret etti.

Sonra ikiye eğildi, elleri koltuğun derisini buldu. Baş dayanağında dengede durmak için bir ayağını arkaya attı ve sonra diğerini, ters dönüp kalçalarını omuzlarının üzerine yığana kadar.

Uçak şaşkın mırıldanmalarla biraz sessizleşti, müzik ritmin düşmesine doğru bir kreşendo halinde büyüyordu. O zaman, Maven kıçını tekmeledi.

Çünkü *kendininkini* sallamaya başladı.

Baş aşağı twerk yaptı, kıçı bir o yana bir bu yana, yukarı aşağı zıpladı ve sonra ritme uyarak bir daire çizdi. Ekip tamamen çılgına dönmüştü ama Carter kızın kıçına bir şaplak atacakmış gibi davrandığında bileğini ondan önce yakaladım ve bir bakışla onu kıstırdım.

"Bu gece ölmek istiyor musun?" Ona sordum.

Sadece güldü, Jaxson'la bakışırlarken ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

Onlar daha fazla anlamadan durumu geçiştirmeye çalışarak Maven'i kucağıma aldım ve omzuma attım, küçük yumruklarını sırtıma vurarak koridorda dans ettik ve uçaktan indik, ekip de yuhalamalar ve bağırışlarla arkamızdan geliyordu.

Asfalta çıkana kadar onu bırakmadım ve nefes nefese geldi, gülüyor ve göğsümü şapırdatıyordu.

"Celly'mi böldün!"

"Çünkü bu benim takımdan atılmama ve muhtemelen hapse girmeme neden olacaktı."

Sırıttı ve omuzlarını hafifçe oynatarak öne doğru eğildi. "Sorun ne, Vince Cool? Diğer erkeklerin kıçıma bakmasından hoşlanmıyor musun?"

Eğilip parmak uçlarımla çenesini yukarı kaldırdığımda kaşlarını salladı. "O kıçına daha sonra şaplak atacağım."

"Sözler, sözler."

Maven o anda o kadar hafif, o kadar şakacıydı ki gülümsemesini yansıtmaktan kendimi alamadım.

Onu öpmek istedim.

Tam o anda, tam orada, bizi kimin gördüğünü umursamadan. Onu her zamanki gibi içimde eriyene kadar, onu eve götürmem için bana yalvarana kadar öpmek istedim.

"SÜRPRİZ!"

Dudaklarımın Maven'inkilere ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim, ta ki ses sisi yırtıp geçene ve ikimiz de başlarımızı sesin geldiği yöne çevirip birbirimizden uzaklaşana kadar.

Ailemi kollarını açmış orada dururken gördüğümde çenem düştü.

"Anne? Baba? *Grace*?" Grup halinde bana sarıldıklarında inanamayarak başımı salladım. "Burada ne halt ediyorsunuz?"

Annem, "Programın nedeniyle Noel'de eve gelemeyeceğini biliyorduk," dedi.

"Annem Noel'i sana getirmemiz için ısrar etti," diye bitirdi küçük kız kardeşim gözlerini devirerek. "Değerli Prens Vince, her zaman en sevilen çocuk."

Annem gözlerini kıstı ama Grace'in yıllardır yaptığı şakaya hepimiz güldük. Babam omzuma vurdu, göğsü kabarmış bir şekilde gülümsüyordu. "İyi görünüyorsun oğlum. Hem de çok iyi. Ve ne oyundu ama!"

Orada oldukları için hâlâ şoktaydım, kalbim kabarırken başımı sallıyordum. Eğer etrafım takım arkadaşlarımla çevrili olmasaydı, muhtemelen ağlardım. Onları görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, NHL'deki ilk sezonum beni silip süpürmüş ve ziyaret için Michigan'a dönmemi imkânsız hale getirmişti. İlk başlarda onlarsız olmak zor gelmişti ama sonra programa ve son zamanlarda da Maven'a odaklanmıştım. Evimi ne kadar özlediğimi hatırlayacak kadar uzun süre durmamıştım.

Artık burada olduklarına göre, rahat bir nefes almış gibiydim, almaya bu kadar umutsuzca ihtiyaç duyduğumu bilmediğim derin bir nefes.

Annem ve babam her zamanki gibi etkileyici giyinmişlerdi; annem kalem etek ve şık bir bluz, babam ise pantolon ve spor bir ceket giymişti. Grace'in üzerinde basit bir güneş elbisesi vardı; muhtemelen giymeyi o kadar çok istiyordu ki Michigan'daki dondurucu soğuk havadan ayrılmadan önce bile giymişti. Kız kardeşim bir plaj serserisi olmak için doğmuştu ve memleketimizi geride bırakıp kışı olmayan bir eyalete sığınmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Ben buzun üzerinde evimdeyken, o güneşin altında evindeydi.

Onlara baktığımda kendi özelliklerimin bana baktığını gördüm - annemden aldığım gözler, babamdan aldığım gülümseme, kız kardeşimin burnunun benimkiyle aynı anne-babamızın karışımı olması.

"Tamam, çok kabasın," dedi Grace, yanımdan geçip gitmeden önce koluma bir fiske vurarak. Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve Maven'a doğru yürüdü. "Merhaba! Sonunda seninle tanışmak çok güzel! Özellikle de beni dans ederken gördüğün o utanç verici sayıdan sonra."

Maven benim kadar şaşırmış görünüyordu; Grace'in elini uzatmadan önce gözleri benimkilere kaydı. "Güven bana, sen benim olabileceğimden çok daha iyisin."

Grace, Maven'ın elini sıkmadı. Bunun yerine, onu ezici bir şekilde kucakladı.

"Sana yalan söylemesine izin verme," dedi Carter, bir anda ortaya çıktı ve bize katılırken omuzlarımı arkadan kavradı. "Maven az önce o lanet uçağı salladı."

"Aman Tanrım, bahse girerim tam bir şov olmuştur," dedi annem, Maven'a gülümseyerek. "Ben Lorraine. Bu da kocam Derrick."

"Sen," dedi babam, Maven'ı işaret ederek, onu Grace'inkinden daha güçlü bir kucaklamayla ezmeden önce. "Çok yetenekli bir kadınsın. Instagram'ı senin yüzünden indirdim."

Grace utanmış gibi inledi.

"Yayınladığınız videolar mı?" Annem gülümseyerek başını salladı. "Sadece... inanılmaz! Tüm o düzenlemeleri kendin mi yapıyorsun? Kliplerin müzikle uyumunu?"

"Buna makara deniyor anne," dedi Grace.

"Adına ne derseniz deyin, bu oğlumuzu bir süperstara dönüştürdü," diye gülümsedi babası.

Maven endişeyle gülümsedi. "Oh, bunu kendi başına yaptı."

O anda gözleri benimkilere kaydı ve göğsüm yepyeni bir şekilde kabardı.

"Arabalarımız geliyor," dedi Jaxson koşarak bize katılmak için. Gülümseyerek kendini ailemle tanıştırdı ve kız kardeşimle karşılaştığında neredeyse küçük dilini yutacak gibi olduğunu gözden kaçırmadım.

Ona biraz fazla uzun süre baktığında kaşlarımı kaldırdım ve yüzü döndüğünde onu yapmaması gereken bir şey yaparken yakalamışım gibi öfkeyle baktım.

Umarım bu bakış ona bir fikre kapılmamasını söylemiştir, çünkü Jax'i seviyordum ama kız kardeşimle bir şey yapmaya kalkarsa onu öldürürdüm.

Carter, Jaxson'a doğru başını sallayarak, "Sanırım bu gece Vince Cool olmadan çıkacağız," dedi. "Aile buluşmasının tadını çıkarması için ona biraz zaman tanıyalım." "Sizi sonra ararım," diye söz verdim, ama önce Maven'a, sonra aileme, sonra da bana sırıtışlarından anladım ki Nefes nefese o aramayı bekliyordum.

Onlar gittikten sonra aileme döndüm.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Maven. "Ben sadece-"

"Bizimle gel."

Rica ile sözünü kestim ve kaşlarını çattı, sadece bu bakışla bana bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Ya da belki de yapabilirdim ama görmezden seçtim.

"Evet, *lütfen* beni bu üçüyle yalnız bırakmayın," dedi Grace, kolunu Maven'ın koluna dolayarak. "Köşede unutulan çocuk olacağım. En azından sen oradayken, onlar kıymetli bebekleri için telaşlanırken benim de konuşacak birilerim olur."

"Grace," diye uyardı annem gülümseyerek. Sonra babam annemin elini tuttu ve yürümeye başladı, Grace de Maven'ı kucağına alıp onu takip ediyordu.

Omzunun üzerinden bana baktı, ben de omuz silkip gülümsedim. Planlarda bir değişiklik olmuş gibi görünüyordu.

- - -

Grace'in isteği üzerine Riverwalk'ta şık bir çatı restoranında akşam yemeğine gittik. Annemin evinde, o ve kız kardeşim tüm çömleklerime ve hatta Maven'in hayata geçirdiği bahçe odasına daha da fazla titriyorlardı. Babam ve ben, o meşhur kokteyllerinden hazırlayana ve hepimiz balkonda ılık Florida gecesinin tadını çıkarana kadar arka planda ESPN'in önemli anları eşliğinde konuştuk.

Konuştuk, güldük ve geçmişe dair hikâyelerimizi paylaştık; bunların çoğu inlememe ve yüzümü gizlememe neden oldu çünkü ailem beni Maven'ın önünde utandırmaya çok hevesliydi. Özellikle de Michigan'da galibiyet serisi yakaladığımız için iki hafta boyunca iç çamaşırlarımı kafama geçirdiğim zamanı anlatmaya hevesli görünüyorlardı ve ben de bu yüzden olduğuna ikna olmuştum.

Her şeye rağmen, Maven zaten ailenin bir parçasıymış gibi uyum sağladı.

Annem yemekte onu sorguya çekti, ama birini ölçüp biçerken yaptığı gibi değil. Daha çok Maven'ı ve onun olduğu her şeyi o kadar içten merak ediyordu ki sormadan duramıyordu. Maven'in yetiştirilme tarzından ve kariyerinden büyülenmiş bir şekilde her cevapla aydınlanıyordu.

Grace de aynı derecede kötüydü, Maven'ın yogayı sevdiğini öğrendiğinde ciyaklıyor ve şehirdeyken onu bir stüdyoya derse götürmesi için yalvarıyordu. Ayrıca Maven'a defalarca Maven'ın evinin sahile bu kadar yakın olmasını ne kadar kıskandığını söyledi.

Babam daha sessiz bir ilgi gösterirken, Maven'in kıvrak zekasını, benimle *ve* onunla ileri geri konuşmasını çok seviyordu.

Gece boyunca birden fazla kez Maven'in yüreğini ağzına getirdi ve Maven ona bu görev bittiğinde planlarının ne olduğunu söylediğinde babamın gözleri kendi kızıymış gibi parladı ve gurur duymaya hakkı vardı.

O da bana meraklı bir bakış attı - kokteylime bakıp uzun bir yudum almadan önce uzun süre dayanamadığım bir bakış.

Onların yeni evimde olması, Maven'in bizimle birlikte olması gerçeküstü bir şeydi. Her ne kadar ailemin ona sorduğu tüm sorulardan rahatsız olmuş gibi davransam da, gerçek şu ki bunu sevdim - çünkü ben de onun hakkında daha fazla şey öğrendim. Ve anlattığı her yeni küçük hikaye, ortaya çıkardığı her bir parçası? Kendimi şekerci dükkanına girmiş açgözlü bir çocuk gibi hissediyordum.

Ondan daha fazlasını istedim. Her *şeyini* istedim.

Grace esneyen anne ve babamı kapıya doğru sürüklediğinde saat neredeyse sabahın üçüydü. Birkaç blok ötedeki Riverwalk'ta bir otelde kalıyorlardı.

"Bu akşamki planlarını bizim için değiştirdiğin için teşekkür ederim oğlum," dedi babam, sırtımı sıkıca kucaklayarak. "Umarım tarzını bozmamışızdır."

Grace, "Lütfen, onun hiç tarzı yok," dedi ama beni özlemiş gibi bana sarıldı ve özlediğini biliyordum.

"Harika bir sürpriz oldu," dedim onlara içtenlikle. "Umarım gitmeden önce size etrafı biraz gezdirebilirim."

"Meşgul olduğunu biliyoruz," dedi annem, onu yanıma yine esnedi. "Yapabileceğin her şey için seni kaçırdığımız için mutluyuz." Benden uzaklaşıp elleriyle Maven'in kollarını çerçevelerken gözleri bir gülümsemeyle parladı. "Ve *siz*, genç bayan. Sen sadece... sansasyonel birisin. Bu akşamı sizinle geçirmek çok güzeldi."

Maven kızardı. "Siz de öyle Bayan Tanev."

"Bu harika ebeveynlerinizle tanışmak istiyorum. Hep birlikte küçük bir buluşma yapalım, olur mu?" Annem soruyla birlikte bana baktı.

Maven'a baktım, o sırada yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı - sanki hasta ya da üzgün ya da her ikisi birden.

"Göreceğiz anne," diyerek hepsini kapıya doğru yönlendirdim.

Herkes tekrar kucaklaştı ve Grace ile annem bana şehirdeki Uluslararası Alışveriş Merkezi hakkında sorular sorarken babamın Maven ile alçak sesle konuştuğunu fark ettim. Ne dediğini anlamaya çalıştım ama hiç şansım yoktu.

sırıtarak Maven'in kolunu okşadı, o da gülümsedi ama aynı hüzünlü ifade yüzüne kazınmıştı.

Gördüğüm manzara karşısında midem düğümlendi.

Onlar gitmeden önce vedalaşma yirmi dakika sürdü ve kapı kapanır kapanmaz sessizlik benim ve Maven'in üzerine soğuk, ıslak bir battaniye gibi çöktü.

Yutkunup ona dönmeden önce bir an elim kapı kolunda öylece durdum. Sanki sersemlemiş gibiydi, gözleri odaklanmamış bir şekilde aramızdaki zemine bakıyordu.

"Bunun için üzgünüm," dedim gülümseyerek ensemi ovuşturarak. "Çok fazla olabiliyorlar."

"Çok güzeller," diye fısıldadı. Ve
sonra gözleri yaşlarla doldu.

Onu hiç böyle görmemiştim, yüzünün çarpıklığını ve etrafında sıkıca tuttuğu tüm duvarların toza dönüştüğünü hiç izlememiştim. Onu üzgün ve acı içinde görmek göğsümü bir kurşun gibi delip geçti.

"Mave," dedim, odayı geçip onun durduğu yere gittim. Onu kollarımla sardım, yumuşayıp bana önce kaskatı kesildi ve başını göğsüme gömdü. Ona uzun süre sıkıca sarıldım, etrafımızdaki havanın ağırlaştığını, soğuduğunu hissettim.

"Sorun nedir?"

Başını tekrar tekrar salladı, benden uzaklaşmadan önce burnunu çekti. "Ben gidiyorum. Geç oldu."

Gözyaşlarını yüzünden silip çantasını alırken gözlerimi kırptım. "Ne? Gidiyor musun?"

"Yarın antrenmanınız var. Biraz dinlenmelisin." Sesi
kopuk ve ölü gibiydi.

"Enerji vermek için daha eğlenceli bir yol düşünebilirim," dedim, şakanın onu güldüreceğini, asfaltta benimle dalga geçerken ve ben onu herkesin içinde öpmemeye çalışırken bulunduğumuz yere geri dönebileceğimizi umarak.

Bunun yerine, yüzü çarpıldı ve daha fazla gözyaşı dökülürken görmemem için benden uzaklaştı.

"Hey," dedim, parmak uçlarımı dirseğinin kıvrımına sokarak. Ben çenesini eğip ona başka seçenek bırakmayana kadar bana bakmadı. "Konuş benimle."

Başını tekrar tekrar salladı ve gelmeye devam eden gözyaşlarını öfkeyle sildi. Tanıdığım en güçlü, en inatçı kadındı - ve ağlıyordu.

Beni mahvetti.

Ellerimi onunkilerin yerine kaldırdım, her bir gözyaşını parmaklayarak uzaklaştırdım ve bu beni itmeden önce hıçkırmasına neden oldu. "Dur," diye yalvardı, kelime sanki ona acı veriyormuş gibi mırıldanıyordu.

"Bana nasıl yardım edeceğimi söyle."

"Bana öyle bakmayı kes, bana dokunmayı kes, dur..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Ona tekrar uzanmaya cesaret edemedim.

Uzun bir süre sonra ellerini kalçalarına indirdi, gözleri benimkileri bulduğunda acıyordu. "Böyle şeyler yapamayız, Vince," diye fısıldadı, dudaklarındaki yaşları yalayarak. "Çünkü yaptığımızda, ben... Ben..."

Kalbim göğsümde durdu, sonra gümbür gümbür bir tekmeyle yeniden canlandı. "Ne gibi hissediyorsun, Maven?" Ona doğru bir adım atarken burun deliklerim alevlenerek sordum. "Seni sevdiğimi mi?"

Gözleri benimkilere kaydı, geniş ve dehşete kapılmıştı.

"Senin tarafından, olduğun her şey tarafından, hayatımın senden önce var olan versiyonunu nasıl yok ettiğin tarafından zorlandığım gibi mi?"

"Yapma," diye fısıldadı ama artık duramazdım.

Aramızdaki son mesafeyi de kapattım, elini tuttum ve göğsüme bastırdım. "Kollarımda olduğun her an sana daha sıkı sarıldığımı hissediyor musun? Birlikteyken zamanın çok hızlı akıp gittiğini hissediyor musun?" Boğazımı düğümleyen duygulara karşı çenemi sıktım. "Seni kaybetme düşüncesiyle kalbimin *parçalandığını* hissediyor musun? Hissettiğin bu mu Maven?"

Çenesi sallanıyor, iki sessiz gözyaşı yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Bana bak," diye yalvardım ve o baktığında, dünyanın dönmeyi bıraktığına, tekrar hazır olduğumuzu işaret etmemizi beklediğine yemin edebilirim. "Bana ne hissettiğini söyle."

Göz kapakları titriyordu, yanakları yumuşak ışığın altında parlıyordu ama bakışları değişmiyordu.

"Sanki sana inanmak istiyormuşum gibi," diye
itiraf etti usulca. Umut göğüs kafesimde titreşti.

"Ve sanki gerçekten yaparsam kırılacakmışım gibi."

Sözleri bana çarptı ve nefesimi göğsümden sert bir çek gibi tahtalara çarptı.

Bu onun konuşması değildi. Osprey'in oyun kitabındaki her oyunu bildiğim gibi bunu da biliyordum. Bu benden önce gelen, onu yaralayan, başka bir erkeğe güvenemeyeceğini hissettiren kişinin kalıntılarıydı.

Sanki kendine güvenemiyormuş gibi.

Ağzımı açtım ama başımı sallayarak tekrar kapattım. Hiçbir şey söylemedim.

Başka ne diyebilirdim ki?

"Gitmek zorundayım." Sesi kelimelerle birlikte titredi, bakışlarını benimkilerden ayırırken yanaklarını daha fazla gözyaşı yaktı. Yanımdan geçip kapıyı yırtarak açtı ve ben daha gözümü bile kırpamadan kapıyı arkasından çekerek kapattı.

Gitti.

Ve ona izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

CHAPTER 34

Break Shit

Maven

Noel'den dört gün önce, Ospreys'in tatilden önceki son iç saha maçı vardı. Bu *benim* tam erişimli son maçım, her şey bitmeden önceki son görevim olacaktı. Reya ve Camilla bundan sonra yapacaklarımla ilgilenmem için hazırdı ve Osprey'lerin genel müdürü de sezonun ikinci yarısına ve umarım playofflara doğru ilerleyen takımın dikkatinin dağılmasını istemiyordu.

Buraya kadarmış. Eğlenmiştik ve şimdi hayatın normale dönme zamanıydı.

Vince'in yanında olmalıydım ama onun yerine kanepemde cenin pozisyonunda kıvrılmış, başımı en iyi arkadaşımın kucağına koymuştum.

Sabah patenine katılmak, birkaç içerik paylaştıktan sonra tüm takımın önünde yıkılmadan önce sıvışmak elimden gelen tek şeydi. Koç McCabe iyi olup olmadığımı sorduğunda neredeyse kaybediyordum.

En kötüsü de Vince'in en az benim kadar mutsuz . Ve bu benim hatamdı.

Ailesiyle geçirdiğimiz o geceden sonra sadece onun dairesini terk etmemiştim. Binadan da ayrılmıştım. Eşyalarımı topladım ve eve geri döndüm.

Ve o zamandan beri Vince'i neredeyse hiç görmemiştim.

Yayınladığım tek içerik, birkaç fotoğraf ve video çekip hızla uzaklaşabileceğimi hissettiğim pistteki haliydi.

Ve onu her gördüğümde nefes alma yetimi kaybediyordum.

Çok hastaydım, midem korkunç bir şekilde düğümlenmişti, ciğerlerim sanki göğsümde bir kutu tuğla varmış gibi düşük kapasitede çalışıyordu. Dışarıdan bakıldığında her şey çok basit görünüyordu - Vince duyguları yakalamıştı ve ben de yakaladığımı biliyordum. Tek yapmam gereken ona benim de aynı şeyleri hissettiğimi ve birlikte olabileceğimizi söylemekti.

Ama yapamadım.

Paraşütümün çalışmayacağına dair içimde bir his varken kendimi uçaktan atlamaya ikna etmeye çalışmak gibiydi. Bir başkasının bana bir adım atmamın iyi olacağını söylemesi gibiydi, ama gözlerim bağlı ve ayağımı kaldırdığımda orada bir uçurum olduğundan ve oradan yuvarlanıp öleceğimden eminim.

Yerimde donup kalmıştım, korkudan titriyordum, sadece hayatta kalmaya çalışıyordum.

Hala.

"Seni bu şekilde görmekten nefret ediyorum," dedi Livia yumuşak bir , ama ben sarsıldım.

çığlık attı. O kadar uzun süre sessiz kalmıştık ki, ben sessizce ağlarken o saçlarımla oynuyordu.

"Biliyorum."

"Sen de onu seviyorsun."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve daha fazla gözyaşının nasıl dışarı çıktığını asla bilemeyeceğim. Ne kadar çok ağladığıma inanamıyordum. Şimdiye kadar Guinness Dünya Rekoru kırmış olmalıydım. Gözlerim o kadar şişmişti ki görebildiğime bile şaşırmıştım.

Livia bir elini saçlarımın üzerinde gezdirerek, "Öyle," diye tekrarladı. "Bebeğim, neden kendine işkence ediyorsun?"

"Nedenini biliyorsun."

İç çekti. "Tamam, evet, biliyorum, ama..." Düşüncelerini toparlıyormuş gibi durakladı. "Eğer ilerlemek için bir zaman ya da ilerlemek için bir kişi varsa - bu o değil mi?"

"Livia, James beni kırdı," dedim, gözlerinin içine bakabilmek için ayağa kalkarak. Sesimin titremesinden nefret ediyordum. "Ama Vince? O... o beni öldürebilir."

"Ya da seni hayata geri döndürebilir."

Dudaklarımı birbirine doladım, oradaki tuzlu gözyaşlarının tadına baktım.

"Tekrar incinmekten korkuyorsun," dedi, bunu söylerken yüzüm çarpılıyordu. "Ve bu sorun değil, bu normal," diye beni temin etti ve elimi kendi eliyle kapattı. "Ve dürüst olmak gerekirse, bunun olmayacağına dair sana söz veremem. Kimse veremez, Vince bile. İlişkilerin, aşkın en boktan yanı da bu zaten. Kendimizi veririz, güveniriz ve sonra inciniriz. Bunu neden yaptığımızı merak ederiz, bir süre herkesten nefret ederiz, ta ki... nefret etmeyene kadar. Ta ki biriyle tanışana, yeniden gülene, yeniden *hissedene* ve yeniden aşık olup olamayacağımızı merak etmeye başlayana kadar. Biz de öyle yaparız." Biraz güldü. "Ve sonra, onlar bizi ya da biz onları beceririz ve en başa döneriz."

"Yani anlıyorsun."

Elimi sıktı. "Anlıyorum. Ama dinle, sonunda yalnız kalan insanlarla hayatlarının aşkına kavuşanlar arasındaki farkı bilmek ister misin?" Gülümseyerek eğildi. "İlki kendini bir daha asla aşka açmaz çünkü beraberinde gelebilecek acıdan çok korkarlar. İkinciler ise aşkın buna değer olduğunu ve onu bulmadan önce başlarına ne gelirse gelsin hayatta kalabilecek kadar güçlü olduklarını anlarlar."

Başımı salladım, gözlerim yine fokurdadı. "Bana düzinelerce kez aşkın bir kurgu olduğunu söyleyen birinden bunun ne kadar aptalca geldiğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet, ama ben sen değilim," dedi ve beni hızla başından savdı. "Tekmelerimi farklı yollardan alıyorum. Ama bebeğim, *sen* aşıksın. Ve eğer senin yerinde olsaydım, ben de bunu görene ve seni dinleyene kadar beni tokatlamanı ve sarsmanı isterdim."

"Henüz beni tokatlamadın."

"Yaklaştım."

Kıkırdadım, başımı omzuna yasladım ve Vince ve ailesiyle geçirdiğim geceyi düşündüm. O kadar sevimliydiler ki, James'inkilerden o kadar farklıydılar ki, bu beni şaşkına çevirmişti. James ile bana yenilmez olduğumuzu hissettirdi, ancak ailesi beni sadece ezilmesi gereken bir böcek gibi hissettirdi. Vince'in ailesi benimle sadece birkaç saat geçirdi.

- Bir gece - ve bir şekilde, sanki yıllardır ailedeymişim gibi, sanki onlarla oraya aitmişim gibi hissettirdiler.

Babasının onlar gitmeden önce bana söylediği sözleri hatırladıkça gözlerimden daha fazla yaş başladı.

"Oğlumun kalbini ne zaman birine vereceğini merak ediyordum. Seni beklediği için mutluyum."

Gözlerimi sıkarak kapattığımda gözyaşlarım serbest kaldı, alt dudağım titriyordu.

"İstiyorum, biliyorsun," diye fısıldadım. "Ona güven. . Dene. sadece... Donmuş hissediyorum. Korkmuş hissediyorum. *Çok* korkuyorum, Livia. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum ve içimdeki en hasta parça bunu şimdi hissetmenin sonra hissetmekten daha iyi olduğunu, onu bugün kaybetmenin bir yıl sonra kaybetmekten daha kolay olacağını söyleyip duruyor."

"Muhtemelen doğru. Ama ya onu hiç kaybetmek zorunda kalmasaydın?" Başımı kaldırıp ona bakana kadar omzunu yukarı doğru itti. "Ya kalsaydı? Ya başardıysan?"

Bu düşünceyle çırpınan kalbimin üzerini kapattım. "Daha önce de böyle hissetmiştim, biliyorsun. Evleneceğimi sanıyordum, sonsuza kadar birlikte olacağımızı sanıyordum." Başımı salladım. "Sanırım o parçam artık kırıldı. Ona nasıl erişeceğimi bilmiyorum."

Livia kaşlarını çattı ve ikimiz de uzun bir süre sessiz kaldık, sonra gözleri büyüdü ve aydınlandı. "Aman Tanrım. Ben bir dahiyim."

Ne demek istediğini soramadan koltuktan fırladı ve yatak odama koştu. Bir şeyleri karıştırdığını duydum ve ardından yüksek bir gümbürtü duyulmadan önce bir küfür etti.

"Liv?" Onu çağırmak için kıçımı koltuktan kaldırdım. Ama ben fırsat bulamadan oturma odasına daldı, bileğimden tutup beni arka bahçeye açılan sürgülü cam kapıya doğru çekerken kolunun altına tanıdık bir kutu sıkıştırmıştı.

"Gel hadi."

"Livia, onunla ne yapıyorsun?" Kutunun varlığıyla göğsüm şimdi daha da daralmıştı.

"Ben bir şey yapmıyorum," dedi ve masamın üzerine bıraktı.
Kapağı yırtarak açtı. "Öylesin."

"Ne-"

"İşte," dedi ben daha bir şey soramadan, bulduğu ilk eşyayı çıkarıp elime tutuşturdu.

Tenime dokunduğu an donup kaldım.

James'le ilk buluşmalarımızdan birinden kalma neon turuncu bir golf topuydu. Golf oynamaya gitmiştik, o gösteriş yapıyordu ve ben de ona izin veriyordum çünkü benim için gösteriş yapmak istemesi hoşuma gitmişti. Gecenin sonunda, kazandığı topun üzerine siyah bir kalp çizmişti ve itiraf edemeyeceğim kadar uzun bir süre onu çantamda saklamıştım.

"Tamam..." Ona bakarak söyledim.

"At onu." Livia, bahçemin karşısındaki kompost kutumun olduğu yeri işaret ederek, "Atın," dedi. "Ya da üzerinde tepin, ateşe ver ya da bir balyoz alıp yok et."

"Balyoz mu?"

"Beni dinle," dedi elleriyle omuzlarımı tutarak. "Bu şerefsiz için ağladın. Terapiye gittin. Kendini toparladın, bir kariyer inşa etmeye başladın ve hayatına ettin. Ama artık yer kaplamadığı sürece onu, size yaptıklarını . Ne kafanda, ne kalbinde, ne de en üstte tuttuğun bu aptal kutuda.

dolabının köşesinde." Ardından benim ve James'in olduğu bir resim çerçevesi çıkarıp göğsüme bastırdı. "Şimdi kırma zamanı, sürtük."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz telefonunu çıkardı ve Limp Bizkit tam da bahsettiği şarkıyı çalana kadar karıştırdı ve başını sallayarak beni cesaretlendirdi.

"Livia, bu-"

"BOK KIR, KALTAK."

Uzun bir iç geçirdim, çünkü bunun herhangi bir şeyi nasıl düzelteceğini göremiyordum. Ama yine de çerçeveyi ondan aldım ve aşağıya baktığımda durakladım.

James'le sahilde çekilmiş bir fotoğrafımızdı, başım onun omzunda, kolları bana sarılmış, ikimiz de gülümsüyorduk. O gece bana yüzük ölçümü sormuştu. Hafta sonunu arkadaşlarımızla geçirmiştik ve havanın muhteşem olduğu, günlerin uzun ve tembel, gecelerin ise sıcak ve çılgın olduğu o mükemmel hafta sonlarından biriydi. Hayatımda bir dönüm noktası gibi hissetmiştim. Sevdiğim adam yüzük ölçümü sormuştu ve kaç çocuk istediğimiz konusunda şakalaşıyorduk.

Uzun süre o fotoğrafa baktım ve o anda ne kadar mutlu olduğumu ve bir daha asla o kadar mutlu olamayacağımdan ne kadar korktuğumu düşünerek karnımın ağrıdığını hissettim.

Ama şimdi bakınca aklıma tek bir şey geldi.

O Vince değil.

Beni başka bir adamın kollarında görmek yanlış geliyordu. Vince'in teknede çektiği fotoğrafı düşündüm ve o fotoğraftaki gülümsememle şimdi baktığım fotoğrafı karşılaştırdım.

Sahildeki kızı artık tanıyamıyordum bile. Ama teknedeki

kızı tanıyordum.

Titredim.

Elimdeki fotoğrafa baktıkça daha da üzülüyordum. Onun kollarının bana sarılmasını istemiyordum, çünkü onlar Vince'in kolları değildi. Bu... *iğrençti*. Rahatsız ediciydi. İyi değildi. Mümkün olan her şekilde *yanlıştı*.

Ve bu beni güldürdü.

İlk başta kısa bir kahkahaydı, göğsümden fışkıran bir kahkaha. Ama sonra bu kez *gülmekten* gözlerim dolarken başımı sallayarak kıkırdıyordum.

"Tanrım," dedi Livia, ellerini kaldırıp benden uzaklaşırken gözlerini kırpıştırarak. En iyi arkadaşım bana bir psikopat gibi bakarken şarkı çalıyor, sözleri beni çağırıyordu. "Seni resmen delilik sınırının ötesine mi ittim?"

"Hayır," diye bir kahkaha daha atarak gözlerimdeki yaşları sildim. "Ben... Sanırım az önce beni kurtardın."

Elimi fotoğrafın üzerinde gezdirdim ve başımı salladım. *Bunun* neşe olduğunu nasıl düşünebildim? *Onu* nasıl sonsuza kadar görebildim?

James'le aramızdaki şey aşktı, evet - kendi yolunda önemliydi. Beni gülümsetiyordu ve kendimi onun yanında güvende hissediyordum, ta ki hissetmediğim ana kadar.

Ama Tanrım, onu Vince ile karşılaştırmak, James'le hissettiklerimle şimdi hissettiklerimi karşılaştırmak?

Gülünçtü.

Gerçekten.

Vince beni zorladı. Bana meydan okudu ve spontane olmayı, özgür olmayı, *daha fazlasını* istememi sağladı. Onunlayken kendimi canlı hissediyordum - sadece çarşaflara dolandığımızda değil, birlikte olduğumuz her an. Beni kızdırmakta çok hızlıydı ve bunu yapmasını seviyordum. Beni asla dışlamadı. Elimde kameramla kapısından içeri girdiğim ilk andan itibaren bana kapısı açıktı.

Onunla yüzlerce nehir kenarında yürümek istedim. Her maçta olmak istedim. Onun çömlek çarkında yarattıklarını ve buzda yok edişini izlemek istedim. Gülmek, dans etmek*, oynamak* ve nereye gidersek gidelim, ne yaparsak yapalım, onun orada olacağını, beni koruyacağını, bana bakacağını, beni *seveceğini* bilmek istedim.

Elimdeki golf topunu havaya fırlattım, son bir kez baktım ve sonra Fred Durst'*ün orospu* çocuğu diye bağırdığı anda tüm gücümle topa vurdum.

Nereye gittiğine bile bakmadım, çünkü bir sonraki nefeste çerçeveyi betonun üzerine fırlattım ve camın en tatmin edici sesle parçalanmasını izledim.

"Siktir et EVET!" Livia dedi ve sonra bana bir sonraki kurbanı uzattı - hayvanat bahçesine gittiğimizden kalma bir bilet koçanı.

İkiye böldüm.

"TEKRAR!" Bir başka hatıra bana doğru fırlatılmadan önce kalçalarını oynatarak yumruk sallayarak tezahürat yaptı. İçinde kumsal olan bir kar küresiydi. Bana doğum günü hediyesi olarak almıştı.

Kar kürelerini bile sevmezdim.

O kadar büyük bir keyifle parçaladım ki deli bir kadın gibi güldüm.

"BİTİR ONU!" Livia, eski Mortal Kombat video oyununu taklit etmeye çalışan derin bir sesle böğürdü ve sonra elimde sadece onu kaldırıp yere atacak kadar uzun süre başka bir çerçeve vardı.

Parça üstüne parça, nesne üstüne nesne, resim üstüne resim, "Break Stuff" tekrar tekrar çalarken kutudaki her şeyi yok ettik. Aşk notları, fotoğraflar, Noel süsleri, kitaplar, mücevherler, eski kuru çiçekler - hiçbiri güvenli değildi. Ve her yeni bir şeye dokunduğumda, James'e dair tutunduğum ne kadar az şey varsa, bir kolyenin tatmin edici bir şekilde kırılmasıyla, üzerindeki boncuklar her yere uçup betonun üzerinde sıçrayarak yok olana kadar, gittikçe daha fazla koptuğunu hissettim.

İşimiz bittiğinde nefes nefese kalmıştım, gülümsüyordum ve Livia gururlu bir anne gibi bana beşlik çaktı.

"İyi iş, kaltak," dedi kıçıma şaplak atarak. "Şimdi kendini topla, güzel kıçını giydir *ve git. Git. Erkeğini. Erkeğini*."

CHAPTER 35

Lekeli Vince

"Pekala, onun üzerinde kal, onun üzerinde kal! Kay, kay!"

Yedek kulübesindeki takımın geri kalanıyla birlikte buzdaki adamlarımıza seslendim, su içtim ve nefesimi tutmaya çalıştım. Gözlerim skorbordda geziniyor, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Son periyodun bitmesine 10 dakikadan az bir süre kala 2-2 berabere kalmıştık. O gollerin ikisi de benimdi.

Bir çaylak için patlayıcı bir maçtı ve bu maçın sonucu ne olursa olsun tüm yorumcuların bundan bahsedeceğini biliyordum. Ancak takım içinde tamamen farklı bir şey hissediliyordu.

Benimle birlikte yedek kulübesindeki herkes ve buzun üzerindeki herkes bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

Son birkaç gündür bana nasıl baktıklarını, etrafımda nasıl dolandıklarını, konuşmaktan nasıl kaçındıklarını özlemedim. Koç iyi olup olmadığımı sormadı ve takım arkadaşlarım da bilgi almak için beni dürtmedi.

Çünkü kalbim kırılmış ve kanıyordu ama hokeye tüm sezon boyunca olduğumdan daha fazla .

Her şeyimi ortaya koydum. Tüm zamanımı pistte geçirdim - paten kayarak, bisiklete binerek, iyileşerek, gerinerek, uyuyarak. Burada yapabileceğim ne varsa yaptım.

Ve bu gece, ilk periyot için kaymaya başladığımızda, kendimi hayatımdaki tek değişmeze kaptırdım.

Sadece yeterli olmasını diledim.

Attığım iki gol de hiçbir şey gibi gelmedi. Genelde başarı hissini yaşayamadım. Kaleciyle dans etmedim, cıvıldamadım ya da kalabalığın kükremesine herhangi bir tepki vermedim. Hayatımda ilk kez buzun üzerinde hissizleştiğimi hissettim.

Bu beni en az Maven'ı kaybettiğim düşüncesi kadar korkuttu.

Will'i kalede izlerken, onun da böyle hissedip hissetmediğini, bu yüzden mi her zaman bu kadar sessiz, bu kadar sert ve odaklanmış olduğunu merak ettim. Acaba karısını kaybettiğini düşünecek zamanı kalmasın diye mi kendini hokeye vermişti?

Midem bulandı ve bankın üzerinde gerçekten kusabileceğimi düşündüm. Öğürdüğümde antrenörlerden biri beni kontrol etmek için yanıma koştu ama iyi olduğumu söyleyerek el salladım. Gözlerim bir sonraki Koç'a kilitlendi ve tekrar oyuna girebilmem için sıra değişikliği istemesi için ona yalvardım.

Pakı bölgemizden çıkardığımızda, Koç başıyla onayladı ve diğer hat yedek kulübesine doğru kayarken ben çoktan panoların üzerinden atlamaya başlamıştım.

Patenlerim buza vurur vurmaz kendimi daha sakin, daha dengeli, yörüngeden çıkıp uzaya uçmak üzereymişim gibi hissetmedim. Buz beni yere indirdi, diske doğru koşarken kalabalığın uğultusu damarlarımda uğulduyordu. Ryan Crosby'ye çarparak ikimizi de panolara savurdum ve ben pakı çalana kadar mücadele ettik.

Sonra buzda kaymaya başladım.

Pivotumuza pas verdim, beni sayı pozisyonuna sokacağını bildiğim bir oyun oynuyordum. Ben dizilir dizilmez pakı bana geri attı.

Ama vuruşumu yapamadan ayağıma çelme takıldı.

Sopanın bileğimi yakaladığını hissettim, ayağımın altımdan nasıl çekildiğini hissettim, onu kurtarmak için hiçbir şansım yoktu. Buza çakıldım, nefesim kesilmişti ve kalabalığın kükreyen onaylamama sesiyle kendime geldim.

Hakem faulü çalmayınca *yuhalamalar* daha da arttı.

Ayağa fırladım ve dişlerimi sıkarak ona saldırdım. "Cep telefonumu ödünç almak ister misin, hakem? Birkaç cevapsız araman var."

Beni görmezden geldi, ki bu normal bir durumdu ve normalde bunu görmezden gelirdim.

Ama bu geceyle ilgili hiçbir şey normal değildi.

Aklım başıma gelmeden önce, bana çelme takan oyuncuya doğru buzda sert ve hızlı bir şekilde kaydım ve onu cama öyle bir ittim ki tüm stadyum toplu bir "*Oh!"* sesi çıkardı.

Takım arkadaşının buza düştüğünü gören Crosby bana ilk vuran kişi oldu ve sonra hepimiz kavga etmeye başladık, hakemler bizi ayırana kadar birbirimizi hırpalarken kalabalık tezahürat yapıyordu.

Bunu yaptıklarında, ceza kutusuna doğru yönlendiriliyordum.

Beni içeri attıklarında koç bana sert bir bakış attı ve ben de sopamı cama öyle sert vurdum ki acaba kırdım mı diye düşündüm.

Öfkeyle oturdum, düşüncelere daldım, saate baktım ve sadece altı dakikamız kaldığını görünce küfrettim. Bu dakikaların ikisi rakibimiz için bir güç oyunu olacaktı.

Pak yere düştüğünde ve güç oyunu başladığında boynumu kırdım. Taraftarlarımız tezahürat ve tezahüratlarla buzun üzerinde direği savunmaya çalışan dört oyuncumuza destek verdiler. Baba P tam bir silahtı, yaklaşan her şutu engelledi.

Gözlerimin odağı kaybolmuş, beynim bulanık ve sersemlemiş bir halde günah kutusundan izledim. Buzun üzerinde değildim ve yine o uyuşukluğun beni boğmakla, beni altına almakla ve bir daha havalanmama izin vermemekle tehdit ettiğini hissettim.

Önce saate, sonra da buzun karşısındaki yedek kulübesine baktım, takım arkadaşlarımdan biriyle göz göze gelmeyi ve beni oyuna geri çekmek için ihtiyacım olan takviyeyi almayı umuyordum.

Onun yerine Maven'ı buldum.

Zaman eski bir tren gibi yavaş yavaş durdu, arenanın toplu kükremesini oluşturan her ses parça parça kayboldu. Önce çığlıklar, sonra buza vuran sopalar, patenler, cıvıltılar, ta ki kalp atışlarımdan başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Kulaklarımda kararsız ve gürültülüydü, göğüs kafesim her nefesi kısıtlıyordu, göz kırparken onu orada hayal edip etmediğimi merak ediyordum. İkinci derse kadar gelmediğinde, hiç gelmeyeceğinden o kadar emindim ki.

Ama işte buradaydı - gözleri, onları kapatmaya çalıştığı makyajın altında kızarmış ve şişmişti. Yine de nefes kesiciydi.

Yedek kulübesinin ucunda, soyunma odamıza giden kalın camın arkasında yarı gizli bir şekilde duruyordu. Saçları ensesinde toplanmış, başına da Ospreys şapkası geçirilmişti. Buzun karşısından bile yanaklarındaki çilleri fark ettim, yanımda uyuduğu her sabah aralarındaki çizgileri takip ettiğim çillerin haritasını çıkarmıştım.

Ve benim formamı giyiyordu.

Bu *sadece* benim formam da değildi - kilden el izlerimin hala üzerinde olduğu formaydı.

Göğsüne yayılmış takımımın logosunu ve kollarına dikilmiş numaramı görünce sahiplenme duygusu göğsümü parçaladı. Biliyordum.

Arkasını döndüğünü görmeden sırtının üst kısmında da benim adımın yazılı olduğunu fark ettim.

Tek kelime edilmeden yapılan bir açıklamaydı. Asla duyamayacağımdan emin olduğum şeyi bana söylemesiydi. Son birkaç günün iç burkan her saati tek bir saniyede silindi.

Gözlerim formanın üzerinde, göğsünde, omuzlarında ve köprücük kemiğinin açıkta kalan derisinde gezindi. Acele etmedim, gözlerini bir kez daha bulana kadar bakışlarım dudaklarında kaldı.

Gülümsemesi yumuşak ve kararsızdı ve omuz silkti, gözlerimi tekrar yakalamadan önce formaya baktı.

O buradaydı.

Benim kızımdı.

Buzun soğuk olduğunu bildiğim gibi biliyordum. Sadece onun varlığından, o formayı giymesinden, pistin karşısından beni izlerken kaşlarının birbirine eğilmesinden anlıyordum.

Artık tek odak noktam bu oyunu bitirmek ve onu kollarıma almaktı.

Zaman, ses ve enerji bir anda geri geldi, sanki hain dalgaların üzerinde tekmeleyerek ilerlemiş ve ilk nefesimi içime çekmiştim. Güç oyununda sekiz saniye kalmıştı ve sıfıra iner inmez kalabalık patladı.

Penaltıyı kurtardık.

Kutunun kapısını tekmeleyerek açtım ve buzun üzerine uçtum, rakibimizin ilerleyişine karşı mücadele eden takımıma katıldım. Hiç vakit kaybetmeden pakı çaldım ve hepimiz peşinden koşarken pistin diğer tarafına gönderdim.

Uyuşukluk gitmişti. Vücudumdaki her hücre Maven o arenadayken, gözleri benim üzerimdeyken, formam omuzlarında sallanırken canlandı. Tüm gürültünün arasında, adımı haykırdığını duydum, tezahüratlarının diğerlerinin üzerinde yükseldiğini duydum.

Buzda hızlı ve öfkeli bir şekilde kayarken bacaklarım yanıyordu. İki dakikalık dinlenme beni tüm maç boyunca olduğumdan daha güçlü hissettirdi ve beni kontrol etmeye ya da pakı çalmaya çalışan her oyuncuyu engelledim. Lazer gibi odaklanmıştım - bir pas, bir şut denemesi, bir top çalma, bir pas. Onlar bize aynısını yaptıktan iki dakika sonra biz onların kalecisine zarar verdik.

Ve ağır çekim bir netlik anında, bir açıklık gördüm.

Hem kendi takımımdaki hem de onların takımındaki oyuncuları oyaladım ve pakı Carter'a, savunmalarının arasından kayarak geçmeme yetecek kadar uzun süre verdim. O da mükemmel bir zamanlamayla güzel bir tokat vuruşu için bana geri gönderdi.

Topa vurdum, disk kalecinin kaskını sıyırıp geçti ve kalenin sağ üst köşesine girdi.

Kalabalıktan gelen patlama sağır ediciydi. Zil sadece çalıp kesilmedi, trafikte bir dakika boyunca kornaya basarak bir şey anlatmaya çalışan biri gibi çalmaya devam etti. Takım arkadaşlarım beni yakalamaya çalışırken, hepimiz çığlık atıp zıplarken ve birbirimize tutunurken kulaklarımı çınlattı. Bir sonraki nefeste buzun üzerine şapkalar yağdı.

Bu benim NHL'deki ilk hat trick'imdi.

Kirişlerden ve camın arkasından da uçtular. Hatta bazı taraftarlar doldurulmuş hayvan balıklarını fırlatarak diğer takıma, maçın bitimine dakikalar kalmasına rağmen taraftarlarımızın kazanacağımızdan emin olduklarını gösterdiler. Kutlama yaparken oyuncaklardan ve şapkalardan kaçmak için elimizden gelen her şeyi yaptık.

Ama yağmur yağdıkça gülümsedim, çünkü bu daha fazla temizlik anlamına geliyordu.

Bu da oyunun duracağı anlamına geliyordu.

Takım arkadaşlarımın arasından sıyrılarak, kalabalık gürültülü onaylarını haykırırken yedek kulübesine doğru ilerledim. Her adımda şapkalardan kaçtım, gözlerim hâlâ zıplayan, çığlık atan ve kutlama yapan Maven'a kilitlenmişti.

Takım arkadaşlarım hala yedek kulübesinde beni omuzlarımdan alkışlarken panolardan atladım ama onları, koçu, antrenörleri ve diğer herkesi iterek geçtim. Sopamı düşürdüm ve kaskımı tam zamanında çıkarıp Maven'ın önüne kaydım.

"Bunu ben alırım," dedim ve şapkasını başından çekip aldım. Şapkayı geriye doğru kendi başıma yerleştirdim ve sonra onu kollarımın arasına alıp öptüm.

Günlerdir aldığım en derin nefesti, dudaklarımı onunkilere yapıştırırken ciğerlerim açgözlülükle doluyordu. Maven kollarını boynuma doladı, sanki şimdi hiç bırakmayacakmışım gibi beni kendine çekti ve kalabalık kulak zarlarına kalıcı hasar verebilecek bir desibele ulaştı. Ellerimi formasının içine soktum, onu daha derinden öptüm, kalbim yavaşça tekrar birleşti.

Yeniden bir bütündüm.

"Buradasın," diye fısıldadım dudaklarına, öpücüğü sadece onu tekrar sahiplenmeden önce bunları söyleyecek kadar uzun süre kestim.

"Ben buradayım." Nemli saçlarımı elleriyle kavradı ve alnını benimkine bastırdı. "Çok üzgünüm, Vince. Kaçtığım için üzgünüm. Böyle olduğum için üzgünüm."

"Dur." Başımı salladım ve onu sessizce öptüm. "Bu senin hatan değil. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, sana böyle hissettirdiği için o pisliği hâlâ öldürmek istiyorum."

"Merak etme, senden önce davrandım."

Kaşlarımı kaldırdım ve geri çekilerek ona baktım. "Onu sen mi öldürdün? Kahretsin," dedim, etrafıma bakındım ve başını göğsüme yasladım. "Belki de şu anda seni ulusal televizyona çıkaracak numaralar yapmamalıyız."

Göğsüme vurarak güldü ve parlak gözleri bana bakmadan önce onu itti. "Hâlâ üzerimde olan etkisini öldürdüm," dedi. "Korkuyu öldürdüm."

"Ben de biraz korkuyorum, biliyorsun."

"Toparlan Tanev!" Koç'un bağırdığını duydum ve arkamı dönmedim ama buzun üzerindeki şapka temizliğini bitirmek üzere olduklarını tahmin ettim. Ayrıca arenadaki tüm telefonların Maven'ı tuttuğum yere, onun da beni tuttuğu yere doğru çevrilmiş olduğunu anlamak için kafamı kaldırmama gerek yoktu.

"Sen mi?" Güldü. "Neden?"

"Çünkü hiç kimse için böyle hissetmemiştim," diye itiraf ettim, çenesini okşayarak. "Çok hastaydım, Mave. Uyuşmuştum. Bu izleri görüyor musun?" Formasının kille kaplı yerlerini tutarak sordum. "Beni böyle lekeledin. Her yerimdesin. Üzerimde bu kadar büyük bir güce sahip olmanın, sensiz hokeyin bile bana yaşadığımı hissettirmemesinin ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Kaçmamın tek nedeni buydu." Yutkundu. "Ya her şeyi berbat edersek?"

"Yapmayacağız."

"Ya yaparsak?"

Omuz silktim. "O zaman sanırım beni başkası için mahvetmesine izin vereceğim kimse yok." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve yanağından süzülen bir damla yaşı parmaklarımla uzaklaştırdım. "Bana kalbini ver."

"O zaten senin," dedi, bana tırmanarak beni kendine doğru çekti. "*Lütfen,* kırma onu."

"Asla," diye söz verdim.

Kalabalıktan gelen ıslık ve tezahürat sesleri arasında onu tekrar öptüm, ikimiz de birbirimizi içimize çektik ve hayatımız pahasına birbirimize tutunduk. Sonsuza kadar orada kalabilirdim.

Ama oyunun bitmesine hâlâ üç dakika vardı.

"*ŞİMDİ*, KIRK BİR," dedi Koç ve sesindeki sertlik bana - hat trick ya da değil - uymazsam kıçımın çim olacağını söyledi.

"Git," dedi Maven göğsüme bastırarak.

"Bu arada bu senin içindi," dedim ve şapkayı kafamdan çıkarıp tekrar onunkine taktım. Bana başını salladığında göz kırparak geri çekildim ve sonra biri bana kaskımı ve sopamı uzattı ve pakın düşmesi için tam zamanında yedek kulübesindeki takım arkadaşlarıma katıldım.

Koç bana hayatımı sona erdirecekmiş gibi baktı ama sonra sırıtarak başını salladı ve kollarını göğsünde kavuşturarak dikkatini buza verdi. Dublörlüğümün bedelini ödeyeceğimi biliyordum ama her talim, her tur, her dakika acı buna değecekti.

Dizlerim zıpladı, gözlerim buzun üzerindeydi ama odaklanmam artık tamamen kaybolmuştu. Sadece takımımın birkaç dakika daha dayanmasına ihtiyacım vardı. Bu oyunun bitmesine ihtiyacım vardı.

Maven'ın kollarıma, yatağıma dönmesini istiyordum.

Rakibimiz kalecisini çekerken, koç 60 saniye kala hat değişikliği istedi. Onlara karşı savunma yapmak için herkes seferber oldu. Will her şut denemesini savuşturdu ve geri kalanımız da birinci ve ikinci savunma hattı olarak skoru korumak için elimizden geleni yaptık.

Ve yaptık.

Son çaresizlikleriyle son düdükte bizi vurmaya çalıştılar ama P Baba dizlerini birleştirdi ve pakı eldiveniyle kapattı.

Ve işte bu . Biz

kazandık.

Son düdük çaldığı anda Maven'ı tekrar kollarıma aldım.

CHAPTER 36

Kaleydoskop

Maven

Hayatımın sonuna kadar o adamın ellerine bakabilirdim ama yine de yeterince uzun olmazdı.

O eller, bu gece üç gol atan eller, yirmi bin kişilik bir kalabalığın içinde beni ona bağlayan eller, çamuru sanata dönüştüren, beni sert ve temkinli olmaktan yumuşak ve teslimiyetçi olmaya dönüştüren eller - onlar bir uyuşturucuydu.

Ve şu anda, o eller Livia ile benim dişçilik okulundan mezun olduktan sonraki bir fotoğrafımızı tutuyor, başparmağı camın üzerinde gezinirken dudaklarına geniş bir gülümseme yayılıyordu.

"Bahse ikiniz cehennemde gibiydiniz," dedi.

"Hâlâ öyleyiz."

Kıkırdadı, bunu çok iyi biliyormuş gibi başını iki yana salladı. Fotoğrafı yere bıraktığında ellerini ceplerine soktu ve etrafı kolaçan ederek yürümeye devam etti.

Onu ilk kez evimde görüyordum ve bu bana onu içimde hissettiğimden çok daha samimi geliyordu. Elimde anahtarlarımla kapıda durdum, onu izlerken gergin bir şekilde halkalarla oynuyordum.

Telefonum cebimdeydi ve görmek isteyip istemediğimden emin olmadığım bildirimlerle deli gibi çalıyordu. Arenada olanlardan sonra, nasıl havaya uçtuğumuzu ancak hayal edebilirdim. Vince'in Baltimore'da fotoğrafımızı paylaştığı o geceden beri yabancılar aylardır hakkımızda varsayımlarda bulunuyordu. Şimdi, bu varsayımların doğruluğu kanıtlanmıştı.

Okuduğum tek mesajlar ailemden, Livia'dan ve patronlarımdan gelenlerdi.

Annem heyecanlıydı ama yine de biraz temkinliydi - ki her şey düşünüldüğünde bu haklıydı.

Babam tam bir geçmiş araştırması ve Vince ile bire bir konuşma talep ediyordu. Zavallı adam.

Livia bir şişe şampanya patlattı ve benim şerefime köpüklerini yudumladığı bir video gönderdi.

Reya ve Camilla o kadar çok emoji gönderdi ki telefonum hepsini işlemeye çalışırken neredeyse bozuluyordu. En hafif tabiriyle heyecanlıydılar ve Camilla'dan gördüğüm son mesajda Vince ve benim tüm internette olduğumuz yazıyordu.

En azından bu gece için sadece ikimizin olmasını istediğime karar verdim.

Bu yüzden telefonumu cebimden çıkardım ve dikkatimi tekrar Vince'e vermeden önce tamamen kapattım.

Etrafı ve *beni* incelerken sessizdi. Koridorda kaybolmadan önce oturma ve yemek alanımı dolaştı ve ben de onu gülümsemesinin iki katına çıktığı yatak odama kadar takip ettim. Parmak uçlarını yaptığım tığ işi bitki tutucularından birinin üzerinde gezdirdi, yatağa doğru ilerlemeden önce pothos yapraklarını fırçaladı. Yatağa uzandı, derin bir nefes alırken şilte ağırlığıyla zıplıyordu.

"Tanrım, her şey senin gibi kokuyor."

"Umarım bu iyi bir şeydir," dedim ve sonunda anahtarları elimden bıraktım. Onları şifonyerimin üstüne koydum ve dikkatlice yatağın köşesine oturdum.

Vince bir denizyıldızı gibi yayılmıştı. Kaşlarını çatarak oturduğum yere doğru sırıttı. "Isıracağımdan mı korktun?"

"Belki."

Açıklayamıyordum ama gergindim - sanki bundan önce onlarca kez Vince'le aynı yatakta yatmamışım gibi. Kalbim hızla atıyor, nefesim sığlaşıyor, başım hafifliyordu.

Sanki bunu hissetmiş gibi beni bileklerimden yakaladı ve yatağın ortasına doğru çekti. Bacakları etrafımı sardı, kolları beni göğsüne bastırdı, ta ki ben tamamen sarılıp gülünceye, sinirlerim dağılıncaya kadar.

"Isırmamı seviyorsun," diye mırıldandı kulağıma ve nefesinin tenime değdiği yerden ayak parmaklarıma kadar ürperdim.

Elimden geldiğince onun mengenesinde yuvarlandım, kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarına doladım. Bu dokunuşu, oyun sonrası aldığı duştan kalan ipeksi saç tellerinin tanıdıklığını seviyordum.

"Çok üzgünüm, Vince," diye nefes aldım ve içimden geçen bir başka acı zapına gözlerimi kapattım.

Saçlarımı yüzümden çekecek kadar bir dirseğinin üzerine eğildi. "Tamam, bunu görmezden geleceğim ama artık özür dilemek yok."

"Ama-"

"Anlıyorum Maven," diyerek sözümü kesti. "Anlıyorum. Kızgın değilim. Yakınından bile geçmiyorum." Beni kendine çekerek iç geçirdi. "Sana onun gibi olmadığımı ve hiçbir yere gitmeyeceğimi gösterme şansı verdiğin için çok mutluyum."

Göğsümdeki endişe artarken beni öptü, ama şimdi daha sessizdi, daha bastırılmıştı. Bu korku yolumuza çıkmadığı sürece korkmanın sorun olmadığını fark ettim.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Aklıma birkaç şey geliyor," diye ve beni daha bir niyetle öptü.

Gülmek için bir elimi göğsüne bastırdım. "Yani bu geceden sonra."

Vince çenesini ellerinin arasına almış, beni izliyordu. "Ne olmasını istiyorsun?"

"İşimi bırakmak istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Neden yapasın ki?"

"Şey, sadece işi bırakacağımı ve seni takip edeceğimi düşünmeni istemedim."

Elimi salladım ve parmak eklemlerimi öpmeden önce yakaladı.

"O benim kızım olamaz," dedi elimi göğsünde tutarken. Kaşları çatıldı. "Ama benimle seyahat etmemen senin için sorun olmayacak mı? Bana güveniyor musun?"

Yutkundum. "Beni ne kadar korkutsa da... evet."

"Güzel. Yemin ederim, yolculuk başına iki tavşanla yetineceğim. Belki üç. Sadece maçtan önce iyi şanslar için sakso çekeceğim. Çok fazla değil!"

Karnına bir diz atarak önünü kestim, o da güldü ve beni tekrar kollarımdan ve bacaklarımdan oluşan bir deli gömleğine sardı.

"Böyle şakalar yapma," diye uyardım ama gülümseyerek, çünkü bunun bir şaka olduğunu *biliyordum*. Ve bu en güzel rahatlama, en inanılmaz duyguydu - onun benim olduğunu ve başka hiç kimsenin bir tehdit olmadığını bilmek.

"Ama damarına basmayı seviyorum."

"Onları zorlamak için daha yaratıcı yollar bulun."

"Oh, bu oyunun sesini sevdim," dedi ve sonra sırtüstü çevrildim ve beni çarşaflara bastırıp bacaklarımı açtı

kalçalarıyla.

Öpüşürken, ben içimi çekip ona doğru açılırken o hâlâ dudaklarıma gülümsüyordu. Ama birbirimize sarıldıkça bu gülümseme soldu ve alnını benimkine bastırdı, sanki orada, benimle, benim yatağımda olmayı hak etmiyormuş gibi başını salladı.

"Bana ne yaptığına inanamıyorum." Elleri beni daha sıkı kavradı ve dokunuşunun altında kıvranarak nefes nefese kaldım. "Senden önce her şey siyah ve beyazdı, tek renkli bir varoluş."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi, bu bir renk kaleydoskopu," dedi bir öpücükle. "Baş döndürücü, çıldırtıcı ve güzel."

Ondan sonra kelimeler kayboldu ve kendimi bir kez daha onun ellerine saygı gösterirken buldum. Beni parça parça soyan, kendi kıyafetlerinden kurtulurken beni altındaki çarşaflara seren ellerine. Beni kucağına çeken, kıçımı avuçlayan ve ben batana ve o beni doldurana kadar beni yönlendiren elleri. Saçımı, makyajımı ve yaşam tarzımı mahveden elleri.

Vince ellerini omuzlarıma doladı ve beni üzerine çekti, kalçalarını beni yeterince dolduramıyormuş gibi esnetti. Beni kendine doğru çekerek, amansız bir ihtiyaç ritmiyle öpüyor ve beceriyordu. Tıpkı çömlek çarkındaki o gece gibiydi, ama bir şekilde daha da fazlasıydı.

Beni sahipleniyordu, beni işaretliyordu, ondan önce gelen herkesin izlerini siliyordu.

Bu kutsal bir ruh birliğiydi, ateşli bir av tüfeği düğünüydü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

Vince dondu kaldı, elleri kalçalarımı tutuyordu ve ağırlığım tam üzerinde asılı duruyordu. Gözlerini gözlerime kilitledi, arıyordu ve sonra bir eli boynumun arkasına geçerek beni içine çekti.

"Seni seviyorum," diye yineledi.

Bir sonraki öpücüğü morartıcıydı ve içime derin ve güçlü bir şekilde bastırdı. Beni orada tuttu, dudakları benimkini ısırmak, emmek ve öpmek için zaman ayırırken kalçalarının küçük, hassas küçük esnemeleriyle beni becerdi.

Ona karşı sallandım, serbest bırakmak için ihtiyacım olan sürtünmeyi buldum. Her birini yutarken bacaklarım titredi, inlemelerim ağzı tarafından boğuldu.

Beni yiyip bitirirken.

Vince Tanev'den önceki son kişiliğim o gece bir duman bulutu içinde yok oldu ve ben diğer tarafta yükselen bir Anka kuşu olarak ortaya çıktım. Geçmiş artık beni kontrol edemiyor, gelecek de pençeleriyle beni felç edemiyordu.

Özgürdüm.

Seçme özgürlüğü, düşme özgürlüğü, sevme ve sevilme özgürlüğü. Görevim sona ermişti. İşim bitmişti.

Ama o adamı ve sihirli ellerini severek bir kariyer yapacağımı biliyordum ve daha yeni başlamıştım.

CHAPTER 37

Vince'i göreceğiz.

Mayıs

Maven'in babasının beni sıkıştırmaktan hoşlanan bakışlarına alışkın olmalıydım ama yine de beni derinden sarstı.

Bernard King uzun boylu bir adamdı, küçük kızı hariç herkese karşı geniş ve sertti. Kızına geniş ve parlak gülümserdi, mavi gözlerinin kenarları kırışırdı. Ama benim yanımdayken, gözleri hep eğik kaşlarının ve kuşkulu bakışlarının altında gizliydi.

James'in Maven'ı nasıl kırdığından sonra onu suçlayamazdım. Maven'ın güvenini kazanmak zorunda olduğum kadar onun da güvenini kazanmam gerektiğini biliyordum ve bu benim için sorun değildi. Zaman harcamak için buradaydım.

Bernie bana yanında tutmak istediğinden emin olmadığı uyuz bir köpek gibi bakarken, karısı Leah bana yepyeni bir köpek yavrusu gibi yaltaklanıyordu. O ve annem çok yakın arkadaş olmuşlardı ve Maven'a yüzük vermemiş olmama rağmen bir düğün planladıklarından oldukça emindim.

Henüz.

Bernie uzun boyluyken, Leah ufak tefek bir şeydi ve arkama yaslanıp ikisini birlikte izlemeye bayılırdım - özellikle de kızlarıyla ve en çok sevdikleri şeyi yaparken. Bu kadar özverili olmaları, zamanlarını, enerjilerini ve paralarını hiç düşünmeden vermeleri benim için büyüleyiciydi.

Leah'nın saçları mürekkep siyahıydı ve çoğu zaman kısa ve kıvırcıktı, teni ise koyu kahverengiydi. Bernie soluk beyazdı ve saçlarından geriye kalanlarda diğer tüm renklerden daha fazla gri vardı. Ama en çok sevdiğim şey, Maven'da her birinden biraz görebilmemdi - babasının şekli

Gözleri annesinin rengindeydi, ikisinin de gülümsemelerinin, burunlarının ve kahkahalarının bir karışımıydı.

Bugün, yeni girişimi Tampa Bay Babes Compassion Project'i resmen başlatan tek kızlarını destekliyor ve kutluyorlardı. Vince Tanev'in kanalını değiştirmiş, kazandığı takipçi ve ilgiyi kullanarak herkesin dikkatini Tampa toplumunun kahramanlarına ve hem yerel halk hem de turistler için geri verme yollarına yöneltmişti.

Destek olmak için burada olan sadece ailesi değildi. Tüm Ospreys takımı Florida sıcağında terliyordu, sezondan yeni çıkmışlardı ve ellerini kirletmeye hazırdılar. Maven'in babasının hâlâ çalıştığı Habitat for Humanity'de ev yapımına yardım ediyorduk. Playofflara kalamamak bu piçlerin boş zamanlarının bol olduğu anlamına geliyordu ve Maven bu zamanın iyi bir şekilde kullanıldığından emin oldu.

Bernie bana bir direk kazıcı uzattı ve bitmemiş araba yolunun sonundaki posta kutusuna doğru başıyla işaret etti. Sırıtarak onu selamladım ama şantiyedeki yeni işime yetişemeden Maven elinde telefonuyla önümde belirdi.

"İnsanlar hangisinin daha iyi olduğunu bilmek istiyor - bir gol atmak mı, yoksa olağanüstü, güzel, göz kamaştırıcı Maven King ile bir randevu almak mı?"

Kameraya sırıttım. "İnsanlar mı, siz mi?"

"Soruya cevap verin, Bay Tanev."

"Bayım?" Gözlerimin vücudunda müstehcen bir şekilde gezinmesine izin verdim, bir çift kirli tulum ve eski spor ayakkabılarla bile beni nasıl lanet bir ışık düğmesi gibi heyecanlandırdığına hayret ettim. "Bunu sevdim," diye düşündüm, onu kollarıma çekerek. "Bunu farklı bir ortamda denemeliyiz."

Onu öpmek için kendime çektiğimde güldü, ama beni hızla itti, kızardı ve babasının bizi izlediği yere baktı, sanki beni bahçede tekmelemeye bir adım daha yaklaşmış gibiydi.

Son beş ay bir bulanıklık içinde geçmişti. Çoğunlukla hokeyle uğraşıyordum ve buzda olmadığım her an Maven'la birlikteydim. İster o şehir merkezinde benim yatağımda olsun, ister ben sahilde onunkinde, birlikte geçirebildiğimiz her dakikanın tadını çıkarıyorduk - ki sezon tüm hızıyla devam ederken bu pek de yeterli değildi.

Ospreys Ocak ayına kadar kazanan bir sezon geçirdi, ancak playoff yarışında tıkandık ve Ottawa'ya karşı yürek burkan bir mağlubiyetle kenetlenmeyi kaçırdık. Kaybetmek hiçbir zaman iyi hissettirmedi, ancak tüm sezon boyunca çok çalıştığımız bir şeye bu kadar yakınken özellikle keskin bir acısı vardı. Şimdi ise

Diğer takımların kupa için mücadelesini izlerken, bir yandan da her şeye yeniden başlamamız gereken gelecek sezonun planlarını yapıyorduk.

Her ne kadar gelecek sezonun başlamasını, daha da iyisini yapma ve playofflara kalma şansımızı sabırsızlıkla bekliyor olsam da, Maven ile geçireceğim birkaç ay için daha heyecanlıydım.

Offseason kısaydı ve hala oyun formunda kalmak için beklentilerimiz vardı. Ancak çok daha az zorlu bir seyahat programı ile Maven'i dışarı çıkarmak, onunla sabahları, öğleden sonraları ve geceleri kaybetmek için daha fazla zamanım olacaktı.

En azından dünyayı yönetmekle meşgul olmadığı zamanlarda. "Nasılsın?" diye sordum.

Gülümsedi, başını salladı ve yapılan tüm işlere baktı. "İnanılmaz. Tüm logoları ve marka görsellerini değiştirdiğimde takipçi kaybetmeye başlayacağımızı düşünmüştüm ama çoğunu koruduk. *Ve* şimdiden yeni takipçiler kazanmaya başladık. Muhtemelen hikayelerimizde yayınladığım gömleksiz, terleyen Ospreys oyuncularıyla bir ilgisi vardır."

Bir kahkaha attım. "Neden içimden bir ses bunun yardıma çağrıldığımız son olay olmayacağını söylüyor?"

"Hepiniz sevmiyormuş gibi davranmayın. Şunlara bakın," dedi takım arkadaşlarımı işaret ederek. Koç McCabe bile yardım ediyordu, eğilmiş ve evlerden birinin verandasının etrafındaki kafesleri yerine çakıyordu. Jaxson çatıda kiremit döşüyordu. Will zemin üzerinde çalışıyordu. Tüm *ekip* harıl harıl çalışıyordu - tabii ki eğlenmenin arasında.

Carter'ın bahçenin karşısında Maven'ın annesiyle konuştuğunu fark ettiğimde göğsüm biraz gerildi. Kahkahanın ortasındaydı ve o kadar kaygısız görünüyordu ki gerçeği bilmesem gerçekten öyle olduğuna inanabilirdim.

"Carter'ın inanamıyorum," dedim.

Maven bakışlarımı takip ederek kaşlarını çattı. "Ben de yapamam. Ama bunun çaylaklar için olağan olduğunu söyledi. Ve kim bilir, geri dönebilir, değil mi?"

"Geri dönecek," dedim gerçekten hissettiğim inançla.

Carter Mart ayında AHL'ye gönderilmişti, tam da play-off'larda onlara yardımcı olmak için. Şimdilik orada kalıyordu. NHL'de ortalığı kasıp kavurmuyor olması onun harika bir pivot olmadığı anlamına gelmiyordu. Tecrübelilerle rekabet zordu ve seviye atlamak için biraz daha çalışması gerekiyordu. Daha iyi olmak için zaman ayıracağını biliyordum ama olmadı.

onun etrafta olmayacağı düşüncesi göğsümü daha az acıtıyordu. Çaylak kampını, çaylak partisini ve Tampa'nın on yıldan uzun bir süredir elde ettiği ilk iyi sezonu birlikte geçirmiştik.

O benim sinir bozucu küçük kardeşim ve en iyi arkadaşlarımdan biri gibiydi. Onsuz hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Ama geri dönecekti.

Ve zamanı geldiğinde onu kollarımızı açarak ve Boomer'da uzun bir gece geçirerek karşılayacaktık.

Bu düşünceden sıyrılıp Maven'i tekrar kollarıma aldım ve bir eliyle gözlerini güneşten koruyarak bana bakarken gülümsedim.

"Seninle gurur duyuyorum," dedim.

Biraz dik durarak gülümsedi. "Teşekkür ." "Ve bu

gece için heyecanlıyım."

"Bu gece ne var?"

"İlk gerçek

randevumuz."

Güldü. "Öyle mi? Ne yani, Baltimore'daki yatı saymıyor musun?"

"Sen o emlakçı herifle birlikteyken bozduğum yemek randevusundan daha fazla değil."

"Hey, iyi biriydi," dedi gülerek.

"Oh, istediğin bu mu?" Kulağını kemirirken kaburgalarını gıdıklayarak sordum. "*İyi* bir *adam* mı?"

"Öyle olsaydı, seninle olmazdım."

"Ah," dedim, beni yaralamış gibi göğsümü kapatarak. Ama sonra sırıttım ve onu tekrar kendime çektim. "Bu gece sana ne kadar *iyi* olabileceğimi göstereceğim."

"Hmm... beklemeniz gerekebilir."

"Nedenmiş o?"

Kulağıma fısıldayabilmek için ayak parmaklarının üzerine bastı, bu his bana yalnız olmayı dilettirdi.

"Ben ilk randevuda çıkmam."

Sırıtmak için dudağımı ısırdım, kıçını tokatlamadan önce kimsenin izlemediğinden emin oldum. "Bunu göreceğiz."

CHAPTER 38

Kuralları Biz Koyarız

Maven

Haziran

Parti otobüsüne iki düzine kabadayı takım arkadaşının gürültüsüyle bindik, hepsi de Calder Kupasını zaferle başının üzerine kaldırırken Vince'in adını haykırıyordu. Ayağını otobüsün ilk koltuğuna dayayıp kupayla saçma bir twerk ve vücut taklası yaparken güldüm ama bu sadece takım arkadaşlarının daha da çıldırmasına neden oldu.

NHL Ödülleri Austin, Teksas'ta düzenlenmişti ve tüm ekip Yılın Çaylağı aday listesindeki Vince ile birlikte uçmuştu. Kazandığında, mekanın çatısını uçurmuştuk ve Jaxson bize çoktan bir after party ayarladığını açıkladı.

Striptiz direği olan bir otobüs, biz onu kapatana kadar bizi şehirdeki tüm bar ve kulüplere götürecekti.

Vince'in ailesi de tören için uçakla gelmişti ama anne ve babası otellerine çekilirken, kız kardeşi Vince'in arkasından otobüse binerken koluma sıkıca sarıldı.

"Çok gürültülü!" diye bağırdı gürültünün üzerine.

Güldüm ve kolunu sıktım. Vince kupasını gururla havaya kaldırırken otobüsün önündeki şoförün yanında durduk.

"Lise yıllarımdan beri bu anın hayalini kuruyorum," dedi ve bir mucize eseri otobüsteki çocuklar onu duyabilecek kadar sakinleştiler. "O zamanlar bunu tek başıma kazanacağım bir ödül olarak görüyordum. Ama şimdi bunu elimde tutuyorum," dedi ve önce kupaya sonra da takımına baktı. "Sizler olmadan bunu hak edemeyeceğimi biliyorum. Bu takımın, bu organizasyonun bir parçası olmaktan onur duyuyorum ve bu yılki şampiyonluğumuz için sabırsızlanıyorum.

Stanley Cup'ı birlikte kazandığımızda kirişlerimize bir bayrak daha asmak için."

Tezahüratlar ve takım arkadaşlarının duygusal bir prenses olduğu için onunla dalga geçmeleri bir karışımdı - her ikisi de beni ve Grace'i kıkırdattı.

"Pekâlâ, bu kadar saçmalık yeter" dedi ve kupayı tekrar havaya kaldırdı. "HADI PARTI YAPALIM!"

Carter artık teknik olarak takımda olmamasına rağmen kutlamalar için gelmişti ve Vince'e soğuk bir kutu bira atan ilk kişi o oldu. Tek eliyle yakaladı, üstünü kırdı ve doğrudan kupanın bardağına döktü.

Grace ve ben yarı eğlence, yarı dehşet içinde boş kutuyu ezip yere fırlattıktan sonra kupadaki birayı tüm takım arkadaşlarının çılgınca onayı eşliğinde yudumlarken ona baktık.

Grace'e, "Umarım uzun bir gece için hazırsındır," dedim.

Gözleri kocaman açılmıştı, ağzı bir karış açıktı ve bu bana ekiple ilk seyahat ettiğim zamanki halimi hatırlattı. Gerçekten de büyük bir gösteriydi.

"Buraya gel."

Bileğim sarıldığında ve güçlü bir çift el beni sıcak bir kucağa çektiğinde hala Grace'i yarı tutuyordum. Vince, pencereye en yakın koltuktaki ödül olan ıslıklar ve çığlıklar eşliğinde bana ıslak, bira kokulu bir öpücük kondurdu.

"Hımm, kız kardeşin," dedim, biraz mesafe kalana kadar göğsüne bastırırken kızardım.

"Kahretsin, al bakalım Gracie," dedi, kupayı kaldırdı ve yanımıza oturabilmesi için yana kaydı. Ama o uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak alay etti.

"Lütfen. Üçüncü tekerleği pas geçeceğim." Sonra Osprey'lerle dolu otobüse döndü. "Kimin yanında boş koltuk var?"

İki saniye boyunca sessiz kaldı.

Sonra otobüste bir sohbet patlak verdi, her erkek onun dikkatini çekmek için bağırırken, yer açmak için takım arkadaşlarını koltuklarından ittiler.

Gülmek için başımı geriye attım ama Vince ayağa kalkıp her birine ölüm parmağını doğrulturken çenesi gergindi.

"Siz sikikler bunu aklınızdan bile geçirmeyin." En arkadaki Jaxson'a ters ters baktı. "Jax, bırak senin yanına otursun. Güvenebileceğim tek kişi sensin."

"Hey!" Carter alaycı bir tavırla "Hey!" dedi.

Vince onu görmezden gelerek kız kardeşine döndü. "Eğer onlardan biri sana elini sürerse-"

"Aman Tanrım. *Sakin* ol," dedi ona ve sonra otobüsün doğru zıpladı.

Şoför bizi ilk varış noktamıza doğru yola çıkarırken Vince, Daddy P ve defans oyuncularından biriyle sohbete dalmıştı. Ortadaki striptiz direğine tutunup koltuğa yaslandım, yarı onları dinliyor yarı da Grace'in az önce arkada Jaxson'ın yanındaki koltuğa kaydığı yeri izliyordum.

Yemin ederim buradan bile yutkunduğunu görebiliyordum, gözleri farlara yakalanmış bir geyik gibiydi, biri Grace'e bir bira uzattı ve o da yarısını içti, bitirdiğinde dudaklarındaki köpükleri sildi. Sonra o güzel gülümsemesiyle onu kıstırdı ve gözlerinin onu nasıl taradığını kaçırmadım. Grace göz kamaştırıcıydı - bunu fark etmemek imkânsızdı.

Eğer Vince'in kız kardeşi olmasaydı, Jaxson'ın gerçekten bir şansı olabilirdi.

Yine de, daha önce otelin barında bana biriyle görüştüğünü söylemişti, bu yüzden belki de önemli değildi.

Yine de gecenin eğlencesi olarak onları izlememek için kendimi zor tuttum, özellikle de ilk bara gittiğimizde ve Grace Jaxson'ı elinden tutup dans pistine sürüklediğinde. Yanından geçerken omzunun üzerinden bana attığı bakış işimin ne olduğunu anlatıyordu ve ben de Vince'i kalabalık mekânın karşı tarafına çekerek dikkatini dağıtmaya çalıştım.

Dürüst olmak gerekirse, pek de iyilik sayılmazdı.

Vince Tanev'in dikkatini en sevdiğim şeydi.

- - -

Vince, Maserati'sine girmem için yolcu kapısını açık tutarken, "Sezon boyunca bunu nasıl yapıyorsunuz anlamıyorum," diye homurdandım. Sürücü koltuğunda yerini aldığında motorun altımda mırıldanarak hiç sıkılmamıştım.

"Dayanıklılık, bebeğim," dedi göz kırparak, beni öpmek için konsolun üzerine eğildi. Eli kalçama kaydı ve öpüşmeyi kestikten sonra da orada tuttu, ben yanındayken genellikle yaptığı gibi bir eliyle arabayı sürüyordu.

Austin'de eğlenceli bir hafta sonu geçirmiştim ama evde olduğum için mutluydum, Tampa'nın ışıkları bizi karşılarken gülümseyerek palmiye ağaçlarının geçişini izledim

pencereden dışarı. Tüm hafta sonu boyunca uzun saatler parti yapmaktan o kadar yorulmuştum ki sersemlemiştim ve Courtney Campbell köprüsünü yarılayana kadar sahile doğru gittiğimizi fark etmedim.

"Vince, yanlış yöne gidiyorsun," dedim kaşlarımı çatarak.

"Öyle mi?"

Arabayı sürmeye devam ederken bana bıraktığı tek şey muzip gülümsemesi oldu ve Clearwater'a geçip tam sahilde, büyük bir metal kapıyla korunan devasa, güzel bir evin önüne geldik. Kapı, Vince'in camdan çıkardığı bir kartın dokunuşuyla açıldı ve Maserati'yi taş yoldan yukarı sürerek güzel evin önüne park etti.

"Bu da ne böyle?" Yorgunluğum heyecanımın altında kaybolurken sordum. "Burayı bize gece için falan mı kiraladın?"

"Ya da başka bir şey," dedi, her zamanki gibi şifreli bir şekilde ve sonra arabayı yuvarladı ve inmeme yardım etti.

Karanlıktı ama yine de büyük fuayeden geçerken nefesim kesildi, evin düzeni bizi Meksika Körfezi'nin kesintisiz manzarasını sunan geniş pencerelere doğru yönlendirdi. Kum kar gibi beyazdı ve yukarıdaki ay ışığını yansıtıyordu.

Evde hiç mobilya yoktu ve yepyeni görünüyordu, mermer zeminler parlak ve pürüzsüzdü. Mekânı geçip doğruca arka kapıdan çıkarken topuklarım yere vuruyor, okyanusun kokusunu içime çekiyor, dalgalar kıyıya vurdukça tuzlu havayı içime çekiyordum.

"Hoşuna gitti mi?" Vince beni arkamdan sararak sordu.

"İnanılmaz bir şey," diye nefes aldım, kollarında dönerken. "Ve çok boş." "Çünkü mobilyaları birlikte seçmemiz gerektiğini düşündüm." Kalbim durmadan önce dörtnala koştu.

Vince sessizliğimi şok olarak algıladı, ki öyleydi ve rüzgâr ona karşı savaşırken saçlarımı gözlerimden uzak tuttu. "Bu evi ben aldım," dedi. "Bizim için."

"Sen... *ne*?"

"Yanıma taşın," diye fısıldadı, dalgaların üzerinden duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "Birlikte bir ev yapalım. Birlikte bir *hayat* kuralım. Tam burada, olmayı sevdiğin sahilde, kuralları bizim koyduğumuz bir evde." Başparmağını çenemde gezdirip gülümsedi. "Artık arabayla gidip gelmek yok. Eşyalarımın yarısı senin evinde, yarısı da benimkinde olmayacak. Her sabah senin yanında uyanmak istiyorum, Maven. Uykuya daldığında horlamanı dinlemek istiyorum."

Göğsüne vurdum ama gözlerim hâlâ yaşlarla parlıyordu, yanaklarım gülümsememin büyüklüğünden .

"Hangi bitkiyi isterseniz, hangi bahçeyi yaratmak isterseniz, o sizin."

"Çömlekçi çarkınız için yer var mı?"

Kıkırdadı. "Evet. O *bizim*, Maven. Ne istersek onu yapabiliriz."

"Oh, bu sapıkça bir seks odası yapabileceğimiz anlamına
mı geliyor?" Kaşları havaya kalktı. "Eğer istediğin
buysa."

"Yani, birkaç hafta önce üzerimde kullandığın o oyuncağın hayalini kuruyordum..."

Kalçalarını benimkilere bastırırken dudaklarımı yakalayarak inledi. Şimdiden sertleştiğini hissediyordum, muhtemelen aynı anıyla.

"Bana bunun evet olduğunu söyle," dedi. "Böylece seni içeri götürebilir ve evimizin her odasını vaftiz edebilirim."

"Bizim evimiz," dedim kollarımı boynuna dolayarak. Beni yakalayacağını bildiğim için sıçradım, bacaklarım ona dolandı. "Kulağa hoş geliyor."

"Kadın," diye homurdandı, alt dudağımı ısırdı.

"Evet," diye nefes aldım ve beni içeri çekip arkamızdan kapatır kapatmaz sürgülü cam kapıya doğru bastırmadan önce kelimeyi zar zor söyleyebildim.

Beni bırakana kadar gömleğini pençeledim, böylece elbisemden de kurtulmuş oldum. Elbiseyi üstünden sıyırdım, topuklu ayakkabılarımı, külotumu ve sütyenimi çabucak çıkarırken Vince beni eğlenen bir sırıtışla izliyordu, katlar her yöne konfeti gibi uçuşuyordu.

Çırılçıplak kaldığımda mutfak adasına doğru sıçradım, zıpladım ve çıplak kıçımı serin, yepyeni granitin üzerine oturttum. Ayaklarım da tezgâhın üzerinde durana kadar geriye kaydım, avuçlarımın üzerine yaslandım ve hınzır bir sırıtışla bacaklarımı açtım.

Vince inledi, kendini avuçlayıp bir yırtıcı gibi bana doğru ilerlemeden önce soyunmasını hızla bitirdi. Adanın kenarında durana kadar yumruğunu yavaşça sikinin üzerinde gezdirdi.

Elleri ayak bileklerime dolandı ve kıçım sarkana kadar beni kenara çekti. Bacaklarımı iyice açtı ve dili tam istediğim yere gelene kadar kalçalarımın iç kısımlarını öptü.

Bir iniltiyle granitin üzerinde yükseldim, o yalayıp emerken ve alay ederken bacaklarım titremeye başlamıştı bile. Beni herkesten daha yakından tanıyordu, dokunulacak tüm doğru yerleri, yalamak için doğru basıncı, çözülmemi sağlamak için söylenecek doğru kelimeleri biliyordu.

Bazen, Vince benimle zaman geçirirdi. Öğleden sonraya kadar bedenimin mihrabında dua ettiği sabahlar olmuştu. Bazı geceler saatlerce ön sevişme, öpüşme, dokunma ve beni boşaltmanın yeni yollarını öğrenmekten başka bir şey yapmazdı.

Ama diğer zamanlarda, bu gece olduğu gibi, Vince sabırsız ve aç bir adamdı.

Ayaklarım yere değdiğinde kıçıma şaplak atarak beni ters çevirdi. Şimdi adanın üzerine eğilmiştim, göğüslerim adaya bastırılmıştı ve o bileklerimi yakaladı ve mengeneyle belimden tuttu. İçime girdiğinde zaten nefes nefese kalmıştım, ikimiz de bir lanet tıslarken beni dolduruyordu. Elleri ve kalçaları tarafından sıkıştırıldığım için hareket edemiyordum ve o içimden çıkıp sonra tekrar girerken kontrolün elimden çıkmasının keyfini çıkarıyordum.

"Şu haline bak," dedi hızını yavaşlatarak. "Sırılsıklam olmuşsun, iyi bir kız gibi sikime sarılıyorsun."

Övgü dolu sözlerle etrafını sardım, omzumun üzerinden gülümseyerek Yaptım.

"Bu mükemmel am benim için yaratılmış," diye inledi, derinlere doğru esneyerek

Kalçalarını kıçıma vurarak. "*Sen* benim için yaratılmışsın."

"Evet," diye nefes aldım, adadan ayrılmaktan başka çarem kalmayana kadar bileklerimi çekerken inledim.

Sonra, çok özel bir parmağımın üzerinden soğuk ve sert bir şey geçirildi.

Sevişmemizle birlikte kalbim de durdu ve Vince ellerimi geçici olarak serbest bıraktı. Biri göğsümü avuçlarken diğeri boğazıma sarıldı.

Beni mükemmel bir basınçla orada tuttu, bir şekilde beni bükerek ağzımı alabildi ve arkamda ayak parmaklarımı kıvıran bir hız buldu. İçime her itişinde, görüşümün dans eden yanan yıldızları kovaladım.

Bundan asla bıkmam - bu adamdan, bu evden, bu lanet

Eller.

"Vince," dedim, her şeyden çok bir soru gibiydi, o içeride esnerken Ben.

"Bu bir yüzük, Maven," dedi, henüz sormadığım şeyi cevaplayarak. Dudakları kulağımın hemen yanındaydı, nefesi tenime değiyordu. "Büyük, pahalı, parlak bir yüzük."

"Bana doğru düzgün sormadınız."

"Senin için dizlerimin üzerine çökmemi ister misin?" diye alay ederek boynumun arkasındaki deriyi yaladı. Sonra beni döndürdü, önümde diz çöküp elimi tutarken sırtım adanın kenarına çarptı.

Elimde şimdi çok büyük, markiz şeklinde bir elmas vardı.

Yüzük.

"Evlen benimle," diye mırıldandı, kelimeler boğazında düğümleniyordu - sanki

Sanki evetten başka bir şey söyleyebilirmişim gibi gergindim.

"Bu bir soru değil."

"Ve , değil mi?"

Gülümsemesine karşı dudağımı ısırdım, onu ayağa kaldırdım ve ağzını kendi ağzımla buluşturdum. Cevabımı dudaklarında bıraktım, onu o kadar derinden öptüm ki, listesindeki bir sonraki oda her neyse oraya götürülmeden önce inledi.

Güneş doğmaya başlayana kadar evin her köşesinde seviştik ve sonra beni özel plajımıza çekti ve iyi bir önlem için bir tur daha attık.

İkimiz de o kadar yorgun ve ağrılıydık ki zar zor hareket edebiliyorduk, Vince beni kollarıyla sardı, gözlerimiz güneşin koyu maviden turkuaz bir şahesere dönüştürdüğü sudaydı.

Başımı göğsüne yaslayarak elimi uzattım, elmas ışıkta parlıyordu ve kendi kendime güldüm. Son dokuz ayın anıları bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Onunla galada tanıştığım o ilk gece başka bir ömür gibi gelmişti ama karnımda kelebekler uçuştururken aynı anda beni öfkeden deliye döndürmesini hâlâ nasıl hatırlayabildiğime gülümsedim.

Evine gittiğim o ilk sabah göğsümün ne kadar hafiflediğini, çömlek köşesini gördüğümde ne hissettiğimi, *onu* üzerinde tişört olmadan kahve içerken gördüğümü hâlâ hatırlayabiliyordum. Hâlâ gözlerimi kapatabiliyor ve Boomer'ın önünde beni köşeye sıkıştırdığı andaki sıcaklığı hissedebiliyordum, ben daha tek istediğimin bu olduğunu itiraf edemeden beni nasıl öptüğünü. Bu anıları asla kaybetmemeyi umuyordum. Vince Tanev'e kendi isteğim dışında aşık olmanın nasıl bir his olduğunu her zaman hatırlayacağımı umuyordum.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu kulağımın arkasından öperek.

Kollarının arasında döndüm, saçlarımı ellerinin arasına alırken yüzünü çerçeveledim.

"Bunu söylemekten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun ama sanırım haklıydın." İnlemek için dudağını ısırdı. "*Tanrım*, bu çok tahrik edici. Tekrar söyle."

Kaburgalarını dürttüğümde güldü ve beni izlemek için geri çekilmeden önce burnumu öptü. Suyun mavisi ela gözlerindeki yeşille oynaşıyor, gözlerine daha önce hiç görmediğim kadar hayat veriyordu. O gözlere artık istediğim kadar bakabilirdim.

"Hangi konuda haklıydım?" diye sordu.

Ona doğru eğildim ve çenesine bir öpücük kondurdum. "Gerçekten de eşimle karşılaştım."

Ondan yükselen kahkaha dünyadaki en sevdiğim sesti. Ve *o* benim en sevdiğim kişiydi.

Son

EPILOGUE

Alacakaranlıkta

Sürüyoruz Jaxson

Hayatıma bir fırtına gibi değil, kara bir bulutun ardına gizlenmiş ama yine de parlayan bir güneş gibi geri döndü.

Grace Tanev'i, onunla geçirdiğim geceyi düşünmediğim tek bir gün bile olmamıştı. Bu sadece bir parti otobüsü ve Vince'in Calder Trophy'yi kazanmasını kutlayan takımla birlikte geçirilen gürültülü bir geceydi ama yine de bir uyanış gibiydi.

Hayatım boyunca bir sisin içinde, sonsuza kadar benimle kalacağını düşündüğüm yoğun ve ağır bir bulutun içinde uyandım.

Ama onunla geçirdiği bir gece güneşi getirmişti.

Elbette son iki haftanın yarısını onu ve o geceyi zihnimden silmek için elimden geleni yaparak geçirdim. Çünkü sohbetin ne kadar kolay geçtiğinin, beni ne kadar içten güldürdüğünün ya da kalabalık bir kulüpte dans ederken kalçaları ellerimdeyken bedenimin nasıl mırıldandığının hiçbir önemi yoktu.

Grace sınırların dışındaydı.

Hem zaten bir ilişkisi vardı, hem de benden sekiz yaş küçüktü.

Aynı zamanda takım arkadaşımın küçük kız kardeşiydi. Bu benim bile atlayamayacağım bir engeldi.

Onu aklımdan çıkarma konusunda iyi sayılabilecek bir iş çıkarmıştım. Onu sosyal medyada arama dürtüsüne karşı koymuş, bana numarasını vermesini ve vedalaşmadan önce telefonuma yazmasını görmezden gelmiştim.

Çünkü bu tam olarak bir vedaydı. Ta ki öyle olmayana kadar.

"Paranı kaybetmeyi gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun?" Vince başını sallayarak Carter'a ıslık çalarak sordu. Sahildeki yeni yerindeydik, yarısı hâlâ kutularla doluydu, Will'in gelmesini bekliyorduk, böylece başlama vuruşumuzu yapabilecektik. "Biliyorsun benim oyunum seninkini utandırır."

"Alıştırma yapıyordum. Ayrıca, Maven'ın kıçında sürünmekle o kadar meşgulsün ki, bahse girerim oynamak için dikkatin çok dağınık olacak."

"Hey, kıçımı bu işe karıştırma," diye seslendi Maven mutfaktan, dolaplardaki cam eşyaları düzenliyordu.

Carter suratını asarak, "Ama bu şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi," deyince Vince koluna bir yumruk indirdi.

"Bu konuda sana katıldığımı söylemeliyim," diye araya girdim ve Vince'in beni boğmaya çalışmasına fırsat vermeden eğildim. "Hâlâ o sarı elbiseyi hayal ediyorum..."

Vince Carter'ı itip beni kovalamaya başladı, ben de sehpadan kaçıp kanepenin üzerinden atladım ve ulaşamayacağım bir yerde durdum. Carter *Benny Hill'*in tema şarkısını mırıldanmaya başladı, Tom ve Jerry'ymişiz gibi ağzıyla çıkardığı bazuka seslerine uyarak kalçalarını çırpıyordu.

Antrede bir figür belirdiğinde, mutfak adasının etrafında çoraplarımla kayıyor, gülen, kırmızı suratlı Maven'ın arkasına saklanıyordum. Önce P Baba olduğunu sandım, bu yüzden maskaralığa devam ettim. Ama mermer zemine bir bavul bırakılıp arkasından yumuşak bir çığlık gelince hepimiz durduk ve kafalarımızı o yöne çevirdik.

Ve işte . Bana

bakıyordu.

Austin'deki o gece kolayca içine düştüğüm yeşil gözleri parlak ve kırmızıydı, düğme burnu da aynı pembe tondaydı. Gözlerinin altındaki torbalar mor ve grinin korkunç bir tonundaydı, omuzları çökmüştü, kimse tek kelime etmeden orada durdukça alt dudağı titriyordu. Topuklu ayakkabıyla bile minyondu, ama parmak arası terliklerle orada dururken çok hafif, çok küçüktü, küçük bir fare gibiydi.

Austin'deki dans pistinde onu döndürdüğüm gece görüşümü bulanıklaştıran uzun, düz sarı saçları karmakarışık, kirli, yağlı ve mattı. Saçlarını, üzerinde Pislik yazan yırtık bir şapkayla örtmüştü.

Ama dudakları düz bir çizgi halindeyken bile gülümsemesini hatırlayabiliyordum.

Gülüşünü, saçma dans hareketlerini ve daha da saçma sorularını hatırlayabiliyordum.

Her şeyi hatırladım.

Ne kadar bitkin görünse de, bronz teni giydiği beyaz tişörtün ve onunla eşleştirdiği minik jean şortun üzerinde sanki haftalardır plajdaymış gibi parlıyordu. Tişörtünde kovboy gibi silah kullanan bir opossum karikatürü vardı ve altındaki yazıda alacakaranlıkta ata bineceğimiz yazıyordu.

Eğer onu görmek göğsümde sahiplenici ve vahşi bir kıvılcım yaratmasaydı gülerdim.

Cehennem gibi görünüyordu, cehennemden geçmiş gibiydi ama yine de gördüğüm en güzel şeydi.

Daha iyi düşünemeden ona doğru yürümeye başladım - aynı anda Vince de yürüdü. Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra durdum ve o da yoluna devam ederek kız kardeşine doğru koştu ve ona şiddetle sarıldı.

Maven eşyalarını yerleştirmeye geri dönerek onları yalnız bıraktı ve Carter telefonuyla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Öte yandan, ben başka tarafa bakamadım.

Vince bir süre sonra geri çekildi ve Grace'in omuzlarını elleriyle tutarak ona kısık bir sesle konuştu. Grace de ona bir şeyler söyledi ve sonra Vince ona tekrar sarıldı ve bavulunu aldı. Koridorda yürüdüler ve merdivenlerden yukarı çıktılar ve onlar gittikten sonra Maven bir nefes verdi.

"Bu hiç iyi görünmüyordu," dedi.

Carter'ın ağzı yana çekildi ve önce merdivenlere, sonra da bana baktı. O sırada gözleri biraz kısıldı ama daha bir şey söyleyemeden Vince geri döndü ve elini başının üzerinde gezdirdi.

"O iyi mi?" Maven sordu.

"Hayır," dedi. "Ama olacak. Ona burada bizimle kalabileceğini söyledim." "Elbette," dedi Maven, mutfak adasının etrafında dönerek Kollarını Vince'in beline doladı. "İhtiyacı olduğu sürece."

Vince başını salladı, nefesini üfledi ve Maven'ın alnını öptü. Onun kendisini kucaklamasıyla rahatlamış görünüyordu ama benim kaslarım sımsıkı gerilmişti.

Carter bir şakayla ortamı yumuşatmaya çalıştı, sonra Will içeri girdi ve havanın golf oynamak için çok sıcak olduğundan yakınarak ortamın gerginliğini bozdu. Gitmeden önce tuvaleti kullanmam gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak koridora çıktım.

Sonra kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Vince'in yeni evi çok büyüktü, o kadar çok odası vardı ki Grace'i hangisine koyacağından emin değildim. Ama ortadaki çatlak kapıdan burnunu çektiğini duydum ve kapının hemen dışında durup parmak uçlarımı tahtaya hafifçe vurdum.

"İçeri gel," dedi usulca, acınası bir sesle, sesi boğuklaşmıştı.

Onu görebilmek için kapıyı ittim, o da beni görebildi ve sonra ikimiz de donup kaldık.

Ne beklediğimden emin değildim. Belki de bana defolup gitmemi ve onu rahat bırakmamı söylemesini bekliyordum, çünkü bir gülümsemeyle parladığında içim burkuldu - sanki bunu hak etmemiştim, sanki onun her gülümsemesini istemek benim için tehlikeliydi. Yanakları kalktı, gözleri kırıştı ve sanki gülümseme onları serbest bırakmış gibi iki gözyaşı daha mükemmel bir uyum içinde aşağı kaydı.

"Hey," dedi ve bu sadece tek bir kelimeydi, sadece bir selamdı. Ama o gülümseme, beni izleyişi, her şeyi yoluna koyabilecek güce sahip olduğumu hissettirdi.

"Kimi öldürmek zorundayım?"

Hıçkırık ve kahkaha arası bir şeyle boğuldu, elindeki peçeteyle burnunu sildi. Sonra gözyaşlarını sildi. "Hapis cezasına değmez."

O anda göğsüm tutuştu, kıvılcım aleve dönüştü. O.

Bu şüphelerimi doğruladı.

Austin'deki o gece, bana çok sevimli ama kararlı bir şekilde, kampta tanıştığı bir adamla çıktığını söylemişti. Gözyaşlarına boğulmuş yüzüne bakılırsa, adam işi batırmıştı.

Aptal.

"İyi misin?"

Gülümsemesi azaldı. "Evet, evet," dedi hızla, elini bir sivrisineği uzaklaştırır gibi havada sallayarak. "Bu onun kaybı. Ve muhtemelen daha önce öğrendiğim iyi oldu..." Başını salladı, sesi soluklaştı. "Biraz güneş ışığı ve tuzlu suyun düzeltemeyeceği bir şey değil."

Zorla bir gülümseme daha takındı, ben de kaşlarımı çatarak odaya doğru bir adım daha attım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"İyiymiş gibi davran. Acı çekmiyormuş gibi davran. Tek düşündüğün iyi tarafmış gibi davran."

Kaşları birbirine kaydı, ama sonra ellerinin hâlâ toplanmış mendili tuttuğu yere baktı ve omuz silkti.

"Gerçeği itiraf etmekten daha kolay."

Carter aşağıdan adımı seslendi ve ben de lanet okuyarak odadan çıktım ve koridorda biraz ilerledikten sonra "Hemen geliyorum!" diye bağırdım.

Sonra kapı aralığına geri kaydım, Grace'i o büyük dört direkli yatakta bu kadar küçük görünce göğsüm ağrıdı.

"Git," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Ben iyiyim."

Ama gözleri farklı şeyler söylüyordu.

"Bu gece ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bir baloya ev sahipliği yapmak. Belli değil mi?" Ellerini açıp kendi üzerinde ve odada salladı.

Ağzımın kenarı yukarı doğru seğirdi. Bu kızın kalbi kırılmıştı ama yine de şaka yapıyordu.

"Ya gidersek?" "Araba
mı?"
Başımı
salladım.
"Nerede?"
"Herhangi bir yer."

Kollarını kavuşturdu. "Peki ya kardeşim?"

İçimde bir uyarı alevlendi ama görmezden geldim. "Kardeşine her şeyi anlatıyor musun?"

Deniz yeşili gözlerinde fesatlık canlandı, açık pembe dudaklarında Austin'den beri gördüğüm ilk gerçek gülümseme kıvrıldı.

Çekip gitmeliydim. Başımı sallayıp boş ver demeli ve o odadan kaçmalıydım. Bu, kalbi kırık bir kızdı, onu açıkça inciten bir ilişkiden yeni çıkmıştı. Bu bir kızdı, nokta - benim için çok genç bir kız.

Bu Grace Tanev'di, takım arkadaşım ve en iyi arkadaşlarımdan birinin küçük kız kardeşi.

Uzaklaş, sağduyu bana yalvardı. Burası senin yerin değil.

Ama ben dimdik durdum, yerimde çakılı kaldım, onu izledim ve onun daha güçlü olmasını bekledim çünkü ben kesinlikle güçlü olamazdım.

Grace yataktan fırladı. "Yolculuk mu?"

Kaşlarım havaya kalktı. Aklımda daha çok sahil boyunca bir araba yolculuğu ya da belki de kırsalda uzun virajlı bir yol vardı. Ama bu aptal ağzımı açıp "Eğer ihtiyacın olan buysa" diye cevap vermeme engel olmadı.

Ciddi olduğuma pek inanmamış gibi gözleri biraz kısıldı. "Peki ya antrenman?"

"Sezon dışı," diye açıkladım.

Gözleri elmas gibi parlıyordu.

"Herhangi bir yer mi?" diye sordu, az önceki düşüncemi

yineleyerek. "Her yere."

Gülümsemesi daha da arttı ve odayı iki adımda geçerek elini benimkine uzattı.

"Alacakaranlıkta ata biniyoruz," dedi tişörtüne atıfta bulunarak. Elini tuttuğumda zihnimdeki siren seslerini duymazdan geldim ve sanki milyonlarca dolarlık bir iş anlaşması yapmışız gibi elini sıktı. Sonra ay yürüyüşü yaparak geri çekildi, parmak tabancaları ve pew pew sesleri çıkararak burnumdan kahkaha atmama neden oldu.

Yanlış bir yola saptığımdan ve kendimi Felaket Kasabası'na doğru yönlendirdiğimden oldukça emindim.

Ama rotamı değiştirecek gücü kendimde bulamadım.

Ospreys'in yıldız defans oyuncusu, takım arkadaşının seksi kız kardeşiyle bir yolculuğa çıkarsa ne olur? Ağzından Çıkanı Kulağın Duysun'da öğrenin.

Vince ve Maven'a doyamıyor musunuz? İşte sizi bayıltacak bonus bir sahne!

Watch Your Mouth'u beklerken, Kandi Steiner'ın Red Zone Rivals serisine bayılacaksınız. Üniversite futbolu TÜM baharatlarıyla! Birinci kitaba bir göz atmak için okumaya devam edin: Fair Catch!

FAIR CATCH SNEAK PEEK

Eller.

Büyük, güçlü, talepkar eller.

Her yerde büyük, güçlü, talepkar eller.

Ağzımı kendine çekerken saçlarımı , bir sonraki öpücüğü içine çekerken yıllardır suyun altındaymış ve ben de yüzeydeymişim gibi. Beni daha sert öperken boğazımı kavradı, sanki beni boğmak mı yoksa bana tapmak mı istediğini bilmiyordu. Kıçımı avuçlayıp beni zahmetsizce kaldırana kadar vücudumun uzunluğunu, kaburgalarımdan aşağı ve kalçalarımın üzerinden geçti.

Beni körlemesine yatakhaneye taşırken ve yatak odamın kapısını ayağıyla tekmeleyerek açarken nefesler ve inlemelerden oluşan bir senfoniydim. Duvara yaslandığımda bir sonraki nefesim kısa kesildi ve sahiplenici öpücüğü çenemde, boynumda, köprücük kemiğimi ısırana kadar süründü ve sessizce daha fazlası için yalvararak ona doğru eğildim.

Uyarı zilleri bir çıngıraklı yılanın kuyruğunu sallaması gibi tıslıyordu, uzaklardaki bir ses umutsuzca coşkuyu kırmaya ve bunun *Zeke*'in her dokunuşta beni çözmesi olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu.

Bu Zeke'ti, kardeşimin en iyi arkadaşı.

Zeke, takım arkadaşım, *oda arkadaşım*.

Zeke - nefret ettiğim, keşke hiç doğmasaydı dediğim, kardeşimin hayatını mahvettiği için suçladığım kişi.

Ve yine de beni daha sıkı kavradıkça, daha çok öptükçe? Onu içimde hissetme arzusundan başka bir şeye o kadar az tutunabiliyordum.

Ayaklarımı yere indirdi, elleri beni sadece boynunun arkasına uzanıp nemli gömleğini yırtacak kadar uzun süre bıraktı.

"Onu öldürmek istedim," diye mırıldandı, bir sonraki nefesi gergin göğsünü, kaburgalarını, karnını kaplayan kasların dağlarını ve vadilerini dalgalandırdı. Beni tekrar öptü, eli boğazıma dolandı ve ben ağzının içinde inleyene kadar çenemi yukarı kaldırdı. "Onu *öldürmek* istedim Riley."

"Neden?" Nefes aldım.

Başını salladı, dudaklarını yalarken alnı benimkine değiyordu. "Çünkü içimde başlattığın yangın beni yaraladı. Çünkü sen

beni küle çevirdi."

Elleri gömleğimin altına kaydı, parmak uçları göğüs kafesimin genişliğinde yayılırken sıcak ve her şeyi kuşatıyordu, kumaşı üzerimden tamamen sıyırana kadar yukarı, yukarı, yukarı kaldırdı.

"Çünkü senin için *acı çekiyorum*," diye dudaklarıma doğru nefes aldı. "Ve *benim* olana dokunan herkesin sonunu getireceğim."

Elleri belimdeyken dudakları kısa ve cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarıma değdi ve beni döndürdü, kendi ellerim kendimi duvara yaslamak için fırladı. Ona doğru eğilirken boynumun arkasını ısırdı, kalçalarımın arasında sıcaklık birikti, meme uçlarım o kadar dik ve hazırdı ki ağrıyordu.

"Ben senin değilim," diye nefesimi tutarak omuzlarımdan öperken başardım.

Güldü - mizahi bir şekilde değil, spor sütyenimi üzerimden çıkarırken beni ürperten karanlık, korkunç bir şekilde. Arkamdan bana doğru eğildi ve başparmaklarını şortumun bandının altından geçirecek kadar geri çekilmeden önce sertleşmiş aletini kıçımda hissettiğimde bir nefes çektim.

"Öyle mi?" diye mırıldandı kulağıma, her şey aşağı inmeden önce dili lobun üzerinde geziniyordu. Elleri şortumu çekiyordu. Dili, omurgamda bir ateş hattı yalıyor, kalça kemiğime karşı hırlarken sıcak sesi. "Yani... durmamı mı istiyorsun?"

Şortum ayak bileklerimden yere düştü ve parmakları erkek şortumunun eteklerinde tembel bir çizgi çizerek kıçımın kıvrımlarını izledi.

Konuşamadım.

Ukalaca bir söz ya da benim ona ait olduğuma dair ukala beyanıyla mücadele etmenin bir yolunu bulmak için beynimi zorladım.

Ama o parmaklar arkadan bacaklarımın arasından süzüldüğünde, bizi ayıran ıslak, ince kumaş boyunca kaydığında, tek yapabildiğim nefes nefese kalmaktı.

"Sana dokunmayı bırakmamı mı istiyorsun?" diye kışkırttı, ben titreyip can havliyle duvara tutunurken o hain parmağını dikiş yerimde gezdirdi. "Seni *tatmayı* bırakmamı mı istiyorsun?"

Dili kalçamın arkasında sıcak ve düz bir şekilde ilerledi, ucu, his kaybolmadan önce onu en çok istediğim yere zar zor çarptı.

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye mırıldandı ve külotumu yavaşça çıkardı, kumaşı kıçımın üzerinden geçirip kalçalarıma, dizlerime kadar indirdikten sonra şortumun yanına bıraktı.

O kadar zor nefes alıyordum ki, sahayı koşarak geçtiğimi sanırdınız, parmaklarım acımasız duvarı tırmalıyor, ağrıyan göbeğime değen nefesinin sıcaklığına odaklandığım için gözlerim kapanıyordu.

Dudakları kulağıma gelene kadar kıçımı, kalçalarımı, omurgamı, omzumu öptü, emdi ve ısırdı.

"Söyle bana," diye meydan okudu ve sadece sesinin, kulağımın kabuğundaki *nefesinin* sesi bile titrememe, *nefes nefese* kalmama ve onu bir kez daha karşımda hissedebilmek için eğilmeme neden oldu. "Benden nefret ettiğini söyle Riley."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, ama yine de kıçımı ona dayadım, beni sertleşmiş aletine karşı hissettiğinde kendi iniltisini tuttuğunda dudağımı ısırdım.

"Öyle mi?" diye alay etti, eli uzunluğumdan aşağı kayarken kulak mememi dişlerinin arasında emdi ve eli bacaklarımın arasına kaydığında inledim, sıcak parmağı ıslak, zonklayan merkezim boyunca kayıyordu.

Tüm vücudum titredi, o kadar ki boştaki eli beni sabit tutmak için belime dolandı.

"İstiyorum," diye cevap verdim, bakışlarını karşılamak için omzumun üzerinden baktım. "Ama bana dokunmayı bırakmanı istemiyorum" dediğimde gözleri dudaklarıma odaklanmıştı.

Bu, Fair Catch'in içine bir göz atmaydı! Okumaya buradan devam edin (Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ).

MORE FROM KANDI STEINER

Kırmızı Bölge Rakipleri Serisi

Fair Catch

Üniversite futbol takımındaki tek kız olmak yeterince zor değilmiş gibi, Koç bir de gidip ağabeyimin en iyi arkadaşını - ve benim bir numaralı düşmanımı - oda arkadaşım olarak atamak zorunda kaldı.

Kör Taraf

Ülkedeki en ateşli kolej futbolu güvenliği bana sahte kız arkadaşı olmamı teklif etti. Ben de ondan bekaretimi almasını istedim.

Oyun Kurucu Sızıntısı

Oyun kurucu Holden Moore istediği her kıza sahip olabilir. Ben hariç: Koçun kızı.

Hail Mary (Amazon 1 Numaralı En Çok Satan Kitap!) Leo F*cking Hernandez.

North Boston Üniversitesi'nin yıldız , kötü şöhretli bekar ve elimden gelse öldüreceğim insanlar listemin bir numarası.

Ya şimdi?

Yeni oda arkadaşım.

Becker Kardeşler Serisi

Taşların Üzerinde (1. kitap) Temiz (2. kitap)

Manhattan (3. Kitap)

Eski Moda (kitap 4)

Dört kardeş, babalarının gizemli ölümü de dahil olmak üzere karanlık bir geçmişe sahip bir viski damıtımevinin etrafında dönen küçük bir Tennessee kasabasında aşkı buluyor.

En İyi Saklanan Sırlar Serisi

(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LISTESINDE ILK 10'DA)

Bilmedikleri (1. kitap) Her Zaman Bildikleri (2. kitap) Hiç Bilmedikleri 3. kitap)

Charlie'nin evliliği ölmektedir. İlk aşkı tekrar ortaya çıkıp ona aşkın başka türlü de yanabileceğini hatırlatana kadar alevler içinde kalmaktan son derece memnundur.

Yakın Mesafe

Lisans eğitimini tamamlayan Jasmine için Akdeniz'de yatçılık yapmak cennet gibi bir şeydi. Ama erkek arkadaşının milyarder patronu her zaman istediğini alır. Ve bu sefer, onu istiyor.

Senden Nefret Etmemi Sağla

Jasmine yıllardır en yakın arkadaşının erkek kardeşinden uzak durmaktadır ama bir düğün için aynı evde olduklarında, ne kadar çabalarsa çabalasın ona karşı koyamaz.

Yanlış Oyun

(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LISTESINDE ILK 5'TE)

Gemma'nın planı basittir: Chicago Bears'ın kombine biletlerini kullanarak her iç maçına yeni bir erkek davet etmek. Duygusal olarak bağlanmaktan kaçınmak ve aynı zamanda biraz aksiyon yaşamak için mükemmel bir yoldur. Ancak Zach onun deneme turu olma şansını elde ettikten sonra, bir maçın yeterli olmadığına karar verir. Seksi, eğlenceli bir spor romantizmi.

Doğru Oyuncu

Ne pahasına olursa olsun aşktan kaçıyor. Adam ise onu kendine bağlamaktan başka bir şey istemiyor. Seksi, komik ve bayıltmaya değer Doğru Oyuncu, spor romantizmi sevenler için mükemmel bir okuma.

Sana Giden Yolda

Sadece bir yolculuk olması gerekiyordu, ama Cooper kaçış arabasını kullanan çocuğun günlüğünü keşfedince her şey değişti. Duygusal, endişeli bir yol romantizmi.

Viskiye Bir Aşk Mektubu

(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LISTESINDE ILK 10'DA)

Kötü zamanlama lanetine karşı savaşan iki aşık arasında geçen öfkeli, duygusal bir romantizm.

Aşk, Viski'yi - Jamie'nin hikayeyi anlattığı kısmı ve genişletilmiş sonsözü - yeni Beşinci Yıldönümü Baskısı'nda okuyun! (https://amzn.to/3FB1B7E)

Ağırlıksız

Genç Natalie, kişisel antrenöründe kendini sevmeyi ve romantizmi bulurken, onları hiç düşünmediği şekillerde birbirine bağlayan bir dizi sırla da karşılaşır.

Şenlik

Yakın zamanda boşanan Wren, Seattle'ın dışında bir yazlık kulübede berraklık arayışına girer ve burada yan komşusu olan küçük kasabalı münzevi ile unutulmaz bir bağ kurar.

Evet Deyin

Harley, İtalya'nın Floransa kentinde sanat eğitimi almaktadır. Mükemmeliyetçiliğinden kurtulmaya çalışırken, bir gece önüne çıkan her şeye Evet demeye kararlı bir şekilde dışarı çıkar. Tabii ki Liam Benson'la karşılaşmayı beklemiyordu...

Yıkanmış

Gregory Weston, bir zamanlar oğlumun en iyi arkadaşı olarak tanıdığım çocuk, şimdi hiç tanımadığım bir adam. Hayır, sadece bir adam değil. Bir doktor. Ve beni istiyor.

Noel Battaniyesi

Eski kocamla bir kulübede mahsur kalıp kar fırtınasını beklemek mi? Tatil için eve sürpriz bir ziyaret planladığımda hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi...

Siyah Dört Numara

Genç ve ateşli bir poker yıldızı ile onu alt etmek için gönderilen bir gencin üniversite, Yunan hayatı romantizmi.

The Palm South Üniversite Serisi

Rush (kitap 1)

Çapa (kitap 2)

Rehin (3. Kitap)

Miras (4. Kitap)

Ritüel (5. Kitap)

Hazed (6. Kitap)

Yunanca (kitap 7)

#1 Numaralı NYT Çok Satan Yazarı Rachel Van Dyken, "Eğer Gossip Girl ve Riverdale'in bir aşk çocuğu olsaydı, bu PSU olurdu." diyor. Bu öfkeli üniversite serisi bir sonraki suçlu bağımlılığınız olacak.

Etiket Kovalayıcı

Asker erkeklerin peşinden koşmayı bırakabileceğine dair bir bahse , bu kolay görünüyordu - ta ki parlak zırhlı şövalyesi ve iş yerindeki son müşterisi Ordu ACU'larında ortaya çıkana kadar.

Şarkı Kovalayan

Tanner ve Kellee birbirleri için mükemmeldir. Sık sık aynı barlara giderler, aynı müziği severler ve

birbirlerinin kıyafetlerini için aynı arzuya sahipler. Tek sorun nedir? Tanner hâlâ en iyi arkadaşına aşıktır.

ACKNOWLEDGEMENTS

Kariyerimin en iyi başarısını elde ettikten sonra yepyeni bir seriye başlamak beklediğimden daha zor oldu. Her zaman heyecanla karışık bir endişe vardır ve çok sevdiğim sporun hakkını verdiğimden emin olurken aynı zamanda baharat ve romantizmle eğlenmek istedim. Bana yardımcı olan geniş arkadaş ekibim olmasaydı bunu başaramazdım!

İlk teşekkürüm Rhiannon Gwynne ve eşi Josh Brittain'e. Sizden bir röportaj istediğimde, hızlı ve acısız bir şey kastetmiştim. Bunun yerine, ben size hokey, hem bir oyuncu hem de bir WAG olarak hayat ve çok daha fazlası hakkında bitmek bilmeyen sorular sorarken siz de beni ÜÇ SAAT boyunca şımarttınız. Bu kitabın ve bu serinin şekillenmesine çok yardımcı oldunuz ve size gerçekten ne kadar teşekkür etsem azdır. Umarım spor salonu sahnesi fantezini hayata geçirmek ve bir karaktere senin adını vermek minnettarlığımı biraz olsun göstermiştir ;)

Kocam Jack'e, benim her zaman sarsılmaz gücüm - beni sevdiğin ve beni her zaman daha iyi olmaya ittiğin için teşekkür ederim. Bu seri için sahaya çıktığımda omuzlarımı ovuşturdun ve dizlerim titrerken ve ellerim terlerken bile parkın dışına vuracağımı bildiğini söyledin. Bana inandığın ve playoff hokeyini her saniye soru yağmuruna tutarak benimle birlikte izlediğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Annem Lavon ve en iyi arkadaşım Sasha'ya - İkinize de sizi ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi söylemeden asla teşekkür edemem. Hayallerimi her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Yönetici Asistanım ve daha da önemlisi ARKADAŞIM Tina Stokes'a - beni sevdiğin ve bu rüya için kendi rüyanmış gibi savaştığın için teşekkür ederim. Sen Kandi Steiner, LLC'nin ve benim hayatımın çok büyük bir parçasısın. Bu dünyayı sensiz hayal edemiyorum.

Spicy Sprint Slutz, Lena Hendrix ve Elsie Silver'a, birlikte yazmak (ve ağlamak) için her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. En iyi günlerim, sohbet etmek ve gülmek için odaklanma zamanlayıcılarımızı boşa harcadığımız, en kötü günlerim ise

İkiniz de meşgulsünüz ya da tatildesiniz. Bu yazı dünyasında bir kabile bulmak zor. Sizi bulduğuma çok sevindim.

Aynı konuda, en iyi iki arkadaşım - Karla Sorensen ve Brittainy C. Cherry - olmadan bunu yapamazdım. Tüm zor günlerde birlikte mücadele ettik. Kolay günlerde ise birbirimizi ve küçük (ya da büyük) başarılarımızı kutladık. Grup sohbetimiz dünyada en sevdiğim şey. İkinizi de seviyorum!

Laura Pavlov, Tanrı'ya şükür geçen yıl hayatıma girdin! Bundan çok daha uzun süredir internet üzerinden konuştuğumuzu biliyorum, ancak ilişkimizin güzel bir arkadaşlığa dönüşmesinden çok memnunum. Her gün sesini duymayı dört gözle bekliyorum ve her zaman birbirimizi itmek ve birbirimizi neşelendirmek için orada olmamızı seviyorum. Bunu sonsuza dek yapalım. Seni seviyorum!

Hannah Chiclana'ya sadece sesli kitaplarımı hayata geçirmek için seksi kocanızla birlikte çalıştığı için değil, aynı zamanda Vince'in çömlekçilik hobisinin tohumlarını eken TikTok videosunu bana gönderdiği için de teşekkür ederim. SICAK ELLER. Görmeye bayılıyoruz. Ve arkadaşlığınız, yeteneğiniz ve ilhamınız için çok müteşekkirim.

Maggie Ehrgott, ilk hokey serim için beni heyecanlandırdığın ve sana geldiğinde bana ilham verdiğin için teşekkür ederim. Ve en harika arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Hayatıma girdiğin için çok minnettarım!

Duyarlı okuyuculardan oluşan inanılmaz ekibime - Tiffanie Shipp, Chelé Walker ve Imani Blake - bu projeye ayırdığınız zaman, harcadığınız emek ve gösterdiğiniz özen için çok teşekkür ederim. Çeşitlilik içeren romantizm yazmak benim için her zaman önemli olmuştur ve sizin gibi kadınlar sayesinde her seferinde bir şeyler öğrenebiliyorum. Tüm geri bildirimleriniz ve bu kitabın olabilecek en iyi hale gelmesindeki yardımlarınız için çok minnettarım.

Bu kitap için BÜYÜK bir beta okuyucu ekibim vardı, çünkü son taslak bittiğinde mümkün olduğunca cilalanmış olmasını sağlamak istedim. Bu, daha önce herhangi bir gruptan aldığım en verimli geri bildirim olabilir ve yardımcı olan herkese çok müteşekkirim. Frances O'Brien, Patricia Lebowitz QUEEN MINTNESS!, Allison Cheshire, Kellee Fabre, Sarah Green, Meagan Reynoso, Marie-Pierre D'Auteuil, Janett Corona, Jayce Cruz, Gabriela Vivas, Carly Wilson, Danielle Lagasse, Nicole Westmoreland ve Jewel Carusoa'ya kocaman ve yürekten teşekkürler. Siz olmasaydınız, bu bir karmaşa olurdu. Sevgilerimle!

Vizyonumu hayata geçirmeme yardımcı olan ekibe: Allusion Publishing'den Elaine York, Emerald Edits'den Nicole McCurdy, Nina Grinstead, Kim Cermak ve Valentine PR'daki tüm ekip, Ren Saliba ve Quirky Bird Kapak Tasarımı'ndan Staci Hart - TEŞEKKÜRLER. Düzenleme ve formatlamadan fotoğraf ve tanıtıma kadar, gerçekten bir köy gerekiyor. Her biriniz için çok minnettarım.

Ve son olarak, SİZE, okuyucuya - eğer buraya kadar okuduysanız, teşekkürlere kadar? Tebrikler, bebeğim. Ve bilmenizi isterim ki bunların hiçbiri siz olmadan mümkün olmazdı. Bunların hiçbirini hafife almadığım, kendimi çimdiklemediğim ve evrene şükran bombaları göndermediğim tek bir gün bile yok. Kitaplarımı okuduğunuz, sosyal medyada onlar hakkında paylaşımda bulunduğunuz, yorum bıraktığınız ve indie okuduğunuz için teşekkür ederim. Sizler benim kanatlarımın altındaki rüzgârsınız ve size ifade edebileceğimden çok daha fazla minnettarım.

ABOUT THE AUTHOR

KANDI STEINER, Tampa, FL'de yaşayan 1 numaralı Amazon Çok Satan Yazarı ve viski uzmanıdır. En çok "duygusal rollercoaster" hikayeleri yazmasıyla tanınan yazar, kusurlu karakterlere hayat vermeyi ve gerçek, çiğ romantizm hakkında yazmayı seviyor - her türlüsünde. Hiçbir Kandi Steiner kitabı birbirinin aynısı değildir ve eğer endişeli, duygusal ve ilham verici okumaları seviyorsanız, o sizin kızınızdır.

Central Florida Üniversitesi mezunu olan Kandi, Yaratıcı Yazarlık ve Reklamcılık/PR bölümlerinden çift ana dal, Kadın Çalışmaları bölümünden de yan dal yaparak mezun oldu. Yazma aşkı 10 yaşında başladı ve 6. sınıfta kendi gazetesini yazıp düzenledi ve sınıf arkadaşlarına dağıttı. Kandi "basın özgürlüğü" için mücadele etse de sonunda müdürün dikkatini çekmiş ve gazete kısa sürede durdurulmuş.

Üniversiteden sonra romantizm yazmaya özel bir ilgi duydu, çünkü her zaman umutsuz bir romantikti ve aşkın tüm zorluklarının yanı sıra zaferlerini de vurgulamayı seviyor.

Kandi yazmadığı zamanlarda onu her türden kitap okurken, bir sonraki macerasını planlarken veya direk dansı yaparken (evet, doğru okudunuz) bulabilirsiniz. Canlı müzikten, seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, yogadan, kürklü bebekleriyle oynamaktan ve hayatın tatlılığını içine çekmekten hoşlanıyor.

KANDI ILE BAĞLANTI KURUN:

➜ BÜLTEN: kandisteiner.com/newsletter

➜ FACEBOOK: facebook.com/kandisteiner

➜ FACEBOOK OKUR GRUBU (Kandiland): facebook.com/groups/kandilandks

➜ INSTAGRAM: Instagram.com/kandisteiner

➜ TIKTOK: tiktok.com/@authorkandisteiner

➜ TWITTER: twitter.com/kandisteiner

➜ PINTEREST: pinterest.com/authorkandisteiner

➜ WEB SİTESİ: www.kandisteiner.com

Kandi Steiner size yakın bir şehre geliyor olabilir! Yakın gelecekte katılacağı tüm imza günlerini görmek için "etkinlikler" sekmesine göz atın:

➜ www.kandisteiner.com/events

İçindekiler

İthaf Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Bölüm
ÜçüncüDördüncüB
eşinci
AltıncıYedinci
Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
OnaltıBölüm
Onuncu Onbirinci
Oniki
OnüçüncüOndördü
ncüOnbeşinci
Bölüm
YirmiOnyedinci
Bölüm Onsekizinci
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir Yirmi
İki Yirmi Yirmi-Yirmi
Yirmi Bölüm Üç Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Yedi Bölüm Bölüm Dört
Beş Altı Yirmi Sekiz
Yirmi Yirmi Dokuz Otuz
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki Otuz
Üç

Bölüm Otuz Dört Otuz
Beş Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bölüm Otuz Sekiz
Altı Yedi Sonsöz
Fair Catch Ön Gösterim
Kandi Steiner'dan daha
fazlası Teşekkür Yazar
Hakkında

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.